YABANCI

HAYATLARI
PARÇALAMAK İÇİN
UFACIK BİR SIR YETER

KAKTUSUN

KÜÇÜK SIRLAR

İLK AŞK İLK GÜNAH'IN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

JENNIFER HILLIER

• *LIBRARY READS* • *PARADE MAGAZINE* • CRIMINAL ELEMENT • CRIMEREADS
2020'NİN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ

• *USA TODAY* • AMAZON • *COSMOPOLITAN* • *ENTERTAINMENT WEEKLY* • *HUFFINGTON POST*
AYIN EN İYİ KİTABI

Marin'in mükemmel bir yaşamı vardı. Üniversite aşkıyla evlenmişti, kendi lüks kuaför zincirini kurmuştu ve eşi Derek de kendi şirketini yönetiyordu. Herkes sevgi dolu aile hayatlarına gıptayla bakıyordu. Ta ki günün birinde oğulları Sebastian'ın kaçırılmasıyla o mutlu tablo paramparça olana kadar.

Oğlunun ortadan kaybolmasının üzerinden bir yıl geçmiş, Marin sanki kendisinin bir hayaletine dönüşmüştü. FBI soruşturması askıya alınmış, ilanlar eskide kalmış, o hariç herkes hayatına devam etmenin yolunu bulmuştu. Polisin bıraktığı yerden araştırmaya devam etmesi için tuttuğu özel dedektifin bulduklarına bakılırsa, genç bir kadınla aylardır yasak aşk yaşayan Derek her şeyi çoktan unutmuştu. Marin'i hayata döndüren de işte bu olmuştu. Oğlunu kaybetmişti; kocasını da kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Kendisinin taban tabana zıddı olan Kenzie Li *kanlı canlı* bir düşmandı, bu da demekti ki Marin bu sorunu *halledebilirdi.*

Hem de kalıcı olarak.

"Cesur ve unutulmaz. *Küçük Sırlar*'da bir gerilimden bekleyeceğiniz her şey var – karmaşık karakterler, insanın kalbini ağzına getiren bir gizem ve çarpıcı bir son. Jennifer Hillier en sevdiğim yazarlardan biri ve bu da şimdiye kadarki en iyi kitabı." —**RILEY SAGER**

"*Ufak Yangınlar*'ı sevdiyseniz bunu da okuyun." —**SheKnows**

"Şehvete, takıntıya, açgözlülüğe ve ihanete dair müthiş kurgulanmış bir psikolojik gerilim." —**Publishers Weekly**

"K[illegible]e çarpık ittifaklar gün yüzüne çıktıkça [illegible]daha da artıyor." —**Kirkus**

Çeviren: Zehra Uzun
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387070
/yabanciyayinlari

KAKTUSUN

"Uçurumun kenarındaki bir kadına ve o kadının kendi bağlarından kurtulabilmek için neler yapabileceğine dair üst düzey bir psikolojik gerilim." —***Providence Journal***

"Bu kitap okunması gerekenler listenizin en tepesinde yer almalı."
—***Suspense Magazine***

"*Küçük Sırlar*'ın kapağını açtım, bir daha da elimden bırakamadım. Merak duygusu çok yüksek, önemsediğim karakterlerle dolu ve şimdiye kadar okuduğum en tatmin edici sonlardan birine sahip." —**JESS LOUREY**

"*Küçük Sırlar* tüm anne babaların kâbusuyla başlıyor – kalabalık bir yerde bir çocuğun kaybolmasıyla. İnsanın midesine yumruk indiren açılış sahnesi, travma, keder ve intikamın iç içe geçtiği, olayın bütün taraflarıyla sıradışı bir empati kuracağınız bir hikâyeye dönüşüyor." —**LAURA LIPPMAN**

"*Küçük Sırlar*, okurların ağzını açık bırakacak. Bu kitabı sadece okumuyorsunuz, onu içinize çekiyorsunuz." —**MARY KUBICA**

"Sürükleyici ve merak uyandırıcı – Hillier usta bir hikâye anlatıcısı."
—**CHEVY STEVENS**

"Elinizden bırakamayacağınız bu kitaba bayılacaksınız. Keskin bir üslup, inandırıcı karakterler, duygusal derinlik – uzun zamandır okuduğum en iyi kitaplardan biri. Kesinlikle bayıldım!" —**LIV CONSTANTINE**

"*Küçük Sırlar* güçlü, insanı içine çeken bir macera. Her gün, akşam olsun da bu çok katmanlı karakterlerle ve Jennifer Hillier'ın sürükleyici anlatımıyla baş başa kalayım diye bekledim. Kendinizi olağanüstü bir kitaba hazırlayın." —**ALAFAIR BURKE**

"Jennifer Hillier, gerilim türünün dinamosu. *Küçük Sırlar* sofistike, merak uyandıran, yürek burkan, şaşırtıcı ve kesinlikle muhteşem bir kitap. Bu yıl tek bir kitap okuyabilecekseniz, onun bu olduğundan emin olun." —**LISA REGAN**

"Sayfayı her çevirişinizde hararetin arttığı sıradışı bir gerilim. Jennifer Hillier öyle gerçek karakterler yaratmış ki kendinizi onların karanlık, çarpık dünyasının bir parçası gibi hissedeceksiniz. *Küçük Sırlar* bu sene okuduğum en iyi kitaplardan biri." —**MATTHEW FARRELL**

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KÜÇÜK SIRLAR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük Sırlar
Özgün Adı | *Little Secrets*
Jennifer Hillier

Yabancı Yayınları | 419

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-07-0

© Jennifer Hillier, 2020
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Zehra Uzun, 2022

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

JENNIFER HILLIER

KÜÇÜK SIRLAR

Çeviren
Zehra Uzun

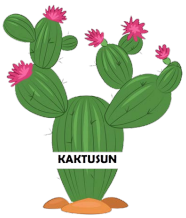
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Darren ve Mox'a
Bugünlere parçalana parçalana geldim
Yine olsa yine yaparım
ve
Lori Cosetto'ya
Sen olmasan üstesinden gelemezdim
Sana sonsuza dek minnettar olacağım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Pike Place Çarşısı sıradan bir günde tam bir turist tuzağıydı. Buna bir de son dakika bayram alışverişi yapanlar ve aralık ayında neredeyse hiç görülmeyen ılıman, güneşli bir hafta sonu eklenince, o cumartesi akşamüzeri Seattle'ın en kalabalık yeri oluvermişti.

Sebastian'ın montu Marin'in alışveriş poşetlerinden birine tıkıştırılmıştı ama oğlan yine de şıpır şıpır terliyordu. Ne zaman Marin'i gitmek istediği bir tarafa doğru çekiştirse minik eli onunkinin arasından kayıveriyordu.

"Anne, lolipop istiyorum," dedi ikinci kez. Yorulmuştu, huysuzlanmaya başlamıştı ve şu anda asıl ihtiyacı öğle uykusuna yatmaktı. Ama Marin'in alması gereken son bir hediye daha vardı. Marin sevdiklerine düşünceli, kişiye özel hediyeler almakla övünürdü. Ne var ki bu Noel alışverişi dört yaşındaki oğlunu fena sıkıyordu. Sebastian'a göre Noel Baba ona hediyelerini getirecekti zaten; dolayısıyla şu anda onun ilgilendiği tek şey şekerdi.

"Bash, lütfen, beş dakika daha," dedi Marin burnundan soluyarak. "Sonra gidip şekerini alacağız. Ama şimdi uslu durman lazım. Anlaştık mı?"

Makul bir pazarlıktı, keza Sebastian mızmızlanmayı kesti. Çarşıda şekerci dükkânı vardı. Orayı iyi biliyorlardı, kapısını az aşındırmamışlardı. Abartısız, elit bir mekândı ve dahası, içeride şekerlemenin her çeşidi bulunsa bile özellikle "çekirdekten–çikolataya el yapımı Fransız usulü yüksek kalite krem karamel

BELONGS TO KAKTUS TEAM

topları"yla bilinirdi. Vitrini Tiffany mavisiydi ve camların üzerinde eski tip yaldızlı el yazısıyla fiyakalı ismi yazıyordu: *La Douceur Parisienne*. İçerideki en ucuz ürün dört dolardan başlıyordu, Sebastian'ın istediği gökkuşağı renklerindeki büyük lolipopsa beş dolardı.

Evet, bir şeker beş dolardı. Marin bunun ne kadar saçma olduğunun farkındaydı elbette. Ama Sebastian'ın suçu yoktu, daha önceki gelişlerinde onu çikolata almak için –ki çikolataları hakikaten efsaneydi– o dükkâna sokmamış olsaydı çocuğun o şekerlerden haberi bile olmayacaktı. Gerçi onu ara sıra şımartmaktan zarar gelmezdi, hem La Douceur Parisienne'deki her şey organik şeker kamışı ve yerel bal kullanılarak yapılırdı. Öte yandan Derek'in, karısının bu gerekçesini yuttuğu pek söylenemezdi. Ona göre Marin, minik oğullarını kendisi gibi züppe biri olarak yetiştirmesine kılıf uydurmaya çalışıyordu.

Ama Derek yanlarında değildi. Marin çabucak yorulan dört yaşındaki oğullarıyla beraber çarşı pazar dolaşırken, o Birinci Cadde'deki bir spor pubında bira içerek Huskies'in maçını izliyordu.

Marin'in cebi titredi. Çarşı telefonun sesini duyamayacağı kadar gürültülüydü ama titrediğini hissedebiliyordu, oğlunun elini bırakıp telefonu cebinden çıkardı. Arayan Derek olabilirdi, belki de maç erken bitmişti. Ekrana baktı; hayır, kocası değildi. Şu anda laklak yapacak hâli yoktu ama Sal arıyordu. Açmamazlık edemezdi.

Oğluna, "Bash, yanımdan ayrılma," deyip aramayı kabul etti. "Efendim?"

Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırırken bu gibi durumlar için AirPods'u olsa ne iyi olurdu diye düşündü ama sonra ortalıkta AirPodslarıyla yürüyen uyuz annelerden olmak istemediğini hatırladı.

"Her şey yolunda mı? Annen nasıl?" Sebastian'ın elini yeniden tuttu ve en eski dostu stres yüklü sabahını anlatırken onu dinledi. Sal'in annesi kalça ameliyatı olmuştu. Derken biri

Marin'e çarparak cüzdanını ve alışveriş çantasını düşürmesine sebep oldu. Ona çarpan kişi özür bile dilemeden yoluna devam edince Marin arkasından ters ters baktı. Turistler.

"Anne, telefonu kapat artık." Sebastian elini çekiştirdi, yine mızmızlanmaya başlamıştı. "*Lolipop* alacağız dedin. *Büyük* olandan. *Fırıl fırıl* dönenden."

"Bash, ben sana ne dedim? Beklemek zorundasın. Önce yapacak başka işlerimiz var." Telefonuna döndü. "Sal, kusura bakma ama ben seni sonra arasam olur mu? Çarşıdayız, burası çok gürültülü."

Telefonu cebine koyduktan sonra, yaptıkları pazarlığı Sebastian'a bir kez daha hatırlattı. Bu pazarlık olayı ikisi için de yeniydi, bundan birkaç ay önce Sebastian banyo yapmak istemediğinde başlamıştı. Marin, "Eğer şimdi banyonu yaparsan yatarken sana fazladan bir kitap daha okurum," dediğinde Sebastian hemen yelkenleri suya indirmişti. Dahası, bu pazarlık olayından ikisi de kârlı çıkmıştı. Artık banyolar çok daha rahat geçiyor ve sonrasında, Sebastian mis kokulu saçını yanağına dayamış hâlde yanında yatarken, Marin ona kendi çocukluğunun kitaplarını okuyordu. *Meraklı George* ve *İyi Geceler Ay Dede* muhakkak okunanlardandı. Uyku öncesi ritüelleri Marin'in en sevdiğiydi, öyle ki oğlunun ona sarılıp uyumayı bırakacağı, kendi kitaplarını kendinin okumak isteyeceği günün gelmesinden ödü kopuyordu.

Neyse ki Sebastian şimdilik sessizdi çünkü Marin ona bir kez daha mızırdanırsa şeker meker almayacağını söylemişti. Marin de Bash kadar yorgundu ve bunalmıştı, dahası acıkmıştı ve kafein eksikliği çekiyordu. Ama şeker –ve de kahve– beklemek zorundaydı. Derek'le şekerci dükkânının yanındaki, dünyanın ilk Starbucks'ında buluşacaklardı ama alışveriş bitmeden ikisine de ödül yoktu.

Listesindeki son hediyenin sahibi, Marin'in şehir merkezindeki güzellik salonunun yöneticisi Sadie'ydi. Sadie altı aylık hamileydi ve işi bırakıp tam zamanlı anneliğe geçiş yapabileceğinin sinyallerini veriyordu. Marin, kadınların kendileri ve aileleri

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

için en doğru olanı yapmayı seçmesine büyük saygı duysa da Sadie'yi kaybetmeyi istemiyordu. Sadie, çarşının alt katlarındaki bir sahafta Beatrix Potter'ın *Tavşan Benjamin Masalı* adlı kitabının ilk baskısını gördüğünü söylemişti. Eğer hâlâ duruyorsa Sadie'ye onu alacaktı. On yıllık değerli bir çalışanıydı ve özel ilgiyi hak ediyordu. Hem belki böylelikle Sadie patronunu –ve işini– ne kadar sevdiğini hatırlar, doğum izninden sonra işe geri dönmeyi seçerdi.

Sebastian yine Marin'in elini çekiştirmeye başladı ama Marin onun elini sıkıca tutup oğlanı sahafa soktu, çok şükür Potter ilk baskısı hâlâ duruyordu. Kasada parasını öderken birkaç tane de Kaplumbağa Franklin kitabı alıverdi. Üst kata çıkarlarken telefonu bir kez daha titredi. Bu kez mesaj gelmişti.

Maç bitti. Tanrı'ya şükür Derek'ti. Onun yardımı hiç fena olmazdı. Size doğru geliyorum. Neredesiniz?

Sebastian'ın terli minik elinin kendi elinden kaydığını hissetti. Ama sorun değildi, ne de olsa Derek'e cevap yazmak için iki eline ihtiyacı vardı. Hem oğlu hemen yanı başındaydı zaten, nihayet onun çevik adımlarına yetişmeye başlamıştı, kolunu bacağında hissederken şekerci dükkânına doğru hızlı adımlarla yukarı çıkıyorlardı. Söz sözdü, hem çikolata kaplı ahududulu trüfün ağzında eridiğini hayal etmek onu da sözünü tutmaya teşvik etmiyor değildi hani.

Şu lüks şekerci dükkânına gidiyoruz, diye yazdı. Sonra da Starbucks'a geçeceğiz. İstediğin bir şey var mı?

Taco, diye yanıtladı kocası. Kurt gibi açım. Starbucks yerine yemek kamyonlarının orada buluşsak olmaz mı?

Marin yüzünü buruşturdu. Yemek kamyonlarında satılan tacoları pek sevmezdi, daha doğrusu sokakta satılan yiyeceklerin hiçbirini sevmezdi. Orada en son taco yediğinde hasta olmuştu.

No bueno,* diye yazdı. Fénix'e uğrayıp birkaç tane didilmiş domuz etli sandviç alalım, evde yeriz. Eti daha iyi.

---

* (İsp.) Olmaz –*çn*

Ben ŞİMDİ açım, diye yanıtladı Derek. Açlığımı bastıracak bir şeyler yemem lazım. Hem bebek, eğer uslu bir kız olursan bu gece sana daha kallavi bir et veririm ben.

Marin gözlerini devirdi. Kocalarının artık onlarla flörtleşmediğini söyleyen arkadaşları vardı. Oysa onunki hiç durmuyordu. Peki. Ye bakalım o yağlı tacoyu ama bu sözünü hatırlatırım, koca adam.

Harika çünkü zaten sıraya girmiştim. Mesajının sonunda bir de göz kırpan emoji vardı. Birazdan yanınıza gelirim. Bu arada Bash'a churro alacağım.

Marin kızarmış tatlıyı veto edeceği sırada Sebastian'ı artık bacağında hissetmediğini fark etti. Başını telefonundan kaldırıp her dakika biraz daha ağırlaşan çantasını düzeltti. Sonra yeniden aşağıya ve etrafına bakındı. "Bash? Sebastian?"

Sebastian ortalıkta görünmüyordu. Marin refleks olarak durunca arkasından gelen adam ona çarptı.

"Yolun ortasında pat diye durmazlar mı, uyuz oluyorum," diye söylendi yanındakine, sonra oflaya puflaya Marin'in etrafından dolandı.

Ama Marin'in umurunda değildi. Oğlunu göremiyordu ve paniklemeye başlamıştı. Boynunu uzatarak, çarşıda sürü hâlinde ilerliyormuş gibi görünen insan kalabalığına bakındı. Sebastian fazla uzaklaşmış olamazdı. Gözleri etrafta fellik fellik oğlunun, rengi ve yapısı itibarıyla kendininkine çok benzeyen koyu renkli saçlarını aradı. Üzerinde kahverengi-beyaz ren geyiği kazağı vardı; güzellik salonunun eski müdavimlerinden biri örmüştü o kazağı, Sebastian da o kadar sevmişti ki o hafta hemen her gün giymek istemişti. Gözleri ve ağzı yerine geçen düğmelerin üzerindeki sahte kürkten yapılma kulaklarıyla çok şirin bir kazaktı.

Marin, Sebastian'ı hiçbir yerde göremedi. Ne ren geyiği vardı ne de Sebastian.

Şimdi kalabalığı ittire ittire ilerliyor, bir o yöne bir bu yöne dönüyor, bu sırada da cüzdanının, montlarının ve de ağzına kadar dolu alışveriş çantasının ağırlığı altında büküldükçe bükülüyordu. Oğluna seslendi. "Sebastian! *Sebastian!*"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık çarşıdaki diğer müşteriler de durumu fark etmeye başlamışlardı ama çoğu yürürken arkasına dönüp ona kısa bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyordu. Çarşı o gün bir başka kalabalıktı, öyle bir uğultu vardı ki Marin kendi düşüncelerini bile duyamıyordu. Farkında olmadan balık tezgâhına doğru yöneldi, orada kan lekeleriyle kaplı tulumlar giyen üç iriyarı balıkçı, somon balıklarını futbol topu misali birbirlerine atmalarını izlemek için etraflarında toplanan kalabalığın keyifli bakışları altında birbirlerine takılıyorlardı.

"Sebastian!" Marin iyiden iyiye paniklemişti artık. Elindeki telefon titredi. Derek'ti; yemek kamyonunun önünde sipariş vermek üzereydi ve Marin bir şey istiyor mu diye son kez soruyordu. Mesaj aşırı derecede sinir bozucuydu. Marin lanet olasıca bir taco istemiyordu, oğlunu istiyordu.

"Sebastian!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Paniği maniği geçmiş, isteriye kapılmaya başlamıştı. Bu hâliyle deli gibi göründüğünden emindi çünkü insanlar şimdi onu endişeyle olduğu kadar korkuyla da izliyorlardı.

Gümüş rengi saçı özenle yapılmış yaşlıca bir kadın yanına yaklaştı. "Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim? Çocuğunuzu mu kaybettiniz?"

"Evet, dört yaşında, şu boylarda, kahverengi saçlı ve üzerinde ren geyikli kazak var, adı Sebastian." Bunların hepsini bir çırpıda söyleyivermişti ama Marin'in şimdi sakin olması, durup soluklanması gerekiyordu, şu noktada isteriye kapılmanın faydası olmazdı. Hem panik yapmanın âlemi de yoktu. Güvenlik görevlileri olan lüks, turistik bir çarşıdaydılar, dahası Noel kapıdaydı, kimse kalkıp Noel öncesi çocuk kaçırmazdı. Sebastian yolunu şaşırmış olmalıydı, birazdan birisi onu bulup getirecek, Marin de o kişiye utana sıkıla teşekkür edip oğluna sımsıkı sarılacaktı. Sonra eğilip ona *her zaman onu görebileceği bir yerde durması gerektiğini* çünkü *annesi onu göremezse onun da annesini göremeyeceğini* hatırlatan okkalı bir fırça çekecekti. O bunları söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerken Sebastian'ın minik, toparlak yüzü düşecekti çünkü sebebi ne olursa olsun, Marin üzüldü mü o da üzülürdü. Ardından oğlunun yüzünü gözünü öpücük yağmuruna tutacak ve ona halka açık yerlerde asla yanından ayrılmaması gerektiğini çünkü ancak o şekilde *güvende* olabileceğini açıklayacaktı. Daha sonra, Sebastian'ı yatağına yatırmış, evlerinin güvenliğinde olanları Derek'e anlatırken, oğullarının nereye kaybolduğunu bilmediği o ilk birkaç dakika ne kadar korktuğunu –aklının nasıl başından gittiğini– söyleyecekti. Bunun üzerine kocası sonuçta oğlunun sağ salim evinde olduğunu hatırlatarak onu yatıştıracaktı.

Çünkü oğlu sağ salim evine *dönecekti*. Onu bulacaklardı. Elbette bulacaklardı.

Telaş içinde Derek'i aradı. Kocası telefonu açar açmaz tüm sakinliğini yitirdi. "Sebastian yok." Sesi normalden üç kat daha yüksek, yarım oktav daha tiz çıktı. "Çocuğu kaybettim."

Derek onun bütün ses tonlarını bildiğinden şaka yapmadığını hemen anladı. "Ne?"

"Sebastian'ı bulamıyorum!"

Derek, "Neredesin?" diye sorunca Marin etrafına bakındı ve fark etmeden bir kez daha yer değiştirdiğini, balık tezgâhından epey uzaklaştığını fark etti. Şimdi ana girişin yakınında, o ikonik neon ışıklı *Halk Çarşısı* tabelasının altında duruyordu.

"Domuzun yanındayım," dedi Derek'in popüler heykeli kastettiğini anlayacağını bilerek.

"Bir yere ayrılma, hemen geliyorum."

Az önce Marin'e yardım eden yaşlı kadının yanına farklı yaşlarda endişeli üç kadın ve bir adam –içlerinden birinin kocasıydı– daha eklendi, adamı güvenliğe haber vermeye yolladılar. Birkaç dakika geçmemişti ki Derek göründü, çarşının ta öbür başından koşarak geldiği için nefes nefese kalmıştı. Karısına bakıp da yanında Sebastian'ı göremeyince yüzü buz kesti. O gelene kadar olayın çözülmüş olmasını umuyordu belli ki; ona düşen korkmuş, rahatlamış karısını ve korkmuş, ağlayan çocuğunu teselli etmek olacaktı çünkü teselli etmekte Derek'in üstüne yok-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tu. Ama ortada ne ağlayan bir çocuk ne de rahatlamış bir anne vardı, dolayısıyla Derek ne yapacağını bilemeyerek dondu kaldı.

"*Yuh* artık, Marin," deyiverdi birden. "Ne yaptın sen?"

Muhtemelen bu kadar suçlayıcı konuşmak istememiş, yanlış kelime seçimi yapmıştı. Ama sesi öyle iğneleyiciydi ki Marin irkildi. Bu sorunun asla aklından çıkmayacağını biliyordu.

Ne yapmıştı? Oğullarını kaybetmişti, yaptığı buydu. Ama onu bulduktan sonra tüm suçu üzerine almaya ve herkesten binlerce kez özür dilemeye hazırdı çünkü onu *bulacaklardı*, bulmak *zorundaydılar*, hele bir bulsunlar, hele bir onu sağ salim kucağına alsın, o zaman kendini tam bir aptal gibi hissedecekti.

Kendini aptal gibi hissedeceği anı iple çekiyordu.

"Yanı başımdaydı, sana mesaj yazmak için elini bıraktım, sonra bir baktım yok." Marin büsbütün kendini kaybetmişti artık. İnsanlar da uzaktan izlemeyi bırakmış, yanına gelerek yardım tekliflerinde bulunuyor, annesinin yanından kaybolan ufaklığı tarif etmelerini istiyorlardı.

Derken koyu gri üniformalı iki güvenlik görevlisi yanlarında faydalı kocayla çıkageldi, faydalı koca onlara tilki kazaklı küçük bir oğlan çocuğu aradıklarını söyledi.

"*Tilki* değil," diye öfkeyle parladı Marin ama kimse önemsemedi. "*Ren geyiği*. Ren geyikli kazak, kahverengi ve beyaz renklerde, gözlerinin yerinde siyah düğmeler var…"

"Oğlunuzun o kazakla fotoğrafı var mı?" diye sordu güvenlik görevlilerinden biri. Marin adama avazı çıktığı kadar bağıracaktı neredeyse, ne saçma bir soruydu bu? Birincisi, bu çarşıda şu anda aynı örgü kazaktan giyen kaç tane dört yaşında çocuk olabilirdi? İkincisi, *elbette* fotoğrafı vardı, sonuçta o onun *oğluydu*, telefonu onun fotoğraflarıyla doluydu.

Güvenlik görevlileri fotoğrafı alıp dağıttılar.

Ama Sebastian'ı bulamadılar.

On dakika sonra polisler geldi.

Polisler de bulamadılar.

İki saat sonra, Seattle Polis Teşkilatı'nın tüm güvenlik kame-

rası görüntülerini incelemesinin ardından Marin'le Derek, ren geyikli kazak giyen küçük bir çocuğun yüzünü gizleyen birinin elinden tutarak çarşıdan çıkmasını bir bilgisayar ekranından hayretler içinde seyrettiler. Yeraltı otoparkına en yakın kapıdan çıkmışlardı ama bu, otoparka *gittikleri* anlamına gelmiyordu. Oğullarının boştaki elinde lolipop vardı; sarmal, çok renkli, annesinin fırsat bulsaydı ona alacağı lolipoptan. Lolipopu ona veren kişi siyah botlarından kalın kaşlarına, beyaz sakalına kadar tepeden tırnağa Noel Baba kıyafeti giyiyordu. Ama kameranın açısından dolayı yüzü görünmüyordu. Erkek mi kadın mı olduğu bile belli değildi.

Gördüklerine anlam veremeyen Marin videoyu bir kez daha, sonra bir kez daha oynatmalarını istedi; ekrana gözlerini kısarak baktı, sanki öyle yaparak videoda olandan daha fazlasını görebilecekmiş gibi. Video bozuktu, kesik kesikti; video kaydından ziyade bir dizi karıncalı fotoğrafın art arda gösterimine benziyordu. Marin görüntüyü ne kadar izlerse izlesin, Sebastian'ın kadrajdan çıktığı her sefer dehşet vericiydi. Bir ân ekrandaydı, ayağını eşikten atıyordu. Bir sonraki ân yoktu.

Orada. Yok. Sar başa. Orada. Yok.

Arkasında Derek odanın içinde volta atıyor, güvenlik görevlileri ve polislerle hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu ama Marin, içten içe attığı çığlıkların gürültüsünden yalnızca birkaç kelimeyi duyabildi: *kaçırılmış*, *çalınmış*, *AMBER* uyarısı*, *FBI*. Bu olayın sahiden yaşandığını kabul edemiyordu. Sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi. Sanki gerçekte olmuyordu da bir film sahnesiydi.

Noel Baba kostümlü biri oğlunu kaçırmıştı. Kasten. Bile isteye.

Güvenlik kamerası görüntüleri siyah beyaz ve karıncalı olsa bile Sebastian'ın zorla götürülmediği açıktı. Korkmuş görünmüyordu. Neşesi yerindeydi çünkü bir elinde beş dolarlık bir lolipop vardı, öbür eliyle de Noel Baba'nın elini tutuyordu. La

* Çocuk kaçırılma vakalarında belli kriterler doğrultusunda toplumun alarma geçirildiği bir uyarı sistemi –*yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Douceur Parisienne'de çalışan kadınlar bilgisayarlarını kontrol ederek o gün yedi lolipop sattıklarını onayladılar ama Noel Baba kıyafetli bir müşterinin geldiğini hatırlamıyorlardı, dahası küçük dükkânlarının içinde güvenlik kameraları yoktu. Sebastian'la onu kaçıran kişinin girdiklerini düşündükleri yeraltı otoparkının karşısındaki sokakta bir tane CCTV kamerası vardı ama açısı dolayısıyla yalnızca otoparktan çıkan araçların yandan görüntüsünü yakalayabiliyordu; yani plakaları görünmüyordu. Sebastian kaçırıldıktan sonraki bir saat içinde otoparktan elli dört araç çıkmıştı ve polis hiçbirinin izini süremiyordu.

Sebastian'la onu kaçıran kişinin çarşıdan çıktıklarını gösteren video kaydının üzerindeki saat, annesi onun yanında olmadığını fark ettikten topu topu dört dakika sonraydı. Daha pazarın güvenlik görevlilerine haber verilmemişti bile.

Dört dakika. Bir çocuğu kaçırmak işte bu kadar basitti.

Bir lolipop, bir Noel Baba kostümü, bir de iki yüz kırk saniye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ KISIM

ON BEŞ AY SONRA

Baksana, üç kuruşluk nefes alıyor ve buna
yaşamak diyorsun, öyle mi?
—Mary Oliver

BELONGS TO KAMUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Sebastian'ın yaşlarında bir çocuk kaybolduğunda, kaybolduktan sonraki yirmi dört saat içinde bulunmazsa bir daha bulunmaz derler.

Marin Machado'nun her sabah uyanır uyanmaz aklına gelen ilk düşünce buydu.

İkincisiyse, o günün intihar edeceği gün olup olmayacağıydı.

Bu düşünceler bazen yataktan kalkıp banyoya girdiğinde silinirdi aklından, duş başlığından akan sıcak suyun buharında yok olup giderdi. Bazen de kahvesini içip işe doğru yola koyulduğunda. Bazen de hiç silinmez, dedikoducu, uğursuz bulutlar misali zihnini kaplar, âdeta kapatamadığı bir fon müziği gibi gün boyu çalıp dururdu. Öyle günlerde, dışarıdan bakıldığında normal biri gibi görünebilirdi, çevresindeki insanlarla havadan sudan muhabbet eden sıradan bir insan gibi. Oysa içinde bambaşka muhabbetler dönerdi.

Mesela geçen sabah öyle olmuştu. Gardırobunun arkalarında bulduğu, hâlâ kuru temizleme torbasının içinde duran Chanel marka pembe düz elbisesiyle şehir merkezindeki güzellik salonuna gitmişti. İçeriye girdiğinde son derece şık görünüyordu ki bunu tarz sahibi, sarışın ve genç resepsiyonisti de fark etti.

"Günaydın Marin," diye seslendi Veronique neşeyle. "Ooo, elbise sana acayip yakışmış. Yakıyorsun."

Marin, şık bekleme salonundan güzellik salonunun arka tarafındaki özel ofisine geçerken resepsiyoniste gülümsedi. "Teşekkürler, V. Bu elbiseyi unutmuştum. Programımız ne durumda?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamamen doluyuz," dedi Veronique şen şakrak bir sesle. Sabah insanlarının hepsinde bu ses tonu olurdu.

Marin başıyla onaylayarak gülümsedi ve ofisine geçti, geçerken de, *Belki o gün bugündür*, diye düşündü. *Büyük makası –geçen sene Scarlett Johansson'da kullandığımı değil, beş sene önce J.Lo'da kullandığımı, elime tam oturanı– boynuma, tam şah damarıma saplarım. Banyodaki aynanın karşısında yaparım bunu, böylece elime yüzüme bulaştırmam. Evet, evet, banyo en uygun yer, en kolay orayı temizlerler; yer döşemesi taş, sıvası koyu, kan lekesini belli etmez.*

Görüldüğü üzere, yapmadı.

Ama düşündü. *Hâlâ* düşünüyordu. Her sabah. Ve çoğu akşam. Bazen de akşamüzerleri.

Neyse ki o gün daha iyi bir gün oluyordu, sabah uyanır uyanmaz aklına üşüşen düşünceler yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Alarmı çaldığında tamamen yok olmuşlardı. Yatmadan önce içtiği bir şişe kırmızı şarabın ağzında bıraktığı iğrenç tattan dolayı yüzünü buruşturarak gece lambasını yaktı. Başucunda bulundurduğu bir bardak sudan büyük bir yudum alıp kupkuru ağzını çalkaladı, sonra telefonunu şarjdan çekti.

Bir yeni mesaj. Yaşıyor musun?

Mesajı gönderen Sal'di elbette, bu onun alışıldık mesajıydı, eğer Marin'den ses çıkmamışsa sabah ilk iş bu mesajı atardı. Başkası olsa böyle bir soru sorarak düşüncesizlik ettiğini düşünebilirdiniz. Ama o Sal'di. Onunla dostlukları ta eskiye dayanırdı ve çarpık mizah anlayışları ortaktı; dahası Marin hayatında, kıymetli duygularını incitmemek adına kılı kırk yarmayan biri olduğu için minnettardı. Ayrıca Sal'in, içten içe uyuzun teki olduğunu düşünmeyen tek kişi olduğundan da adı gibi emindi.

Marin ona uyuşuk parmaklarla cevap yazdı, gözleri hâlâ bulanık görüyordu, akşamdan kalmalığı yüzünden başı çatlıyordu. *Sayılır*, dedi. Bu da onun alışıldık yanıtıydı, kısa ama Sal için yeterliydi. Gece yatmadan önce onu yine yoklayacaktı. Sal, Marin'in en çok yatma vakitlerinde ve sabahları zorlandığını bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyordu; bunlar artık hayatı olan gerçekle başa çıkmanın en zor geldiği vakitlerdi.

Yatağın diğer tarafı boştu. Yastık hâlâ kabarık, çarşaf da dümdüzdü. Derek dün gece orada uyumamıştı. Yine iş için şehirdışındaydı. Marin ne zaman döneceğini bilmiyordu. Derek dün giderken söylememişti, o da sormayı unutmuştu.

Sebastian'ı kaybedeli tam dört yüz seksen beş gün olmuştu.

Yani oğluna banyo yaptıramadığı, ona temiz pijamalar giydiremediği, yatağına yatırıp *İyi Geceler Ay Dede* okuyamadığı tam tamına dört yüz seksen beş gece geçmişti. Tam tamına dört yüz seksen beş sabahtır oğlunun kahkahalarından ve tepinmelerinden yoksundu, koridordaki tuvaletten, "Anne, sil!" diye bağıran yoktu. Sebastian tuvalet eğitimi almış olsa bile henüz dört yaşındaydı, temel hijyen bilgilerini daha yeni yeni öğreniyordu.

Marin, tam tamına dört yüz seksen beş gündür bu kâbusun içindeydi.

Paniklemeye başlayınca terapistinin öğrettiği nefes egzersizini uygulayarak sakinleşmeye, yeniden işlev görecek duruma gelmeye çalıştı. Artık hiçbir şey ona normal gelmiyordu ama -mış gibi yapmakta kendini epey geliştirmişti. İnsanları korkutmayı büyük oranda bırakmıştı. Dört ay önce işe geri dönmüştü. Nitekim işbaşı yapmak ona iyi gelmişti; bu sayede evden çıkıyor, günü şekilleniyor ve de Sebastian'dan başka düşünecek bir şeyleri oluyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmasıyla başına keskin bir ağrının saplanması bir oldu ve acıyla irkildi. Ilık suyunun kalanıyla Lexapro* ve multivitamin içti. Beş dakika sonra banyodaydı. Kırk beş dakika sonra üzerini giyinmiş, makyajını ve saçını yapmış hâlde banyodan çıktı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Harika değildi –evladı hâlâ kayıptı ve bu hâlâ tamamen onun suçuydu– ama zaman zaman kendini hızla çözülen bir ipin ucunda sallanıyor gibi hissetmediği anlar da oluyordu. İşte bu, o anlardan biriydi. Marin böyle anları zafer sayardı.

* Bir tür antidepresan ilaç –*çn*

BELONGS TO KİTAPSEVEN

Gün çabucak geçti: Dört saç kesimi, bir açma boyama, bir balyaj ve bir de personel toplantısı. Bu toplantıya Marin de katıldı ama toplantıyı Sadie yönetti. Marin, Sadie doğum yaptıktan hemen sonra onu dişe dokunur bir zamla genel müdürlüğe terfi ettirmişti, dolayısıyla üç güzellik salonunun da günlük idaresi artık Sadie'deydi. Marin, Sebastian olayından önce bile Sadie'yi kaybetmeyi göze alamazken şimdilerde onsuzluğu hiç düşünemiyordu. Kendisinin evde kalıp perperişan yaşaması gerekiyordu; bir yıl boyunca da öyle yaptı, ta ki Derek ve terapisti onu işe dönmeye ikna edene kadar.

Marin hâlâ her şeyi gözetip denetliyordu –sonuçta şirketin sahibi oydu– ama genellikle alt kattaydı, kendi aralarında VIP dedikleri gedikli müşterilerinden oluşan seçkin bir grubun saçını kesiyor, boyuyordu. Bu seçkin grubun üyelerinin her biri inanılmaz zengin insanlardı. Birçoğu önemsiz ünlülerdi ve saçlarını Marin Machado Güzellik ve Spa Merkezi'nin sahibi Marin Machado'ya bizzat yaptırmak için saatte altı yüz dolar ödüyorlardı.

Çünkü Marin bir zamanlar *önemli* biriydi. Yaptığı işler *Vogue*, *Allure* ve *Marie Claire*'e çıkmıştı. Yani anlayacağınız, Marin Machado olmak havalı bir şeydi. Eskiden adını Google'da arattığınızda en değerli üç ünlü Jennifer'la –Lopez, Lawrence ve Aniston– fotoğraflarını görürdünüz; şimdilerdeyse işiyle ilgili yazılar yerini Sebastian'ın kaybolmasıyla alakalı haberlere bırakmıştı. Boşa çıkan kapsamlı aramaya. Derek'in de önemli bir şahıs olmasının yanı sıra bağlantıları olan zengin bir çift olmalarından ötürü polislerden gördükleri özel ilgiye dair şikâyetlere (bağlantıları da emniyet müdürüyle arkadaş olmalarıydı ki o olay fazla abartılmıştı – yıllar içinde birkaç hayır etkinliğinde karşılaşmak dışında kadını pek tanıdıkları söylenemezdi) ve Marin'in intihara kalkıştığına dair dedikodulara.

Marin'in durumu artık bir kıssadan hisseye dönüşmüştü.

Onun yeniden işe dönmesi Sadie'nin fikriydi. Saç yapmak Marin'e iyi geliyordu. Hem eğlenceliydi hem de kendini en çok sandalyenin arkasında, renkleri birbirine karıştırıp saç tutamla-

rını boyarken, elinde makas tutarken normal hissediyordu. Saç şekillendirmek, yetenekle kimyanın muhteşem bir karışımıydı ve Marin o işte ustaydı.

Şimdi önündeki sandalyede Aurora adında bir kadın oturuyordu; eski bir Seattle Mariners oyuncusuyla evliydi. Koyu renk saçları ağarmaya başlamıştı ve son birkaç randevudur sarıya geçiyorlardı. Aurora saçının ön tutamlarında "kumsal havası veren" platin sarısı ışıltılar istiyordu ama kadının saçı kuruydu, ince telliydi ve yıpranmıştı. Marin ışıltıları, içine koruyucu krem karıştırdığı daha düşük açma değerine sahip bir açıcıyla atmaya karar verdi. Kadının saç rengi açılıp muz kabuğunun iç kısmına benzer bir sarı tonu alınca –bu, yüzlerce farklı etmene bağlı olarak on ila yirmi beş dakika arasında değişen bir işlemdi– Marin kadının saçını yıkayıp mor renkli tonlayıcı uyguladı ve müşterisinin istediği o eşsiz beyaz-sarı görünümünü yakalayabilmek için yalnızca üç dakika bekletti.

Bu işlem bayağı karmaşıktı ama Marin'in kontrol edemeyeceği bir şey değildi. Öngörülebilir sonuçları olan şeyler yapması onun için büyük önem taşıyordu. İşe döndüğü ilk hafta, onca vaktini terapide harcayacağına güzellik salonuna daha erken dönmenin ona daha faydalı olacağını fark etmişti.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" diye sordu Aurora'ya, kadının saçına eliyle hacim kazandırdıktan sonra esnek tutuşlu bir saç spreyi sıktı.

"Her zamanki gibi harika." Aurora hep böyle diyordu çünkü artık Marin'e ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Eskiden lafını hiç esirgemez, neyi beğenip neyi beğenmediğini pat pat söylerdi. Ama Marin işe döndüğünden beri Aurora stilistini yalnızca iltifatlara boğuyordu.

Marin herhangi bir memnuniyetsizliği var mı diye müşterisini uzun uzun inceledi ama Aurora saçını sahiden de beğenmiş gibiydi, başını bir sağa bir sola çevirerek yeni ışıltılarına farklı açılardan bakıyordu. Aynadan Marin'e hoşnut bir biçimde gülümsedi. "Bayıldım. Ellerine sağlık."

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

Marin bu övgüyü başıyla onaylayıp gülümseyerek kabul ettikten sonra kadının boynuna bağladığı önlüğü çözdü ve ona resepsiyona kadar eşlik etti, Veronique orada hesabı almak için hazırdı. Marin Aurora'ya sarıldığında Aurora da ona sımsıkı sarılarak karşılık verdi.

"Harika gidiyorsun, tatlım, sakın kendini bırakma," diye fısıldayınca Marin birden boğuluyormuş gibi hissetti. *Teşekkürler*, diye mırıldandı ve kadın onu nihayet bıraktığında rahatladı.

Birkaç dakika sonra paltosu ve el çantasıyla odasından çıktığını gören resepsiyonisti, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Marin resepsiyonistin bilgisayarına bakarak ertesi gün için olan rezervasyonları kontrol etti. Öğleden sonra üç randevusu vardı, yani sabahki terapi seansından sonra öğle arasına kadar idari işlerini halledebilmesi için birkaç saati kalıyordu. Teknik olarak bu idari işlerin hiçbirini yapmak zorunda değildi ama her şeyi Sadie'nin üzerine yıktığında kendini kötü hissediyordu.

"Sadie'ye sabah geleceğimi söylersin," dedi telefonuna bakarken. "Gecen güzel geçsin, V."

Arabasına bindi ve tam motoru çalıştıracağı sırada Sal'den mesaj geldi. Son günlerde, nezaketten ya da mecburiyetten yaptığını hissetmeden gülümsemesini sağlayabilen tek kişi oydu.

Bara gelsene, yazmıştı. Budweiser'dan başka biralar da olduğunu bilmeyen üç beş üniversiteli lavuğun arasında yalnız başıma kaldım.

Gelemem, diye yanıtladı Marin. Gruba gidiyorum.

İyi madem, dedi Sal. O zaman kendini cezalandırma seansın bitince gel. Yüzünü özledim.

Marin tamam demek istedi çünkü o da Sal'i özlemişti ama grup seanslarından sonra bütün canı çekilir, bitkin düşerdi. O yüzden, hayır demek de istemediğinden, Bakarız, yazdı. Sonrasında ne kadar yorgun olduğumu biliyorsun. Çıkınca konuşuruz.

Öyle olsun, diye yanıtladı Sal. Ama denemeni istediğim yeni bir kokteyl yaptım – nar şurubu ve ananaslı mojito. Adını da Hawaii 5-0 koydum.

Tadı iğrence benziyor, diye yazdı gülümseyerek. Sal yanıt ola-

BELONGS TO KÄKTÜS TEAM

rak ortaparmağını gösteren bir adam GIF'i gönderince burnundan güldü.

Sal, Derek'in o gece nerede olduğunu sormadı. Asla sormazdı.

SoDo'ya, yani Seattle'ın "şehir merkezinin güneyi" olarak bilinen bölgesine arabayla yirmi dakikada varılıyordu. Marin, grup seansının yapıldığı yıkık dökük plazanın otoparkına park ettiğinde içi yine hüzünle doldu. Ama sorun değildi çünkü orası, bu dünyada özür dileme ihtiyacı duymadan ama aynı zamanda odadaki en sefil kişi de olmadan kendini sefil hissedebileceği tek yerdi. Terapi bile öyle değildi. Güvenli bölge olduğu kesindi fakat yine de terapide yargılama vardı, dile getirilmese bile iyileşmek için orada olduğuna dair bir beklenti asılıydı havada.

Öte yandan birazdan katılacağı buluşmada rol yapması gerekmiyordu. Çocuğu Kaybolan Ebeveynler İçin Destek Grubu–Büyük Seattle, korkunç bir ortak yanları olan bir grup insana verilmiş süslü bir isimdi: Hepsinin kayıp çocuğu vardı. Sal'e göre Marin'in bu buluşmalara katılması bir tür kendini cezalandırma eylemiydi. Haksız da sayılmazdı. Bazı geceler hakikaten öyleydi ki Marin'in ihtiyacı olan şey de buydu zaten.

Bundan bir yıl üç ay yirmi iki gün önce hayatının en kötü günüydü, o gün yapabileceği en kötü şeyi yapmıştı. Ve olayın tek suçlusu oydu; kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Keşke Derek'le mesajlaşmasaydı, keşke Sebastian'ın elini bırakmasaydı, keşke şekerci dükkânına daha erken gitselerdi, keşke onu kitapçıya sürüklemeseydi, keşke başını telefonundan daha erken kaldırsaydı. *Keşke, keşke, keşke…*

Terapisti o güne takılı kalmamasını, sanki sihirli bir biçimde ortaya yeni detaylar çıkacakmışçasına her ânını zihninde tekrar tekrar oynatmayı bırakmasını, bunun bir yararı olmayacağını söylüyordu. Olanları kabullenecek bir yol bulup hayatına devam etmeliydi ama bu, Sebastian'ı unutması anlamına gelmiyordu. Olanlara rağmen, olmasına *izin verdiği* şeye rağmen, yaptığı şeye rağmen verimli bir hayat sürebileceği anlamına geliyordu.

Marin'e göre terapisti basbayağı saçmalıyordu. O yüzden ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tık adamı görmek istemiyordu. Onun *tek* istediği o güne takılı kalmaktı. Yarasının kabuğunu yolup durmak *istiyordu.* İyileşmek istemiyordu çünkü iyileşirse biricik oğlunu sonsuza dek kaybetmiş olacaktı. İşte kimsenin bunu anlamamasına hayret ediyordu.

Gruptakiler hariç.

Marin, çörek dükkânının eskimiş sarı tabelasına uzun uzun baktı. Tabelanın sarısı, hardalla limon arası bir tondaydı. Bu tabelanın ışıkları her zaman yanardı. Geçen yıl biri ona orada hiç tanımadığı insanlarla ayda bir kez bir araya geleceğini söylese hayatta inanmazdı.

Hayatta inanmayacağı daha neler vardı.

Anahtarı elinden kaydı ama otoparkın zeminindeki çamurlu su birikintilerinden birine düşmeden yakaladı. Son zamanlarda hayat da böyleydi işte. Bir dizi kayma ve yakalama, hata ve pişmanlık... Tek yapmak istediği parçalara bölünmekken sürekli iyiymiş gibi davranmaya çalışmak.

Günün birinde artık -mış gibi yapamayacak ve işte o zaman bin parçaya bölünecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FBI'ın hesabına göre, halihazırda otuz binden fazla aktif kayıp çocuk vakası vardı.

Bu korkunç derecede yüksek bir sayı olmasına rağmen kayıp çocuk ebeveyni olmak tuhaf bir biçimde tecrit ediciydi. Başınıza gelmediği sürece evladınızın nerede olduğunu, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmemenin nasıl bir kâbus olduğunu asla anlayamazdınız. Marin'in işte bu cehennemi *yaşayan* insanlarla beraber olması gerekiyordu. Tüm korkularını boşaltabileceği güvenli bir alana ihtiyacı vardı, böylece onları inceleyip didik didik edebilecekti ve bunu yaparken odadaki diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını bilecekti.

Derek'ten grup buluşmalarına gelmesini istemiş ama Derek kabul etmemişti. O zaten duyguları hakkında konuşmayı seven biri değildi, Sebastian'dan konuşmayıysa hiç istemiyordu. Biri ne zaman oğullarından bahsedecek olsa onu sustururdu. Bu, ölü taklidi yapmanın duygusal eşdeğeriydi, insanlar Derek için ne kadar endişelenirse Derek bir o kadar umursamaz davranıyordu; öyle ki, en sonunda vazgeçip onu kendi hâline bırakıyorlardı. Derek bunu Marin'e bile yapıyordu. Hatta bilhassa Marin'e yapıyordu.

Yaklaşık bir yıl kadar önce, Marin gruba ilk katılmaya başladığı sıralarda grupta yedi kişi vardı. Bütün buluşmalar St. Augustine Kilisesi'nin bodrum katında gerçekleşiyordu. Ama şimdilerde grupta dört kişi kalmışlardı ve artık bu çörek dükkânının arka odasında buluşuyorlardı. Çörek dükkânı garip bir seçim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi gelebilirdi ama Big Holes'un sahibi kadın da evladı kaybolan annelerden biriydi.

Big Holes* kulağa komik bir isim gibi gelse de Frances Payne aslında pek şakacı biri değildi. Marin'le tanıştıklarında ona söylediği ilk şeylerden biri Big Holes'un pastane olmadığıydı çünkü Big Holes'ta düzenli olarak yalnızca iki şey çıkardı: kahve ve çörek. Oraya pastane demek, diye diretmişti, pastacılık yeteneğine sahip olduğu izlenimini uyandırırdı ki onda öyle bir yetenek yoktu. Frances ellilerinin başındaydı ama yetmiş gibi görünüyordu, yüzündeki çizgiler öylesine derindi ki ona bakmak, kabartma haritaya bakmak gibiydi. Oğlu Thomas on beş yaşındayken kaybolmuştu. Bir gece kimsenin reşit olmadığı, içki ve uyuşturucunun gırla aktığı bir partiye gitmiş, bir daha da geri dönmemişti. Ertesi sabah ortadan kaybolmuştu. Kimse partiden ayrıldığını hatırlamıyordu. Âdeta buhar olup uçmuştu çocuk. Francis bekâr bir anneydi ve Thomas'tan başka kimsesi yoktu. Thomas kaybolalı dokuz yıl oluyordu.

Otuz dört yaşındaki Lila Figuero grubun en genç üyesiydi. Üç çocuk annesi kadın diş teknikeri olarak çalışıyordu ve çocuk diş hekimi Kyle'la evliydi. Birlikte iki küçük oğulları vardı. Kayıp çocuk, önceki ilişkisinden olan en büyük oğlu Devon'dı. Devon velayet hakkı olmayan biyolojik babası tarafından bir gün okuldan alınmıştı ve bir daha da onları gören ya da duyan olmamıştı. Bu olay üç yıl önce, Devon on yaşındayken olmuştu ve babasıyla birlikte son görüldüğü yer New Mexico, Santa Fe'ydi. Devon yabancı biri ya da birileri tarafından kaçırılmamış olsa bile, Lila'nın dediğine göre, babası şiddet eğilimleri olan biriydi. Daha bebekken, sürekli ağlıyor diye Devon'ın bacağını sobada yakmıştı. Lila'nın Devon'ı alıp gitmesinin asıl sebebi de buydu.

Simon Polniak küçük gruplarındaki tek babaydı. Woodinville'de bir Toyota bayii işletiyordu ve birkaç ayda bir tanıtımını yaptığı yeni arabayla gelirdi. Eskiden buluşmalara ka-

* (İng.) Büyük Delikler –*çn*

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

rısı Lindsay'le beraber katılsalar da altı ay önce boşanmışlardı. Bu ayrılığın ardından Labradoodle Lindsay'e, grup da Simon'a kalmıştı. Bu anlaşmadan Lindsay kârlı çıktı, diye dalga geçerdi Simon. Kızları Brianna on üç yaşındayken internetten tanıştığı bir yabancıya kanıp evden kaçmıştı. Yabancı ona kendini Travis adında on altı yaşında bir oğlan olarak tanıtmıştı ama soruşturma sonucunda bir elektronik mağazasında yarı zamanlı çalışan ve hâlâ ailesiyle yaşayan yirmi dokuz yaşında bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Brianna'yla aynı dönemde o da kaybolmuştu. Bu olay dört yıl önce olmuş, o zamandan beri ikisinden de haber alınamamıştı.

Bu dörtlü, her ayın ilk salısı Big Holes'un arka tarafındaki küçük odada buluşuyordu. Ara sıra aralarına yeni yüzlerin katıldığı da olurdu –Frances'in Facebook sayfası vardı, bir de St. Augustine Kilisesi'nin duyuru panosunda ve web sitesinde ilanlar vardı, ayrıca grup internette araştırılabiliyordu– ama bu yeni gelenler uzun süre devam etmezdi. Grup buluşmaları, bilhassa bu grubun buluşmaları, herkese göre değildi.

O gece odada yeni bir yüz vardı. Frances onu Jamie olarak tanıştırdı – soyadı yoktu, daha doğrusu henüz söylemiyordu. Marin arka odaya girdiğinde, Jamie'nin yaşadığı şey her neyse, vücut dilinden daha yeni yaşandığını anladı. Kadının gözleri şişti, yanakları içine çökmüştü, muhtemelen evden çıkmadan önce kendini zorlayarak aldığı duş yüzünden saçları hâlâ ıslaktı. Son günlerde birden zayıflamış gibi giysileri üzerinden sarkıyordu. Yaşını kestirmek güçtü ama Marin otuzlarının sonunda olduğunu tahmin etti. Coach marka çantası yerde, yanında duruyordu, Michael Kors sandaletli ayaklarını aşağı yukarı sallıyordu. Normalde pedikür yaptıran tipte bir kadına benziyordu ama şu anda pedikürlü değildi. Ayak tırnakları uzun ve ojesizdi.

Marin içeridekilere selam verdi. Yerine oturmadan önce kendine bir tane hindistancevizli çörek aldı, bu sırada da Simon'la imalı imalı bakıştılar. Gruba yeni katılan birinin ne kadar dayanacağını görmek her zaman merak uyandırıcıydı. Zira çoğu ilk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buluşmayı bile tamamlayamıyordu. Bundan böyle hayatlarını bu şekilde yaşayacak olmalarını kaldıramıyorlardı.

Vicdan azabı kaldıramayacakları kadar ağırdı.

"Kim başlamak ister?" diye sordu Frances odaya göz gezdirerek.

Jamie başını yere eğdi. Lila'nın boğazını temizlemesiyle herkes usulca ona doğru döndü ve sözü ona bıraktılar.

"Kyle'la aramız pek iyi değil." Marin, Lila'nın son gördüğünden bu yana zayıflamış olduğunu düşündü; gözlerinin altındaki mor halkalar daha belirgindi. Kot pantolon ve göğsünde kocaman bir pullu ahududu olan örgü kazak giyiyordu. Dışçiye gelen çocuk hastalar için "ucuz kıyafetler" giymeyi severdi. Sade çöreğine dokunmamıştı ama kahvesinin dibini görmüştü bile, ruju silinmiş, kuru dudaklarındaki çatlak çizgiler ortaya çıkmıştı.

"Daha ne kadar iyiymişiz gibi davranabiliriz bilmiyorum. Sürekli kavga ediyoruz ve kavgalarımız büyük oluyor. Birbirimize mi çemkirmiyoruz, duvarları mı yumruklamıyoruz, elimize geçirdiğimizi mi kırmıyoruz, neler neler. Buraya gelmemden nefret ediyor. Burayı mesken tutmuşum, öyle diyor." Gözleri odayı dolaşırken bitkinliği bütün gözeneklerinden akıyordu. "Sizce öyle mi yapıyoruz? Burayı mesken mi tuttuk?"

Elbette öyleydi. Ama Marin bir şey demedi çünkü hiçbiri bu gerçeği duymak istemiyordu.

Simon ikinci çöreğini yiyordu ve Marin o geceki buluşma bitene kadar üçüncüyü de yiyeceğini tahmin ediyordu. Lindsay'le ayrıldıklarından bu yana epey kilo almış, bu kiloların hepsi göbeğinde ve yüzünde toplanmıştı, Simon da büyüyen gıdısını gizlemek için sakal bırakmaya başlamıştı. Kıvırcık saçları birbirine dolanmıştı. Marin'in güzellik salonunda o tutamları yumuşatacak pek çok yöntemi vardı ama bunu ukalalık taslıyor gibi algılanmadan nasıl teklif edeceğini biliyordu. Zaten gösterişçinin teki olduğunu düşündüklerinden şüpheleniyordu ki o geceki buluşmaya iş için giydiği Chanel elbiseyle gelmesinin de pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne olmuş yani burayı 'mesken' tutmuşsak?" dedi Simon. "İçimizi kemiren düşünceleri, korkuları bir yere boşaltmamız gerek. Buraya boşaltmayacaksak nereye boşaltacağız?" Çöreğinin son lokmasını ağzına atıp ellerini kot pantolonuna sildi. "Lindsay son zamanlarda buranın kendine iyi gelmediğini düşünmeye başlamıştı. Artık o olayı düşünmek, o olay hakkında konuşmak istemiyordu. Bazen grup buluşmalarından sonra kendini çok daha kötü hissettiğini söylerdi çünkü sizler ona muhtemelen asla mutlu sona ulaşamayacağını hatırlatıyormuşsunuz."

Hep bir ağızdan iç geçirdiler. Bunları duyması zor olsa da Lindsay haklıydı. Kayıp çocuk destek gruplarının olayı buydu işte. Eğer çocuğu önünde sonunda bulunan nadir ebeveynlerden biriyseniz grup buluşmalarına gelmeyi bırakırdınız. Çünkü ölü ya da diri, çocuğunuz artık *kayıp* değildi, dolayısıyla ihtiyacınız olan destek de artık o grubun desteği değildi. Size destek olacak kişiler o gruptakiler değildi. Dolayısıyla gruptan ayrılmanız kaçınılmazdı ve dahası bu ayrılık kararı her zaman karşılıklı alınırdı. Özellikle de çocuğunuz ölmüşse. Zira gruptaki kimse bunu dinlemek istemezdi.

Öte yandan evladınız mucize eseri canlı bulunmuşsa, bu kez de diğer ebeveynleri görmek size yaşadığınız kâbusu hatırlattığından, o ebeveynlerin hâlâ her gün tekrar tekrar yaşadığı kâbusu hatırlattığından buluşmalara gelmeyi bırakırdınız.

Lila'yla Kyle'ın evliliği Marin gruba ilk katıldığı dönemden beri sallantıdaydı. Evladı kaybolan çiftler arasındaki boşanma oranı inanılmaz yüksekti. Ama en azından Lila'yla kocası hâlâ kavga ediyorlardı. Marin'le Derek'te o bile yoktu. Birine bağırmanız için biraz olsun umurunuzda olması gerekirdi, o birinin size bağırması için de biraz olsun umurunda olmanız lazımdı.

"İki ay önce bir diş konferansında tanıştığı biriyle görüşüp duruyor," deyiverdi Lila birdenbire. Bütün kanının yüzüne dolmasıyla yanakları kazağındaki yemişin rengine büründü. "Bir kadınla. Sadece arkadaş olduklarını söylüyor ama zırt pırt kahve randevularına çıkıyor, birlikte öğle yemekleri yiyorlar, dahası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadınla tanışmak istediğimde hemen savunmaya geçip, Benim kendime ait arkadaşlarım olamayacak mı, diye çıkışıyor. Ama bence... bence beni aldatıyor."

Bütün grup sessizliğe büründü.

Sonunda Simon, "Yok yahu, hiç sanmam," dedi. Birinin bir şey demesi gerekiyordu, Simon da hep ilk konuşan olurdu çünkü uzun süreli sessizlikler onu rahatsız ederdi.

"Kyle seni seviyor, tatlım," dedi Frances ama sesi hiç de inandırıcı değildi.

Jamie ağzını açmadı. Bakışları yerdeydi, ıslak saçının bir tutamını parmağına dolayıp duruyordu.

Biri yine uzun uzun iç geçirdi, herkes Marin'e dönünce Marin iç geçirenin kendisi olduğunu fark etti.

"Belki *sahiden* de aldatıyordur," dedi. Simon'la Frances ona ters ters baktılar. Ama Marin oralı olmadı. Sırf o kendini daha iyi hissetsin diye saçma sapan yalanlar uydurarak Lila'ya gerçek olduğuna inanmadığı şeyler söyleyemezdi. Kadının evladı *kayıptı*. Böyle bir durumda onu bildiğinden *emin olduğu* şeyden vazgeçirmeye çalışmamalıydılar hiç değilse. "Kyle'ı hepimizden daha iyi tanıyorsun. İçinden bir ses seni aldattığını söylüyorsa duymazdan gelme. Çok üzgünüm. Bunu hiç hak etmiyorsun."

Lila'nın yanağından aşağıya kocaman bir damla yaş süzüldü. Frances ona peçete uzattı.

"Bir şeyler döndüğünü anlamalıydım," dedi Lila. "Kyle yeni arkadaşlıklar kurmaktan nefret eder. Ben de öyle. Hepiniz yeni biriyle konuşmaya çalışmanın nasıl olduğunu bilirsiniz."

Jamie de dahil herkes başıyla onayladı. Bilmez olurlar mıydı hiç? Yeni arkadaşlar en kötüsüydü. Geçmişinizi bilmediklerinden hemen bir seçim yapmak zorunda kalırdınız. Çocuğu kayıp olmayan normal biriymişsiniz gibi mi davranacaktınız –ki bu epey yorucuydu– yoksa onlara olanları anlatmayı mı tercih edecektiniz ki bu da son derece yorucuydu. Ne yazık ki ortası yoktu ve hangisini seçerseniz seçin başınız ağrıyacaktı.

Lila fazla kafein almıştı; Marin bunu sallayıp durduğu baca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğından anlayabiliyordu. "Elimde kanıtım yok. Sadece içime öyle doğuyor."

"Bu konuyu onunla konuşacak mısın?" diye sordu Marin kibar bir sesle.

"Bilmiyorum." Öbür kadının başparmağı ağzındaydı, köpeklerin kemik kemirmesi gibi kemiriyordu parmağını. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kızmaya hakkım var mı onu bile bilmiyorum. İki yıldır seks yapmadık. Hatta belki üç, en son ne zaman seviştik hatırlamıyorum bile. Sorarsam inkâr eder. Sonra da kavga ederiz. Ama ben artık kavga etmekten bıktım."

"Siz evlisiniz," diye çıkıştı Frances. "İkiniz ne zamandır seks yapmamış olursanız olun o işi başka biriyle yapamaz."

"İyi ama erkeklerin ihtiyaçları var," dedi Simon.

"Başlarım şimdi ihtiyaçlarınıza." Frances uzanıp Simon'ın bacağına vurdu. Marin bunu yapmasına sevindi çünkü ona kalsa Simon'ı yumruklardı.

"Sen Simon'a kulak asma," dedi Marin Lila'ya. "Erkeklerin ne gibi ihtiyaçları olursa olsun Kyle'ın yaptığı şey doğru değil. Ama sen kendini hazır hissetmediğin sürece bu konuyu açmak zorunda değilsin."

"Ya hiç hazır hissetmezsem?" Lila'nın gözleri dolmaya başladı. "Ya kafamı kuma gömmek ve bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmak istersem? Uğraşacak yeterince şeyim var zaten."

"Seni aldattığını düşünüyorsan ondan ayrılmalısın," dedi Frances dobra dobra. "Huylu huyundan vazgeçmez, bir kere yapan bir daha yapar."

"Ama beraber çalışıyoruz." Lila'nın gözyaşları artık şıpır şıpır akıyor, fondötenini ve allığını yara yara kendilerine yol açıyorlardı. Lila akan yaşları silince makyajı iyice bozuldu. "İki çocuğumuz var. Dediğin kadar basit değil, Frances."

"Benim tek dediğim, seni aldatan biriyle evli kalmaman." Frances kollarını göğsünde kavuşturdu, haklı olduğunu düşündüğü zamanlarda hep öyle yapardı. "Yalnız başına daha iyi olursun. Biricik Simon'ımız alınmasın ama yıllar önce hayatımda bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

erkek olmadan yaşamayı, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim ben."

Ya, ne demezsin. Lila'yla Marin çaktırmadan birbirlerine baktılar; ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Francœs'in bir destek grubu, bir de bu çörek dükkânı vardı, işte tüm hayatı bundan ibaretti.

"Ya ben 'öğrenmek' istemiyorsam?" Lila yine başparmağını ısırmaya başladı. "Ya hayatımın değişmesini istemiyorsam? Ya benim için… bundan daha iyisi mümkün değilse? Ya ben ancak bu kadarını hak ediyorsam?"

"Saçmalama," dedi Simon ama yüzündeki uysal ifade sesinin o güçlü tonuna hiç uymuyordu.

Francœs'in diyecek başka sözü yoktu, belli ki Marin'in de yoktu. Şu anda moral konuşması yapamayacak kadar yorgundu, dahası Lila'yı kendisini ikna edemediği bir şeye ikna etmeye çalışacak enerjisi de yoktu. O odadaki herkes Lila'nın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. O odadaki herkes her gününü yaptığı şeyin ağırlığı altında ezilerek yaşıyordu: Çocuklarını koruyamamışlardı. Oysa anne baba olarak her şeyden önce yapmaları gereken tek şey buydu.

Dolayısıyla hiçbiri iyi bir hayatı hak etmiyordu. Çocukları iyi değilken hak etmiyorlardı.

"Kendine karşı anlayışlı ol." Marin'in aklına bundan daha iyisi gelmedi ama bunu der demez pişman oldu. Ne kadar da klişe, ne kadar da sığ bir laftı. İlham verici görsellerden fırlama sözlerle konuşmaması gerektiğini biliyordu ki Lila da bu hatasını affetmedi.

"Senin yaptığın gibi mi mesela?" deyince Marin şaşakaldı. "Neden berbat evliliğini hâlâ sürdürüyorsun? Derek'le doğru düzgün konuşmuyorsunuz bile. En son ne zaman seviştiniz? Sana gelince…" Öfkeli bakışlarını Francœs'e çevirdi. "Taş Devri'nden bu yana evlenmedin ve konuştuğun herkes şu anda bu çörek dükkânında oturuyor. Yirmi yıl sonra hayatımın nasıl olmasını istediğime sana bakarak karar vereceksem işimiz yaş."

"Lila, lütfen ama," dedi Simon bir çörek daha alarak. Marin'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takip edebildiği kadarıyla üçüncü çöreğiydi. "Kabalık ediyorsun."

"Öyle mi? Kibarlık mı etmeliydim?" Lila'nın sesi gittikçe yükseliyordu. "*Kibarlık* ne işine yaradı, Simon? Karın seni terk etti ve buraya her geldiğinde gömdüğün çörekler yüzünden on kilo aldın." Jamie'ye döndü, Lila'nın bakışlarını kendisine çevirdiğini gören Jamie'yse oturduğu yerde büzüştü. "Burada olmak istediğine emin misin? Çünkü bu artık senin de hayatın ama istersen hâlâ inkâr edecek vaktin var."

"*Yeter*," dedi Marin sesini yükselterek. Lila'nın onu ve Frances'i terslemesi çok da mühim değildi. Onlar bunu kaldırabilirlerdi. Öte yandan Simon son derece hassas biriydi ve o ağladığında –ki ağlayacaktı– herkes kötü oluyordu. Kaldı ki aralarına yeni katılan biri bu olanlara maruz kalmamalıydı. Yeterince dertleri vardı zaten. "Kızgın olmanı anlıyorum ama bize saldırmayı kes. Biz senin tarafındayız."

"Ama ben bu tarafta olmak *istemiyorum*." Lila'nın sesi titriyordu. Keza elleri de. "Ben sizlerle birlikte burada, bu tarafta olmak istemiyorum. Anlamıyor musunuz? Ben hayatımın böyle olmasını istemiyorum. Ayrıca sen hiç konuşma, Marin çünkü Derek seni şimdi aldatmıyorsa bile eninde sonunda aldatacak. Erkeklerin hepsi aynı."

"Hop hop hop!" Simon tombul ellerini havaya kaldırdı, dahası Marin ilk kez onu bu kadar yüksek sesle konuşurken duyuyordu. "Biz en iyisi bir mola verelim, hanımlar."

"Başlatma şimdi '*hanımlar*'ına," dedi Frances ayağa kalkarak. Birazdan sigara içmek isteyecekti. "Lila, tatlım, ister sineye çek ister çekme ama Tanrı aşkına bize bağırmayı kes. Benim demek istediğim tek şey, bir seçim şansının olduğu, tamam mı? Seçim yapma hakkın var. Ama şunu unutma, çocuğunun kaçırılmasından kendini sorumlu tuttuğun için seni aldatan kocanla evli kalman hem kendini hem de öbür çocuklarını cezalandırmak olur. Devon'ın kaçırılması senin suçun değildi."

"Onu okuldan almakta geç kaldım." Lila'nın sesi çatallaştı.

"Geç kaldım, eğer geç kalmasaydım babası onu kaçıramazdı ve oğlum şu anda benim yanımda, evinde ve güvende olurdu."

"Ona bakarsan öğretmenleri de babasıyla gitmesine izin vermemeliydiler." Frances iyice çileden çıkmıştı artık. Ceplerini yoklayarak sigara paketini aradı.

Simon üçüncü çöreğini de bitirip kremalı ellerini yine pantolonuna sildi.

"Ama geç kaldım," diye tekrarladı Lila. "Geç kaldım ve bu benim hatamdı."

"Evet ama Devon kaçırılırken orada değildin," dedi Marin mazlum bir sesle. "Oysa ben Sebastian kaçırılırken oradaydım. *Oradaydım.*"

"Sebastian dört yaşındaydı, Marin. Çocuklar hep ebeveynlerinin yanından uzaklaşırlar." Simon'ın sesi de görüntüsü kadar bitkindi. "Olayların yüzde doksan dokuz nokta dokuzunda kaybolup yeniden bulunurlar. Senin suçun değildi. Biri onu kaçırdığı için kayboldu. *Çocuk kaçıranın teki* onu kaçırdığı için kayboldu."

Bu kez sessizce ağlayan Lila'ya döndü. "Senin eski sevgilin de çocuk kaçıranın teki. Sen Devon'ın okulda güvende olduğunu düşünüyordun. Çünkü okulun işi onu güvende tutmak. O güne kadar da güvendeydi zaten. Senin geç kalman hiçbir şeyi değiştirmedi. Eğer vaktinde gitmiş olsaydın babası onu başka bir gün kaçıracaktı."

Bir süre oturup bunları düşündüler. Bunlar daha önce kendilerine söylemedikleri şeyler değildi ama başkasından duymak, birkaç dakikalığına da olsa, iyi gelmişti.

Marin, o âna kadar konuşulanlara tamamen tepkisiz kalan Jamie'ye göz ucuyla baktı. Hâl böyle olunca, yeni üyenin ne tür bir antidepresan kokteyli içtiğini merak etmekten kendini alamadı.

"On dakika mola," diye duyurdu Frances. Kimsenin yanıt vermesine fırsat tanımadan sigarası elinde arka kapıdan dışarı çıktı.

Simon erkekler tuvaletinin yolunu tuttu. Burnunu çekip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duran Lila kadınlar tuvaletine koştu. Marin'in de tuvalete gitmesi gerekiyordu ama sadece bir tane kadınlar tuvaleti vardı ve Lila'nın kendini toparlayabilmesi için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Jamie ayağa kalkıp gerindi, sonra çöreklerin olduğu masaya gidip seçeneklerini gözden geçirdi ve akçaağaç şuruplu baton çöreklerden bir tane aldı. En sevdiği çörek o mu olacak acaba, diye düşündü Marin. Ya da en sevdiği çöreği olacak kadar oraya gelmeye devam edecek miydi?

Zira bu grup berbat bir gruptu. Ne demişti Sal? Hah, evet. *Kendini cezalandırma.*

Simon çocuk kaçıranlar konusunda haklıydı. Sebastian daha üç yaşında var yokken, Bağımsızlık Günü'nde Wonderland lunaparkında Marin'in elinden kurtulup kaçmıştı. Dünyanın en uzun beş dakikasından sonra bir yabancı onu Marin'e getirmişti. Çünkü yabancı o küçük oğlanı kalabalık parkta kaybolmuş hâlde bulmuş ve çocuğun annesini bulmasına yardım etmeyi kendine vazife bilmişti. Çünkü o yabancı bir çocuk kaçıran, sübyancı ya da katil değildi.

Öte yandan Sebastian'ı götüren yabancı bir çocuk kaçırandı. Yabancı, ister Sebastian'ı başıboş gezerken bulup bunu çocuk kaçırma fırsatı olarak görmüş ister önceden planlayarak yapmış olsun, o bir çocuk kaçırandı çünkü Sebastian'ı geri *getirmemişti.* Aradaki fark buydu.

Üzerinden on altı ay geçmesine rağmen Marin bu olayın nasıl gerçekleştiğine hâlâ anlam veremiyordu. Sebastian daha dört yaşında olabilirdi ama zeki bir çocuktu. Hem Marin hem de Derek ona yabancılarla konuşmanın tehlikelerini defalarca anlatmış, annesine ya da babasına sormadan yabancı birinden oyuncak, yiyecek veyahut hediye almamasını ona defalarca kez tembihlemişlerdi. Evde sık sık ikaz edilmesinin yanı sıra bütün bunları anaokulunda da öğrenmişti.

Ama onu kaçıran *Noel Baba*'ydı. Çocuklara Noel Baba'yı sevmeleri, ondan korksalar ya da çekinseler bile onunla konuşmaları, o lanet olası güler yüzlü ihtiyar elfin kucağına oturup ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noel'de ne istediklerini söylemeleri öğretilirdi. Karşılığında da baston şekerle ödüllendirilirlerdi. Yani bir yabancıya güvendikleri için *ödül* alırlardı.

Lila döndüğünde gözleri şişmiş, kızarmıştı ama daha sakin görünüyordu. Kahve fincanını doldurmaya giderken Marin'in kolunu sıktı, bu onun özür dileme şekliydi. Marin ona gülümsedi, bu da onun özrünü kabul ettiğini gösterme şekliydi. Birbirlerinin sessiz jestlerini biliyorlardı; bunu her ay yapıyorlardı.

Marin lavabodan döndüğünde Frances de dönüp yerine oturmuştu, derken Thomas'la ilgili gördüğü kâbusları anlatmaya başladı. Son birkaç buluşmadır bu kâbuslardan bahsediyordu zaten ama anlaşılan daha da kötüleşmeye başlamışlardı, öyle ki gecenin bir yarısı kan ter içinde, karnına ağrılar girmiş vaziyette uykusundan uyanır olmuştu artık.

"Dün gece gördüğüm kâbusta, yüzünün bir tarafının pestilini çıkarmışlardı." Frances anlatırken titriyordu. "Gözü yuvasından fırlamış, elmacıkkemiği dışarı çıkmıştı, sanki derisi yüzülmüş gibiydi..."

"Frances..." Lila gözlerini yumdu ama Simon onu susturdu. Jamie öne doğru eğildi, Frances'in anlattıkları karşısında ağzı açık kalmıştı.

"...ve bana doğru uzanıyordu, elini tuttum, buz gibiydi." Frances'in yüzü düşünce herkes panikledi. Normalde Frances son derece metanetli biriydi. Acısını göstermek şöyle dursun, hiçbir duygusunu kolay kolay belli etmezdi. "Sanki... sanki bana öldüğünü söylemeye çalışıyor gibiydi. Sanki artık vazgeçmemi söylemeye çalışıyor gibiydi."

"Frances." Bunu söyleyen yine Lila'ydı, usulca, soluk soluğa konuşmuştu. "Frances, yapma."

Buraya kadardı. Frances'i kaybetmek üzereydiler.

Umut ancak bir yere kadar sürebilir, sizi ancak bir yere kadar taşıyabilirdi. Umut etmek hem iyiydi hem de kötü. Bazen sahip olduğunuz tek şey umudunuzdu. Tutunacak dalınız kalmadığında umudunuza tutunurdunuz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama umut aynı zamanda berbat bir şeydi. Belki de asla olmayacak bir şeyi dilemenize, istemenize, beklemenize sebep olurdu. Bulunduğunuz yerle olmak istediğiniz yer arasında duran cam bir duvar gibiydi umut. İstediğiniz hayatı görür ama sahip olamazdınız. Fanus içindeki balıktan farkınız kalmazdı.

"Dokuz yıldır bekliyorum." Frances'in sesi titriyordu. "Thomas'ın döneceğini düşünmek için tek bir sebep bile yok. Belki kaçmıştır. Kendi arzusuyla kaçtığını kabul etsem bile o güçlü bir çocuk değildi. Daha on beş yaşındaydı. Sokakları bilmezdi. Kendi başına bunca zaman hayatta kalmış olamaz."

Frances içini çekip duruyordu. Gözleri kuruydu ama ağlamanın alametifarikası gözyaşı akıtmak olmasaydı Frances'in şu anda hıçkırıklara boğulduğu söylenebilirdi. "Eğer hâlâ yaşıyor olsaydı beni arardı. Bana iyi olduğunu haber verirdi. Şimdi yirmi dört yaşında olacaktı. Yirmi dört. Oysa rüyalarımda hâlâ on beşinde. Hiç büyümedi. Daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum, artık... artık..."

Lila, Marin'den önce davranarak sandalyesinden fırladığı gibi Frances'in yanına koştu ve gözyaşı dökmeden hıçkıra hıçkıra ağlayan kadını sıkıca sarmaladı. Marin'se kollarını ikisine birden doladı. Derken arkasında Simon'ı hissetti ama dönüp baktığında onun Simon değil, grubun acemisi Jamie olduğunu gördü, onlarla dayanışma içinde ve kendi acısıyla sessizce ağlıyordu. Birkaç saniye sonra Simon da onlara katıldı.

İster haber almış ister kendi kendinize karar vermiş olun, son kabulleniş hep zordu. Ama belki de Frances bundan sonrasında iyileşmeye başlardı.

Ayrıldıklarında Marin, Simon'la göz göze geldi. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Şimdi bu aptal, mânâsız, sözde destek grupları için yeni bir yer bulmaları gerekecekti. Birkaç dakika sonra buluşma bittiğinde dördü Frances'le vedalaşıp dışarı çıktılar. Jamie'nin arabası Marin'inkinin yanındaydı ve aynı anda anahtarlarına bastılar.

"Berbattı, değil mi?" dedi Marin, Jamie'ye. O geceki buluş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma, aralarına yeni katılan birinin yaşamasını isteyeceği ideal ilk deneyim değildi. Kadını bir daha görmezse buna kesinlikle şaşırmazdı.

"Doğru." Jamie'nin sesi umduğundan daha yumuşaktı, hatta biraz da çocuksuydu. "Kelimenin tam anlamıyla 'berbat'tı. Ama biliyor musun? Şu anda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Önümüzdeki ay görüşürüz."

Arabalarına binerlerken Marin –kim bilir kaçıncı kez– hatırladı: Bazen başkasının acısı, kendi acımızı unutmamızı sağlayan tek şeydi.

BELONGS TO KAMUSI TEAM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Özel dedektifin e-postasıyla aniden donakaldı.

Tam yedi saniye boyunca ne kıpırdayabildi ne de nefes alabildi. Banyodan yeni çıkmıştı, ıslak saçlarından sular damlaya damlaya mermer makyaj masasına eğilip telefonuna baktığında ekranda Vanessa Castro'nun adı yazıyordu. Konu kısmı boştu.

Yedi saniye olduğunu biliyordu çünkü saymıştı. Beşinci saniyede, kötü haber olsa Vanessa Castro'nun e-posta atmayacağını hatırladı. Marin'e oğlunun öldüğünü e-postayla haber verecek hâli yoktu. Yedinci saniyede derin bir nefes aldı, e-postayı açtı ve okudu. Sadece iki cümle yazmıştı.

Merhaba – bu sabah buluşacak vaktin var mı? Saat onda ofiste olurum.

Buluşmak mı istiyor? Aman Tanrım. Özel dedektif, Marin'e nasıl korkunç bir haber verecekse bunu yüz yüze yapmak istiyordu.

Olur da bir gün gerekirse Sebastian'ın haberini Marin'e nasıl vereceklerine dair bir protokolleri yoktu. Bunu hiç konuşmamışlardı. Vanessa Castro'nun dediği tek şey –ki onu da laf arasında söylemişti– eğer önemli bir şey öğrenirse hemen Marin'i arayacağıydı.

Marin elleri titreye titreye cevap yazdı.

Orada olacağım. –MM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dört yüz seksen altı gün. Yoksa bugün o gün müydü?

Olamazdı. Onda buluşacaklardı ve saat daha sekiz buçuktu. Özel dedektif Marin'e oğlunun öldüğünü söyleyecek olsa Marin'i doksan dakika bekletmezdi herhalde.

Ama belki de bekletirdi. Belki de bu işler böyle yürüyordu. Eğer oğlu ölmüşse ha şimdi öğrenmiş ha bir buçuk saat sonra, ne fark ederdi?

Marin zihnini başka şeylerle meşgul etmeye çalışarak üzerini giyinip hazırlandı. Odadan çıkmadan önce ortalığı topladı. O gün Daniela temizliğe gelecekti ama kadıncağız yerdeki çamaşırları toplamak ya da yatağı yapmak zorunda değildi. Kaldı ki yatağı yapması çok vaktini almadı; Derek'in tarafı zaten hiç bozulmamıştı. Marin zaten kabarık yastığı daha da kabartırken aklına kocasının iş gezisinden o akşam kaçta döneceğini hiç bilmediği geldi. Geceleyin attığı kısa mesajda kaçta evde olacağını yazmamıştı. Gerçi Marin de sormamıştı. Derek akşam yemeğini beraber yiyelim dememişti. Marin de yemeği pişirmeyi teklif etmemişti.

Böylelerdi artık. Çoğunlukla yan yana, paralel hayatlar yaşıyor ama birbirlerine hiç değmiyorlardı.

Sebastian'ın odasının önünden geçerken elini kapıya koydu. Sadece bir saniyeliğine, tıpkı her sabah yaptığı gibi. Daniela'nın o odayı temizlemesi yasaktı.

Marin o sabah yataktan daha kolay kalkmıştı. Grup buluşmasından sonra hep daha iyi uyurdu, üstelik gece eve döndüğünde hiçbir şey içmemişti. Sabah aynadaki fark da epey belli oluyordu zaten – gözleri kan çanağına dönmemiş, şişmemiş, altlarında torbalar birikmemişti. Özel dedektifin e-postası olmasaydı güne gayet iyi başlamıştı aslında.

Ağır adımlarla aşağıya inip mutfağa geçti ve kahve makinesini çalıştırdı. Breville bayağı lüks bir makineydi, tek tuşla –her bir fincan için taze taze öğüttüğü kahve çekirdeklerini kullanarak– cappuccinodan latteye her türlü kahveyi yapabiliyordu. Marin taburelerden birine oturmuş, kahvenin süzülmesini beklerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o günkü programını kontrol etti. Rehberinde bir numara bulup arama tuşuna bastı. Telefon iki kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü, her zamanki gibi. Adam telefonunu asla açmazdı.

"Merhaba Dr. Chen, ben Marin Machado," dedi bip sesinin ardından. O sabahki ilk sözcükleri olduğundan sesi biraz çatallıydı. "Oğlumla alakalı acil bir durum oldu, o yüzden bugünkü randevuma gelemeyeceğim. Son dakika iptal ettiğim için yine de ücret ödemem gerektiğini anlıyorum elbette, hiç sorun değil. Teşekkürler." Yeni randevu istese mi diye düşünerek duraksadı. Ama sonra vazgeçti. Telefonu kapattı. Randevu için başka zaman da arayabilirdi ama şimdilik terapistini bir daha görmek istediğinden emin değildi.

Dr. Chen'le bir sorunu yoktu. Aksine, Dr. Chen iyi biriydi. Sakin, yatıştırıcı, anlayışlı, hoşsohbetti, kısacası terapistinizde olmasını isteyeceğiniz tüm özelliklere sahipti. Ama terapi zordu. Epey bir efor sarf etmeniz gerekiyordu, kaldı ki karşılığını verene kadar sizden çok şey alıyordu. Hem terapistiyle son görüşmesinde biraz… tartışmışlardı.

Marin nihayet Dr. Chen'e sırrını söylemişti.

Randevuya bu sırrı açıklamayı planlayarak gitmişti, bir yanı bunu konuşmak istiyordu. Zira bu sır, hiç kimselere söylemeye cesaret edemediği bir şeydi. Ama esasında Dr. Chen'i test ediyor, tepkisini ölçüyordu, böylece yaptığı şeyi yapmaya devam etmesine "izin" mi vereceğini yoksa onu durdurmaya mı çalışacağını görecekti.

Nihayet sırrını dile getirdiğinde Dr. Chen'in ifadesiz yüzü şaşkınlığa bürünmüş, bir an sonra şaşkınlığı endişeye dönüşmüştü. Yine de uzun süre bir şey dememişti, konuştuğundaysa sesi nazik ama katıydı. Marin'in söyleyeceğini bildiği her şeyi söyledi. Belki de Marin ona bu yüzden söylemişti. Yanlış yaptığını söylesin diye. Bundan böyle yapmamasını söylesin diye.

"Az önce bana söylediğin şey, Marin, hiç verimli değil." Dr. Chen'in sesi ihtiyatlıydı ama altında yatan korkuyu duymamak imkânsızdı. Vücut dilinden de belli oluyordu üstelik; kaskatı ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

silivermişti. "Hiç sağlıklı değil. Aslına bakarsan bunu yapmayı bırakmalısın. Hem de hemen."

"Her gece yapmıyorum," dedi Marin. "Her hafta bile yapmıyorum. Sadece... onu aklımdan çıkaramadığım zamanlarda yapıyorum. Onun için endişelenmeyi bırakamadığım zamanlarda."

"Seni anlıyorum. Ama çözümü bu değil." Dr. Chen öne doğru eğildi. Bunu yalnızca önemli bir noktaya parmak basmak istediğinde yapardı. "Bak bu yaptığın... hiç ama hiç doğru değil. Bu davranışın kendine zarar verme düşüncelerini tetiklemesinden korkuyorum. Üstelik," dedi o sinir bozucu sakinliğiyle, yeniden arkasına yaslanarak, "yasadışı. Başın ciddi derde girebilir. Tutuklanabilirsin."

Marin bunları söyleyeceğini biliyordu. Yine de ondan duymak istemişti. Ona karşı kendini savunmuş, Dr. Chen'in sesi normal seviyesinde kalırken onunki gittikçe yükselmişti, ta ki saati dolana kadar. Öte yandan Dr. Chen'in sinirlendiği açıktı. Nihayetinde terapistlerin de duyguları vardı.

Marin, Dr. Chen'e mesaj bıraktıktan sonra Sadie'ye mesaj attı. Bu sabah gelemeyeceğim maalesef, diye yazdı. Biliyorum, tedarikçi sözleşmelerine bakacağımıza söz vermiştim ama kusura bakma.

Hiç sorun değil, diye yanıtladı Sadie. Her şey yolunda mı?

Bilmiyorum, dedi Marin, ki sahiden de bilmiyordu. Özel dedektif çağırdı.

Bir duraksama oldu, Sadie yazacak cevap bulmaya çalışırken telefonunun ekranında üç noktanın belirip kaybolduğunu görebiliyordu Marin. Sadie soru sormayacaktı, asla sormazdı ama Marin'in endişesini sezmiş olmalıydı. Sadie yalnızca Marin'in güzellik salonlarının yöneticisi değildi – aynı zamanda dostuydu. Sonunda cevabı geldi, tam da Marin'in tahmin ettiği gibi nazik ve kısaydı.

Anladım. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Öpüyorum.

Sadie'siz ne yapardı hiç bilmiyordu.

Sebastian kaybolduktan bir ay sonra FBI onun için başlatılan arama çalışmasının her zaman "devam eden" arama çalışması

sayılacağını fakat o ânda izini sürebilecekleri yeni bir ipucu olmadığını söylediğinde ("Sizin oğlanı aramayı askıya alıyoruz," demenin alengirli yoluydu) Marin âdeta oğlunu bir kez daha kaybetmişti.

Ve bununla pek iyi başa çıkamamıştı. Hem de hiç.

Bir hafta sonra hastaneden taburcu olur olmaz ilk işi özel dedektifi aramak olmuştu. Vanessa Castro'nun kartviziti onda bayağıdır vardı; en aşağı birkaç haftadır. Castro, bir keresinde şehir merkezindeki salona pediküre geldiğinde kasanın yanındaki plastik kâseye kartvizitini bırakmıştı. Her ay bütün salonlarla ücretsiz hizmet çekilişi yapılırdı ama Vanessa Castro'nun kartviziti kazananlardan biri değildi. Marin o kartviziti, gömleğinin manşetinin takıldığı kâse yere düşüp de bütün kartvizitler etrafa saçılınca tesadüfen görmüştü.

Özel dedektifin kartvizitinde bilhassa dikkat çekici hiçbir şey yoktu –ortasında sade mavi harflerle *Isaac&Castro* yazıyordu, altında da daha küçük harflerle *Özel Dedektif Vanessa Castro* yazılıydı– ama yere saçılan iki düzine kartvizitin arasında yüzü yukarı bakan yalnızca onunkiydi. Evren böyle tuhaftı işte.

O sırada Sebastian iki haftadır kayıptı. Marin kartviziti sakladı ve daha sonra, psikiyatri servisinden taburcu olduktan sonra, Castro'yu aradı.

Hem Castro hem de ortağı eskiden Seattle Polis Merkezi'nde görev yapmışlardı. Castro kayıp çocukları bulmakta uzmandı ve bu alanda ün sahibiydi çünkü polislerin bakmadığı ya da bakamadığı yerlere bakıyordu. Geleneklere uymuyor, hatta kanundışı işler bile yapıyordu. Dışarıdan klas görünse bile ellerini kirletmekten çekinmezdi. Ayrıca müthiş pahalıydı. İlk tanıştıklarında Marin'den kendisine Vanessa demesini istemişti ama bu Marin'e doğru gelmemişti – ne arkadaşlardı ne de pazar kahvaltısı yapıyorlardı.

Marin kadını oğlunu bulması için tuttu. Kimsenin onu aramadığını bilerek yaşayamazdı. Birileri onu her zaman aramalıydı.

Sebastian'ı kaçıran kişinin Sebastian'ı tanıyıp tanımadığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin'le polis arasında –ve daha sonra FBI arasında– büyük anlaşmazlıklara yol açtı. Polisler bu kişinin aile dostu ya da tanıdık biri olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamış, buna ek olarak yabancılar tarafından kaçırılma istatistiğinin "düşük fakat önemli" olduğunu söylemişlerdi. Onlara göre, Noel Baba kostümü bu kişinin, çocuk kaçırma –kalabalık, işlek ve tıka basa dolu bir yerden herhangi bir çocuğu kaçırma– niyetinde olduğunu gösteriyordu çünkü küçük çocuklar için Noel'in en büyük simgesi Noel Baba'ydı. Yetişkinlere otomatik olarak güvenmeyen bir çocuk bile kırmızı kıyafet ile beyaz sakalın cazibesine kapılabilirdi. Lolipopa gelince, Marin'le Sebastian şekerci dükkânından çok da uzakta değillerdi. Adam (ya da kadın) Sebastian'ı kaçırmayı önceden gözüne kestirmişse Marin'le Sebastian'ın konuşmalarını duymuş olabilirdi.

Ancak Marin onlarla aynı fikirde değildi. Sebastian'ın doğuştan dışa dönük –ve genel anlamda yetişkinlere güvenen– bir çocuk olduğunu kabul etse bile Sebastian onun yanından arkasına bile bakmadan uzaklaşmazdı. Hem bu "Noel Baba" Sebastian'ın o lolipopu sevdiğini nereden bilmişti? Marin karıncalı kamera görüntülerini defalarca kez izlemişti. Oğlunu yeryüzündeki herkesten daha iyi tanırdı. Sebastian, Noel Baba imgesini severdi ama Noel Baba'nın kendisinden korkardı. Yani onunla gitmeden önce Marin'e bakıp onayını alırdı muhakkak.

Tabii Noel Baba tanıdığı biri değilse.

Ama hayatlarındaki herkes sorgulanmıştı. Herkes. Sorgulanan kişilerin olay sırasında yanında olduklarını söyledikleri herkesin ifadesi alınmıştı. Herkesin. Castro, son bir yıldır FBI'ın yaptığı işleri ve daha fazlasını yeniden yapıyordu.

Bir ay önceki son durum değerlendirmesi toplantılarında Marin, Castro'dan aramayı genişleterek Derek'in çalışanlarını, kendi çalışanlarını ve de müşterilerini incelemesini istemişti. Derek'in şirketi çalışanların aileleri için aralık başında bayram partisi verirdi, Marin de yazları Müşteri Memnuniyeti Mangal Partisi yapardı. Bu partilere katılan kişilerin hepsi Sebastian'la

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanışmıştı. Marin hepsinin geçmişinin araştırılmasını isteyince Castro, Derek'le Marin'e en yakın çalışanlardan başlamıştı araştırmasına.

Marin duraksadı. Ya Sebastian'ı kaçıran *Sadie'yse*? Ya özel dedektifin Marin'e söyleyeceği şey buysa?

Bu düşünce aklından geçince Marin sessiz mutfakta büyük bir kahkaha patlatıverdi. Daha neler? Onu kaçıran elbette Sadie değildi. Kadının daha yeni çocuğu olmuştu. Marin'inkini ne yapacaktı?

Marin kahvesini hazırlayıp yan tarafında güzellik salonunun logosu olan termosa doldurdu. Büyük boy rosegold renkli termoslar üç güzellik salonunda da altmış beş dolara satılmaktaydı, kahve fincanı boyutundaki bir şey için çok büyük bir rakamdı bu ama müşteriler bu termosları hem kendileri hem de sevdiklerine hediye olarak sık sık alırlardı. Bazen Marin kendininkinin içine şarap doldururdu. Ama o gün bunu yapmamıştı.

Arabasına binerken Portland'daki Derek'i arayıp kötü haber ihtimalini söylese mi diye düşündü. Aralarındaki duygusal mesafeye rağmen şu anda Derek'in güven verici ve gerçekçi sesini duymak ona iyi gelirdi. Derek ona, Vanessa Castro'nun eski bir polis memuru ve profesyonel bir özel dedektif olduğunu, dolayısıyla Sebastian hakkında kesin bir haber verecek olsa yüz yüze görüşmeyi beklemeyip *hemen* söyleyeceğini hatırlatırdı kuşkusuz.

Marin onunla konuşmak istiyordu ama yapamazdı. Derek'e hiçbir şey söyleyemezdi.

Çünkü kocasına özel dedektif tuttuğunu söylememişti.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Marin, Fremont'taki küçük bürosuna girdiğinde, "Trafik nasıldı?" diye sordu Castro. Marin'in nasıl olduğunu hiç sormazdı. Sormayacak kadar sağduyuluydu. Dedektifin kendisi de yeni gelmişe benziyordu. Montu hâlâ üzerindeydi.

"Köprü çok sıkışık değildi." Marin kadının karşısına oturduğunda, önceki ay yaptığı son ziyaretinden bu yana büroda bazı değişiklikler olduğunu fark etti. Eskiden duvarın önündeki alçak kitaplığın üzerinde duran küçük akvaryum şimdi Marin'in onu yakından görebileceği bir yerde, Castro'nun masasının kenarında duruyordu. İçinde yalnızca bir balık vardı, havalı mı havalı kırmızı kuyruğuyla kavgacı siyam balığı. Castro bilgisayarını açarken Marin de onun ileri geri yüzmesini seyretti.

O ve Castro normalde iki ayda bir durum güncellemesi yaparlardı ama doğruyu söylemek gerekirse bu görüşmeler telefonla ya da e-posta yoluyla yapılamayacak görüşmeler değildi. Bununla beraber Castro, aradığı çocuğun annesiyle yüz yüze görüşmenin annenin selameti için gerekli olduğunu biliyordu. Dahası Marin'e karşı her zaman sabırlı ve açıksözlü davranmıştı.

Marin'e kalırsa özel dedektifiyle yaptığı görüşmeler terapiden daha etkiliydi.

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim." Castro, Marin'in önüne küçük bir su şişesi bıraktı. Normalde kahve ikram ederdi ama o sabah her şey bir tuhaftı.

"Ne demek." Marin az sonra kötü haber alacağını gösteren bir işaret ararcasına kadının yüzünü uzun uzun inceledi. Castro

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuması neredeyse imkânsız biriydi. Ama şimdi biraz sıkıntılı görünüyordu.

"Pekâlâ..." Castro duraksadı. "Konumuz Sebastian değil."

Marin derin bir oh çekince nefesini tuttuğunu fark etti. *Çok şükür*. Uzanıp su şişesini aldı, kapağını çevirerek açtı ve büyük bir yudum içti.

"Kusura bakma." Castro'nun kaşları çatılmıştı. "Seni endişelendirmek istememiştim. E-postamda bunu belirtmem gerekirdi."

"Önemli değil," dedi Marin. Aslında önemliydi ama yaşadığı rahatlama öyle büyüktü ki gerisini unutuverdi. "Peki, o hâlde niçin çağırdın?"

"Anladığımız kadarıyla..." Castro yine duraksadı, Marin artık endişeli olmasa bile özel dedektife bu denli sıkıntı veren şeyin ne olabileceğini kestiremiyordu. Sonuçta bu kadın eski cinayet masası dedektifiydi. "Anladığımız kadarıyla kocan bir başkasıyla görüşüyor."

Efendim? Castro'ya bakakalan Marin suyundan bir yudum daha aldı, kadının söylediklerini tam olarak algılayamamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aranızın nasıl olduğunu bilmiyorum ama en son konuştuğumuzda ayrılıktan söz etmemiştin..."

"Ayrılmadık."

"O zaman üzülerek söylüyorum ki kocan seni aldatıyor."

Marin, Castro'ya hayretler içinde bakakaldı. Özel dedektifin sözlerini gayet iyi duymuştu, tekrarlamasına gerek yoktu ama daha farklı biçimde dile getirmesine ihtiyacı vardı. Birkaç saniye sessizce oturdular. Marin kendini gelmeyecek bir kapanış cümlesini bekliyor gibi hissediyordu.

Bu kadın ne diyordu yahu, ne *aldatması*? Marin'i bu yüzden çağırmış olamazdı. Marin onu bunun için tutmamıştı.

Castro, Marin'in aklını okumuş gibi bilgisayarına bir şeyler yazdı ve monitörü Marin'e doğru çevirdi. Ekranda Derek'in renkli bir fotoğrafı vardı. Başka bir kadınla beraberdi. Fotoğraf bütün ekranı kaplıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin ağzı bir karış açık hâlde fotoğrafa bakakaldı. Aklı gördüklerini tek seferde algılayamayınca teker teker işlemek istedi: Saç. Giysiler. Yüz. Eller. Ağaç. Kaldırım. Botlar. Gülücükler. Yaş. Etnik köken. Derek'in yanındaki kadın Olivia Munn'ın genci gibiydi, hani şu bir dönem Amerikan futbolu oyuncusuyla çıkan aktris. Ama fotoğraftaki kadın kesinlikle ondan daha gençti – Marin kadının yaşını bilmiyordu ama yirmilerinin ortasında olduğunu tahmin etti. Derken birdenbire kadının çenesinin sivriliği, gözlerinin şekli ona tanıdık geldi. Ama sonra Marin gözlerini kırpıştırdı ve yaşadığı o *déjà vu* hissi yok oldu, kadın yeniden yabancı oluverdi.

Kocasıyla el ele tutuşan bir yabancı.

Castro fareye tıklayınca başka bir fotoğraf açıldı, öncekiyle aynı gün, ondan muhtemelen bir iki dakika sonra çekilmişti.

Yabancı bu kez kocasını öpüyordu. Şehvetle. Açık alanda. Uluorta.

"Bu fotoğraflar dün akşamüzeri çekildi. Portland'da." Özel dedektif kötü haberleri nasıl vereceğini iyi biliyordu. Sesini ayarlamıştı, anlayışlı fakat tarafsızdı. Bu becerisiyle, yerel haber kanallarında sunuculuk yapan, prompter'da yazılanları okuyarak izleyicilere dünyanın herhangi bir yerinden yürek parçalayıcı bir haber sunduktan sonra spor ve hava durumu bültenleri için Chuck'la Gary'ye bağlanan spikerlerden farksızdı. "Kaynağım çekip yolladı. Böyle öğrendiğin için üzgünüm."

Derek yalnızca iş gezisinde değildi – o şeyiyle… şeyiyle… *metres*iyle iş gezisine çıkmıştı, Marin'in aklına gelen ilk kelime bu oldu. *Kız arkadaş*, *sevgili*, *yuva yıkan* ve *orospu* kelimeleri de geldi ama nedense metres en uygunu gibi göründü. Metres daha aşağılık, daha rezil bir tanımdı ki bu da öyle bir durumdu zaten.

Eh, ne bekliyordun ki? diye fısıldadı küçücük bir ses zihninin derinliklerinden, Marin o sesi sinek kovalar gibi savuşturdu. Ama ses gitmedi; fısıldamaya devam etti, hatta fısıltıları yükselmeye, daha ısrarcı bir hâl almaya başladı, Marin bir an evvel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sakinleşmezse özel dedektifinin bürosunun orta yerinde panik atak geçirecekti.

Castro endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. "İyi misin?"

Ama Marin konuşamadı. Tek yapabildiği başıyla onaylayıp gözlerini yummak ve sımsıkı sıktığı dişlerinin arasından derin derin nefesler almak oldu. Terli elleriyle sandalyenin kapitone kollarına sıkıca tutunurken aklının nesnel tarafı kontrolü ele almaya çalışıyordu. Mantığı güvende olduğunu biliyordu. Kalbi fiziksel olarak parçalanmamıştı, dünya aslında durmamıştı, odanın duvarları aslında üstüne üstüne gelmiyordu. Castro eski polisti ve gerekirse kalp masajı yapabileceğine kuşkusu yoktu. Marin her ne kadar öyle hissetse de o gün ölmeyecekti.

Çantasında Xanax vardı ama almaktan utanıyordu. Boğulmamak için reçeteli ilaçlara bel bağladığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bir kere daha aldı. Bir süre sonra çarpıntısı yavaşlamaya, kalbi normal biçimde atmaya başladı. Gözlerini açtı. Özel dedektife bakarken görüşü yavaş yavaş netleşti.

"Vay orospu çocuğu," dedi sonunda. Su şişesini aldı. "Hâlâ o kadınla mı beraber?"

"Aslında şu anda beraber değiller." Castro aynı anda hem kibar hem de profesyonel bir sesle konuştu. "Dünü birlikte geçirdikten sonra kadın bu sabah Portland'dan trenle döndü. Instagram sayfasına baktım, bugün ilerleyen saatlerde derslerinin olduğunu yazmıştı."

Portland. Tren. Instagram. Dersler. Bütün bunlar çok fazlaydı. Marin, Castro'nun zihninde canlandırdığı görüntüleri silip atmak istercesine yeniden gözlerini yumdu. Ama işe yaramadı. Aklına kazınmışlardı bir kere. "Öğretmen mi?"

"Yüksek lisans öğrencisi. Resim okuyor."

Marin yüzünü buruşturdu.

"Çok üzgünüm." Castro başını salladı. "Bir bu eksikti."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi dört."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi dört yaşında ve ressam. Tanrı aşkına, henüz *öğrenci*. Marin gözlerini yeniden açtığında özel dedektifle göz göze geldiler, kadın ona öylesine içten bir şefkatle bakıyordu ki ağlayacak gibi oldu.

Kısa bir sessizliğin ardından Castro bu ilişkiyi nasıl keşfettiğini anlatmaya başladı. Marin'in istediği üzerine Derek'in çalışanlarını araştırırken Portland'daki üretim tesisinde çalışan iki işçisinin bir dönem tutuklandıklarını öğrenmişti. Bunun üzerine Oregon'daki bir tanıdığıyla –izinli günlerinde ek iş olarak özel dedektiflik yapan bir polis memuruydu– iletişime geçerek ondan bu iki kişiyi araştırmasını istemişti. Adam iki çalışanın da sabıka kaydı olduğunu öğrenmişti, ikisi de mahkemeye verilmişti ama sonunda ikisinin de davası düşmüştü.

"Niçin tutuklanmışlar?" diye sordu Marin, kocasının başka bir kadınla öpüştüğünü gösteren görüntüden ziyade araştırmayla ilgili ayrıntılara odaklanmaya çalışarak.

"Biri bar kavgasından tutuklanmış," dedi Castro. "Kadınsa yan komşusunu taciz etmekle suçlanmış."

"*Kadın* mı?"

Castro belli belirsiz gülümsedi. "Anlaşılan o ki geçinemiyorlarmış. Komşulardan biri diğerini seramik cüce biblolarını çalmakla suçlayınca aralarında husumet başlamış."

Castro, Portland'daki kaynağının, Derek'in kaldığı otelin önünde beklerken Marin'in kocasının otelin yan kapısından yanında Marin olmayan bir kadınla çıktığını gördüğünü söyledi. Meraklanan adam ikiliyi bir süre takip etmiş. Yemeğe gitmişler. Pear District'teki Henry's Tavern'e.

Castro bunu söylerken Marin yine yüzünü buruşturdu. Henry's onun en sevdiği butik mekânlardan biriydi, Derek'le yolları ne zaman Portland'a düşse orada en az bir kez yemek yerlerdi. Mangolu margaritaları enfesti. Hele bir kalamarları vardı ki dillere destandı. Tempura harcına bulanmış, yüksek ateşte kızartılmış, tane karabiber ve deniz tuzuyla harmanlanmış, yanın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da da sarımsaklı acı biber sosu, üstelik tabak iki kişiye yetecek kadar büyük.

"Kaynağın otele neden gitmiş ki?" Kocasını, metresine elleriyle kızarmış kalamar yedirirken hayal etmemeye çalıştı. En sevdiği aperatifi elin kadınına yedirecek değildi herhalde.

"Bar kavgası yüzünden tutuklanan çalışanın arama kayıtlarını incelemiş," diye açıkladı Castro. "Hotel Monaco'dan çalışanın telefonuna on dakikalık bir arama yapıldığını görmüş. Oteli gözlemlerken Derek'in yanında başka bir kadınla içeriden çıktığını görünce fotoğraflarını çekmiş." Fareye tıkladı. "Bu arada, aramanın altından bir şey çıkmadı. Çalışanın kayınbiraderi Blazers maçını izlemek için şehirdeymiş, buluşmak için plan yapmışlar. Aramayı yapan kayınbiradermiş yani, çalışanı odasından aramış."

Ekranda yeni bir fotoğraf belirdi. Bu kez restorandaydılar. Derek el kol hareketleri yaparak konuşuyordu. Metresi de söylediği şeye gülüyordu. İkisinin de önünde kokteyl vardı. Derek old fashioned içiyor olmalıydı, hep onu söylerdi, Marin bunu bilmiyor olsaydı bile bardağın kenarındaki portakal diliminden anlaşılıyordu. Metres de portakal kabuğu yerine şemsiyesi olan pembe bir şey –çilekli daiquiri?– içiyordu.

Lanet olası kalamarı da paylaşıyorlardı.

Asıl ilginç olan, Marin bunu hissetmiş olmasına rağmen, hatta içten içe *bilmesine* rağmen, öğrenince bu kadar şaşırmasıydı. Birtakım şeyleri fark etmemiş değildi. O ve Derek evliliklerinin yirminci yılına girmek üzereydiler ve Marin çoğu geceler kendini şarabın iyileştirici gücüne teslim ediyor olsa da bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı. Tek sorun artık seks yapmamaları ya da Derek'in uzun süreli iş gezilerinin gitgide artması değildi. Asıl sorun, Derek evdeyken bile aralarında gittikçe büyüyen bir duygusal mesafe olmasıydı ve o mesafe şu anda bir kıta boyundaydı.

"Sana dün gece haber vermedim çünkü biraz daha araştırmak istedim," dedi Castro. "Bazı soruların olacağını tahmin ettim."

"Ne zamandır?" Marin'in sesi boğuktu. Boğazını ıslatmak için suyundan bir yudum daha alarak küçük şişeyi bitirdi. Cast-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ro şişeyi ondan alıp masasının yanındaki geri dönüşüm kutusuna attı ve Marin'e yeni bir şişe su verdi.

"Görünüşe bakırsa en az altı aydır." Castro yine bilgisayarına bir şeyler yazdı.

Altı ay. *Altı koca ay.* Kaçamak filan değildi bu. Basbayağı *ilişki* yaşıyorlardı.

Marin olayın ciddiyetini anlayınca uzun bir of çekti. Altı koca aydır neredeydi de fark etmemişti? Ah, doğru ya. Çocuklarının kaybolmasıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Öylesi bir olay bir anneyi meşgul ederdi nihayetinde.

Restoranda çekilen fotoğraf ekrandan kaybolunca Marin kendini yeni bir duygusal darbeye hazırladı. Fakat bu sefer gördüğü başka bir fotoğraf değildi. Çizelgeydi. Derek'in arama kayıtlarını gösteriyordu. Castro, diğer kadının numarasının arayan ya da aranan olarak geçtiği bütün yerleri vurguladığı sayfaları hızlıca kaydırdı. Sayfalar âdeta sarıya boyanmıştı. Anlaşılan Derek'le metresi sürekli iletişim hâlindeydiler.

"Elimdeki arama kayıtları altı aylık. Daha eskiye de gidebilirim ama onun için farklı bir yönteme başvurmam gerek. Bu kayıtlara, Derek'in hattı senin adına kayıtlı olduğundan kolayca erişebildim."

Marin ona bu kayıtları nasıl ele geçirdiğini sormayı bile düşünmüyordu. Geçen yıl ilk kez buluştuklarında isteklerini hiç çekinmeden bir bir sıralamıştı. *Her taşın altına bak. Her yolu dene. Seni nereye götürürse götürsün, ucu kime çıkarsa çıksın her izin peşine düş.* Ondan tam bir şeffaflık beklemiş, hatta talep etmişti. Özel dedektifin öğrendiği her şeyi bilmek istemişti.

Castro bunları yapabileceğini söylemiş, bununla beraber yöntemlerinin geleneksel olmadığına dair Marin'i uyarmıştı. Marin onun gemisini *nasıl* yürüttüğünü ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Ayrıca müşterilerinin aldıkları cevaplardan her zaman mutlu olmadıklarını, bazen cevaplanmamış sorularla yaşamanın gerçeklerle yaşamaktan daha kolay olduğunu belirtmişti.

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

Şu anda gerçek, Marin'in neredeyse yirmi yıllık kocasının ondan çok daha genç bir kadınla seks yaptığıydı. Hem de altı koca aydır.

Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi, ikinci su şişesini de açtı. "Derek Portland'daki üretim tesisatına ayda bir gider gelirdi. Şimdi her hafta gidiyor, gitti mi de günlerce gelmiyor. Şirketinin Blazers biletleri var," diye ekledi usulca, sanki bu durumu açıklarmış gibi, sanki eve gelmemesine bahane olabilirmiş gibi. Daha sonra, mazoşistin teki olduğundan, "Başka fotoğraflar da var mı?" diye sordu.

Castro yeniden fareye tıklayınca ekranda yeni bir fotoğraf açıldı. Derek öteki kadına sarılıyordu. İkisi de gülümsüyorlardı ve Marin bir kez daha kadını daha önceden tanıdığı hissine kapıldı. Gerçi birdenbire birini tanıdık bulması olağandışı bir durum değildi –binlerce müşterisi olan üç tane güzellik salonu vardı ve bu müşterilerin çoğu da kadındı– Derek'in metresi belki de güzellik salonlarından birine gelmişti, saçını kestirmek için ya da manikür için. Ne var ki yine anlık bir histi bu, Marin üzerinde durmaya kalmadan geçip gitti.

Marin serseme döndüğü, şoktan şoka girdiği bu anlarda zihni öteki kadının görünüşünü işleyemiyordu. Ona bakmak midesini bulandırıyordu. Kadının yüzüne, güzel olup olmadığına karar verecek ya da kocasının onda ne bulduğunu anlayacak kadar uzun bakamıyordu. Ama anlamaya başladığında başı döndü, âdeta yer ayağının altından kaydı, o da daha kötü olmamak için dikkatini Derek'e çevirdi. Derek'te gördüğüyse, öteki kadına bakarken gözlerinin nasıl parladığıydı. Marin'e çok uzun zamandır öyle bakmamıştı.

Tam tamına dört yüz seksen altı gündür.

Fotoğraflar net ve renkliydi, yüksek çözünürlüklüydü, Marin'in düşündüğü gibi bulanık ya da siyah-beyaz değillerdi. Bu olayda hiçbir şey Marin'in düşündüğü gibi değildi. Filmlerde, aldatan eş haberini veren özel dedektif yaşı geçmiş, ihtiyar bir adamdır, alaycı ve yalnız biridir, üzerine oturmayan kırış kı-

BELONGS TO KAMYOS TEAM

rış kıyafetler giyer, çektiği fotoğrafları da yazdırıp manila zarf içinde yollar. Ama gerçekte özel dedektif, Marin'in yaşlarında, dar kesim lacivert kotu, üzerine tam oturan ceketiyle son derece çekici bir kadındı. Parmağında yüzük yoktu ama günümüzde yüzük takan kalmamıştı zaten.

Castro, Marin'in yüzüğüne bakıyordu ki bu olağan bir şeydi, bütün kadınlar bakardı. On yıl önce Derek, Marin'in nişan yüzüğünü beş karat Asscher kesim pırlantayla değiştirmişti. O zamanlar bu büyüklük makuldü –sosyal çevrelerindeki kadınların çoğu bu büyüklükte ya da daha büyük pırlantalar takarlardı– ama burada; düz sarı duvarları, yapraklı saksı bitkileri, minicik akvaryumdaki minicik balığı ve de Derek'in başka bir kadınla fotoğraflarını gösteren bilgisayar ekranı dışında pek bir şeyi olmayan bu küçük büroda ne kadar da abes görünüyordu. Kocamandı. Gösterişliydi. Pahalıydı. Marin de öyle olmasını istemişti zaten, değil mi? Durumlarının ne kadar iyi olduğunu, ne kadar şanslı, ne kadar –bilhassa bu kelimeden nefret ederdi– *mutlu* olduklarını ele güne göstermek istememiş miydi?

İçinden pırlanta yüzüğünü çıkarıp akvaryuma atmak geldi. Gözleri batıyordu ama ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Derek'le metresinin fotoğrafına uzun uzun baktı, gözyaşları görüntüyü bulanıklaştırıyor, anlamsız bir renk ve şekil cümbüşüne çeviriyordu.

"Buna bakmam gerek," dedi Castro ansızın. Marin başını ekrandan kaldırınca özel dedektifin telefonunu tuttuğunu gördü. Çaldığını duymamıştı. "Hemen dönerim."

Castro büronun kapısını ardından kapattı. Marin onun danışma masası olan ama danışmanı olmayan bekleme salonunda yaptığı görüşmeyi duyamıyordu. Birkaç saniye sonra aslında onu kimsenin aramadığını fark etti. Castro müşterisine istediği gibi tepki verebilsin, istediği gibi dağılabilsin diye zaman veriyordu. İncelik ediyordu ama Marin dağılmayacaktı. En azından orada dağılmayacaktı, -mış gibi yapmakta üzerine yoktu. Eve gidene kadar kendini tutabileceğini biliyordu, orada, evinde, evi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin mahreminde kaybedecekti kendini; kimsecikler görmeden, hapları ve şarap şişesiyle.

Marin fazla havalanmıştı. Bunun başka açıklaması yoktu. Özellikle de dört sancılı tüp bebek denemesinin ardından Sebastian'a hamile kaldıktan sonra. Her şeyi çok fazlaydı –çok fazla parası vardı, çok fazla başarılıydı, kocasıyla çocuğu onu çok fazla seviyorlardı– dolayısıyla evren, her şeyi gördüğü tek şeyini ondan alarak bu bolluk dengesizliğini düzeltmeye karar vermişti.

Oğlunu.

Birden hissizleşmeye başlayınca sevindi. Deneyimlerinden biliyordu ki, insan bedeni yoğun duygusal acıya ancak bir yere kadar katlanabilir, sonrasında hissizleşmeye başlardı. Bedenin başa çıkma yöntemi buydu fakat bu bir çare değil, ertelemeydi. Acı geri gelecekti. Marin daha sonra acıyı sapına kadar hissedecekti, o zaman da daha fazla kötüleşmesine fırsat vermeden Xanax ve bir şişe Cabernet Sauvignon'la bastıracaktı.

Büronun kapısı yeniden açıldı.

"Döndüm." Castro koltuğuna oturdu. Marin bir kez daha kadının ne kadar zayıf olduğunu fark etti. Ancak otuz altı bedendi, hatta belki otuz dört. Marin hiçbir zaman o kadar zayıf olmamıştı. On altı yaşında Bulimia hastalığına yakalandığında bile.

Özel dedektif, Marin'e dikkatle bakıyordu. Marin iyi göründüğünün farkındaydı, öbür kadının bu yüzden onu yargılayıp yargılamadığını merak etti. Derek hakkında edindiği bu bilgi karşısında dimdik durmaktansa harap olması daha mı makbuldü? Marin, Castro'nun onu sevmesini istiyordu. Ona karşı anlayışlı olmasını istiyordu ama ona *acımasını* istemiyordu.

Başkalarının, hele ki kadınların ona acımasına hiç katlanamazdı. Öte yandan onaylarını isterdi. Bunun, öldüğü güne kadar onu sürekli eleştiren bir annesi olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordu.

"Eve gittiğinde bakmak istersin diye senin için küçük bir dosya hazırladım." Castro bilgisayarında bir şeyler yazdı. "E-posta olarak gönderdim."

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

Birkaç saniye sonra Marin'in telefonu titredi. Marin telefonu çıkarıp dosya düzgün açılıyor mu diye kontrol etti. Dosyaya tıkladı ve dosya yüklenmeye başladı. "Geldi," dedi.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum." Castro tanıştıklarından beridir ilk kez huzursuz görünüyordu. "Dün fotoğraflar elime geçtiğinde sana göstersem mi göstermesem mi bilemedim. Beni bunun için tutmamıştın, ayrıca bu kaçamağı zaten biliyor olabilirdin. Dillendirerek canını sıkmak istemedim. Senin derdin sana yetiyor zaten."

"Sen doğru olanı yaptın," dedi Marin. "Daha en başından, bulduğun her şeyi bana söylemeni istemiştim senden. Kendini kötü hissetme. Bilmemektense bilmek daha iyi. Ben… ben artık bilinmezleri kaldıramıyorum."

Castro nefesini bıraktı. "Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm."

Marin özel dedektifin saatine baktığını gördü. O günkü görüşmeleri bitmişti demek ki. İkinci suyunu da bitirip paltosuna uzandı. Bunları yaparken âdeta ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Duygusal yönden gafil avlanmak insanın soluğunu kesebiliyordu.

"Son bir şey daha," dedi Castro nazikçe. "Bence bu, isteklerini gözden geçirmen için iyi bir zaman olabilir."

Marin duraksadı, paltosunu kucağına koydu. "Ne demek istiyorsun? İsteklerim değişmedi."

"Son görüşmemizde sana polisin on altı ay önce yürüttüğü soruşturmanın aynısını tekrarladığımı söylemiştim. Ne yakın sosyal çevrenden ne de uzak sosyal çevrenden bir şüpheli çıktı. Derek'in önceki ve şimdiki çalışanlarını, iş bağlantılarını, senin çalışanlarını, senin iş bağlantılarını ve Sebastian'ın kaybolmasına kadar geçen bir yıllık süreçteki tüm müşterilerini araştırdım. Çarşıdaki kamera kayıtları bizzat tuttuğum iki ayrı video uzmanı tarafından saniyesi saniyesine incelendi. Yeni hiçbir şey çıkmadı. Bir yıldan fazla oldu ve elimizde yeni hiçbir ipucu yok."

Marin özel dedektifin ne diyeceğini tahmin ederek kendini hazırladı. Sebastian kaybolur kaybolmaz Seattle Polis Merkezi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve FBI son derece kapsamlı bir arama çalışması gerçekleştirmişti. İki saat içinde bütün yerel haberlerde oğlunun fotoğrafları vardı ve Kayıp Çocuk ilanı ertesi gün hem Facebook'ta hem de Twitter'da gündem olmuştu. Birkaç gün sonra olay ulusal çapta ilgi görmeye başlamış, bu da klasisizm ve elitizm ithamlarına yol açmıştı çünkü yetkililer Machadolara ayrıcalıklı muamele ediyor gibi görünüyordu. Ama ne Marin ne de Derek bunun için özür dileyebilirdi. Ellerindeki bütün avantajları neden *kullanmayacaklardı* ki? Böyle bir durumda işe yaramayacaksa paranın ve nüfuzlu tanıdıkların ne anlamı vardı? Oğullarını bulmak için her şeyi yaparlardı. Her anne baba yapardı.

Castro onu dikkatle izliyordu, Marin kendini odaklanmaya zorladı.

"Vaktini ve paranı boşa harcamak istemem ama geldiğimiz noktada şunu söylemem gerekir ki..." Castro içini çekerek ellerini kucağına koydu. "Hiç mantıklı olmadığını biliyorum, hem hiç adil değil hem de inanılmaz acı verici ama çoğu zaman... bu tür kaçırma olayları şahsi değildir."

Tanrı aşkına, Marin insanların bunu söylemesinden nefret ediyordu. Polis de aynısını söylemişti. Dr. Chen de. Ama şahsi olmadığını bilmek durumu kolaylaştırmıyordu. Dört yaşındaki oğlunun, sırf onu kaçıran psikopatın en yakınındaki çocuk olduğu için kaçırıldığını düşünmek *hiç ama hiç* yardımcı olmuyordu.

Ama bunların hiçbirini Castro'ya söylemedi. Kendini tuttu. Özel dedektif sadece işini yapıyordu.

"Yaklaşık iki bin beş yüz dolar avansın kullanılmadan öylece duruyor," dedi Castro. "Ben devam etmeye razıyım ama bence, geldiğimiz noktada, istersen..."

"Bitirmiyoruz." Marin'in sesindeki kesinlik ikisini de şaşırttı. Boğazı artık kuru değildi. Şimdi tam olarak kendisi gibi konuşuyordu, kararlı ve buyurgan, Sadie'nin de dediği gibi tam bir "patron" edasıyla. "Bitirmeye yaklaşmadık bile. Aramaya devam etmeni istiyorum."

Göz göze geldiler. Castro'nun yüzü ifadesizdi ama Marin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zihninin fazla mesai yaptığını görebiliyordu, Marin'i okumaya çalışıyordu. Ama kadın bir şey demiyordu ve geçen her saniyeyle birlikte özel dedektifin sözlerinin ağırlığı daha da artıyordu.

"Vanessa," dedi Marin, son hecede sesi çatladı. "Vanessa, lütfen."

İlk defa özel dedektife ismiyle hitap ediyordu.

Castro yine Marin'in yüzüğüne baktı. Eğer şu anda evli değilse bile bir zamanlar evliydi. Marin öyle sezinliyordu. Muhtemelen çocukları vardı. Marin bunu da sezinliyordu. Anneler diğer anneleri sezerdi – yüzlerindeki çizgilerden, yıpranmışlıklarından, koruyuculuklarından, kırılganlıklarından. Eğer oğlunu aramaya devam edecekse Marin ona lanet olası yüzüğünü vermeye bile razıydı.

"Bana sonuç vadedemeyeceğini biliyorum, vadetmeni de hiç beklemedim zaten. Elinden geleni yapmaya devam edeceğine söz vermen yeterli." Marin bütünüyle patron moduna geçmişti şimdi, özel dedektifle güzellik salonundaki çalışanlarından biriyle konuşur gibi konuşuyordu, son derece kıymetli fakat biraz motive edilmeye ihtiyacı olan biriyle konuşur gibi. "O ilişki ne olacak? Kocamla yatan bu kadın kim? Asıl amacı ne? Derek ünlü biri değil ama sık sık medyaya çıkar. İkimiz de çıkarız. Kim olduğumuzu, ne kaybettiğimizi illaki biliyor olmalı. Bence onu araştırmalıyız."

Marin öne doğru eğildi. "Her gün her saniye bu vaka üzerinde çalışmanın mümkün olmadığını biliyorum. Başka müşterilerinin de olduğunu biliyorum. Ama ne zaman yapabilirsen, ne zaman fırsat bulursan… Birinin oğlumu aramayı bırakmadığını bilmem gerek. Eğer daha çok para lazımsa hiç sorun değil, hemen hallederim."

Marin'in sesi titremeye başladı, yeniden anneydi şimdi, patron değil, müşteri değil. Sesindeki titremeyi duymaktan nefret etti, sesinin kulağa kontrolünü yitiriyor gibi gelmesinden, yalvarıyormuş gibi gelmesinden nefret etti. Çünkü öyleydi.

"Ama sen sahiden daha ileriye gidemeyeceğini düşünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

san başkasını bulup baştan başlamak zorunda kalırım. Beni buna mecbur etme, Vanessa. Lütfen."

Castro hayır derse altına bakılacak taş kalmayacaktı ki Marin bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Polisler geçen yıl ellerinden geleni yaptıklarını söylediklerinde Marin, Sebastian'ı bir kez daha kaybetmişçesine yıkılmıştı.

İstatistiklerin kayıp çocuklar hakkında ne dediğini biliyordu. Çoğunun kaybolduktan sonra saatler içinde öldüğünü biliyordu. Biliyordu. Castro aramayı bırakırsa Sebastian ölmüş demekti.

Eğer o ölüyse Marin de ölüydü.

"Sen aramamı istediğin sürece onu arayacağım, Marin." Castro da ilk defa ona adıyla hitap ediyordu. Sanki yine Marin'in aklını okumuştu ve Marin onu bulduğu için Tanrı'ya şükretti. Vanessa Castro bu iş için biçilmiş kaftandı, hatta bu işi yapabilecek tek kişiydi. "Söz veriyorum, tamam mı? Sen söyleyene kadar durmayacağım ve sana söz, her zaman önceliğim bu olacak. Sen hiç merak etme. Onu aramayı bırakmayacağız. Bana güven. Ben senin yanındayım."

"Teşekkür ederim." Marin rahatlayarak kendini saldı. Gözleri yine yaşlarla doldu. Ama ağlamadı.

Tutmayan bacaklarının üzerinde ayağa kalktı ve paltosunu ikinci denemesinde ancak giyebildi. Arabaya bindiğinde ağlayacağını biliyordu ama olsun, orada ağlamadığı sürece sorun yoktu. İçinden balığa veda etti, balıksa göz kamaştırıcı kuyruğunu son bir kez sallayıp plastik yaprağın arkasına saklandı.

Castro ona küçük, az eşyalı bekleme salonuna kadar eşlik etti. Orada el sıkıştılar. Tutuşu sağlamdı. Gülümsemesi içtendi. Başka bir şekilde tanışmış olsalardı muhtemelen arkadaş olurlardı. Castro tam da Marin'in Girişimci Kadınlar Yemeği'ne davet edeceği türden biriydi; Marin o derneğin kurul başkanıydı.

Castro duraksadı, belli ki söylemek istediği bir şey daha vardı. Marin ya hemen gidecekti ya da kadının konuşmasına izin verecekti. Kaçar gibi gitmenin yakışık almayacağını düşünerek kapıda durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kocan için özür dilerim," dedi özel dedektif.

Marin bunu iyi niyetle söylediğini bilse bile sinirlendi. Neden *o* özür diliyordu? Kadınlar bunu neden yapıyordu? Castro ona kendi yaptığı kötülüğü söylememişti; müşterisine, kocası ve metresi hakkında öğrendiklerini aktarmıştı. Marin'i aldatan o değildi. Derek'ti. Yirmi dört yaşında üniversiteli bir kızla.

Ama özür dileyen Vanessa Castro'ydu. Belki sırf Marin'i teselli etmek için öylesine söylemişti ama Marin kadınların kendi kabahatleri olmayan şeyler yüzünden özür dilemesinden bıkıp usanmıştı artık. *Kendi* kabahati olmayan şeyler yüzünden özür dilemekten bıkıp usanmıştı.

Bunların hiçbirini Vanessa Castro'ya söylemedi. Şimdi kürsüye çıkma sırası değildi. Özel dedektife teşekkür edip çıktı, merdiveni indiğinde yaprak gibi titriyordu. Arabasına bindiğinde içinde fırtınalar kopuyordu.

Öfkeden kuduruyordu. Öfkenin sıcak mum gibi bütün vücudunu kapladığını hissetti. Dışını sarıyor; yumuşak, akışkan sıvı savunmasız, korunmasız yerlerinin üzerinde zırhlı kabuk misali sertleşiyordu.

Marin bunu memnuniyetle karşıladı. Böylesi bir öfke duymayalı uzun zaman olmuştu ve her zaman öfkeyi kedere tercih ederdi. Son dört yüz seksen altı gündür keder onu yerden yere vurmuş, takatini kesmiş, gücünü emmişti; hiç istemediği şeylere razı olmaya mecbur bırakmıştı.

Buna karşılık öfke ona gerekeni yaptıracaktı.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Yıkıcı bir olay yaşadığınızda acayip bir şey olur. Bedeninizle aklınız âdeta birbirinden ayrılır da tam bir insan olmaktan çıkarsınız. Bedeniniz hayatta kalmanız için gerekli eylemleri –yeme, uyuma, boşaltma, tekrar– yerine getirirken aklınız Şimdi Yapman Gereken Şeyler ve Kafan Yerindeyken Düşünmen Gereken Şeyler olmak üzere daha çok bölümlere ayrılır.

Marin o kadar uzun zamandır hissizdi ki bu öfke belirtisi onu şaşkına uğrattı. Uyuşmuş bir uzvun yeniden canlanması gibiydi. O karıncalanma hissi insanın canını yaksa bile bir yandan da iyi gelirdi çünkü insana hayatta olduğunu hissettirirdi.

Marin, Sadie'ye mesaj attı.

Bugün gelemeyeceğim. Biraz yalnız kalmak istiyorum. İyiyim, merak etme.

Sadie hemen cevap yazdı. Marin'in özel dedektifin bürosunda ne öğrendiğini öğrenmek için çatlıyor olmalıydı ama sormazdı – Marin'in iyi olduğunu söylemesi onun için yeterliydi. Sadie, Marin'in güven duyabildiği ender kişilerden biriydi.

Anlaşıldı, diye yazdı genel müdürü. Ben buradaki işleri hallederim. Sen kendine iyi bak.

Sadie, kızı Abigail'in, Marin'in geçen ay birinci yaş gününde aldığı pembe fil tulumuyla çekilmiş bir fotoğrafını da attı. Abby'nin fotoğraflarını görmek Marin'i hep gülümsetirdi, karşılık olarak birkaç kalp emojisi gönderdi.

Uzun zaman sonra ilk kez yağmur yağmıyordu, Marin ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banın camını indirip tertemiz bahar havasını içine çekti. Bütün günü boştu ama onun yapmak istediği tek şey eve gitmekti.

Capitol Hill'deki evleri aşırı büyük değildi, malikâne filan değildi yani ama çok güzeldi. Dilim şeklinde arsa üzerine kurulu, üç yüz yetmiş metre kareden biraz büyük bir evdi. O ve Derek evi 2009'da yaşanan, tarihin en büyük borsa çöküşünün ardından tadilat gerektiren bir gayrimenkul olarak almış, Queen Anne'deki evlerinde ikamet etmeye devam ederlerken orayı hiç acele etmeden baştan ayağa yeniletmişlerdi. Capitol Hill evinin şimdiki değeri beş milyon dolardı. Queen Anne'deki evse –orası hâlâ duruyordu, kiraya vermişlerdi– bir milyondan biraz fazla ediyordu. İki evi de satmayı hiç düşünmemişlerdi ama böyle şeyleri bilmek faydalıydı.

Marin garaj yoluna dönüp arabayı garaja park etti ve garajla mutfağı birbirine bağlayan vestiyerden eve girdi. Sebastian evdeyken vestiyer hep savaş alanı gibi olurdu. Botları, ayakkabıları, oyuncakları, kapüşonluları ve tek eşini kaybetmiş eldivenleri her yeri kaplardı; hem de eşyalarını koyabileceği kendi gözlü dolabı ve askılığı olmasına rağmen. Hatta gözlü dolabının üstünde adı yazıyordu. Marin'in müşterilerinden biri –Sebastian'a ren geyikli kazağı ören kadın– hediye olarak ıslah edilmiş küçük odun parçaları üzerine kusursuz bir bitişik el yazısıyla isimlerini yazmıştı.

"Üstünde ne yazıyor, anneciğim?" diye sormuştu Sebastian, Marin onunkini duvara astığında.

Marin geri çekilip hediyeye hayranlıkla bakmıştı. "Adın yazıyor. Sebastian."

"Harfler ne kadar tuhaf."

"Bunlar süslü harfler." Marin onu kucağına alıp öpmüştü. "Süslü dolabın için. Montunu buraya asacak, eşyalarını bu gözlere koyacaksın, tamam mı? Bu dolap yalnızca sana ait, senden başka kimse buraya eşyasını koyamaz."

Gözlü dolap ve askılık artık hep derli topluydu. Marin vestiyere girdiğinde Sebastian'ın montuna dokundu; o gün çarşıda

Sebastian'ın üzerinde olan, yürürken terleyince annesine verdiği monttu bu. Marin o montu ve yağmur çizmelerini Sebastian'ın dolabından hiç kaldırmamıştı ki bu da terapistinin yeniden gözden geçirmesini önerdiği şeylerden biriydi.

"Hiçbir şeyi atmak zorunda değilsin elbette, Marin," demişti Dr. Chen, birkaç ay önce. Sakin sakin, kibar kibar konuşmuştu. "Ama onun eşyalarını daima görebileceğin bir yerde tutmazsan kendine iyilik etmiş olursun. Montuyla çizmelerini yatak odasına koyabilirsin mesela. Böylece, eve her girdiğinde bu zorlukla yüzleşmek zorunda kalacağına istediğin zaman gidip görebileceğin bir yerde olurlar."

"Bu bir zorluk değil," diye ısrar etmişti Marin. Birden kızmış, aksileşmişti. Terapiden gına geldiğine işte o zaman karar vermişti. "Oğlumun olduğu her yerde koca koca boşluklar var şimdi ve benim de o boşlukları başka yerlere taşımak gibi bir niyetim yok."

Onun tek istediği olduğu yerde kalmakken neden herkesin onu ilerletmeye çalıştığını bir türlü anlamıyordu.

Marin ayakkabılarını çıkarıp havadar ve temiz kokan mutfağa girdi. Sebastian evdeyken Marin hep mutfakta olur, bir şeyler pişirirdi. Artık eskisi gibi mutfağa girmiyordu, Derek günlerce eve gelmediğinden gerek de olmuyordu. Marin aile hayatlarının o rahatlatıcı karmaşasını çok özlüyordu. Eskiden her hafta gelen temizlikçiye rağmen evleri hiçbir zaman uzun süre derli toplu kalmazdı. Her yer Sebastian'ın varlığına dair kanıtlarla dolu olurdu. Mutfak masasının altında kraker kırıntıları. Mutfak sandalyelerinin üstünde süt lekeleri. Merdivenlerde lego parçaları ve Hot Wheels arabaları. Kanepenin yastıkları arasına sıkışmış, tek eşi kayıp çorap. Son bir yılda bunların hepsi toplanmıştı – öyle tek seferde değil, yavaş yavaş, bulundukça– ve artık ortalığı dağıtacak bir Sebastian yoktu. İşte o yüzden vestiyerdeki gözlü dolabına da yatak odasına da dokunulması yasaktı. Daniela hâlâ her cuma geliyordu ama artık gelmesiyle gitmesi bir oluyordu.

"Marin Hanım, isterseniz bundan sonra iki haftada bir gele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yim," diye önermişti kadın utana sıkıla, Sebastian kaçırıldıktan birkaç ay sonra. "Ev artık eskisi kadar dağılmıyor."

"Sen yine de her hafta gel," demişti Marin ona. Genç kadının, onlardan kazandığı gelirin yarısını kaybetmesini istememişti. "Ne iş varsa yap, çok iş yoksa erken çıkabilirsin, sorun değil. Ben yine de tam ücretini ödeyeceğim."

Daniela evi temizlerken genellikle Bluetooth kulaklık takardı; çoğunlukla müzik dinlemek için ama bazen de telefonla konuşmak için. Bir keresinde Marin, konuştuğu kişiye, "*Aqui ya no queda much que hacer*," dediğini duymuştu, tozsuz kitaplıkların tozunu alırken. "*Me siento mal de haber tomar su dinero.*"

Burada yapacak pek iş yok artık. Paralarını aldığım için kendimi kötü hissediyorum.

Marin büyük bir fincan çay yaptı. Sonra fincanı alıp üst kattaki yatak odasına çıktı, çift kişilik yatağa kuruldu ve MacBook Air'ına uzandı. Evin diğer odaları gibi yatak odası da –bambu yatak örtüsüne kadar– bir profesyonel tarafından dekore edilmişti. Marin, Nancy Meyers'ın romantik komedi filmlerindeki tipik zengin kadınlara benzediğini düşündü ki bunu ilk kez düşünmüyordu. Ama onun hayatında ne romantizm vardı ne de komedi. Kimse gülmüyordu.

O bir dram yaşıyordu.

Dizüstü bilgisayarı açıldığında Dr. Chen'i endişelendiren o yasadışı sitelere girmek istedi ama kendini tuttu. Yapacak başka işleri vardı. Vanessa Castro'nun gönderdiği e-postada çoğunlukla fotoğraflar ve Derek'in ardı kesilmeyen arama kayıtları vardı. Castro, çizelgenin üst kısmına bir not yazmıştı:

> MM – birbirlerine onlarca SMS atmışlar, ayrıca üçüncü bir mesajlaşma uygulaması (WhatsApp ya da Facebook Messenger gibi) kullanıyor da olabilirler. Takip adında bir uygulama var, ona bir bak derim. Kullanmak isteyeceğin bir şey olup olmadığını hemen anlarsın. –VC

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin'in bakmasına gerek yoktu; Takip'in nasıl bir uygulama olduğunu zaten biliyordu. Bir keresinde grupta lafı geçmiş, Simon da bu uygulamanın kızı kaybolmadan önce geliştirilmiş olmasını dilediğini söylemişti. Takip uygulaması, ebeveynlerin çocuklarının mesajlarını çocukları bilmeden okumasını sağlayan bir programdı. Çocukların gönderdiği ya da aldığı bütün mesajlar anne babalarının telefonundaki Takip uygulamasına indiriliyordu. Bu konu grupta konuşulurken Simon neredeyse sinir krizi geçirecekti.

"Bu program o zamanlar olsaydı Brianna şimdi evinde olurdu," demişti soluk soluğa. "Arkasından iş çevirdiğimiz için bizden nefret ederdi ama evinde olurdu."

Uygulamanın hedef kitlesi ebeveynlerdi çünkü uygulamanın çalışabilmesi için "takip ettiğiniz" kişinin cep numarasının sizin adınıza kayıtlı olması gerekiyordu. Çocuklar genellikle ailelerinin paketlerine ek paket alırlardı. İşte o yüzden uygulama Marin'in telefonunda da çalışırdı. İlk evlendiklerinde, sabit geliri ve yüksek kredi notu olan Marin olduğundan ilk o hat almıştı. Bir yıl sonra Derek için de hat çıkarttırmıştı, dolayısıyla o zamandan beridir Derek'in hattı onun adına kayıtlıydı. Bunu değiştirmek ikisinin de aklına gelmemişti çünkü gerek olmamıştı. Yani Marin başından beri kocasının aramalarını kontrol edebilirdi.

Ama neden yapsındı? Aylık ücretiyle ilgili bir sıkıntı olmadığı sürece kendi arama kaydına bile bakmıyordu ki öyle bir sıkıntı da olmuyordu zaten, en geniş tarifeyi kullanıyordu.

Marin uygulamayı indirip aylık üyeliği seçti. Bir yıllık üyelik daha ucuzdu ama bu uygulamaya birkaç haftadan fazla ihtiyaç duyacağını sanmıyordu. Kurulumun geri kalanı, uygulamanın Derek'in numarasına erişmesine izin vermesini sağlayacak birkaç adımdan ibaretti. Uygulama, Derek'in tüm SMS'lerini mi yoksa yalnızca belli bir numaradan gelen SMS'leri mi takip etmek istediğini sordu.

Marin durup düşündü. Derek de tıpkı onun gibi iş yüzünden sürekli telefonuyla meşgul olan biriydi, öyleyse ayda binlerce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesaj alıyor olmalıydı. Castro'nun gönderdiği dosyaya bakıp metresin numarasını dikkatle girdi. Ve oldu.

Bildirimleri açtıktan sonra uygulamanın senkronize olmasını bekledi, bir yanı telefonun birdenbire eski mesajlarla dolmasını bekliyordu. Ama sonra uygulamanın etkinleştirilmeden önce gönderilen mesajları yükleyemeyeceğini hatırladı. Bu kötü olmuştu, biraz da heves kırıcıydı. Marin, Derek'in metresiyle ilişkisinin nasıl geliştiğini görmek istemişti. Ama şimdi yeni bir mesaj gelmesini beklemesi gerekiyordu. O sabah Portland'da beraberlerse bu biraz zaman alabilirdi.

Castro'nun Derek'in âşığı hakkında hazırladığı dosya Marin'in beklediğinden kısaydı ama bunda tuhaf bir şey yoktu çünkü özel dedektif bu ilişkiyi daha yeni öğrenmişti ve Marin'in derinlemesine araştırmasını isteyeceğini bilmiyordu. Dosyada öteki kadının hayatına dair kısa bilgiler vardı. Instagram, Snapchat, Facebook ve Twitter hesaplarının linkleri ekliydi, son iki uygulamayı nadiren kullanıyordu. Marin adresini Google Haritalar'a yazdığında ekranda Üniversite Bölgesi'nde bulunan bir apartman belirdi. Güzel Sanatlar bölümünde yüksek lisans yapıyordu, alanı mobilya tasarımıydı. Önceki okulu Idaho, Boise'deki bir güzel sanatlar fakültesiydi. Bir kedisi vardı. Ev arkadaşı vardı. Green Bean'de barista olarak çalışıyordu.

Adı McKenzie Li'ydi.

Washington eyaletine ait sürücü belgesinin fotokopisi sahiden yirmi dört yaşında olduğunu doğruluyordu; boyu bir yetmiş sekiz, kilosu altmış birdi, kahverengi saçlı, kahverengi gözlüydü. İki yıl önce çekilen ehliyet fotoğrafıyla dün Portland'da çekilen fotoğrafları birbirine hiç benzemiyordu. Kızın şimdiki saç rengi açık pembeydi, pamuk şeker pembesi.

Yirmi dört yaşında. Pembe saçlı. Kendi başına gelmemiş olsaydı Marin bu olaya çok gülerdi.

Dosyada Castro'nun ona büroda göstermediği fotoğraflar da vardı. Derek'le McKenzie'nin dün gece Hotel Monaco'da, onları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimin gördüğünü hiç umursamadan perdeleri sonuna kadar açtıkları odalarında, makro lensli kamerayla çekilmiş fotoğrafları.

Yüzü. Marin şimdi evdeyken ve etrafında tepkisini izleyen kimse yokken kızın yüzüne odaklanabilir, hislerini açıkça yaşayabilirdi.

Ve o anda hissettiği *nefretti*. Saf, katıksız, kör edici bir nefret. Marin; kendini suçlu, üzgün, depresif ve korkmuş hissetmekten kalan tüm enerjisiyle McKenzie Li'den nefret ediyordu.

Tanrı aşkına, bu nefret ona ne *iyi* gelmişti. Oysa böylesine negatif bir duygunun onu bu kadar canlandıracağına hayatta inanmazdı.

Derek'in kayıtlarına bakılacak olursa o ve metresi, yalnızca Derek'in fiziksel olarak Marin'in yanında olmadığı günlerde telefonda konuşuyorlardı. İki ay önce üç gün boyunca telefonla hiç görüşmemişlerdi. Marin o tarihlerde Derek'in nerede olduğuna baktı; birbirlerinin programıyla güncel tutmaya çalıştıkları bir aile takvimleri vardı. Kocası o hafta New York City'de sermaye tedarik ediyordu. Dört gün boyunca Manhattan'da yatırımcılarla buluşmuştu.

Safari'yi açıp McKenzie'nin Instagram'ını arattı, hesabı gizli değildi. Marin fotoğrafları –onlarcası vardı– kaydırarak aşağıya indiğinde o hafta paylaşılmış birkaç fotoğraf buldu. Ve o fotoğraflarda, New York gezilerinin flu filtrelerin arkasında gizli resimli kanıtları vardı. McKenzie'nin Empire State'in ve Rockefeller Center'ın önünde çekilmiş fotoğrafları. Serendipity'de sanatsal bakışla çekilmiş bir soğuk çikolata fotoğrafı. Bloomingdale's'te ağzının suları akarak baktığı bir Dolce&Gabbana çantası. Richard Rodgers Tiyatrosu önünde çekilmiş, kocaman gülümsemesiyle elinde iki *Hamilton* bileti tuttuğu bir fotoğraf.

Hamilton! Marin *Hamilton*'ı hiç izlememişti.

Derek'le metresinin beraber hiç fotoğrafları yoktu ama son gün Staten Island feribotunda çekilmiş bir selfie vardı. McKenzie kendini gülümserken çekmişti, pembe saçları arkadaki Özgürlük Heykeli'nin manzarasında rüzgârda uçuşuyordu. Om-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zunda, erkeğe ait olduğu apaçık belli olan bir kol vardı. Mavi gömleğin kolu dirseğe kadar kıvrılmıştı, adamın kolunun açıkta kalan yerleri sarı tüylerle kaplıydı, bileğinde Rolex saat vardı.

Rolex olmasa bile –ki o saat ona doğum günü hediyesiydi– Marin o kolu nerede görse tanırdı. O kol tarafından sarmalanmış, o kol tarafından gıdıklanmış, o kolun üzerinde uyumuştu. O kolun hissettirdiklerini *iliklerine kadar* biliyordu. Kaslarının, damarlarının nerede olduğunu biliyordu, yanağına değen tüylerin hissini biliyordu, o tenin kokusunu –temiz, misk gibi, erkeksi– biliyordu.

Derek fotoğrafta alyansını takmıyordu. Fotoğrafın açıklaması şöyleydi: İlk New York City gezimiz çantada (Dolce&Gabbana) keklik!! (Nasıl espri ama hahah) Teşekkürler özgürlük heykeli ve bae!!!

Bae mi? *Bae* de ne demekti? Marin sözcüğü Google'da aratı. Urban Dictionary'ye göre bir tür sevgi sözcüğüydü; bebeğim, sevgilim, "herkesten öncem" anlamlarına geliyordu. Görünüşe göre, otuz yaş üstü kimsenin kullanacağı bir şey değildi.

Fotoğraf binden fazla beğeni, onlarca da yorum almıştı. McKenzie'nin bütün takipçileri aynı soruyu sormuştu: Kim bu gizemli adam? ya da Kim bu bae? McKenzie yalnızca bir kişiye cevap vermiş, onda da sözcük kullanmamış, gülümserken dil çıkaran emojiyi atmıştı.

İnsan sahiden de öfkeden alevler saçabilseydi Marin şimdiye ortalığı ateşe vermiş olurdu. Vücudunu öyle ani ve yakıcı bir sıcak bastı ki ateşinin çıkıp çıkmadığını merak etti. Ama kulağa ne kadar tuhaf gelse de, hayatını kimin mahvetmeye çalıştığını bilmek ona yardımcı olmuştu. Sebastian'ı kaçıran kişinin yüzü yoktu. Ama kocasını çalmaya çalışan kadının yüzü vardı.

Telefonunun daha önce hiç duymadığı bir sesle ötmesiyle hafifçe yerinden sıçradı. Bu, Takip uygulamasının sesiydi. Uygulama simgesinin yanındaki küçük bildirim rozeti bir yeni mesaj geldiğini gösteriyordu, Marin küt küt atan kalbiyle simgeye tıkladı; okuyacaklarından korkuyor ama yine de okumak istiyordu. McKenzie'yi uygulamanın kişiler listesine eklemişti, dolayısıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızın adı tıpkı Derek'in telefonunda çıkacağı gibi onun telefonunda da çıktı. Tabii Derek'in onu gerçek adıyla kaydetmiş olduğunu varsayarsak.

McKenzie: Tren on dakika erken gelince işe tam zamanında vardım! Yaşasın!! Burası çok yoğun, müşteriler şimdiden kuyruk oldu bile. Of!! Seni şimdiden özledim. Sonra yaz bana.

Marin derin bir oh çekti. Beklediği kadar kötü değildi. Genç kadın cinsel ya da müstehcen bir mesaj atmamıştı. Gerçi düşününce, böylesi daha kötüydü. Bu mesaj insanın ancak… *sevgilisine* atacağı türden sıradan, şen şakrak bir mesajdı.

Marin'in onu görmesi lazımdı. Green Bean'in yerini biliyordu, bir keresinde oraya uğrayıp latte aldığından emindi. Şimdi oraya gidebilirdi. O sürtüğe kendini tanıtırdı. Onunla yüzleşirdi. Ortalığı birbirine katarak onu iş arkadaşlarının önünde rezil rüsva ederdi. O güzel gözlerini oyardı.

Tabii ki berbat bir fikirdi bu. Marin şu anda kafein yüklü olmasının yanı sıra öfkenin etkisiyle artan adrenalinle doluydu, dolayısıyla şimdi kocasının genç âşığına uluorta çemkirmek için doğru zaman değildi. Derek'in eve gelmesini beklemeli, önce onunla konuşmalı, onun anlatacaklarını dinlemeli, bu kız hakkındaki esas hislerini öğrenmeliydi. Belki sevgili değillerdi. Belki onunla sadece seks için birlikteydi. *Erkeklerin ihtiyaçları var*, demişti dün tatlı Simon.

Kusura bakma ama hasiktir oradan, Simon.

Fikrini değiştirmeden arabasına koştu. Garajdan geri geri çıkarken Sal'den bir mesaj geldi.

Hâlâ canlı mısın?

Marin arabayı durdurup Sal'e kısa bir cevap yazdı.

Hem de hiç olmadığım kadar.

BELONGS TO KIMYOS TEAM

YEDİNCİ BÖLÜM

Marin içeri girer girmez gözüne pembe bir saç ve uzun uzuvlar takıldı, hemen sonra genç kadın gözden kayboldu; eli kolu çöp torbalarıyla dolu, arka odaya gitti.

Green Bean Kafe çok büyüktü, kahve üzerine hizmet veren bir mekândan ziyade puba benziyordu. Üniversite Bölgesi'ndeki hemen her kahve dükkânı gibi orası da çok kalabalıktı. Masalar üniversite öğrencileri, hipster beyaz yakalılar ve sahiden hayatlarını sorguluyormuş gibi görünen yarım düzine gelecek vadeden yazarla doluydu. Marin orada eğreti durduğunun farkındaydı. Topukları fazla yüksekti, paltosu fazla gösterişliydi, makyajı fazla kusursuzdu. Neredeyse yalnızca ünlülere ve zengin kadınlara hizmet eden lüks bir güzellik salonunun sahibi gibi görünüyordu ki öyleydi zaten. Ama iyi göründüğünün farkındaydı. İyi görünmesi gerekiyordu. Bu onun tek zırhıydı.

Çok kızgındı ama bir o kadar da korkuyordu.

Burnuna kahve kokusu doldu. Mekânın dört bir yanına asılı hoparlörlerden Nirvana ve Pearl Jam'in yalnızca gitar ve vokal içeren coverları çalıyordu. Marin buranın neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyordu; pahalı ama sıcak bir mekândı. Masalar biçim ve boyut bakımından çeşit çeşitti – altı kişilik yuvarlak masalar, on iki kişilik dikdörtgen bir masa, dört kişinin sıkışarak sığabileceği kare masalar. Kasanın karşısındaki köşede birkaç kanepe ve bir de gazlı şömine vardı, öbür köşedeyse sandalyesi, mikrofonu ve amfi seti olan küçük bir sahne bulunuyordu. Girişteki tabelada cuma ve cumartesi günleri canlı müzik ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıldığı yazıyordu. Tabelada bir de Günün Kurabiyesi'nin turna yemişli ve kuru üzümlü yulaflı kurabiye olduğunu okumuştu.

Marin beş kişinin arkasında sıraya girdi; sıra o kadar yavaş ilerliyordu ki beklerken vazgeçecekti neredeyse. Kalbi göğsünde öyle hızlı atıyordu ki canını yakıyordu. Avuçları terliyordu. Öteki kadın ortalıkta görünmüyordu ama kasaya yaklaşığında oradaydı, az önce gözden yittiği arka odadan sanki bir anda çıkagelmişti. Şimdi kasanın arkasındaki üç baristadan biriydi; hızlı hareket ediyordu, ceylan gibiydi, su dalgası yaptırdığı pembe saçları omuz hizasındaydı ve kahverengi önlüğünü beline sıkıca bağlamıştı.

Derek'in âşığı. Sahiden de öyle biri vardı.

Marin'e sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda sıra nihayet ona geldi. Bir yanı siparişini bir başkasının almasını diliyordu. Ama elbette öyle olmadı. McKenzie, Marin'in önündeki müşteriye bir biscotti verdikten sonra beklenti içinde Marin'e döndü.

Marin topuklu ayakkabı giyiyor olmasına karşın McKenzie süper modeller kadar uzundu; kocasının genç metresine bakarken kendini kısa, bodur ve yaşlı hissetti. Onunla karşı karşıya gelmek düşündüğünden daha farklıydı. Bilgisayar ekranındayken hiç çekinmeden, zevkle rezil rüsva edebileceği biriydi. Ama karşı karşıyayken yüzüne zor bakıyordu.

Göz göze geldiklerinde Marin öteki kadının onu tanıyacağını düşünerek kendini hazırladı. Onu tanır tanımaz dehşete kapılacak, belki utanacak, belki ikisini birden yaşayacaktı.

Ama McKenzie Li'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. Gülümsemesi solmadı. Yanakları kızarmadı. Gözlerini ondan kaçırmadı.

"Ne istersiniz?" diye sordu neşeyle.

Marin konuşmak için ağzını açtı. *Kocamla seks yapmayı bırakmanı isterim. Ondan uzak durmanı isterim, yoksa seni öldürürüm, yuva yıkan kaltak.*

Ama hiçbirini söylemedi. Bunların yerine, kendini son derece kibar bir sesle şunları söylerken buldu: "Büyük boy, duble shot, soya sütlü, şekersiz vanilyalı latte, köpüksüz. Bir de günün kurabiyesi."

BELONGS TO KAMUSI TEAM

McKenzie uzun, ince, kahverengi bir karton bardağın üstüne altın rengi bir keçeli kalemle bir şeyler yazdı. El yazısı estetik ve zahmetsizdi, büyük harfleri bardağın kenarındaki küçük kutuların sınırından fazlasıyla taşıyordu. Siparişini girdi, Marin'e ücreti söyledi. Marin'in ona uzattığı on doları alıp para üstünü verdi. Marin bozuklukları bahşiş kavanozuna atınca teşekkür etti.

Marin'e kurabiyeyi uzattı. "Lattenizi tezgâhın sonundan alabilirsiniz. Afiyet olsun."

Marin elinde kurabiyeyle kenara çekildi, yağlı kesenin içindeki kurabiye hâlâ sıcaktı. Marin, geçen her dakika kendini daha küçük, daha önemsiz ve faydasız hissediyordu. Bu kadın altı aydır kocasıyla yatıyordu. Marin yas tutar, kendini suçlar, kendini paralar, envaiçeşit ilaçla ve alkolle iyileşmeye çalışırken Derek dermanı... *onun* kollarında bulmuştu. Altı aydır birlikteydiler ama kadının Marin'in kim olduğundan haberi bile yoktu.

McKenzie birkaç dakika sonra Marin'e lattesini verirken göz göze geldiler. Gözlerinde hâlâ onu tanıdığına dair bir belirti yoktu; derken Marin'in aklına en sevdiği filmlerden biri olan *Prenses Gelin*'den bir sahne geldi. Mucize Max, Inigo'ya, "Onu iyileştirirsem Humperdinck acı çekecek mi?" diye sormuş, Inigo da, "Acının kralını çekecek!" diye yanıtlamıştı.

Eskiden bu diyaloğa çok gülerdi, öyle ki günün birinde filmi Sebastian'la izlemek için sabırsızlandığını hatırlıyordu; şakaları anlayacak kadar büyüdüğünde filme bayılacağından emindi. Ama artık o kadar komik gelmiyordu. *Acının kralı* – ileride yazacağı biyografisinin adı.

Kahvesiyle kurabiyesini alıp pencerenin önündeki bir masaya yüzü kasaya dönük oturdu. Bilgisayarını açtı, öteki kadının Instagram fotoğrafları hâlâ ekrandaydı. Kocasının metresi gerçekte fotoğraflarda olduğu kadar mükemmel değildi. Fotoğraflarda ışıl ışıl ışıldayan pembe saçları gerçek hayatta kuru ve katlıydı, dahası Marin, koyu kahverengi dibinin geldiğini görebiliyordu. O pembe tonunu elde edebilmek için koyu renkli olan doğal saçının önce beyaza çalana kadar açılması, sonra pastel pembe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rengin uygulanması gerekiyordu ki bu da saça epey zarar veren bir işlemdi. Salonda saç tellerini güçlendiren ve saça parlaklığını geri kazandıran bir bakım kremi satıyorlardı. Arkadaş olsalardı Marin hiç düşünmeden ona eşantiyon getirirdi. Ama arkadaş değillerdi.

Düşmanlardı. Hem de can düşmanı.

Dışarıdan bakıldığında Marin de diğer herkes gibiydi; kahvesini içiyor, bilgisayarda işlerini hallediyor, internette öylesine geziniyordu. Oysa esasında internette "öylesine" gezinmiyordu. Tam karşısında duran öteki kadının fotoğraflarına bakıyordu ama başına böyle bir olay gelmemiş kimsenin kendisini yargılamasına izin vermezdi.

Başınıza gelmediği sürece nasıl bir şey olduğunu bilemezdiniz.

Castro'nun dosyasında yazmayan her şey McKenzie Li'nin Instagram'ında vardı. Paylaştığı bütün fotoğraflara etiket koyarak #sanatkâr #kitapsever ve #çaysever olduğunu, arkadaşlarıyla dışarıya çıktığında genellikle #butikbira içtiğini tüm dünyaya duyurmuştu. #KediBuford, yani koca kulakları, sulu gözleri olan az tüylü tuhaf bir kediyi en az haftada bir kez paylaşmıştı (#satınalmasahiplen). Onlarca selfie'si vardı, genellikle #bitpazarındabulduklarım diye yeni kıyafetlerinin, #saçfikri diye de yeni saç renginin cakasını satıyordu ama sorun değildi çünkü selfielerin ne kadar narsistik olduğunu kendi de *bildiğini* takipçilerinin bildiklerinden emin olmak için hepsini #utanmazselfieler diye etiketlemişti. En sevdiği meşgale eski mobilyaları #yenidentasarlamak'tı, onları boyayıp #FacebookMarketplace'te satıyordu. #Netflix'te #biroturuşta dizi bitirmeye bayılıyordu ve hayatının en sıradan detaylarını yedi kat elle paylaşmakta hiçbir beis görmüyor gibiydi. Hatta şiş ve kan çanağına dönmüş gözlerle #hasta uyandığı gün bile –elbette berbat görünüyordu– #kendinol demişti. Ve takipçileri buna bayılmıştı. O fotoğraf neredeyse iki bin beğeni almıştı.

Elli *binden* fazla takipçisi vardı. Elli bin insan McKenzie Li'nin paylaşımlarını önemsiyordu. Marin'in güzellik salonlarının Ins-

tagram hesabının bunun yarısı kadar takipçisi ya vardı ya yoktu ama geçen sene üç milyon dolar kâr etmişti.

McKenzie, Marin'in genç kuşakta nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş hâliydi.

Kadın aldığı soluğa kadar her şeyi internette paylaşıyordu, evli âşığı dışında. Derek hakkında konuşamaması onu çıldırtıyor olmalıydı. Ama insanlar onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilseler onu bu kadar sevmezlerdi, değil mi? Hayatında özel biri olduğuna dair ufak tefek imalar vardı ama yalnızca imaydı bunlar.

İsterse Marin de ona birkaç etiket önerebilirdi: #yuvayıkan, #orospu ve #servetavcısı ilk aklına gelenlerdi.

Kurabiyeyi yiyesi yoktu. Latteden büyük bir yudum aldı. Güzel miydi, değil miydi bilemedi çünkü tadını alamadı. Ağzındaki metalik tat bir türlü geçmiyordu. Bakır para; ihanetin tadı bakır paraya benziyordu.

Kocasının âşığı şimdi ondan üç metre ötede kahve makinelerinin önündeydi; kremayı, sütü ve peçeteliği yeniliyordu. Marin'in vücudu kaskatı kesilirken nefesini tutarak McKenzie'nin arkasına bakmasını ve onu nihayet tanımasını bekledi. Ama öteki kadın onun olduğu tarafa dönmedi bile. Sanki Marin orada değilmiş gibi.

Sanki Marin yokmuş gibi.

Ama Marin için McKenzie başından beri vardı. İçten içe onun varlığını *biliyor* ama *görmek* istemiyordu. Oysa Derek'in âşığı tam altı aydır Marin'in burnunun dibindeydi. Derek'in mesaj yazarken telefonunu gizlemesinin, eskisinden iki kat daha fazla iş gezisine çıkmasının, iş gezilerindeyken Marin'i neredeyse hiç arayıp sormamasının sebebi oydu.

Ne var ki inkâr içinde yaşamak yüzleşmekten daha kolaydı. İnkâr, yumuşak karnınızı çiziklerden, ısırıklardan, yanıklardan koruyan güvenli küçük bir baloncuktu.

Telefonu öttü, yine Takip uygulamasının sesiydi. Bu sese alışması biraz zaman alacaktı. Derek nihayet McKenzie'nin attığı

BELONGS TO KİTAPSEVERLER

mesaja cevap vermişti. Marin onun yazdıklarını okurken kusacak gibi oldu.

Derek: Ben de seni özledim, bebek. Bok gibi bir gün geçiriyorum, gece seninle vakit geçirmek bana iyi gelir. 7'de Seattle'da olacağım, en sevdiğimiz otelde oda ayırttım, tabii sen de istiyorsan... ☺

McKenzie: EVET!!!!!!

Genç kadının ağzı kulaklarındaydı. Belirli birine gülümsemiyordu ve bu bariz mutluluğu Marin'in küt küt atan kalbini avcunda tutan bir yumruk gibiydi, balon sıkar gibi sıkıyordu. Her ünlem için bir sıkış.

Derek o akşam eve gelecekti. McKenzie, Derek'in onunla olabilmek için karısına yalan söylemek zorunda kaldığını biliyor muydu? Bundan rahatsızlık duyuyor muydu? Erkeklerde bu huyu çekici mi buluyordu? Marin'i tanımasa bile Derek'in evli olduğunu biliyor olmalıydı. Bir kez olsun Derek'i Google'da arattıysa –ki hangi milenyum çocuğu yattığı kişiyi internette aratmazdı?– Marin'in de adının geçtiği şirket biyografisini bulurdu. Başka ne bulurdu biliyor musunuz?

Kayıp oğullarıyla ilgili haberleri. On beş ay önce kentteki en önemli olay buydu. Derek'in ya da Marin'in adını Google'da arattığınızda, ilk beş sonuç Sebastian'ın Kayıp Çocuk ilanı olurdu.

#yalancı. #yuvayıkanorospu. #yelloz.

McKenzie şimdi bir buçuk metre ötesindeydi, elinde kahve demliği, müşterilerden biriyle konuşuyordu, aralarındaki samimiyete bakılacak olursa müşteri buranın müdavimlerinden olmalıydı. Marin'in içinden ansızın McKenzie'nin fotoğrafını çekip Derek'e göndermek geldi. Açıklamaya gerek yoktu. Derek fotoğrafı görecek, neye baktığını anlayınca yüreği ağzına gelecekti çünkü karısının da aynı manzarayı gördüğünü bilecekti. Ne olay olurdu ama!

Ama yapmadı.

"Doldurayım mı?" diye sordu genç kadın.

Marin'in yerinden sıçramasıyla McKenzie kendi fotoğraflarının olduğu ekranı göremesin diye bilgisayarı kapatması bir

oldu. Marin oturuyor olduğundan öteki kadın şimdi daha uzun, daha ince görünüyordu. Pencereden içeriye dolan güneş ışığı genç, kusursuz tenini aydınlatıyordu. Marin kasadayken fark etmemişti ama kalkık burnunun üzerinde soluk çiller vardı. Dudağındaki gül rengi parlatıcıyla birkaç kat sürdüğü rimel haricinde makyajsızdı. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu zaten. Gözleri bal rengiydi. Şekliyse kedi gözüne benziyordu. Her şeyiyle enerjikti. Egzotikti.

Şimdi Marin'in tam karşısındaydı, gülümseyerek bekliyordu. Marin kendini hiç bu kadar şahsiyetsiz ve görünmez hissetmemişti. Bir kez daha göz göze geldiklerinde iyice anladı ki kız onu sahiden tanımıyordu.

"Ben, şey, latte almıştım." Marin yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti ama öteki kadın utandığını anladıysa bile çaktırmadı. Marin gözlerini kaçırarak bakışlarını büyük boy karton bardağına çevirdi, boştu. Kurabiyeden geriye de kırıntılar kalmıştı. Ne kahveyi içtiğini ne de kurabiyeyi yediğini hatırlıyordu ama belli ki McKenzie'nin Instagram hesabını kurcalarken stresten ikisini de mideye indirmişti.

"Önemli değil. Burada oturan herkes isterse ücretsiz filtre kahve içebiliyor," dedi McKenzie demliği hafifçe havaya kaldırarak. "Yeni demledim. Kafemizin harmanı, orta kavrulmuş. Hemen herkesin gözdesi."

Marin bardağını ona doğru uzattı. Elleri şimdiden titremeye başlamıştı. Daha fazla kafein almasa iyi olurdu ama zaten içmeyi planlamıyordu. "Biraz alayım o zaman."

Genç kadın keyifle kahveyi doldururken Marin'in huzursuzluğundan tamamen bihaber görünüyordu. Onun böyle neşeli olması hem saçma hem de sinir bozucuydu. Çünkü Marin, neşesinin sebebini biliyordu. Öteki kadının geceki planlarını biliyordu. McKenzie'nin Derek'i düşündüğünü biliyordu.

Marin'in içinden ayağa fırladığı gibi kahve demliğini kapıp öteki kadının yüzüne çalmak geldi. Kaynar sıvı o güzelim tenini yakarken acı içinde çığlık attığını duymak istiyordu. Üzerinden

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

kahve damlayan sıcak yüzünü tırmalamak, gözlerini oymak, saçlarını yolmak istiyordu, böylece kocasının metresinin dışı da içi kadar çirkinleşecekti. O nasıl Marin'in hayatını, Marin'in kendisini mahvediyorsa Marin de onun hayatını mahvetmek istiyordu.

Senden nefret ediyorum. Senden ölesiye nefret ediyorum.

Elbette bunların hiçbirini yapmadı. Usulca, sabırla yerinde oturmaya devam etti.

"Yüzüğün güzelmiş." McKenzie, Marin'in eline bakarak gülümsüyordu. "Bir gün evlenirsem ben de böyle bir yüzüğüm olsun isterim."

Bu kadarı da fazlaydı. Marin'in öfkesi kabardıkça kabarıyordu. Genç kadını o mutlu, gülen suratının ortasından yumruklamamak için kendini öyle zor tutuyordu ki neredeyse patlayacaktı.

Seni yuva yıkan kaltak seni kocamdan uzak dur orospu sürtük kaşar seni gebertirim o elindeki kahve demliğini alır kırar cam parçalarıyla yüzünün derisini yüzerim…

Ama bunlar sadece düşüncelerdi ve Marin gerçeğe döndüğünde McKenzie elinde kahve demliğiyle dar kalçalarını sallaya sallaya gidiyordu. Artık ona zarar verebilmesi için peşinden koşması gerekirdi ki Marin bunu asla yapmazdı. Marin öyle biri değildi; o fazla terbiyeli, fazla edepliydi, dahası kocasının metresinin ele güne karşı rezil olması demek kendisinin de ele güne karşı rezil olması demekti.

Acının kralı.

Takip uygulaması yine öttü. McKenzie, Derek'e fotoğraf atmıştı. Küçük önizlemeden anlaması zordu ama insan fotoğrafına benziyordu. Marin'in soluğu kesildi; az önce Derek'e oynaşının fotoğrafını atmayı düşündüğü gibi McKenzie de Derek'e karısının fotoğrafını mı atmıştı yoksa?

Ama fotoğraftaki Marin değildi. McKenzie'ydi, çıplak selfie'sini atmıştı. Baştan ayağa, anadan doğma çıplaktı.

McKenzie: Bu sabah evden çıkmadan çektim. Gece seni neyin beklediğine dair küçük bir ön gösterim...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin küçük fotoğrafı açıp yakınlaştırdı.

McKenzie banyodan yeni çıkmıştı. Ayna buğuluydu, sadece dümdüz karnının ve çıkık olmayan göbek deliğinin görüneceği kadar silmişti. Yine de soluk pembe meme uçları apaçık belli oluyordu, keza vücudunun bir tarafında memesinden kalçasına kadar inen çiçek dövmesi de öyle. Marin onun dövmesi olduğunu fark etmemişti – ya yeterince dikkatli bakmamıştı ya da kadın Instagram'da dövmesini paylaşmamıştı. Ve saçları dışında vücudunda tek bir kıl yoktu.

İkisi de Derek'in cevap verip vermeyeceğini bekliyordu. McKenzie telefonu elinde cappuccino makinesinin yanında dikiliyordu ama bir müşteri gelince telefonunu kaldırmak zorunda kaldı.

Çıplak selfie mi? Sahiden mi? Bunları telefonunda biriktirip fırsat bulduğu anda yolluyor muydu?

#sendennefretediyorum.

Takip uygulaması öttü. McKenzie hâlâ müşterisiyle ilgilendiği için telefonuna bakamadığından Marin kocasının ona attığı cevabı ondan önce okudu.

Derek: Her yerini yalayacağım.

Marin bu kadını öldürecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bir tanıdığım var," dedi Sal ona, birkaç saat sonra. "İşbitirici, fiyatı dudak uçuklatır ama işi bittiğinde ortada cesetten tek iz bulamazsın. Numarasını vereyim mi?"

Sal Palermo, Marin'in şaka yapıp yapmadığından bile emin değildi ama ne olursa olsun onun tarafındaydı. Onu anlıyordu. Dışarıdan bakıldığında tek ortak noktaları bile yoktu. Sal eski hükümlüydü, şüpheli bir uyuşturucu satıcısıydı (her zaman Oxy ve Vicodin bulundurur, kısa sürede üç farklı marihuana çeşidi temin edebilirdi) ve kanun tanımaz bir bar sahibiydi. Bundan yıllar önce, üniversitede bir yıl süren ciddi bir ilişki yaşamışlardı. Yirmi yıldan fazla olmasına rağmen hâlâ dosttular. Sal, Marin'in her zaman sevdiği ama hiç âşık olmadığı adamdı, daha yirmi bir yaşlarındayken onun kalbini kırmayı hiç istememişti.

"Şaka yapıyordum," dedi.

Sal, "Ama ben yapmıyorum," deyince, Marin ona sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra ilk kez güldü.

Boş kadehini Sal'e doğru itti. Az önce amaretto sour doluydu ve yine aynısından istiyordu. Sal'le beraberlerken içtiği kokteyldi bu. Artık sadece Sal onun için orada, kendi barında yaptığında içerdi. Yoksa kırmızı şaraptan başkasına dokunmazdı.

"Bir tane daha," dedi Sal'e.

Sal'in Barı –evet, adı buydu– karanlık ve kalitesiz bir yerdi. Konumu açısından futbol stadına yakındı ve iki sebepten ötürü popülerdi: Maç günlerinde ucuz bira satmasından (kimse buna hayır diyemezdi) ve sarımsaklı parmesan kızartmasından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

(ekstra sarımsaklı lütfen). Mekânın adı eskiden Fred'in Arka Bahçesi'ydi, üniversitedeyken hafta sonları toplanıp oraya giderlerdi çünkü Fred onlara arka bahçelerindeymiş gibi davranırdı – hiç kimlik sormazdı. Sonra bir pazar günü futbol gecesi Fred aniden kalp krizi geçirerek ölmüştü.

Ondan üç ay sonra Sal'in babası vefat etmişti. O sıralarda Fred'in oğullarının kötü yönetimi yüzünden hızla müşteri kaybeden bar battı batacak durumdaydı. Cenazeden sonra, Sal'in arzusu üzerine Marin ve birkaç arkadaşları Sal'i bara götürmüşlerdi, Sal de birkaç tekilayla bir iki Coors Lite'ın ardından oğlanların yanına gidip barı onlardan satın almak istediğini söylemişti. Oğlanlar başta onu ciddiye almamış, hatta gürültülü arkadaşlarıyla ortalığı birbirine katan bu üniversiteli veledin sarhoş ukalalığına sinir olmuşlardı. Ama Sal onlara barı hemen nakit alacak parasının olduğunu söylemişti.

Bir hafta sonra satış gerçekleşmişti. Belgeler imzalanır imzalanmaz Sal'in okulu bırakması açıkçası kimseyi şaşırtmamıştı; Sal'in bütün dersleri kötüydü ve babasından daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da okuldu.

İtalya'da babasının yanında eğitim görmüş bir şarap üreticisi olan baba Sal hayatta olsaydı, bir tanecik oğlunun aile şaraphanelerinde çalışmaktansa şehirde bir bar satın almasına kahrolurdu. *Kahrolurdu.*

O zamanlar yirmi bir yaşında üniversite terk bir gencin sınavlardan sonra kafayı çekmeye gittikleri barı satın alması onlara pek bir radikal gelmişti ama şimdi düşününce Marin'in mezun olur olmaz Derek'le evlenmesi kadar radikal değildi. İnsanın genç ve korkusuzken, kaybedecek hiçbir şeyi yokken anlık ve hayati kararlar alması daha kolaydı. Neyse ki Sal son derece iyi bir işletme sahibi olmuştu; barların ve restoranların sık sık açılıp kapandığı bir semtte Sal'in Barı hâlâ ayaktaydı, hâlâ kâr ediyordu.

Sal barı aldığında Marin'le teknik olarak hâlâ birlikteydiler; Marin onun bu kararına karşı çıkmıştı. Ona göre bu da Sal'in absürt fikirlerinden biriydi ve ayrıca Marin onun okulu bitirmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taraftarıydı. O konuda çok kavga etmişlerdi ama dürüst olmak gerekirse onlar hep kavga ederlerdi. Kavga ve seks onların ilişkisinin olmazsa olmazıydı. Marin'in hatırladığı kadarıyla seksleri harikaydı. Kavgaları için aynı şeyi söyleyemeyecekti.

Onlar arkadaş olarak daha iyiydiler.

"Onu öldürsem sence hapiste kendime bakabilir miyim?" diye sordu Sal'e. "Bence bakarım. Çetin cevizimdir. Hatta yönetimi ele alırım." İkinci kokteyli birincisinden de hızlı içip bardağın kenarına tık tık vurdu. "Ver bir tane daha."

Sal ona dik dik bakınca Marin davranışlarından da bu kadar hızlı içmesinden de hoşlanmadığını anladı. Sal onu daha önce de bu hâlde –kontrolden çıkmış, aklını yitirecek durumda– görmüştü ama toplum içinde değil. Dolayısıyla endişeleniyordu.

"Eve arabayla dönmeyeceğim." Marin gözlerini devirdi. "Sakin ol."

Aslında bara girer girmez ilk söylediği bu olmuştu: Eve Uber'le döneceğini ama şimdi bir kokteyl içmesi gerektiğini söylemişti, daha doğrusu beş. Ortada sahiden bir sorun olduğunu bilmeyen Sal ona SUV'si yine tamirde mi diye sormuştu.

Yerinde bir soruydu. Derek üç yıl önce doğum gününde ona Porsche Cayenne Turbo almıştı ama araba onun doktora gittiğinden daha sık tamirciye gidiyordu. Marin'in o arabayla arasında aşk-nefret ilişkisi vardı. Kırkıncı doğum gününün sabahında evlerinin kapısını açıp da garajın önünde onu gördüğünde sevinçten havalara uçmuştu. Daha iyi görünsün diye yan park edilmiş inci beyazı araba kocaman bir kırmızı kurdelenin altında ışıl ışıl parıldıyordu. Yaygaranın sebebini merak ederek dışarı çıkan komşuları olmuştu ama oturdukları muhit düşünülünce bu o kadar da abartılacak bir şey değildi. Hatta bu, o yıl o caddede oturan birine ilk araba hediye edilişi de değildi.

Marin o gün iki şey öğrenmişti. Birincisi, galeri kurdeleyi geri alıyordu. Birine araba hediye etmek dışında hiç kimsenin ortanca çalısı boyunda kırmızı bir kurdeleye ihtiyacı olmazdı. İkincisi, aslında kimse kimseye araba almazdı. Derek galeriye gidip kredi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kartından altı sıfırlı bir rakam çektirmemişti. Arabayı Marin'in üstüne dört yıllığına kiralamıştı. Araba işletme gideri olarak görünüyordu, yani Marin onu zarar gösterebilirdi ki zaten amortismana tabi varlıkken satın almak mantıksız olurdu. Ama Derek depozitosunu ve vergilerini (onlar da zarar gösterilebilirdi) hemen ödemiş, evrak işlerini halletmiş ve rengini seçmişti. Marin'in inci beyazını seveceğini biliyordu ve yanılmamıştı.

İşte zenginler böyle yapardı. Bir şeyi finanse edebiliyorlarsa ederlerdi. Aslında bütün amaç para akışını en yüksek seviyeye çıkarmaktı; borç, kâğıt üzerindeki bir rakamdan ibaretti sadece. O yüzden Marin Porsche'yle ilgili ne hissetse bilemiyordu. Yarı hediye sayılırdı. Gerçi ondan iyi bir fotoğraf çıkarmışlardı – komşularından biri, Derek'in dudakları yanağında, gösteriş budalaları misali kaputun üstünde oturdukları bir fotoğraflarını çekmişti. O fotoğraf, o yıl Facebook'ta paylaştığı en popüler fotoğraf olmuştu.

Şimdi saat öğleden sonra ikiydi. Sabahki kahve dükkânı çıkarmasından sonra eve gidip uyumalıydı aslında ama kafasını toplamak için bir süre arabayla dolaşmıştı. Zira düşünceleri gittikçe kasvetli bir hâl alıyordu ve Marin bu düşüncelerden korkmak yerine onlarda teselli bulmaya başlamıştı.

McKenzie Li'nin ortadan kalktığını hayal etmeye başlamıştı. McKenzie Li'yi *kendisinin* ortadan kaldırdığını hayal etmeye başlamıştı.

"Kadının kafesine gittiğine inanamıyorum," dedi Sal. "Sen bayağı bayağı takipçi sapık olmuşsun da haberimiz yokmuş."

"Green Bean *onun* kafesi değil. O orada çalışıyor." Sal'e kadehinin boş olduğunu hatırlatmak için yine kadehin kenarına vurdu. "Kızı görmek istersen şimdi gidip bakabiliriz."

"Hayatta olmaz," dedi Sal, Marin onu ilk kez bu kadar şaşırmış görüyordu. "Oraya gitmeyeceğiz, sen de gitmeyeceksin. Bir daha gitmek yok. Tamam mı? Ondan uzak dur. Onunla konuşma. Bir sorunu çözmenin ilk adımı sorunun tam olarak ne olduğunu anlamaktır. Senin durumunda kim olduğunu. Bu olayın

BELONGS TO KAMYOS TEAM

asıl suçlusu o evlendiğin yılan. İlla birini öldüreceksen git onu öldür."

Marin, Sal'i dinliyordu ama duymuyordu. İmalı bir bakışının ve bardağı bir kez daha tıklatmasının ardından Sal içini çekip ona bir kokteyl daha hazırlamaya gitti.

Derek'le hiç tanışmamış olsaydı Sal'le geleceği nasıl olurdu, Marin bunu sık sık merak ederdi. Sal'in sevgilisi olmak kolay değildi. Sal zor bir çocukluk geçirmişti ve pek çok travması vardı. Ama ilişkilerinin bozulmasının sebebi bunlar değildi; o zamanlar Marin'in kabullenemediği şey Sal'in hiçbir hedefinin olmamasıydı. Onunla olmak eğlenceliydi ama amaçsızdı. Okuldan nefret ediyordu ve zerre azmi yoktu, hafta sonu yapacakları dışında ileriye dönük tek plan yapmazdı... Bazen onu bile yapmazdı. Bu huyu Marin'i deli ediyordu.

Sal'in babası öldükten, Sal barı satın aldıktan sonra büyük bir kavga etmişler ve karşılıklı olarak ayrılma kararı almışlardı. Bu onların ilk büyük kavgası değildi, hatta ilk ayrılıkları bile değildi ama Sal o sıralar psikolojik olarak kötü durumdaydı ve sürekli tartışıyorlardı. Marin'in biraz ayrı kalmaya ihtiyacı vardı. O hafta sonu ani bir kararla kız arkadaşlarını alıp Cabo San Lucas'a gitmişti, Derek'le de orada sevgili olmuşlardı. Birbirlerini zaten tanıyorlardı; Derek arkadaşının arkadaşıydı, Marin ondan hep hoşlanmış ama hayatında Sal olduğu için bir şey yapamamıştı. Fakat o gezide teknik olarak yalnız sayılırdı; Sal ve bütün sorunları üç bin kilometre ötesindeydi. Kendisiyle aynı çizgide olan, onun kadar hırslı, geleceğe dair net planları olan biriyle birlikte olmak Marin'e iyi gelmişti. Marin'i Derek'e iten asıl sebep Derek'in şevkiydi.

Derek'in, hayatını birleştirmek istediği kişi olduğunu hafta sonu bitmeden anlamıştı. Ama Sal'leyken hiç öyle hissetmemişti. Cabo'dan döndüğünde Sal barışmalarını istemişti ki doğrusunu söylemek gerekirse barışacaklarını düşünmekte haklıydı – kavga edip barışmak onların huyuydu. Ama bu sefer öyle olmayacaktı.

"Biriyle tanıştım," demişti Marin. Daha bavulunu bile boşalt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamıştı. Eve yeni girmişti, saat geçti ama Sal evine gelmek istemişti. Ne var ki Marin en sevdikleri yirmi dört saat açık restoranda buluşmayı önermişti. The Frankenstein, Marin'in iki kızla paylaştığı evden üç blok ötedeydi. Hızlıca aldığı duştan dolayı saçları hâlâ ıslak olan Marin oraya vardığında Sal çoktan gelmiş, onun adına da sipariş vermişti. Marin hep aynı şeyi söylerdi: az pişmiş yumurta, patates mücver, domuz pastırması, tam buğday ekmeği.

"Biriyle mi tanıştın? Kiminle?" diye sormuştu Sal.

Marin ona Derek'i anlatmıştı.

"Kaçamak yaptın demek." Sal yüzünü buruşturmuştu. "Seni bir başkasıyla düşünmek beni hasta ediyor ama sana kızamam çünkü ayrılmıştık. Yine de üzüldüm."

"Üzgünüm," demişti Marin. Ama değildi. İlişkilerinin bitmesine üzülmüyordu. Çünkü Derek'i öptüğü anda Sal onun için bitmişti zaten.

Sal onun elini tutmuştu. "O zaman ona yol verip bana geri dön. Mar, ikimizden bahsediyoruz. Benim için senden başka kimse yok. İlişkimizi düzeltebiliriz. Babam öldükten sonra işlerin… tuhaflaştığını biliyorum. Ama düzeltebilirim. *Kendim* düzelebilirim."

"Üzgünüm," diye yinelemişti Marin, Sal'in elini sıkmuş, sonra tamamen bırakmıştı. "Arkadaş kalalım istiyorum. Ama hayattan beklentilerimiz farklı. Senin şimdi bir barın var. Ben artık Derek'le beraberim, birkaç aya ikimizin de okulu bitiyor. Her şey… değişti. Ama belki de olması gereken budur."

Evet, Derek'le ilişkisi çok hızlı ilerliyordu. Ama insan bazen ilk andan anlıyordu işte. Sal hiçbir zaman Marin'in hayatının aşkı olmamıştı. Nedendir bilinmez, Sal onu hiçbir zaman bütünüyle doyuramamıştı. O zamanlar aralarında var olması gereken istisnai özellik her neyse yoktu. En azından Marin için yoktu.

Öte yandan Sal perişan olmuştu. Kendini gafil avlanmış ve terk edilmiş hissediyordu. Uzunca bir süre Marin'le arkadaş kalmayı kabullenememiş, sevgiliden arkadaşa geçmeleri epey zor olmuştu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Onları kurtaran güvendi. Sal, Marin'e güveniyordu, Marin de ona. Ve Marin zamanla fark etmişti ki güven aşktan daha önemliydi. Aşk öngörülemezdi, aşk acıtırdı. Oysa güven inanılırdı, mertti, sağlamdı. Tıpkı Sal gibi.

Sal, Derek'i hiç sevmemişti. O zaman da sevmezdi, şimdi de sevmiyordu. Marin başta Sal'in Derek'i yeniden bir araya gelememelerinin suçlusu olarak gördüğü için ona uyuz olduğunu sanıyordu ama zamanla fark etmişti ki bazen iki kişi anlaşamazdı. Marin ne yaparsa yapsın onlar asla anlaşamayacaklardı. Çünkü o ikisi birbirinden geceyle gündüz kadar farklıydı. Derek cazibeli bir adamdı ve Marin onu her yere götürebilirdi. Sal ise kaba saba biriydi, ne zaman kime saracağı belli olmuyordu. İş söz konusu olduğunda Derek ilgiyi severdi, şirketi hakkında röportajlar vermeyi severdi, reklamı severdi. Sal'se bir keresinde, barı aldıktan bir sene sonra *The Stranger*'a çıkmış, çalışanlarından biri o makaleyi çerçeveletip duvara asınca utançtan kıpkırmızı olmuştu. Makalenin hâlâ duvarda asılı olmasının tek sebebi işi için yararlı olmasıydı.

Neyse ki ne Derek ne de Sal Marin'i ikisi arasında bir seçim yapmaya zorlamıştı. İki adam birbirlerini çok nadir görürlerdi, gördükleri zaman da kibar davranırlardı. Mecbur kalırlarsa bir saat boyunca konuşacak konu bulabilirlerdi ve bu konu genellikle spor olurdu. Yani Marin'in iyiliği için birbirlerine katlanıyorlardı.

Derek, Marin'in hayatının aşkıydı ama açıkçası yanında kendisi olabildiği asıl kişi Sal'di. Sal'leyken -mış gibi yapması gerekmiyordu. Diğer eski dostlarının aksine Sal onu yeni bir vergi dilimine yükseldiği için, daha iyi bir muhitte daha büyük bir ev aldığı için ve de başarılı olduğu için hiç cezalandırmamıştı. Yeni dostlarının aksine geldiği yere, onun (ve Derek'in) kendi çabasıyla zengin olmasına, teknik olarak "sonradan görme" sayılmasına rağmen derneklerin yönetim kurulunda yer almasına burun kıvırmıyordu. Sal'in yanındayken mükemmel olmak zorunda değildi. Her zaman aklı başında olmak zorunda değildi, hatta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç değildi. Manevi destek bakımından muhtemelen ona olması gerekenden daha fazla bel bağlıyordu.

Sevdiğiniz kişiyle yanında güvende hissettiğiniz kişinin iki farklı insan olacağı kimin aklına gelirdi?

Bar boş sayılırdı, Marin yalnız başına oturmuş üçüncü kadehini içerken Sal de çalışanlarından biriyle konuşuyordu. Marin kızı ilk kez görüyordu, o hâlde son birkaç ay içinde işe başlamış olmalıydı çünkü Marin bara gelmeyeli o kadar olmuştu. İşe dönünceye kadar barın müdavimiydi: Genellikle bu saatlerde, öğle yemeğinden sonra akşam kalabalığından önce gelirdi.

Sal muhtemelen o kızla yatıyordu. Kız tam onun tipiydi; koyu renk saçlıydı, yuvarlak poposunu daracık bir kota sıkıştırmıştı ve destekli sutyeninin faydalarını gözler önüne seren açık yakalı bir tişört giyiyordu. Marin'e tuhaf bir biçimde kendi gençliğini, tarzını bulmadan önceki hâlini hatırlatmıştı. Yeni garson ona bakıp duruyordu; Marin'in kim olduğunu merak ediyor olmalıydı ama endişelenmesine gerek yoktu. Marin başkasının erkeğini çalmazdı ama şu var ki diğer kadınları hâlâ kıskandırabiliyor olması hoşuna gitmişti. Öte yandan bu ilişki üç aydan fazla sürmeyecekti. Hiçbiri sürmezdi. Ayrıca arkadaş kalmayacaklardı çünkü Sal'in bütün ilişkileri kötü biterdi. Marin'in bildiği kadarıyla Sal'in hâlâ arkadaş olduğu tek eski sevgilisi kendisiydi.

Marin'in önünde, üç kadeh amaretto sourla beraber koca bir kâse dolusu taze sarımsak ve parmesan peyniriyle harmanlanmış, üzerine birazcık da trüf mantarı yağı gezdirilmiş patates kızartması beliriverdi. Marin yan yana dizili kokteylleri görünce gülümsedi. Sal onun sarhoş olmayı kafasına koyduğunu biliyordu, eğer orada sarhoş olmasına izin vermezse gidip başka bir yerde kafayı bulacağını da biliyordu. Gelgelelim bir şeyler yemesi gerektiğini de biliyordu. Patates kızartması lezizdi.

"Bunları görüyor musun?" Sal, yan yana dizili amaretto sourları eliyle dramatik bir biçimde işaret etti. "Bunlar bitirdikten sonra doğruca eve gideceksin, anlaşıldı mı?" Marin'in yanındaki tabureye oturdu.

BELONGS TO KAMUSI TEAM

Marin başıyla onayladı. O içkiler bittiğinde Sal'in onu yerden kazıması gerekecekti ki Marin de tam olarak bunu istiyordu. Ama bu bedava içkilerin bir bedeli elbette vardı. Konuşmak zorundaydı.

"Söyle bakalım, ne yapmak istiyorsun?" Sal kâseden bir patates kızartması aldı. "İçmek dışında tabii. En son ne zaman uyudun? Ambien lazım mı? Arkada biraz var. Lorazepam da var. Emektar marihuana da işini görür. İstersen jelibona benzeyen yenilirlerden de var..."

"Yorgunluktan geberiyorum, bok gibi göründüğümün farkındayım. Bana uyuşturucu önerip durmayı kes."

Sal kolunu hafifçe dürttü. "Sen en kötü gününde bile bok gibi görünemezsin. Bugün senin en kötü günün mü?"

"Değil." Marin'in düşünmesine bile gerek yoktu. En kötü günü, bundan dört yüz seksen altı gün önceydi. Öncesinde, hatta sonrasında bile yaşadığı hiçbir gün o günden daha kötü olamazdı. Ta ki asla duymak istemediği o haberi alacağı güne kadar.

Sal, "O zaman dökül bakalım, fındık faresi," deyince Marin burnundan güldü. Sal'in yapmak istediği de buydu: Onu güldürmek.

"Ondan ayrılmalıyım." Marin bu sözleri söylerken Sal'in gözlerine bakamadı.

"Evet, ayrılmalısın." Sal gözünü bile kırpmıyordu. Marin utanç içinde kıvrandı. "Derek senin bildiğini biliyor mu?"

Marin başını hayır anlamında salladı. Bu konuşmayı Sal'e bakmadan yapmak daha kolaydı, yüzünü televizyona döndü; televizyonda kırmızı üniformalı bir adam beyaz üniformalı bir adam tarafından yere serilmişti, bağırıp çağırıyordu.

"Nasıl öğrendin?"

"Castro söyledi. Bir ipucunun peşindeydi. Yani tesadüfen öğrenmiş."

Sal'in yediği patates kızarması genzine kaçınca az kalsın boğuluyordu. "Özel dedektif mi? Hâlâ araştırıyor mu yani?"

"Demiştim ya sana."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Hayır, dememiştin. Geçen yıl bir aylığına tuttuğunu söylemiştin. O zamandan beri bahsi geçmeyince ben de sandım ki… Tanrım…"

"Bu seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Rahatsız olmadım," dedi Sal. "Endişelendim. Bence sen…"

"Ben ne? Söyle."

Sal altdudağını çiğneyerek bakışlarını kaçırdı. Marin onu çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Söyle," dedi.

"Tıpkı Sebastian kaybolduğundaki gibi davranıyorsun." Marin elini çekti ama Sal bakışlarını ondan ayırmadı. "Hiç ilerlememişsin. Sen… takılı kalmışsın."

"Terapistim gibi konuşuyorsun." Dördüncü kokteyl etkisini göstermeye başlamıştı, konuşurken artık dili dolanıyordu. "Senden de ayrılmam gerekecek mi?"

"Dr. Chen'i görmeyi bıraktın mı?"

"Resmî olarak değil. Ama o da takılı kaldığımı söyleyip duruyor."

"Derek ne düşünüyor peki?"

"Derek'in ne düşündüğü ne zamandır umurunda?"

"Normalde umurumda olmaz, biliyorsun. Ama sen onun geçen yılki hâlini görmedin, Mar. Şeyden… o korkudan sonraki hâlini görmedin."

Marin kimsenin *intihar* sözcüğünü kullanmayı sevmediğini öğrenmişti. İnsanlar o sözcüğü söylememek için akıllarına gelen her sözcüğü kullanıyorlardı. *Kendine zarar vermeye çalıştığın zaman*, diyorlardı mesela. Ya da, *zor zamanlar geçirirken*.

Marin kendini öldürmeye çalışmıştı. O bunu kabul ediyorken diğerleri neden edemiyordu?

"Onu hiç o kadar korkmuş görmemiştim." Sal patates kızartması çiğneyerek konuşuyordu ama Marin'e anlatmaktan ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. Dudağının kenarına küçük bir parça sarımsak yapışmıştı, Marin uzanıp onu sildi. "Seni kaybe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deceğini sandı. Berbat hâldeydi. Ona terapiyi bıraktığını söylemedin, değil mi?"

"Doğrusu ilk kez bugün randevumu yenisini almadan iptal ettim. Belki devam ederim. Henüz bilmiyorum."

Sal ona uzun uzun baktı. "Peki... bu seferki neden farklı?"

Bu seferki. Derek'in kaçamağından bahsediyordu. Çünkü Derek onu önceden de aldatmıştı, çok eskiden.

"Kız yirmi dört yaşında," dedi Marin. "Dahası altı aydır beraberlermiş."

"Siktir." Sal bu sözcüğü uzatarak söyleyince Marin durumun düşündüğü kadar kötü olduğunu anladı. *Siktiiiir*. Sal bir patates kızartması daha alıp öfkeyle ağzına tıkıştırdı. Bu küçük hareket bile Marin'in kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Gerçek dost, stresli olayı yaşayan kendisi olmasa bile sizinle beraber stresten yemek yiyen kişiydi.

Marin telefonunu çıkarıp ona çıplak selfieyi gösterdi. "Pembe saçlı."

Sal telefonu Marin'den alıp fotoğrafa daha yakından baktı, bakarken gözleri irileşti. Çenesi seğirince Marin onun sinirlendiğini sandı. Ama sonra Sal gülmeye başladı.

"Sence komik mi?" diye çıkıştı Marin.

"Affedersin." Sal kahkahasını bastırmaya çalışarak telefonu Marin'e geri verdi. "Bu kız... saçı. Dövmeleri. Sanki senin tam zıddını bulmaya çalışmış."

"Güzel kız."

Sal elini salladı. "Sen de güzelsin. Ama konumuz bu değil. Bu olayın güzellikle alakası yok."

"Gülmesene. Bu yaşananlar doğru değil."

"Haklısın, değil," dedi Sal ve gülüşü kayboldu. Ellerini Marin'in omuzlarına koyup onu hafifçe sarstı. "Hem de hiç değil. O hâlde neden buradasın? Neden şu anda bir boşanma avukatının karşısında oturmuş bu evliliği nasıl bitireceğini konuşmuyorsun?"

Marin cevap vermedi. Çünkü bu sorunun cevabını kendi de bilmiyordu. Aklı henüz hislerine yetişememişti.

İnsanın hayatının dakikalar içinde yerle yeksan olabilmesi ne tuhaftı. Bir an oğlunuz vardı. Sonra bir bakmışsınız yoktu. Bir an sadık bir kocanız vardı. Sonra bir bakmışsınız yirmi dört yaşındaki bir kızı beceriyordu ve siz de en yakın dostunuzun sahiden bahsettiği gibi bir tanıdığı var mı diye merak ediyordunuz. Çünkü öyle bir tanıdığı olacak tek kişi Sal'di.

Sal bacağına pat pat vurdu. "Pekâlâ. Şimdi plan yapma vakti. Sana yardım ederim. Bu sırada benim yanımda kalmak ister misin? Evimde misafir odası var, çarşaflarım temiz. Kendi banyon da var."

"Dur. Şu anda o kadar ileriyi düşünemem."

"Kocan şerefsizin teki."

"Ama aynı zamanda kocam."

"Yalancı ve boynuzcu."

"Sadece aldatma konusunda yalan söyledi."

"Sen o kadarını biliyorsun. Onu savunmayı kes."

"O, Sebastian'ın babası."

"Babasıysa babası, ne olmuş yani?" Sal'in sesi acılıydı. "Artık oğlunu bahane edip durma."

"Ona hâlâ âşığım."

"*Ne olmuş yani?*" Sal'in sesi öyle bir gürledi ki, barda bulunan birkaç kişi dönüp onlara baktı. Yeni garson salonun öbür ucundan onları izliyordu, yüzünde şüpheyle beraber endişe vardı. Onun bakış açısından Sal'le Marin sevgili kavgası ediyor gibi görünüyor olmalıydılar; dip dibe oturuyorlardı, tartışmaları duygu yüklü ve hararetliydi. "Aşkın ne faydasını gördün? Bana sorarsan, Mar, aşkı fazla abartıyorsunuz. Yemişim aşkını. Biz *sevdiğimiz* insanlarla beraber olmalıyız. Ve güvendiğimiz."

"Senin gibi mi? Yeni garsonla yatıyorsun, değil mi?" Marin dönüp yeni garsona imalı imalı baktı, sonra bakışlarını Sal'e çevirip tek kaşını kaldırdı. Marin'in anlamasına şaşıran Sal arkasına yaslandı. Anlamıştı tabii. Sal'i tanıyordu. "Onu *seviyorsun* demek? Bu seferki kaç ay sürecek? Dur ben sana söyleyeyim, en fazla üç ay, sonra sen yeni birini bulduğun için seninle çalışmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devam edemeyip işi bırakacak. Hakkında cinsel istismar davası açılması bir kötü ayrılığa daha bakar, arkadaşım. Sen evlilikten, bağlılıktan, ilişkiden ne anlarsın, söylesene?"

Sal görünür biçimde çöktü, Marin sanki lastiklerinin havasını indirmiş gibi taburesine yığıldı kaldı. Marin söylediklerine hemen pişman oldu. Fazla sert çıkmış, büyük yanlış yapmıştı; Sal onu incitmeye çalışmıyordu ki. Dışarıdan demir gibi görünse bile Sal de herkes kadar hassastı. Hiç evlenmemiş, hiç çocuğu olmamıştı ki bu konular Marin'in basmaması gereken bamtelleriydi.

"Özür dilerim." Marin onun elini tuttu. Sal de tutmasına izin verdi ve birkaç saniye sonra Marin'in elini sıktı. Neyse ki incindiği kadar çabuk iyileşiyordu. "Öküzlük ettim. Seninle öyle konuşmamam gerekirdi. Sen daha önce söylemediğin bir şey söylemedin."

"Bir gün beni sahiden duymanı umuyorum." Sal'in yüzündeki ifade Marin'e, üniversitede yeniden barışmak istediğinde ona Derek'le çıktığını söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi anımsattı. Aynı yavru köpek bakışları. Aynı aşağı doğru kıvrılmış dudaklar. Yalnız bu kez dudaklarının kenarları tuz ve karabiber kaplıydı. "Sen hep ona fazlaydın, bunu görememenden nefret ediyorum. Derek seni daha önce de aldattı, o zaman cezasını çekmediği için şimdi yine aynısını yapıyor işte."

"Vay be, çok sağ ol ya." Marin, Sal'in elini bıraktı. "Kadını suçla tabii. Adamın beni aldatması benim hatam mı oldu?"

"Hayır." Sal bir elini tezgâha vurdu. "Ama onunla *kalman* senin hatan. İlkinde sen hamileyken seni aldattı. Bu yapılır mı yahu? Ama sen yine de ondan ayrılmadın. Sebastian'ı doğurdun. Bak şimdi yine aynı yerdesin. Bir düşün, Mar. Kim bilir daha kaç kişiyle aldatmıştır seni? Senin hiç bilmediğin ve hiçbir zaman da öğrenemeyeceğin kaç kişi geçmiştir hayatından."

Sal'in dürüstlüğü balyoz gibiydi. Zırvalamadan, oyalanmadan, lafı hiç uzatmadan pat diye indirmişti yüreğine.

"Biz hâlâ evliyiz," dedi Marin usulca. "Ben yemin ettim."

"*O da etti!*" diye gürledi Sal. Marin ürktü çünkü Sal sesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nadiren yükseltirdi. Bar aynasına dönük oturuyordu; aynadan arkasındaki insanların yine onlara doğru döndüğünü gördü. Garsonun bakışları salonun öbür ucundan ona lazer ışınları gönderiyordu âdeta. Kadın Marin'i daha tanımıyordu bile ama Sal'i üzdüğü için ondan nefret etmişti.

"Sebastian'ın kaçırılmasının kefareti olarak kötü bir evliliği devam ettirmek zorunda değilsin, Mar. Anlamıyor musun? İki olay da senin suçun değildi. Havana senin suçun değildi. Yeter artık."

Küba'nın şehri Havana'dan bahsetmiyordu. Bütün kankalar kendi aralarında kısaltmalar kullanırlardı ve Havana, Marin Sebastian'a hamileyken Derek'in onu aldattığı, Nordstrom'da satış danışmanlığı yapan Küba asıllı Carmen adındaki kadının lakabıydı.

Bu, Marin'in dört tüp bebek denemesinden sonra on ikinci haftayı geçen ilk hamileliğiydi. Bir yandan etekleri zil çalıyor, bir yandan deli gibi korkuyordu.

Derek o ilişkinin tek seferlik olduğuna yemin etmişti. İşin garibi, Derek'in onu aldattığını Marin'e söyleyen Sal'di. O zamanlar çıktığı kadınla bir restoranda cam kenarındaki bir masada oturmuş yemek yerken Derek'in yanında Marin olmayan bir kadınla sarmaş dolaş ve gülüşerek önünden geçtiğini görmüştü. Ertesi sabah bunu Marin'e söylediğinde Marin ona inanmamış, ya bir başkasını Derek sandığını ya da yanlış gördüğünü savunmuştu. Bunun üzerine aralarında tartışma çıkmış, Sal Marin'i gerçeği görmezden gelmekle, Marin de onu kocasını hep kötü belleDiğinden yok yere sorun yaratmakla suçlamıştı.

Derken iki gün sonra, Nordstrom'da satış görevlisi olarak çalışan bir kadın Derek'e sipariş ettiği Ferragamo ayakkabılarının geldiğini haber vermek için aramıştı. Derek'in Nordstrom hesabı Marin'in numarasına kayıtlı olmalıydı çünkü kadın karısının telefonuna mesaj bıraktığını fark etmemişti. O zamanlar Marin'in karşılama mesajı jenerik mesajdı: "Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin yanlış duyduğunu düşünerek mesajı iki kez dinlemişti.

"Selam Derek, benim Carmen. Ferragamoların geldi. Uğramayı düşünüyorsan ben kapanışa kadar mağazada olacağım... Eğer uğrarsan birlikte bir şeyler içelim mi? Geçen gece harikaydı. Ben, şey... Seni düşünmeden edemiyorum. Umarım tekrar görüşürüz. Hoşça kal."

Derek akşam eve geldiğinde Marin onunla yüzlemişti; mesajı açıp sesi hoparlöre verdiğinde Derek utançtan ezilip büzülmüştü. Özürler dilemiş, onu affetmesi için yalvarmıştı, tek gecelik bir şey olduğunu, tüp bebek baskısının ve hamile kalmaya çalışma stresinin onu delirttiğini ve kontrolünü kaybettiğini söylemişti. Marin ne yapabilirdi ki? Bebekleri olacaktı, o yüzden bu evliliğin yürümesini istiyordu – yürümesi lazımdı. Çift terapisine gitmişlerdi. Sebastian'ın doğumundan sonra araları düzeldiyse bile bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Güven bir kez kırıldı mı bir daha tamir olmazdı.

Sal aralarında birkaç santim kalıncaya kadar Marin'e yaklaştı. Nefesi belli belirsiz sarımsak kokuyordu ama sorun değildi, muhtemelen Marin'inki de öyle kokuyordu. Marin bazen Sal'e düşündüğünden daha çok zarar verip vermediğini merak ederdi. Sal'in ciddi bir ilişki yaşayamamasının sebebi belki de üniversitede yaşananlardı. Sal bu konuda hiçbir şey söylememişti. Marin de hiç sormamıştı.

"Onsuz daha iyi olursun," dedi Sal. "Hayatına baştan başlarsın. Herif bok gibi zengin. Servetinin yarısını alırsın. O da sana yeter de artar bile."

"Tia gibi mi?"

Sal, Marin'in kimden bahsettiğini biliyordu. Üniversiteden arkadaşları olan Tia, restoran sahibi zengin bir şefle evlenmişti. On yıl boyunca Washington Gölü'ne bakan bir evde oturmuştu. Hiç çalışmamıştı, çalışmasına gerek olmamıştı. Kızlarıyla beraber evde kalmış, tenis oynayıp derneklerin idare heyetlerinde gönüllü olarak görev yapmıştı. Sonra Bryan başka bir kadınla tanışmıştı. Boşanmaları epey sorunlu olmuştu. Bryan ondan daha iyi avu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katlar tutmuştu; öyle ki Tia'ya nafaka bağlanırken diğer her şey Bryan'a kalmıştı. Sonra Bryan iki restoran daha açmıştı. Tia şimdi bir apartman dairesinde oturuyor, kızının velayetini eski kocası ve adamın uğruna onu terk ettiği kadınla paylaşıyordu.

Marin, Tia'yı görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Eski okul arkadaşı en son Sebastian'ın haberini aldığında Marin'e uğrayıp bir tencere yemek bırakmıştı. Tia "yeni hayatında mutlu" olduğunu söylemişti ama gerçekten mutlu olduğuna inanmak zordu. Bryan'dan boşanarak kaybettiklerini bir daha asla yerine koyamayacaktı: kızıyla geçireceği vakit, maddi rahatlık, statü.

Marin yeni bir hayatta mutlu olmak istemiyordu. Yaşadığı hayatta mutlu olmak istiyordu... Daha doğrusu eskiden yaşadığı hayatta.

"Sen Tia değilsin," dedi Sal. "Sen hep çalıştın. Tia öyle miydi?"

"Tek başıma şimdi yaşadığımız gibi bir hayat yaşayamayacağımı biliyorsun." Bunu söylemekten çok utanıyordu ama doğruydu. Güzellik salonları para kazanıyordu kazanmasına ama Derek'in kazandığının yanında devede kulak kalırdı.

"Evet ama ben varım," dedi Sal. "Hem banka hesabın ne derse desin sen yine sen olacaksın."

"Tırnaklarımla kazıyarak yaptığım şeyleri kaybetmek istemiyorum."

"Sebastian'ı geri almak için tüm servetini verir miydin?"

"Son kuruşuna kadar." Alkolden kafası dumanlı olmasına rağmen bu cevabı verirken hiç tereddüt etmedi.

"Mutlu olmanın tek yolu oğlunu geri almaksa, Derek'in sana sunabileceği hiçbir şey yok demektir. Son bir yıldır nerede bu adam? Eve uğramıyor bile. Seni duygusal olarak terk etti."

"Derek iyi biri."

"Hayır, değil. O *kibar* biri, arada fark var. Birine karşı kibar olup yine de onu aldatabilirsin. Kibar olup yine de boktan işler yapabilirsin. Kibar olup yine de birinin hayatını mahvedebilirsin. Derek kibar, Mar ama iyi değil. Umarım bir gün aradaki farkı anlarsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biri, "Sal," diye seslenince ikisi birden döndü. Dar kotlu garson mutfak kapısından onları izliyordu. "Şarap teslimatı. İmza lazımmış."

"İmzala o zaman," diye seslendi Sal, sesi kızgındı. Marin'e dönüp, "Adı Ginny," dedi alçak bir sesle. "Sinirime dokunmaya başlıyor. Üç ay mı demiştin? Üç haftayı zor çıkaracağız gibi görünüyor."

"Onunla kaç kez yattın?"

"Topu topu iki kez." Sal gücenmişe benziyordu. "Ama galiba bana karşı bir şeyler *hissetmeye* başladı."

"Eh, yatakta hep mükemmeldin."

Sal başını geriye atarak kahkaha attı. Bu sesi duymak, birini hâlâ böyle güldürebildiğini bilmek Marin'e iyi gelmişti.

"*Sal*," diye seslendi Ginny yine. "*Şarap*."

Sal'in dönmesi uzun sürünce Marin kendine bir Uber çağırdı. Nihayet döndüğünde Marin sallanarak taburesinden iniyordu. Salon fıldır fıldır dönüyordu, öyle ki Marin dizlerinin üstüne kapaklanacak gibi oldu. Sal yetişip onu tuttu.

"Tanrım, zil zurna sarhoş olmuşsun. Saat daha dört bile değil."

"Başarı kilidi açıldı," dedi Marin dili dolaşarak. "Uber çağırdım. Üç dakikaya gelir."

Sal elinden telefonunu aldı. Uber uygulaması hâlâ açıktı, Marin'in çağrısını iptal etti. "Seni eve ben götüreceğim. Anahtarını ver."

Marin cebinden anahtarını çıkarıp Sal'e verdi. "Burada sana ihtiyaç olmadığına emin misin?" diye sordu kapıya doğru yürürlerken. Yer dalgalanıyordu. Marin, Sal'e sarılmak istedi ama kendine sahip çıkamadığından büsbütün üstüne yığıldı. Salonun öbür ucundaki Ginny onları gözleriyle yiyordu, Marin onu görünce el salladı. Ama Ginny ona karşılık vermedi.

"Ginny," diye seslendi Sal. "Ben çıkıyorum. Tommy gelince ona bu gece çiftlik evine gideceğimi hatırlat." Tommy barın aşçısı ve müdür yardımcısıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne zaman döneceksin? Yapacak..."

"Ne zaman dönersem dönerim," diye çıkıştı Sal.

Ginny yediği azarın etkisiyle başını yere eğdi.

"Prosser'e gideceğini söylememiştin," dedi Marin, Sal'e yaslanarak. Ağzının içi pamuk doluymuş gibi konuşuyor ve öyle hissediyordu.

"Son anda karar verdim."

"Annene selam söyle. Onu çok özledim."

Sal kahkaha attı. "Bak şimdi kafanın kıyak olduğuna emin oldum işte."

Marin'i Porsche'nin yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini taktı. O, Marin'in üzerine eğilmiş kemeri takmaya çalışırken Marin içini çekti. Sabun ve su, bir de şampuan. Aynı koku. Aynı Sal. Sal'in kokusu huzur vericiydi. Kendisi huzur vericiydi. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Gözlerini yumdu.

Ve uyudu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sal onu uyandırdığında gözlerini kapayalı daha saniyeler olmuş gibi hissediyordu. Oysa epeydir uyuyor olmalıydı çünkü gözünü açtığında evinin garaj yolundaydılar ve Sal bir kez daha üzerine eğilmiş emniyet kemerini çözüyordu.

Daha sonra arabadan inmesine yardım edip onu kapıya kadar götürdü, Marin şifreyi hatırlamaya çalışırken düşmemesi için ona destek oldu. Marin normalde giriş kapısını kullanmazdı. O ve Derek arabalarını garaja park eder, eve de hemen hemen hiç kilitlemedikleri vestiyerden girerlerdi. İlk denemesinde –iş işten geçtikten sonra ATM şifresini girdiğini fark etti– küçük ışık kırmızı yandı. İkinci denemesi –yani evlilik tarihleri– de olmadı.

Derken hatırladı. Kapının şifresi Sebastian'ın doğum tarihiydi; rakamları tuşlayıp da ışık nihayet yeşil yandığında yüreğini büyük bir hüzün kapladı.

"Ne?" diye sordu Sal, onun kendini bıraktığını hissedince. "Ne oldu? Kusacak mısın?"

"Hayır." Kusmayacaktı. Marin kusmazdı, en azından içmekten kusmazdı. Artık. "Yatak odasına çıkmama yardım eder misin?"

Sal arkalarından kapıyı kapatıp kilitledi. Marin ayakkabılarını ve paltosunu çıkarıp ikisini de antrede yere bıraktı. Sal'in yardımıyla uzun, döner merdiveni çıkıp yatak odasına girdi, girer girmez de kendini yatağa atıp gözlerini yumdu. Oda hâlâ dönüyordu ama aklı şimdi bardan çıktıkları zamanki kadar dumanlı değildi.

BELONGS TO KİTAPSEVER

Sal yanına oturunca Marin onun omzuna yaslandı. Sal'in verdiği hissi seviyordu. Sal sağlamdı. Sal hep *yanındaydı.*

"Hemen gitmek zorunda mısın?" diye sordu yatakta olduklarını bile bile. Ama yalnız kalmak istemiyordu. Son zamanlarda hep yalnızdı.

"Değilim," dedi Sal, yanağını Marin'in başına yaslayarak. "Biraz daha kalabilirim."

Marin ona sokuldu, aslında ona sarılıp uzanmak istiyordu ama o kadarı yakışık almazdı. Çizgiyi aşmaya yeterince yakınlardı zaten.

"Bir tanıdığım var demiştim ya hani?" diye mırıldandı Sal, Marin'in alnına düşen dağınık saçlarını okşayarak. Sessiz odada yalnız olduklarından mıdır bilinmez ama Sal'in sesi Marin'in içini titretti. Boğuk, samimi: Ayrıldıklarından bu yana onun için kullanmadığı bir ses. İşte bu ses Marin'i heyecanlandırdı, içinin ürpermesine sebep oldu ama muhtemelen alkol yüzünden böyle hissediyordu. "Şaka yapmıyordum, Mar. Sahiden var. İstersen senin için derdinin çaresine bakabilir."

"Yapma. Ben şaka yapıyordum." Marin ona bakmak için geri çekilmeye çalıştı ama Sal'in kaslı kolları çok güçlüydü, kıpırdayamadı bile.

"Ama ben ciddiydim," dedi Sal, Marin'in saçlarına doğru.

"Peki tamam, bana adamın bilgilerini ver." Marin, Sal gidene kadar ona uymaya karar verdi. Sal bir şey demeyince, "Ne oldu, kartviziti yok mu? Bu adam tam olarak ne iş yapıyor? Avukat filan mı?" diye sordu.

"Dedim ya," dedi Sal. "İşbitirici."

"Harika. Yani birini öldürüp kaza süsü verebiliyor, öyle mi?"

"Sayılır. Bunu yapabilen tanıdıkları olduğu kesin."

"Sen onu hiç tuttun mu?"

"Bir iki kez."

"Ona güveniyor musun?"

"Ben kimseye güvenmem," dedi Sal açık açık. "Sen hariç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sal kollarını gevşetince Marin biraz geri çekilip onun yüzüne baktı. Sal de ona baktı ve öylece bakmaya devam etti. Marin dudaklarının seğirmesini, dalga geçtiğini belli edecek ufacık bir gülümseme belirtisi görmeyi, şaka yaptım demesini bekledi. Çünkü Sal'in kimi arkadaşları ne kadar kanunsuz olursa olsun –Sal'in kendisi ne kadar kanunsuz olursa olsun– başka insanları öldüren insanlar *tanımıyordu* tabii ki. Öylesi çok saçma olurdu.

Ama Sal şaka yaptığını söylemedi. Aksine, çok ciddiydi.

Marin bara gittiğinde öfkeli olduğunu kabul ediyordu ama o kadar. Birini öldürme şakası yapmak Sal gibi karanlık espri anlayışına sahip biri için bile fazlaydı. Doğru, sabahtan beri Marin'in aklından kötü kötü düşünceler geçiyordu ama bu…

Derken Sal nihayet kıs kıs gülmeye başladı.

"*Şerefsiz*." Marin, Sal'in koluna vurunca Sal bu kez kahkahalarla güldü. Şu anda karşısında duran yine eski günlerden hatırladığı Sal'di. Şakacı Sal, neşeli Sal, onu koşulsuz seven Sal.

Gülmek her zaman Marin'i Sal'e daha çok yakınlaştırmıştı, şimdi de düşünmeden Sal'i öptü.

Gelişigüzel, sulu, tam bir sarhoş öpücüydü bu, Sal karşılık vermiyordu ama karşı da koymuyordu. Utançtan yanaklarının yandığını hisseden Marin geri çekildi. Sal tek kelime etmeyip üzerine içini çekince Marin yaptığına bin pişman oldu. Zaten berbat bir gün geçiriyordu, şimdi bir de yakınından bile geçmemesi gereken bir çizgiyi aşarak daha da beter etmişti. Özür dilemek için dudaklarını araladı ama bir şey demesine kalmadan Sal onu omuzlarından tuttuğu gibi yatağa geri yatırdı.

Dili ağzının içindeydi, üzerindeki bedeni ağır ve rahatlatıcıydı. Marin ona aynı tutkuyla karşılık verdi; Sal ellerini vücudunda gezdirirken o da kendini Sal'e bastırdı, sanki birbirlerine yeterince yaklaşamıyor gibiydiler. Sal'in dudakları dudaklarında, yanaklarında, boynunda, köprücükkemiğinin üstünde, memelerinde gezindi; Marin de onu istiyordu, üzerinde, içinde istiyordu, böylece hissettiği her şeyi, bildiği her şeyi unutacaktı, kısacık bir süreliğine bile olsa.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Sal, Marin'in aklını okumuşçasına üzerine çıktığı hızla çekilip yatakta oturdu, nefes nefese kalmıştı.

"Ne oldu?" dedi Marin, o da Sal'den farksızdı. "Neden durdun?"

"Yapamam," dedi Sal yüzüne bakmadan. "Sarhoşsun, Marin. Ayrıca sen benim en yakın arkadaşımsın. Bu yaptığımız doğru değil."

Marin, *Ve evlisin*, demediğini fark etti. Uzanıp kolunu tuttu. "Sal, yüzüme bak."

Sal dediğini yapıp ona doğru döndü. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, kendiyle savaşıyor gibiydi. Gözleri arzuyla parlarken dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırıyordu.

"Evet, sarhoşum ama ne yaptığımın farkındayım," dedi Marin. "Rızamı mı istiyorsun? Rızam var. *Rızam var*. Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Eğilip yüzünü Sal'in koluna gömünce tişörtünün altındaki sıcaklığını hissetti. "Sana ihtiyacım var, Sal. Gitme. Benimle ol. Lütfen benimle ol."

Başını kaldırıp Sal'e baktı. Sal'in dudakları yumuşamıştı, ona üniversitedeyken baktığı gibi bakıyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi Marin ama dememesi gerektiğini içten içe biliyordu çünkü hiç adil değildi. Sırf yalnız kalmamak için, Sal'i yanında tutabilmek için hile yapıyordu. "Belki seni hak ettiğin şekilde sevmemiş olabilirim ama bildiğim en doğru şekilde seviyorum. Seni hep sevdim, her zaman da seveceğim."

Sal tereddüde düşmüştü. Marin bunu görebiliyordu. Elini Sal'in bacağının iç kısmına koyup işaretparmağıyla oradaki şişkinliği okşadı.

"Yarın benden nefret etmeyeceğine söz ver." Sal'in sesi boğuktu. "Çünkü benden nefret edersen yaşayamam."

"Ne olursa olsun senden asla nefret edemem," dedi Marin. "Bunu biliyor olman lazım. Sen benim bu dünyada güvendiğim tek kişisin, Sal."

Başka biri için bu sözler pek bir anlam ifade etmeyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama bunlar, babasının öldüğü gece Sal'in Marin'e söylediği sözlerdi. Sal berbat durumdaydı, bağırıp çağırıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, öyle ki sözleri neredeyse anlaşılmazdı ve sakinleşmesi uzun zaman almıştı. Polisler geldiğinde onlarla Marin konuşmuştu. Sal o gece tutuklanmadıysa Marin'in sayesindeydi. *Bu dünyada güvenebileceğim bir tek sen kaldın, Marin.*

O gece hakkında konuşmaya muhtemelen bir daha asla bu kadar yaklaşamayacaklardı ki şimdi bile konusu tesadüfen açılmıştı.

Sal, Marin'i kollarının arasına alıp yavaşça soydu ve en son üniversitedeyken oturduğu evindeki tek kişilik yatağında gördüğü çıplak vücuda doyasıya baktı. Sonra kendi giysilerini çıkardı. Sal'in vücudunu görmek Marin'i rahatlattı; onu en son çıplak gördüğünden bu yana neredeyse hiç değişmemişti, sadece biraz daha tüylenmiş, çok daha fazla kaslanmıştı.

Sal artık üniversite öğrencisi değildi. Marin de öyle.

Yeniden birbirlerini bulup çarşafların arasında birbirlerine karıştılar, ta ki Sal geri çekilip nefes nefese, "Yanında bir şey var mı?" diye sorana kadar.

İlkin Marin ne demek istediğini anlamadı. Birisi ona bu soruyu sormayalı yıllar olmuştu. Yirmilerinin sonlarından bu yana, yani Derek'le çocuk yapmaya çalışmaya başladıklarından bu yana herhangi bir doğum kontrol aracı kullanmamıştı.

"Hayır, yok." Sal'i kendine doğru çekti. "Sorun değil."

Sebastian'a hamile kalabilmek için dört tüp bebek denemesi yapmış, yüz bin dolar harcamıştı. O gün ne olabileceğinden korkmuyordu. Tek bildiği buna ihtiyacı olduğuydu, hem de uzun zamandır hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymadığı kadar.

Sal gözlerini gözlerinden ayırmadan vücuduna yavaşça girdi. Öylesine dolmak, artık bomboş olmamak ne güzel histi. Marin kendini Sal'de kaybetti ki hakkı vardı, hatırladığından çok daha iyiydi. İkisi de hatırladığından çok daha iyilerdi. Başta şefkatli, sona doğru hayvansı, tam olarak ihtiyaç duyduğu gibi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Marin darmadağınık çarşafların arasında uykuya dalarken Sal pantolonunu giyiyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Sal eğilip Marin'i dudaklarından uzun uzun öptü; bu öpücük, söylenmemiş sözlerle ve aslında hiç geçmediğini, yalnızca bastırıldığını şimdi anladığı bir arzuyla doluydu. Marin de onu öptü ama öperken bunun son öpüşmeleri olacağını biliyordu. Yıllar önce ayrıldıklarında, o son öpüşmelerinin sahiden de son olacağını bilmiyorlardı.

Ama Marin bu kez biliyordu. Bunu bir daha yapamazlardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sal.

Marin loş ışıkta ona gülümseyerek yüzünü okşadı. "Seni seviyorum."

Sözcükler tamamen aynıyken anlamları bambaşkaydı.

Bir saat sonra telefonuna gelen mesajın sesine uyandığında yatak odası karanlıktı. Mesaj Takip uygulamasına gelmemişti. Kendi iMessage'ına gelmişti. Derek nihayet ona yazmaya zahmet etmişti. Marin dirseğinin üstünde doğrularak mesajı okudu.

Selam, bir gece daha Portland'da kalmam gerekiyor, yatırımcılar beni yemeğe davet etti. Keşke hayır diyebilseydim. Eve yarın akşam döneceğim.

Yalanlar. Yalanlar yalanlar yalanlar. Derek, Portland'da değildi. Muhtemelen Seattle'daki otele yeni varmıştı, artık "en sevdikleri" hangisiyse.

Sorun değil, diye yanıtladı. Bu yüzden sana tonlarca para ödüyorlar.

Yarın akşam yemeğine kadar dönmüş olurum, söz, yazdı Derek. İstediğin restoranda rezervasyon yaptır. Bu arada, sana güzel bir sürprizim olacak. ☺

Çok aptalca ama sahiden de olacaktı. Portland'a son gittiğinde Valentino marka diz boyu bir çift çizmeyle dönmüştü. Marin'in doğum günü değildi. Noel değildi. Nordstrom'un vitrininde görmüş, "içinden gelerek" almıştı. Bu seferki ne olacaktı? Vicdanını rahatlatmak için ne kadar para harcayacaktı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii vicdan azabı çekiyorsa. Zira o, varsayılan ayarı vicdan azabı olan; düşündüğü, hissettiği, yaptığı her şeyde çektiği vicdan azabından bir emare bulunan Marin gibi değildi. Marin öfkesinin geri döndüğünü, gözeneklerinden içeri sızdığını hissetti. Ve öfkeyi bağrına bastı. Öfke bütün saçmalıkları ve kafa karışıklıklarını yerle bir ediyordu. Öfke onu kendine getiriyor, görüşünü netleştiriyordu.

Telefonunu alıp Sal'i aradı. Sal telefonu açtığında Bluetooth'un bağlanmasını bekledi, demek ki hâlâ arabadaydı.

"Selam," dedi. "Yolda mısın?"

"Evet. N'oldu?" diye sordu Sal, aralarında bir şeylerin değiştiği o iki küçük sözcükten bile belli oluyordu. Sal sanki kendini Marin'in yaptıkları şeyle ilgili söyleyeceklerine hazırlıyor gibiydi ama Marin o konuya şimdi giremezdi.

"Şu dediğin adamla tanışmak istiyorum," dedi. "Tabii benimle dalga geçmediysen."

Sal'in cevabı hızlıydı; üstelik Marin'in beklediği gibi, *Mar, ben dalga geçiyordum*, da değildi. "Gerek yok. Ben senin adına onunla konuşurum," dedi.

"Olmaz." Marin pencerenin önüne gidip dışarıya baktı. Güneş batmış, arka bahçedeki ağaçlar gölgelere bürünmüştü. "Onunla yüz yüze görüşmem lazım. Bizzat görmezsem yapamam. Doğru olmaz."

Sessizlik. Sal'in onu duyduğunu biliyordu çünkü sesi hâlâ hoparlörlerdeydi.

"Tamam, buluşmayı ben ayarlarım," dedi Sal sonunda. "Yarın akşam altı gibi yola çıkmayı düşünüyorum, yani dokuzdan sonra dönmüş olurum. Bizimle buluşması için…"

"Bizimle değil, *benimle*. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum, Sal. En kısa zamanda, cesaretimi kaybetmeden."

Sal'e söylediklerini kendi kulakları işitir işitmez yarına kadar beklemesinin daha doğru olacağını fark etti. Belki de cesaretini kaybetmesi iyi olurdu çünkü yapmayı düşündüğü şey basbayağı çılgıncaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sal saniyeler boyunca konuşmadı. Marin onun hatta olduğunu biliyordu. Arabanın beyaz gürültüyü andıran motor sesini ve Bluetooth bağlantısının belli belirsiz yankısını duyabiliyordu. Sal'in ona bu kapıyı açmaktan, onu bu yola sokmaktan pişman olup olmadığını merak etti. Sal hep kalıpların dışında biri olmuştu, otorite karşıtıydı, biraz da kanunsuzdu ama Marin kendini bildi bileli dümdüzdü.

Sal, "Sana haber veririm," dedi. Söylenmemiş sözlerle dolu kısa bir vedanın ardından telefonu kapattılar.

Bir saat sonra Sal mesaj attı. Bu gece. Frankenstein'da. O zamana kadar ayılmaya bak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

McKenzie Li'nin kredi kartı geçmedi. Yine. Utanç içinde omzunun üstünden arkasına baktı. Derek masada oturmuş iPhone'unda e-postalarını kontrol ediyordu, McKenzie'nin ona baktığını hissetmedi. Hiçbir zaman hissetmezdi zaten. Öyle bir uyumları yoktu.

"Bir daha dene." Kenzie telaşını sesine yansıtmamaya çalışarak yeniden kasaya döndü. Buraya gelmek onun fikriydi, Derek'e yüksek beklentileri olan biri olmadığını göstermek istiyordu. Derek'in en başında ondan etkilenmesini sağlayan şeyi ona yeniden hatırlatmak istiyordu. Ama yemekleri olmadan masaya dönemezdi. Derek'e parası olmadığını söyleyemezdi. Normalde sipariş vermeye gideceği zaman Derek önce davranıp ona nakit verirdi. Ama o akşam Derek'in aklı başka yerdeydi, Kenzie de ondan hayatta para isteyemezdi. Onun vermesi gerekiyordu.

Taş çatlasın on beşinde olan McDonald's kasiyeri, Kenzie'ye siperliğinin altından kuşkuyla baktı. Kenzie'nin Visa kartını bir daha okuttu ama ekranda yine aynı yazı belirdi: *Ödeme Başarısız.* "Üzgünüm, hanımefendi. Geçmedi. Deneyebileceğim başka kartınız var mı?"

Birincisi, *hanımefendi* diye onun anasına derlerdi. Kenzie daha yirmi dört yaşındaydı. İkincisi, hayır, başka kartı yoktu. Diğer bütün kredi kartlarının limiti dolmuştu ve bu, geçebileceğini düşündüğü iki karttan ikincisiydi; daha bir ay önce başvurduğu düşük limitli, yüksek faizli karttı. Bütün limiti kullanmış olamazdı, gerçi olabilirdi de. Henüz açmadığı diğer faturalarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte hâlâ mutfak tezgâhının üstünde duran ilk hesap özetini açma zahmetine girseydi daha detaylı bilebilirdi.

İki hiperaktif torunu olan kadın arkadan sabırsızca oflayıp ayağını fayans zemine vurarak çocuklara, *Ya uslu durursunuz ya da sizi babanıza geri götürürüm*, dedi. Bulundukları McDonald's daha kalabalık, daha gürültülü olsaydı, daha çok kasiyeri ve daha çok müşterisi olsaydı yaşadığı durum daha az utanç verici olabilirdi. Kenzie, cebinde muhtemelen onun banka hesabında olduğundan daha çok parası olan liseli kasiyerin ona uyuz olduğunun farkındaydı.

Derek bir keresinde fakir büyümenin onu bugünkü Derek yaptığını söylemişti. Aferin ona. Kenzie için fakirlik berbat bir şeydi ve güzel sanatlar üzerine yüksek lisans yapmanın mezun olduğunda bu durumu değiştirmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Çoğu sanatçı arkadaşı gibi paraya önem vermeyen biri olmayı o da isterdi elbette. Ama boğazınıza kadar öğrenci kredisi ve kredi kartı borcuna batmışsanız, anneniz erken Alzheimer hastasıysa ve en pahalısı olmayan ama yine de *deli gibi pahalı* bir tedavi merkezinde kalıyorsa, para McDonald's ile bir milyoncuda satılan hazır noodle arasındaki farktı. Çünkü evet, fastfood'dan daha düşük seviyeler de vardı.

Kenzie acil durumlar için sakladığı yirmi doların hâlâ koyduğu yerde olduğunu umut ederek cüzdanını karıştırdı. Parayı harcayıp harcamadığını hatırlamıyordu. McDonald's'ta kredi kartının geçmemesi acil durum sayılır mıydı bilmiyordu ama kendini bok gibi hissetmesine sebep olduğu su götürmezdi. Büyükannesi ona cüzdanında her zaman nakit para bulundurmasını öğretmişti çünkü bazen kredi kartları geçmezdi, bazen yakınlarda ATM bulunmazdı. *Grand-mère*'in öğretisi doğru çıkmıştı, Kenzie ona karşı ani bir özlemle doldu, öyle ki bu özlem nefesini kesti.

Ah, keder, sen ne sinsi köpeksin.

Aradığı yirmiliği, eski bir Sears kartıyla Sephora VIB kartının arasında katlı hâlde buldu, o iki kartı da artık kullanmıyordu çünkü ilki kapanmıştı, ikincisine de parası yetmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

McDonald's siparişi 14,68 dolar tuttu. Kenzie, ızgara tavuk kombosunu Dolar Menü'den iki hamburgerle değiştirse mi diye düşündü. Ama arkasındaki kadın yine oflayınca utancından bir şey diyemedi. Yirmi doları kasiyere uzattı. Kasiyer de ona beş dolar ve biraz da bozukluk verdi. Kenzie para üstünü cüzdanına koyarken bir dahaki haftaya kadar bu parayla idare etmek zorunda olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Yemeklerle masaya döndüğünde Derek başını kaldırıp bakmadı bile; bütün dikkati telefonundaydı. O nasıl telefonunu iş harici her şey için kullanıyorsa Derek de yalnızca iş için kullanırdı ve yazışma yaparken bölünmekten hiç hoşlanmazdı, o yüzden bir şey demedi. Bunun yerine, oturmadan önce Derek'in neye baktığını görmeye çalıştı. Ama elbette Derek bunu sezdi ve telefonunu Kenzie'nin ekranı göremeyeceği şekilde çevirdi.

O böyle yaptığında Kenzie sinir olurdu. Çünkü böyle yapması ona Derek'in sırları olduğunu hatırlatıyordu. Gerçi şaşırmamalıydı. Kendisi de o sırlardan biriydi.

Izgara tavuk burgerinin paketini açıp bir ısırık aldı. Derek, Kenzie orada değilmiş gibi davranmaya devam ederken o da Instagram'da gezindi. Otele giderlerken, ayaklarını torpido gözünün üstüne uzattığı bir fotoğraf paylaşmıştı. O fotoğrafı, Derek ona ayaklarını oraya koymamasını söylemeden hemen önce çekmişti. Ayakkabılarını çıkarmış olmasına rağmen bunun Derek'i sinir edeceğini biliyordu. Derek aksini düşünse de onu gayet iyi tanıyordu. Adını, yüzünü veya ayırt edici herhangi bir özelliğini paylaşmadan da olsa onu ara ara Instagram sayfasına konuk ettiğini bilse ona da sinir olurdu. Ama sosyal medya kullanmadığına ve asla görmeyeceğine göre sorun yoktu.

Derek dalgınlıkla uzanarak bir patates kızartması aldı. Yemek için teşekkür etmemişti, etmesine de gerek yoktu zaten – Tanrı biliyor ya diğer her şeyin parasını o ödeyecekti. Derek'in yemeğe yüz dolar vermesi ona dokunmazdı bile. Öte yandan Kenzie'nin McDonald's'a on beş dolar vermesi bir dahaki maaş gününe kadar cebinde metelik bırakmamıştı. Bunun yanı sıra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derek'in ona en son ne zaman kibar davrandığını hatırlamıyordu. İlk tanıştıklarında Derek'in ne kadar da terbiyeli olduğunu düşünmüştü. Tam bir beyefendiydi.

Ama Derek artık o eski Derek değildi. Altı aydır durmaksızın yalan söylemek ve iş çevirmek onu değiştirmişti. Gelgelelim Kenzie bundan şikâyet edemezdi çünkü kendisi de değişmişti. Eskiden kontrol ondaydı ama şimdilerde Derek'in avuçlarının arasından kaydığını hissediyordu. O gece otele gitmek Derek'in fikri olabilirdi ama Kenzie aptal değildi. Gerçekten onunla olmak isteyen erkekle evine gitmek istemeyen erkek arasında büyük fark vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, Derek telefonunu bıraktığında.

Derek, "Yolunda," dediyse de gülümsemiyordu. Kenzie bunun sebebinin telefonu mu yoksa kendisi mi olduğunu bilemedi. Ama sormayacaktı; onlar öyle yapmazlardı. Birbirlerinin duygusal açıdan nasıl olduklarını sormazlardı. İlişkileri o kadar *derin* değildi. Kenzie başta bunun için çabalasa da onlar hiç öyle bir çift olmamışlardı. Derken Derek önündeki yemeğe bakıp kaşlarını çattı. Hamburgerinin kutusunu açınca yüzü daha da asıldı. "Ben Quarter Pounder istemiştim."

"Big Mac istedin." Kenzie onun Big Mac istediğinden adı gibi emindi. Emindi çünkü Big Mac dediğinde, *Ama normalde hep Querter Pounder istersin*, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Haklı olduğunu biliyordu, dahası Derek'in gözlerindeki bakıştan *sahiden* öyle mi dediğini merak ettiği belliydi. Ama Derek yanılmaktan nefret ederdi ve inatçı keçinin tekiydi, dolayısıyla Big Mac dediğini sonuna kadar inkâr ederdi, ta ki bütün geceleri mahvolana kadar.

"Ben ne zaman Big Mac yedim?" dedi Derek ama inancı kırılmaya başlamıştı. Kenzie'ye cevabı bilmesi gerekiyormuş gibi bakıyordu. Kenzie, bütün günü Portland'dan Seattle'a araba kullanarak geçirdiği için yorgun olduğunu biliyordu. Derek onu almaya geldiğinde otele kadar kendi sürmeyi teklif etmişti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama Derek iyi olduğunu söyleyerek reddetmişti. Oysa ikisi de biliyordu ki Derek kıymetli Maserati'sini Kenzie'nin sürmesini istemiyordu. (Temiz) çoraplı ayaklarını torpido gözünün üstüne koymasına izin vermeyen adam saçma derecede pahalı spor arabasının direksiyonuna geçmesine izin verir miydi? Derek, Maserati'nin Kenzie'yi heyecanlandırdığını düşünüyordu, başta öyleydi de. Ama aynı zamanda gösterişçinin teki gibi görünmesine de sebep oluyordu.

Hem yorgun olan tek kişi o değildi. Green Bean'de bütün sabahı kalabalık bir müşteri ordusuna hizmet ederek geçirdiği yetmezmiş gibi bir de Marin Machado gelmişti. O kusursuz dişleriyle boğazını parçalamak ister gibi görünüyordu ama bu sırada son derece zarif ve şık görünmekten de geri durmamıştı.

Kenzie, Derek'in karısını tanıyordu. Elbette tanıyordu.

Tepki vermemek, âşığının karısına sıradan bir müşteriymiş gibi davranmak için elinden gelenin fazlasını yapmış, başarılı da olmuştu. Bu başarısını, Idaho'da üniversitedeyken aldığı seçmeli tiyatro dersine borçluydu. Öyle ki, En İyi Kafe Aktristi ödülü olsaydı kuşkusuz Kenzie alırdı. Marin bütün iş arkadaşlarının ve müşterilerin gözü önünde kasanın üzerinden boğazına mı yapışacak yoksa ona ağzına geleni saydırmaya, tehditler savurmaya mı başlayacak diye düşünerek geçirdiği saniyeler katlanılmazdı. Sonrasında Kenzie kahvesini tazeleme bahanesiyle yanına gitmişti –hiç değilse daha hazırlıklıyken aradan çıkarırım diye düşünmüştü– ama Marin hiçbir şey dememişti. Köşede oturduğu yerden onu çalışırken izlemişti sadece, Jimmy Choo ayakkabılarının altında ezmek istediği bir böcekmiş gibi bakmıştı ona.

Kenzie, Marin'i fotoğraflardan tanıyordu. İnternet, dergiler, hayır etkinliği sayfaları, güzellik makaleleri hep onun fotoğraflarıyla doluydu; ayrıca hem işyerinin hem de kendisinin Facebook ve Instragram hesapları vardı. Ama gerçek hayattaki Marin Machado bambaşka bir seviyeydi. Bir kere Salma Hayek'e benziyordu (ki *InStyle*'a göre Marin zamanında o kadının da saçını yapmıştı). Şuh bakışlıydı, iri memeli, iri popolu ve ince belliydi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerindeki tasarım kıyafeti vücudunun kıvrımlarını tam sarmalıyordu. Marin kasanın öbür tarafında karşısında dururken Kenzie kendini fasulye sırığı gibi hissetmişti; kıvrımları henüz oturmamış, fazla uzun, fazla sıska, görünümünü baştan ayağa değiştirmesi gereken bir ergen gibi. Kenzie keskin hatlı ve düzken Marin Machado yumuşak ve dolgundu; fiziksel olarak birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklıydılar.

Derek'e çıplak selfie göndermesinin sebebi de buydu. Kendine olan güvenini tazelemek istemişti.

Marin Machado zeki bir kadındı. Başarılıydı. Onu taparcasına seven kadınlardan oluşan ekibiyle birlikte üç güzellik salonu işletiyordu. Kendi başına bir yerlere gelmişti, topluma faydalı işler yapıyordu ve etiketleri hep #işkadını, #kadınyönetici, #kadıngücü minvalinde şeylerdi. Esasında Marin tam da Kenzie'nin büyüyünce olmak istediği gibi bir kadındı.

Açıkçası Kenzie, Marin'in neyin peşinde olduğunu anlayamamıştı. Kenzie'nin kim olduğunu bildiği ortadaydı. Ama onunla yüzleşmemişti, belli ki Derek'e de bir şey dememişti, yoksa Derek şu anda onun yanında olmazdı.

Derek hâlâ konuşmuyordu, hâl böyle olunca Kenzie patates kızartmasını yerken Marin'i düşünmeye devam etti. Derek'in karısını gerçek hayatta görmek onun için pek çok şeye açıklık getirmişti. Filtreler ve Facetune sağ olsun, Instagram fotoğraflarında herkes güzeldi. Ama birini gerçek hayatta görmek farklıydı. Derek, gözalıcı karısına kıyasla Kenzie'nin pasaklının teki olduğunu düşünüyor olmalıydı. İş çıkışı eve koşup hızlıca duş alan Kenzie'yi karşısında gördüğünde yüzünü ekşitmişti.

"Saçını kurutmak o kadar da uzun sürmese gerek," demişti.

"Normalde hep kendi kendine kurumaya bırakırım."

Derek arka koltuktaki spor çantasına uzanıp içini karıştırarak bir mikrofiber bez çıkarmıştı. "Öne eğil," demiş, Kenzie eğilince de bezi deri koltuğun üstüne sermişti.

"Benim saçım senin bezinden daha temiz," demişti Kenzie.

"Benim koltuklarım da senin saçından daha değerli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenzie'nin buna verecek cevabı yoktu. Marin gibi bir kadının ıslak saçla ya da yüzünde beşten az kozmetik ürünle evden hayatta çıkmayacağına adı gibi emindi.

Derek, Kenzie'yi almaya geldiğinde yukarı asla çıkmazdı. Geldiğinde Kenzie apartmanın önünde değilse mesaj atardı. Lanet olası arabasından inip girişteki zile basmak bile fazla gelirdi ona. Bir keresinde, "Ben senin Uber şoförün değilim," diye çıkışmış, Kenzie o zaman adamın hiç Uber kullanmadığını anlamıştı. Çünkü Uber şoförleri de arabadan inmezlerdi.

Derek'in rahatsız ama fiyakalı arabasında yarım saat kadar yan yana oturduktan sonra Kenzie McDonald's'a gitmeyi önermişti. Derek her ne kadar gösterişçi biri olsa da o da Kenzie gibi fastfoodla büyümüştü, dolayısıyla Kenzie hamburger ve patates kızartmasına asla hayır demeyeceğini biliyordu. Ayrıca Derek'in canı çok sıkkındı ve Kenzie yemeğin onu biraz olsun gevşetebileceğini düşünmüştü. Ama tam tersi olmuştu; o yapış yapış bölmede otururlarken Derek, Kenzie'nin ona acil durum parasıyla aldığı hamburgerden şikâyet ediyordu.

Derken Kenzie, Derek'in Big Mac'e hiç dokunmadığını fark etti. "Derek, o kadar önemliyse gidip değiştirmelerini isteyebilirim." Tavuk burgerini elinden bırakıp dramatik bir biçimde içini çekti.

Hanımlar ve beyler, artık sözlü dalaşma yarışının *Büyüklük Kimde Kalacak?* etabına gelinmişti, bu etapta biri kazanana kadar puanlar zihinsel ve pasif agresif olarak toplanırdı. Peki kazanan kim olacaktı? Kenzie tabii ki kazanan olmak istiyordu çünkü o da Derek kadar kazanmayı severdi. Ama hamburgeri ücretsiz değiştirmezlerse, hafta sonu alacağı ödemeye kadar cebinde kalan son parayla yeni bir hamburger almak zorunda kalacaktı. Yani her halükârda kaybeden oydu.

"Gerek yok," dedi Derek. Şimdi tabloda ikisinin de puanı vardı.

İstemediğine ısrar ettiği hamburgerden büyük bir ısırık alınca yemek istemediği bir şeyi yediği için hanesine bir puan daha

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

yazıldı. Hemen ardından Big Mac'i sevmediğini göstermek için yüzünü buruşturduğundaysa bu kez puan kazanan Kenzie oldu çünkü Kenzie hamburgeri değiştirmeyi teklif ettiğinde gerek yok demişti. Ama sonra ısırdığı lokmayı çiğneyip yuttu. Hay aksi, bu onun adına bir puan daha demekti çünkü o şeyi gerçekten sindirecekti.

"Tavuk burgerimle değişmek ister misin? Big Mac'i ben yerim, sorun değil." *Ding ding ding*. Zihninde zilin sesini duyabiliyordu, puan kazanmıştı. Hamburgerleri değiştirme teklifi üç puan ederdi şüphesiz, dolayısıyla Kenzie öne geçmişti. Vay be, bu oyunda da iyiydi.

"Gerek yok dedim."

Ya kendisi puan kaybetmişti ya da Derek puan kazanmıştı, hangisi olduğunu bilemiyordu. Bunaltıcı bir sessizlik içinde yemeklerini yediler ve sonunda kimse kazanamadı. Hiçbir zaman kazanamazdı zaten. Kenzie bu oyunu neden oynadıklarını bilmiyordu. Bu gece onu neden görmek istediğini bile bilmiyordu. Sahiden de eve gitmek istemediyse Portland'da kalabilirdi.

On dakika sonra yeniden arabadaydılar. Derek müziğin sesini açtı, konuşmak istemediği zamanlarda hep böyle yapardı ki son günlerde konuşmak istemediği zamanlar gittikçe artıyordu. Oysa eskiden onunla durmaksızın konuşurdu. Hatta ilişkileri de öyle başlamıştı. İlk aylarda konuşmak, birlikte yapmaktan en keyif aldıkları şeydi, ta ki seks yapmaya başlayana ve seksten çok daha fazla keyif aldıklarını fark edene kadar.

Kenzie'nin Derek'i tanıdığı altı ayda çalma listesi hiç değişmemişti ve bu çalma listesini çoğunlukla Soundgarden, Pearl Jam, Alice in Chains ve Nirvana'nın parçaları oluşturuyordu. Bunların hepsi önemli Seattle gruplarıydı, evet ama hepsi Kenzie'nin zamanından önceydi ve ona, onları terk ettiği yaza kadar bu albümleri bangır bangır dinleyen babasını hatırlatıyordu. Dahası Derek'in ondan büyük olduğunu da hatırlatıyordu. Kenzie başta bu yaş farkını tahrik edici bulduysa bile artık cazibesini yitirmeye başlamıştı, tıpkı ilişkileri gibi.

BELONGS TO KİTAPSEVEN

Ama ilişkileri bitemezdi. Kenzie her şeyini bu ilişkiye yatırmıştı.

The Cedarbrook Lodge, Seattle'a yarım saat uzaklıkta, SeaTac'in hemen yanında bulunan bir oteldi. Derek o oteli ilk söylediğinde Kenzie oranın bilindik havaalanı otellerinden biri olacağını düşünmüştü. Ama otel şaşırtıcı derecede güzeldi. Şık bir restoranı, lüks bir spa merkezi vardı ve Derek'ın tuttuğu süit neredeyse ev arkadaşı Tyler'la paylaştığı daire kadar büyüktü, üstüne üstlük şömineliydi. Oteli çevreleyen yeşil alan son derece bakımlı, hatta romantikti. Ama Derek'in o oteli sevmesinin sebebi bunlar değildi. Oraya onu tanıyacak kimseye denk gelmeyeceğini bildiği için gidiyorlardı. Olur da denk gelirse bile ertesi sabah erkenden uçağı olduğunu söyleyebilirdi.

Onların yaptıkları şey her neyse romantizmle alakası yoktu.

Derek arabayı otoparka park etti, Kenzie'ye arabada beklemesini söyleyip danışma işlemlerini halletmeye ve oda kartlarını almaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü.

"Yan kapıdan gireceğiz," dedi, şimdi gülümsüyordu, neşeliydi; danışma görevlisinin Kenzie'yi görmesini istememesinin üstünü neşesiyle örtmeye çalışıyordu. Oraya her gittiklerinde yan girişi kullanırlardı, dolayısıyla hâlâ ona hatırlatma ihtiyacı duyması son derece rencide ediciydi. Sanki Kenzie bir şeyi öğrenmesi için sürekli tekrar edilmesine gerek duyan küçük bir çocukmuş gibi.

İçeriye yan kapıdan girdiler, Derek kendi çantasını taşıyordu, Kenzie de kendininkini. Başlarda iki çantayı da Derek taşırdı ve Kenzie onun bu centilmenliğine bayılırdı. Ama bir noktadan sonra Derek bu huyunu bırakmıştı. Kenzie bir keresinde bunun sözünü açtığında Derek ona gülmüştü.

"Yapma, Kenz. Sen hem milenyum çocuğusun hem de feminist olduğunu söylüyorsun. Hem öyle olup hem de bir erkekten çantanı taşımasını bekleyemezsin."

Belki haklıydı ama bunun beklentilerle bir ilgisi yoktu. Fakat bunu olduğundan daha büyük bir mesele hâline getirmeden ona

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kenzie, Derek'in bir otele girerlerken çantasını taşıyan adam olmak *istemesini* istiyordu. Kaldırımda yürürlerken elini tutan, onu almaya geldiğinde yukarı çıkan, onu arkadaşlarının olabileceği mekânlara yemeğe götüren, onunla Instagram'da paylaşmasına müsaade ettiği selfieler çekilen adam olmasını istiyordu.

Kenzie, Derek'ten olmadığı bir sürü şey olmasını istiyordu ama bunları ondan nasıl isteyeceğini bilmiyordu çünkü şimdiye kadar kendisi de istememişti.

Onun zengin olduğunu başından beri biliyordu. Evli olduğunu biliyordu. Küçük oğlunun kaybolduğunu biliyordu. Savunmasız olduğunu, kaçamak yapacak yaşta olduğunu ve de acısını dindirecek her şeye açık olduğunu biliyordu. Elinin son derece açık olduğunu da biliyordu.

Kısacası Derek tam da aradığı kurbandı.

Koridorda arkasında yürürken her şeyin nasıl bu kadar ters gidebildiğini düşündü. Derek'e âşık olmaması gerekiyordu. Eğer en kısa zamanda bir sonraki adımını belirlemezse bütün planının içine edecekti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kenzie'nin çıplak selfiesi Marin'in iPhone'unun duvar kâğıdıydı.

Şimdi Marin ne zaman telefonunu eline alsa McKenzie Li'nin memelerini görüyordu. Ne zaman saate baksa McKenzie Li'nin apış arasını görüyordu. Genç kadının kalçasından memesine doğru ince gövdesi boyunca uzanan kiraz çiçeği dövmesine baktı. Marin dövmelerden hiç anlamazdı ama o bile suluboya efektiyle vücuduna işlenmiş bu koyu fuşyaların ve pembelerin sanatsallığını görebiliyordu. Ancak böyle vücudu olan yirmi dört yaşındaki bir kadın, yabancının teki dövmeyi vücuduna iğneyle işlerken geçecek saatler boyunca katlanır masanın üstünde yarı çıplak yatmaktan rahatsızlık duymazdı.

Fotoğraf Marin'i öfkeye boğuyor, Marin sürekli fotoğrafa bakıp duruyordu. Öfke hüzünden iyiydi. Öfke hissizlikten iyiydi. Bu kadın Marin'in olmadığı her şeydi ve Derek'in ondan bu yüzden hoşlandığını düşünüyordu.

Saat gece yarısına gelmek üzereydi, Marin Frankenstein'da orta sıradaki masalardan birinde oturmuş, yüzünü hiç görmediği, sesini hiç duymadığı bir adamı bekliyordu. Marin'in o adam hakkında bildiği tek şey isminin Julian olduğuydu ve gece yarısı restoranlarda yabancı kadınlarla buluşmak belli ki onun için olağandışı değildi.

Frankenstein, Üniversite Caddesi'nin tam kalbinde yer alan eski moda bir lokantaydı. Üniversitedeyken Sal'le hep oraya giderlerdi – hatta orası ayrıldıkları yerdi. Üzeri çiziklerle kaplı tahta masalar ve yırtık vinil koltuklarıyla bölmeler duvarları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaplıyor, lokantanın ortası boyunca uzanıyordu. Her birinin tepesinde loş, alçak lambalar bulunuyordu. Vinil yer döşemesi, kahve ve pankek şurubu döküntülerinden dolayı hep yapış yapış olurdu. Tuvaletler yenilenmişti ama hâlâ leş gibiydiler, Marin az önce tuvaleti kullanırken bacaklarına iğrenç bir şey değecek korkusuyla işini poposu havada görmüştü.

Frank'in yemekleri yağlı ve hızlıydı, porsiyonları büyüktü, fiyatları ucuzdu. Lokanta, çoğu erkek olan evsizlerin uğrak noktasıydı; küçük gruplar hâlinde gelir, köşe bölmelerinde sessizce oturarak çoğunlukla indirimli aldıkları yemekleri paylaşırlardı. Mekânın sahibinin kendisi de eskiden evsizdi, daha sonra bütün kötü alışkanlıklarından kurtulup iş bulmuştu; klasik Seattle hikâyesiydi anlayacağınız. Haberlere bile çıkmıştı, hatta o haberlerden alınma bir kareyi çerçeveletip girişin yanındaki duvara asmıştı. Frankenstein, yakınlardaki üniversite hastanesinin vardiyalı çalışanlarının ve McKenzie Li'nin gittiği güzel sanatlar üniversitesinin de aralarında bulunduğu üç farklı üniversitenin öğrencilerinin de uğrak noktasıydı.

Marin gibi kadınlar böyle yerlere gelmezlerdi. En azından Marin artık gelmezdi. Dişlerinin yarısı çürük bir adam tuvalete gitmek için Marin'in yanından geçerken ona gülümsedi, o sırada Marin, bütün hayatını sokaklarda yatarak geçirmekten adamın vücuduna işlemiş bayat sidik ve çöp kokusunu aldı. Vinil koltuğun üstündeki çantasını içgüdüsel olarak kendine doğru çekti. Orayı Sal mi seçmişti yoksa Julian mı?

Sal'i düşünmek canını yakıyordu, üstelik akşam yaşadıkları şeyi henüz sindirememişti bile. Derek'le neredeyse yirmi yıllık evli olan Marin onu bir kez olsun aldatmamış, aldatmayı aklından bile geçirmemişti. Derin bir nefes alıp akşamın anılarını aklından atmaya çalıştı. Bu, asla açmaması gereken bir kapıydı ve şimdi Sal'le ona ne olacağını düşünmek onu çok korkuyordu. Sal'i kaybetmek istemiyordu. Bir kaybı daha kaldırabileceğinden emin değildi.

Marin orada oturdukça her şey gözüne daha delice görünüyordu. Aklını büsbütün kaçırmış olması kuvvetle muhtemeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama ne zaman verdiği karardan pişman olacak olsa telefonun ekranı rasgele bir bildirimle aydınlanıyordu. Ve ne zaman telefonunun ekranı açılsa McKenzie Li'nin fotoğrafını görüyordu; genç, taze, bedeninden utanmayan McKenzie Li. Marin'in kırış kırış olan yerleri yumuşacık olan, Marin'in diri… olmayan yerleri dipdiri olan McKenzie Li. Muhtemelen doğurgandı da. Yumurtalıkları sapasağlamdı; Derek isterse bir iki çocuk doğurmaya hazırdı.

Derek'in istediği *sahiden* bu muydu? Çocuk mu istiyordu? Çünkü Marin'in Derek'e veremeyeceği tek şey oydu. Tüp bebek denemelerinin son uygulamasında son canlı embriyolarını kullanmışlardı ve Sebastian olmuştu.

Kadının kadına düşman olması dünyanın en eski klişesiydi ve Marin hep diğer kadınları yücelten bir kadın olmakla övünürdü. McKenzie ne yapmış olursa olsun bu, Derek'in ihanetiydi. Ama Marin de kocasının canını yakmıştı. Derek eğer Sebastian konusunda onu affedebiliyorsa –ki affettiğini defalarca kez söylemişti– o zaman Marin de onu affedebilirdi.

Böylece, bu hikâyenin kötü karakteri olarak geriye bir tek McKenzie kalıyordu. McKenzie hiçbir şeyini vermeden her şeye sahip olmak istiyordu. Marin buna müsaade edemezdi.

"Biraz daha kahve ister misin, canım?"

Garsonun cızırtılı sesi Marin'i hazırlıksız yakalayınca Marin yerinden sıçradı. Garsonun bir elinde kahve demliği, diğerinde sürahi vardı; yüzünde kibar bir gülümsemeyle ikisini de Marin'e gösterdi. Ön dişlerinden birine mercan rengi ruju bulaşmıştı, onu görür görmez Marin'in aklına eskiden anne babasının onu her pazar sabahı kiliseden sonra götürdüğü restorandaki garson geldi. O garsonun adı Mo'ydu, Maureen'in kısaltması. Marin üniversitedeyken bir Şükran Günü anne babasıyla Golden Basket'a gitmişti. Marin karşılama görevlisinden onları Mo'nun baktığı bölüme oturtmasını istediğinde, kadın ona yüzünde üzgün bir ifadeyle Marin'in en sevdiği garsonun bir ay önce vefat ettiğini söylemişti.

"Sana söyleyecektim," diye fısıldamıştı annesi, aşağı yukarı on yıldır ilk kez farklı bir bölüme oturduklarında.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

"Evet ama söylemedin," demişti Marin. "Sayende kendimi bok gibi hissediyorum, karşılama görevlisi de öyle hissediyor."

Annesi dudaklarını büzmüştü. "*Sözlerine dikkat et*, Marin."

Soluk yeşil üniforması incecik bedeninden sarkan bu garsonun yaka kartında eğik harflerle *BETS* yazıyordu. Marin, aslında *BETSY* yazacakken *Y* harfinin bir şekilde düşüp düşmediğini merak etti. Hâlâ garsonun sorusuna cevap vermediğini fark edince gözlerini kırpıştırdı.

"İkisinden de alayım lütfen."

Bets/Betsy, Marin'in fincanını ve bardağını masaya tek damla dökmeden doldurdu. Kadının parmak eklemleri zencefile benziyordu.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. "Yoksa hâlâ birini mi bekliyorsun?"

Lokantanın kapısı açıldı ve içeriye buz gibi rüzgâr eşliğinde bir grup şamatacı üniversite öğrencisi girdi. Ne var ki onlara oturacak yer yoktu; bütün masalar doluydu. Bir şeyler yemek şu anda Marin'in istediği en son şeydi ama sadece kahve içerek dört kişilik bir masayı işgal etmeyi doğru bulmuyordu.

Garsonun başının üstünden açık mutfağın arkasındaki duvarın yarısından fazlasını kaplayan geniş yazı tahtasına kargacık burgacık harflerle yazılmış menüye baktı. "Ben bir canavar menü alayım lütfen. Ama yanında sahanda yumurta beyazı da olsun; pankeki, kızarmış ekmekleri ve mücveri istemiyorum. Hindi pastırmanız var mıydı?"

Bets/Betsy ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Tatlım, öylesi canavar menü olmuyor yalnız. Sahanda yumurta beyazı ekstra ücret demek, dahası yemeyeceğin bir sürü yiyeceğe boşa para vermiş olursun. Ayrıca bizde hindi pastırması yok." *Hindi pastırması* derken sanki bu bir hakaret sözcüğüymüş gibi yüzünü buruşturmuştu. Gerçi muhtemelen öyleydi çünkü yalnızca bir dangalak gün boyu çıkardığı kahvaltı menüleriyle ünlü yirmi dört saat açık bir lokantaya gelip o menüleri sağlıklı hâle getirmeye çalışırdı.

Marin kadına gülümsedi. "Madem öyle, az pişmiş yumurta

BELONGS TO KAMUSTEAM

alayım. Yanında ekşi mayalı kızarmış ekmek ve mücver de olsun. Bir de normal pastırma, hatırladığım kadarıyla son derece lezzetliydi."

Garson da ona gülümsedi. "Bir dolara pankek de eklemek ister misin?"

Marin hepsini bitiremeyecekti ama olsun. "Tamam, onu da alayım."

Bets/Betsy bunların hiçbirini not almadı. Marin onun bu yaşında burada ne aradığını merak etti. Neden bu izbe lokantada gece mesaisinde çalışıyordu? Mo garsonluğu sevdiğini, Golden Basket'taki müşterilerinin arkadaşları, iş arkadaşlarının da ailesi gibi olduğunu söylerdi. Ama Frankenstein'da gece mesaisi apayrı bir olaydı.

Saatler gece yarısını vuruyordu ama Sal'in "adamı" hâlâ ortalıkta yoktu. Geleceğinden emin olmak için onu arayamıyordu da. Sal iyi anlaşacaklarını söylemişti. Marin'in tek bildiği buydu. Peki ama ya Julian gelmezse?

Telefonuna bir mesaj geldi. Sal'dendi. Yaşıyor musun?

Hâlâ gelmedi, diye yanıtladı Marin kaygılı parmaklarla. Çok gerildim. Ben yapamayacağım galiba.

Sal'in cevabı aynı şekilde hızlı oldu. Sakin ol. Beklemeye devam et. Alt tarafı konuşacaksınız.

Marin beklemekten başka çaresi olmadığı için Instagram'a girdi. Aslında sosyal medyaya pek önem vermezdi; güzellik salonlarının Instagram ve Facebook hesaplarıyla Sadie ve diğer yöneticiler ilgilenirdi. Ama o gün bağımlısı olmuştu. Ayrıca gittikçe daha net anlıyordu ki, genç kuşaklar bütün hayatlarını bu sanal ortamlara yüklemekte hiçbir beis görmüyorlardı. Öyle ki, eğer dikkatli bakarsanız sosyal medyada herkes hakkında her şeyi öğrenebilirdiniz.

Mesela Derek'in metresi Instagram'da her gün bir şey paylaşıyordu. Her. Gün.

Marin son baktığından beri bir fotoğraf daha paylaşmıştı ve o da bir… ayak fotoğrafıydı. Pembe-beyaz benekli çoraplara sarı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı incecik bileklerin ucundaki uzun ayaklar bir arabanın torpido gözünün üstünde üst üste duruyordu. Fotoğraf, başka bir şeyle karıştırılması imkânsız Maserati taç logosunun tam ortada olduğu direksiyonu gösterecek şekilde stratejik bir açıyla çekilmişti. Direksiyonda bir erkeğe ait olduğu apaçık belli olan bir el vardı ve açıklamada Seksi araba, seksi adam yazıyordu, yanına da güneş gözlüklü emoji koymuştu.

Fotoğrafa yüzden fazla yorum gelmişti ama McKenzie yalnızca ilk yoruma cevap vermişti.

sugarbaby1789: kız, o adam kim???

kenzieliart: manit yaptım kızım! [öpücük gönderen emoji]

Marin, *manit* sözcüğü için de Urban Dictionary'ye başvurmak zorunda kaldı. *Manit*, ciddi bir ilişkide erkek arkadaş/kız arkadaş anlamına geliyordu.

Acının kralı.

Marin'in karşısındaki yırtık pırtık vinil koltuğa bir adam oturdu. İrkilerek yerinden sıçrayan Marin az kalsın telefonunu düşürecekti. Yine kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki adamın geldiğini fark etmemişti bile. Onu oturduğu masaya doğru yürürken görmemişti, az önceki gürültülü üniversitelilerin hâlâ önünde bekledikleri kapı açıldığında yüzüne çarpan rüzgârı hissetmemişti.

O hâlde Julian başka bir yerden gelmiş olmalıydı, arka kapıdan ya da mutfaktan.

Marin'in kalbi küt küt atıyor, avuçları terliyordu, refleks olarak Julian'a elini uzattı ama Julian onun elini sıkmadı. Bunun yerine garsona işaret etti, garson elinde temiz bir fincan ve kahve demliğiyle yanlarına geldi.

"Her zamankinden, Bets," dedi Julian, kadın da başıyla onayladı.

Demek adı sahiden de Bets'ti ve belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Arka girişi kullandığına göre Julian buraya sık sık geliyor olmalıydı. Marin, adam ellerinin titrediğini görmesin diye kucağına koydu.

BELONGS TO KİTAPSEVER

Bunu gerçekten de yapacak mıydı?

O, Julian'ın gözlerine bakmaktan çekiniyordu ama Julian'da tek bir rahatsızlık emaresi yoktu. Elini ceketinin cebine atıp bir paket ıslak mendil çıkardı ve paketten bir tane aldı. Marin onun ellerini özenle silmesini seyretti, Julian bütün parmaklarını tek tek sildikten sonra ıslak mendili buruşturup bir peçeteye sardı. Peçeteyi de masanın kenarına koydu.

Julian, Marin'e uzun uzun bakarak onu baştan ayağa süzdü; bakışları yüzünde, saçlarında, kolyesinde, bluzunda, sol elindeki alyansında ve tek taşında, sağ bileğindeki bilekliğinde gezindi. Gülümsemiyordu ama yüzü doğuştan yumuşaktı. Sal ona ne demişti? Marin, Julian'ın onu umduğu gibi bulup bulmadığını merak etti.

Bunu daha önce kaç kez yaptığını merak etti.

Sonunda Julian konuştu. "Benim adım Julian. Gerilmene gerek yok, Marin. Sadece konuşacağız."

Marin nefesini bırakana kadar tuttuğunu fark etmemişti.

"Merhaba," dedi. "Geldiğin için teşekkürler."

Julian –tabii gerçek adı buysa– hemen hemen onun yaşlarındaydı, belki ondan birkaç yaş büyüktü. Koyu renk gözlü, kalın kaşlı, iri burunluydu, kafası dazlaktı. V yaka siyah bir tişörtün üstüne motorcu ceketi giymişti. Marin'in görebildiği kadarıyla son derece kaslı bir vücudu vardı. Elleri güçlüydü, saat takmıyordu, yüzük de takmıyordu ama bu senaryoda takıyor olması tuhaf olurdu. Masa başı bir işte çalışan birine benzemiyordu ama şeye de benzemiyordu –Sal ne demişti?– *işbitirici*.

Gerçi Marin daha önce hiç profesyonel bir işbitirici görmemişti. *Ray Donovan*'ı hiç izlememişti.

Julian onun kendisini izlemesini izliyordu, bir süre sonra, "Demek Sal'in kalbini kıran kadın sensin?" dedi.

Marin şaşakaldı. Konuşmanın böyle başlamasını hiç beklemiyordu.

"Yani… sayılır." Sal'in ona tam olarak ne dediğini bilmiyordu, dolayısıyla nasıl açıklayacağını, adamın ne kadar ayrıntı

BELONGS TO KİTAPSEVEN

beklediğini de bilmiyordu. "Üniversitedeyken çıkmıştık. Yıllar yıllar önce."

"Onu şu anda evli olduğun adam için terk ettin, öyle değil mi?" diye sordu Julian ama pek de soruyor gibi değildi.

Tanrı aşkına, Sal, ne anlattın sen bu adama? "Pek... öyle sayılmaz."

"Sal iyi adamdır," dedi Julian. "Hiç pişman oldun mu? Onun yerine kocanı seçtiğin için yani?"

"Ben..." *Vay canına.* Marin bu soruya ne cevap vereceğini hiç bilmiyordu. Bu tarz sorulara hazırlıklı değildi, bilhassa da böyle damdan düşer gibi sorulmalarına. Ama bu adam havadan sudan konuşmayı pek bilmiyor gibiydi. *Merhaba* bile demeyişti. "Tabii ki pişman değilim. Bunu Sal de biliyor. Aramızda bir sorun yok."

"Ben sadece birbirinizi nereden tanıdığınızı doğrulamaya çalışıyorum." Julian'ın gözleri kısılınca Marin onun gülümsediğini anladı. Daha doğrusu gülümsemeye çalışıyordu. "Anlattıkların Sal'in anlattıklarıyla uyuşuyor mu diye bakıyorum. Sonuçta biz ilk kez karşılaşıyoruz, o yüzden Sal'in söylediği kişi olduğundan emin olmam lazım."

"Sal benim en yakın arkadaşım." En basit ve en doğru açıklama buydu. "Geçmişimiz ta eskiye dayanır. İsmimi teyit etmek istersen sana kimliğimi gösterebilirim."

Kahretsin. Bunu söyleyerek aptallık etmişti. Julian'a kimliğini göstermek istemiyordu çünkü o zaman hakkındaki her şeyi öğrenirdi, buna adresi de dahil. Julian'ın adresini bilmesi nedense ona... tehlikeli gelmişti.

Julian başını salladı. "Yok, gerek yok. Sana inanıyorum."

"Peki *sen* Sal'i nereden tanıyorsun?" diye sordu Marin.

Julian eğlenir bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Sal sana ne anlattı?"

"Seni bir iki kez tuttuğunu söyledi."

"Doğru." Julian'ın koyu gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ama öyle tanışmadık. Vaktiyle ikimiz de MI'da kalıyorduk."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin Julian'ın devam etmesini, detaya girmesini bekledi ama Julian girmedi. Derken Marin anladı. MI, Monroe Islahevi'ydi. Yani hapishane. *Tanrım*. Sal on dokuz yaşında üniversite ikinci sınıftayken marihuana satmaktan tutuklanmıştı. Genel uyuşturucu suçları bakımından küçük bir suçtu ama bu onun ikinci vukuatıydı ve babası çok kızmıştı. Sal'in kefaletini ödemeyi reddedince Sal mahkemeye çıkmadan önce otuz gün içeride yatmış, mahkemede yargıç yattığı süreyi göz önünde bulundurarak onu serbest bırakmıştı. Bütün bunlar onlar tanışmadan önce olmuştu ve Sal o olaydan hiç bahsetmezdi, dolayısıyla Marin onun bir zamanlar hapis yattığını sık sık unuturdu.

"İçeriden çıktıktan sonra irtibatı koparmadık. O zamanlar, siz birlikteyken yani, hep seni anlatırdı. Hâlâ anlatıyor gerçi," dedi Julian. "Senin, ellerinden kaçırdığı kadın olduğunu söyler."

Marin birden, "Çok tuhaf çünkü senden hiç bahsetmedi," deyiverdi, hemen akabinde de utançtan yüzünün yandığını hissetti. Öyle patavatsızca konuşmak istememişti.

Gelgelelim Julian alınmışa benzemiyordu. Omzunu silkti. "Ben arkadaşlarına anlatacağın türden bir adam değilim."

"Normalde bana her şeyi söyler," dedi Marin.

"Söyler mi sahiden?" dedi Julian gülümseyerek, Marin ne demek istediğini soramadan da, "Öyle çok sık görüşmeyiz. Bana ihtiyacı olduğunda arar. Ben belli bir biçimde çözülmesi gereken sorunlarda uzmanım," diye ekledi.

"Ne gibi sorunlar?" Marin açık açık söyleyip söylemeyeceğini beklerken nefesini tuttu.

"Senin neye ihtiyacın varsa, Marin."

Julian daha fazla açıklama yapmayınca üzerlerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü, ta ki Marin'in telefonunun ekranı yanana kadar. Sal mesaj atmıştı, ne âlemde olduğunu soruyordu. Julian'ın bakışları hâliyle telefon ekranına, dolayısıyla da McKenzie'nin çıplak vücuduna kayınca Marin utançtan yerin dibine girdi. Telefonu masanın üstünden kaptığı gibi aldı. Telefonundaki görüntüyü ondan başka kimsenin görmemesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sal mesaj atmış." Yanaklarındaki yangının boynuna doğru indiğini hissetti. "Her şey yolunda mı diye soruyor."

Julian arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı. "Buyur, cevap yaz."

Marin hızlıca cevap yazdıktan sonra telefonunu çantasına koymak istedi.

"Kusura bakma, Marin," dedi Julian. "Ama telefonunun masanın üstünde durması lazım."

"Gerçekten mi?"

"Ekran kilidini aç lütfen." Ses tonu kibardı ama bunu bir rica gibi değil, emreder gibi söylemişti.

Marin başparmağını ana ekran tuşuna bastırarak telefonu açtı.

Julian telefonu ondan aldı ve parmağını dokunmatik ekranın üzerinde hareket ettirerek Marin'in açtığı uygulamaları titizlikle kapattı. Sonra telefonu yeniden masanın üstüne koydu, böylece McKenzie ekran kararıncaya kadar çıplak bedeninin tüm ihtişamıyla onlara gülümsedi.

"Konuşmalarımızın kaydedilmediğinden emin olmalıydım," dedi Julian.

"Öyle bir şey yapmam."

Konuşmalarını kaydetmek için sebebi yoktu. O gece orada yaşanacakları, öyle bir şeyi aklından geçirmiş olmasını, hatta o işi sahiden yapabilecek biriyle görüşecek kadar fikrin aklına yattığını Sal'den başkasının bilmesini istemiyordu.

"Yemekler geldi," dedi Julian.

Garson Bets yağdan parıldayan yiyeceklerle dolu kocaman tabakları masaya bıraktı. O sırada Marin, Julian'ın ekstra pankeklere kadar onunla neredeyse aynı tabağı söylediğini fark etti; tek fark, ekşi mayalı ekmek yerine beyaz ekmek istemişti.

"Önce karnımızı doyuralım, sonra konuşuruz, olur mu?" Çatalını alıp yan tarafıyla yumurtayı ortadan ikiye böldü. Bölmesiyle yumurtanın sarısı mücverlere bulaştı. "Tokken cinayet planı yapmak çok daha kolaydır, sence de öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON İKİNCİ BÖLÜM

Marin biraz zorlasa kendini tanışma randevusuna çıkmış iki kişi olduklarına inandırabilirdi ki bir bakıma öyleydiler. Sonuçta ortak tanıdıkları tarafından onlar için bir buluşma ayarlanmıştı.

Ne var ki bu buluşma her bakımdan yasadışıydı.

"O kadın mı?" Julian nihayet çatalını bıraktı. "Telefonundaki yani. Kocanın seni aldattığı kadın o mu?"

Julian tabağının üçte ikisini, Marin de yarısını yemişti ama ikisi de doymuşa benziyordu. Bets bitirdiklerini gördü ama yanlarına gelmedi. Julian ona işaret etmeden gelmemesi gerektiğini biliyor gibiydi, nitekim Julian onun olduğu tarafa bile bakmıyordu. Doğruca Marin'e bakıyordu; öyle ki, koyu gözleri içini görüyordu sanki. Marin istese bile ona yalan söyleyemezdi.

Anlatmaya başladığında sözcükler dudaklarından birbiri ardına döküldü. Sanki aklından geçirdiği bütün korkunç şeyleri, grupta asla söylemeyeceği, belki ancak terapistine söyleyebileceği o şeyleri söylemekte nihayet özgür hissediyor gibiydi. Julian bir yabancıydı, sebebi bu olsa gerekti. Onun kendisini yargılamayacağını biliyordu.

"İlişkileri bayağıdır devam ediyormuş. Şu anda da onunla beraber. Şehirdeki bir oteldeler." Utanç yine yanaklarını kırmızıya boyadı; yüzünün yandığını hissedebiliyordu.

"Fotoğrafı göstersene."

Telefonu Julian'a uzatırken utancı yerini öfkeye bıraktı. Julian, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ekran kararana kadar fotoğrafa uzun uzun baktı. Erkekler çıplak kadın görünce neden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

böyle oluyorlardı? Sal de fotoğrafa aynı ifadeyle bakmıştı. Eğlenir gibi, biraz da... şehvetle.

"Kocanla çocuğunuz var mı?" diye sordu Julian.

"Bunun konumuzla alakası yok."

Bu cevabı Julian'ı şaşırttı. Adam meraklı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdıysa da Marin bir şey demedi. Bu adamla oğlunu konuşmayacaktı, neyse ki Sal de bahsetmemişti. Sebastian yasak bölgeydi.

"Bana kadın hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedi Julian.

İşte o kolaydı. Derek'e karşı hislerinin aksine Marin öteki kadına tek bir his duyuyordu, o da *n* ile başlıyor, *efret* ile bitiyordu.

Julian onu sözünü hiç kesmeden dinledi. Bitirdiğinde boğazı kurumuştu. Su bardağına uzanırken kahve fincanına çarpıp devirdi. Neyse ki fincan boştu da masaya yalnızca birkaç damla döküldü. Bets elinde ıslak bezle koşarak geldi, giderken tabakları da götürdü. İkisi de kalanların paket yapılmasını istemedi.

"Affedersin." Marin garsonun gözden kaçırdığı bir damla kahveyi sildi. "Normalde bu kadar gergin değilimdir."

"Çünkü normalsin," dedi Julian, "ve bu yaptığımız senin için fazlasıyla anormal bir konuşma. Baskı altında hissetme, Marin. Ben buraya sana yardım etmeye geldim, hayatını zorlaştırmaya değil."

Julian'ın sözleri beklenmedik biçimde kibardı ve Marin kendine bunun alt tarafı bir görüşme olduğunu hatırlattı. Orada onunla oturdu diye o işi yapmak zorunda değildi. Hemen o anda karar vermek zorunda değildi.

Hâlâ fikrini değiştirebilirdi.

Julian yine onu izliyordu ama bu kez farklıydı, Marin ona hikâyesini anlatmıştı, Julian artık onu oraya neyin getirdiğini biliyordu. Ona sırlarını dökmüştü. Aralarında tuhaf bir samimiyet doğmuştu.

Julian, "Sal hep çok güzel olduğunu söylerdi, Marin," deyince yüzünün yine yandığını hissetti. "Haklıymış. Anlattığına göre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başarılısın da. Böylesi bir olaya daha önce de pek çok kez şahit oldum ve şunu kesin olarak söyleyebilirim ki kocanın yaptığı şeyin sorumlusu sen değilsin."

Yanılıyordu. Bu olayın tek sorumlusu oydu.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" dedi Julian.

Marin derin bir nefes aldı. *İşte başlıyoruz.* "Öncelikle... öncelikle para meselesini konuşalım. Ücretin ne kadar? Bir de şeyi nasıl yapacaksın... yani nasıl olacak?.." Yutkundu.

"Sen yöntemlerimi dert etme." Julian'ın gözleri yeniden parlamaya başladı. "Bazı durumlarda işi kendim hallediyorum, bazen de... dışarıdan destek alıyorum. Senin bilmen gereken tek şey bu işin bir şekilde hallolacağı. Ücretime gelince, iki yüz ellini alırım. Pazarlık yok."

"İki yüz elli *bin* mi?" Marin ne beklediğini bilmiyordu. Sal onun pahalı olduğunu söylemişti ama bu rakam düşündüğünden bile yüksekti.

"Paranın karşılığını alacaksın."

"Ama ben..." Merak ettiği bir sürü şey vardı ama sormaya hangisinden başlayacağını bilmiyordu. Hayatında ilk kez böyle bir olaya bulaşan saf bir gerzek gibi konuşması sinirini bozuyordu ama tam olarak öyleydi. Julian'la yalnız görüşmek için o kadar ısrar ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Keşke Sal yanında olsaydı. "Önce... önce yarısını ödesem olmaz mı?"

"Olmaz." Julian'ın kahkahası kısaydı, daha çok havlamaya benziyordu. "Hepsini peşin ödeyeceksin. Nakit ya da banka havalesiyle."

"İyi ama... çeyrek milyon dolarlık bir ödemeyi nasıl açıklarım bilemiyorum." O kadar parası vardı ama elbette vadesiz hesabında boş boş yatmıyordu. Dahası geçerli bir sebebi olmadan o kadar para harcayamazdı. "Şüphe uyandırmaz mı?"

"Havale yapacaksan sana bir derneğin IBAN numarasını vereceğim. Yasal, uzun zamandır faaliyet gösteren bir dernek. Daha önce derneklere bağış yaptın, değil mi?" Cevap bekleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di; yaptığını biliyordu. "Hatta sana makbuz da vereceğim. Vergi dairesi ya da herhangi biri sorgularsa bir kadın sığınma evine cömert bir bağış yapmışsın gibi görünecek."

"Sahiden mi?"

Julian cevap vermeye zahmet etmeden kahvesinden içti. Kendini yinelemekten hoşlanmadığı açıktı.

"Peki ama nasıl emin olacağım, yani işi gerçekten..."

"Bitireceğimden mi? Olamazsın. İşte bu noktada güven devreye giriyor." Julian öne eğildi. "Benim işimde güven büyük önem taşır. Ayrıca çift taraflı olması gerekir, Marin. Yani ben de sana güvenmeliyim. Güveniyorum da. Çünkü biricik arkadaşın Sal'e güveniyorum."

Marin'in bunu sindirmesi biraz uzun sürdü; bu sırada aklından yüzlerce farklı senaryo geçerken Julian onu sabırla bekledi. Sonunda Marin, "Anlaştık diyelim, harekete geçeceğin zamanı ne zaman öğrenebilirim?" diye sordu.

"Süreçle ilgili hiçbir şey bilmeyeceksin. İş bittiğinde öğreneceksin. Birkaç hafta sürebilir."

"*Hafta* mı?"

Julian kahve fincanını masaya bıraktı. "Bu buluşmayla asıl olay arasında ne kadar zaman geçerse o kadar iyi. Çoğu insanın yakalanmasının sebebi işin ödeme yapılır yapılmaz halledilmesi ve müşterinin işin fazla içinde olmasıdır. Seninle diğer meselelerin arasına ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi olur."

Marin bir şey demedi. Bu konuştukları şeyler Julian'a ne kadar sıradan geliyorsa ona da o kadar sıradışı geliyordu. Oturmuş ciddi ciddi birini öldürmeyi konuşuyorlardı. Marin o işi ciddi ciddi yaptırıyordu.

"Sen bana sırf birini öldürtmek için para ödemiyorsun, Marin." Julian gayet rahat konuşuyordu. Başkalarının onu duymasından hiç çekinmiyor gibiydi. "Tek derdin öldürme işiyse bunu kendin de yapabilirsin, bunun için yeterince öfkeli görünüyorsun. Ya da sokaktan bir serseri çevirip çok daha az bir paraya ona yaptırabilirsin. Öldürmek işin en kolay tarafı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin şaşakaldı. Hayatında ilk kez birinin ağzından böyle sözler duyuyordu.

"İşin ucu sana değmesin diye bu kadar para ödüyorsun." Julian kahvesini yudumladı. "Araba kazası ya da sonu acı biten sıradan bir gasp olayıymış gibi, ne bileyim tuhaf bir hastalıkmış gibi ya da yangın veya boğulma olayıymış gibi görünebilmesi için. Beklenmedik ama akla yatkın bir şey. İnandırıcı olması için herkes kadar şaşırman, olay yerinden olabildiğince uzakta olman ve haberi hiç beklemediğin bir anda alman lazım. Hatta kocanın seni aldattığını bilmemen daha iyi olurdu." Duraksadı. "Kocan senin bildiğini biliyor mu?"

"Bilmiyor." Marin'in sesi titriyordu. Yalnızca sesi değil, bütün vücudu titriyordu. Julian'ın saydığı şeyler, sanki bunlar birinin nasıl... *öleceğine*... dair farklı yöntemler değil de tehlikesiz seçeneklerdi ve Marin buna ne tepki vereceğini bilmiyordu.

"Seni aldattığını nasıl öğrendin?"

Marin, "Özel dedektif," deyince Julian'ın gözleri kısıldı.

"Hangisi?"

Marin başını salladı. "Bunun da konumuzla ilgisi yok."

Marin nedense Vanessa Castro'nun adını vermek istememişti. Castro bu ilişkiyi oğlunun kaybolmasını araştırırken tesadüfen öğrenmişti ki Marin o konuda da konuşmak istemiyordu. Bunların hiçbiri Julian'ı ilgilendirmezdi.

"Benden bir şeyler saklaman işimi zorlaştırır," dedi Julian.

"Dediğin kadar iyiysen bunun önemli olmaması gerek," dedi Marin. Sesi Julian'a meydan okur gibi çıkmıştı.

Julian'ın çenesi kasıldı, sonra yeniden rahatladı. "Başka kim biliyor? Terapistin biliyor mu?"

"Terapiste gittiğimi nereden biliyorsun?" Julian onu mu sınıyordu? Yoksa Sal ona hakkında bu tür bilgiler vermiş miydi?

"Senin gibi kadınlar terapiste giderler."

"Artık gitmiyorum." Marin'in Dr. Chen'in adını vermek gibi bir niyeti de yoktu. Julian gözünü korkutuyordu ama bir yan-

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

dan da hayatındaki herkese karşı korumacı hissetmesine sebep oluyordu. "Kocamın yasak aşkını –ki onu da daha bugün öğrendim– söylemiş olabileceğim hayatımdaki herkesi tek tek soracaksan bu masadan zor kalkarız."

Julian belli belirsiz gülümsedi. Marin az evvel nasıl bir teste tabi tutulduysa belli ki geçmişti.

"Dedektifini geri çekmen lazım," dedi. "Hemen."

"Oldu bil," dedi Marin ama yalan söylüyordu. Julian'ın, öldürmek için tutulduğu kadının bir özel dedektif tarafından takip edilmesini istememesini anlıyordu ama Vanessa Castro'ya bütün araştırmalarına son vermesini söylemek gibi bir niyeti yoktu. Ona sadece *yasak ilişkiyi* araştırmayı bırakmasını söyleyecekti. Sebastian'la ilgili araştırmaları olduğu gibi devam edecekti.

"Tamamdır. Şimdi en önemli noktaya geldik." Julian öne doğru eğildi. "Parayı bana havale ettiğin anda onay vermiş olursun. O zaman işe başlarım. Bir de bakmışsın birkaç gün sonra sabah uyandığında fikrini değiştirmişsin, olsun, sorun yok. Ama parayı unut. Geri alamazsın. Anladın mı?"

"Anladım." Yine titremeye başlıyordu ki çok saçmaydı, buraya kadar gelmişlerdi. Julian'a en kötü tarafını göstermişti: Şaka yapmıyorken ya da sarhoş değilken Sal'e bile güçlükle gösterdiği tarafını, onu doğruca cehenneme gönderebilecek tarafını.

Daha da kötüsü hapse. Çünkü zaten cehennemde yaşayan birini cehennemle tehdit edemezdiniz.

"Neden ondan boşanmıyorsun?" dedi Julian. "En hızlı kurtuluş şekli değil belki ama en risksizi. Tanıdığım çok başarılı bir avukat var, istersen seni ona yönlendirebilirim, ücret karşılığında tabii. Kocanın bütün pisliklerini ortaya dökerek hakkın olan her şeyi almanı sağlar."

Marin şaşırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

O ve Derek *boşanmayacaklardı*. Boşanmak çok sancılı bir süreçti ve yalnızca Derek'in McKenzie'yle ya da ondan sonra hayatına kim girerse onunla serbestçe birlikte olmasına yarardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dolayısıyla kaybeden tek kişi Marin olurdu. Üstelik Marin, Tia gibi çoğu şeyini kaybederdi. Ama o daha fazla bir şey kaybetmek istemiyordu.

"Ben sadece başka bir seçeneğinin daha olduğunu söylüyorum," dedi Julian. "Çünkü bu yolu seçerken risklerini de göze almalısın. Kaza gibi görünse bile yine de biri ölecek ve bu gibi durumlarda ilk şüpheli her zaman eştir. İşin içine polis karışabilir. Otopsi yapılabilir. Sorguya çekilebilirsin. Üstelik kocan kamuoyunca tanınan biri..."

"Affedersin ama sen neden bahsediyorsun?" Julian'ın sözünü kesmemeliydi ama kafası karışmıştı. "Ben buraya Derek için gelmedim. O benim *kocam*." Az kalsın *ve çocuğumun babası* diye ekleyecekti ama son anda kendini tuttu.

Şimdi şaşkın görünme sırası Julian'daydı. Hazırlıksız yakalanmışa benziyordu. Marin bunun sık sık olmadığı izlenimine kapıldı. "Kocanın ölmesini istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır." Çıplak selfie ekranda belirene kadar telefonunun tuşuna bastı. "Sorun Derek değil. *Bu kadın*."

Julian arkasına yaslanıp Marin'i uzun uzun süzdü. "Sal bana öyle demedi."

Ah, Sal. Sal'in öyle yapmasını, yani Derek'i öldürtmesini umduğundan şüphesi yoktu. Ama Marin, Derek'in ölmesini asla istemezdi. O, Sebastian'ın babasıydı. Ne olursa olsun, Marin evladının babasına zarar verecek bir şey yapmazdı. Ekran kararana kadar fotoğrafa baktı, bakarken de işini berbat ettiği için içinden Sal'e sövdü.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu Julian'a.

"Yoo," dedi Julian, belli belirsiz gülümsemesi yerine dönmüştü. "Aslına bakarsan işimi kolaylaştırır."

Sonraki birkaç dakika boyunca ikisi de bir şey demedi ama Julian şimdi ona daha farklı bakıyordu. O buraya Marin'in bir adamı öldürmesini istediğini düşünerek gelmişti ama Marin'in hayatını mahveden kişi bir kadındı. Ailesinden geriye kalan son parçayı çalmaya çalışan bir kadın. Bu onu bir canavar yapıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sa yapsındı. Son on dört saatte McKenzie'nin ölümünü onlarca farklı şekilde hayal etmişti zaten –birinde otobüsün altında kalıyor, birinde pencereden düşüyor, birinde kocaman bir obruğun içine düşüyor, birinde de uçurumdan aşağıya itiliyordu– ve Marin her senaryoda inanılmaz bir rahatlama yaşıyordu.

Üniversite öğrencilerinin oturduğu köşedeki masadan bir kahkaha tufanı koptu. Grupta üç erkek iki kız vardı ve Marin'in bakışları kızlardan birine takıldı: Yanında oturan yakışıklı, kendinden emin oğlana âşık olduğu apaçık belli olan uzun kahverengi saçlı, ışıl ışıl gözlü kıza. O kız Marin'e yirmi yıl önceki hâlini hatırlattı. Yanlış anlaşılmasın, Marin'in o yılları çok güzeldi. Şu son bir yıl cehennem gibi geçiyordu.

"Onu hâlâ seviyorum," dedi, Julian'dan ziyade kendine.

Julian ceketinin iç cebine uzanıp kuşe kâğıtlı bir broşür çıkardı. Aile içi şiddet mağduru kadınlar ve çocukları için kurulmuş yerel bir sığınma evi olan Rise'ın broşürüydü. Orası gerçek bir hayır kurumuydu, hatta Marin oraya bağış yaptığını hatırlıyordu. Her yıl ona Noel kartı gönderdiklerinden emindi. Julian broşürün arka sayfasının altına on altı haneli bir numara yazmıştı, Marin bunun IBAN numarası olduğunu düşündü.

Ürperdi. Yasal bir hayır kurumu üzerinden para aklayabildiğine göre Julian'ın bağlantıları bayağı sağlam olmalıydı.

"Bu geceden sonra bir daha görüşmeyecek ve konuşmayacağız," dedi. "Parayı transfer ettiğinde işlemleri başlatmak için onay vermiş olacaksın. Sana bilgi vermeyeceğim. Ne zaman olacağını bilmeyeceksin. Ve unutma, para iadesi yok. Anladın mı?"

Julian o gece ilk kez bir şeyi ikinci defa söylüyordu. "Anladım."

"Düşünmek için vaktin var. Eğer yarın sabah saat dokuza kadar parayı göndermemiş olursan bu işten vazgeçtiğini varsayacağım."

"Ya o kadar hızlı karar veremezsem?"

Julian yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Sen kararını zaten verdin, Marin, yoksa şu anda burada olmazdım.

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

Mesele tetiğe basıp basamayacağın." Gülümsemesi genişledi. "Kötü bir şakaydı. Orası benim işim, senin değil."

Sonraki birkaç dakika boyunca konuşmadılar. O sessizlikte lokantanın gürültüsü yükseldi. Üniversite Caddesi'ndeki barlar kapanmaya başladığından üniversiteli gençler içtikleri biraların etkisini azaltacak ucuz, yağlı yiyecekler yiyebilecekleri yerler arıyorlardı.

Hesap gelince Julian masaya yüz dolar koydu. Bu fazlaydı, ayrıca Marin de ödeyebilirdi ama Bets mercan rengi dişleriyle gülümseyerek parayı cebine attı, üstünü de vermedi.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi onlara.

Yan masadaki üniversiteli kızlar kıkır kıkır gülerlerken onların yanındaki bölmeye yeni oturan grup, içlerinden birinin telefonunda izledikleri videoyla ilgili müstehcen espriler yapıyordu. Onların bitişiğindeki masada evsiz bir adam, yanındaki evsiz adama başka bir evsiz adamla ilgili bir olayı yüksek sesle anlatıyordu. Marin onların kokusunu alabiliyordu, sokakların pis kokusu giysilerine sinmişti, banyo yüzü görmemiş bedenleri buram buram bayat ter kokuyordu.

Fakat Marin bunların hiçbirinden şikâyetçi değildi. Bilakis, ortamın gürültülü olması işine geliyordu. Kimse Julian'la konuştuklarını duyamazdı. Kimse söylediği sözleri duyup dehşete düşemezdi, bilhassa da henüz söylemediği sözü. Onu yargılayabilecek tek kişi tam karşısında oturuyordu ama Julian ahlak pusulası bozuk biri olduğundan onun fikirlerinin pek bir önemi yoktu.

"Seninle tanışmak benim için bir zevkti, Marin," dedi ve böylece buluşmayı bitirdi. "Eve giderken dikkatli ol."

Ses tonu neşeli ve mütevazıydı. Marin onun ne kadar normal, ne kadar aklı başında ve ne kadar çekici göründüğünü düşünmeden edemedi.

El çantasını alıp oturduğu koltuktan kayarak kalktı ve ceketini giydi. "Sana nasıl ulaşacağım?"

"Ulaşamayacaksın." Julian başını kaldırıp ona baktıysa da ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerinden kalktı ne de vedalaşmak için elini uzattı. "Bundan sonrasında Sal üzerinden haberleşeceğiz."

Vedalaşmaları da merhabalaşmaları kadar kısa oldu.

Marin lokantadan çıktığında yağmur yağıyordu, başını gökyüzüne çevirip bir süre öylece durarak yağmur damlalarının yüzünü ıslatmasına, makyajını bozmasına, onu günahlarından arındırmasına izin verdi.

Olayların bu noktaya geldiğine inanamıyordu.

Aklını kaçırmış olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başlarda Kenzie bu ilişkiyi heyecan verici bulmuştu. Bütün yasak ilişkiler başta öyle olurdu. Ama şimdi bir otel yatağında yatmış, yanında horlayan Derek'i dinlerken aralarındakinin tüm ışıltısını yitirdiğini hissediyordu.

Evli erkekler yorucudur. Onlarlayken, bulunduğunuz yerdeki bütün oksijeni soğurmak gibi bir huyları vardır. Hep onların programına göre hareket edersiniz, buluşacağınız mekân ya da zaman her an değişebilir. Birlikte gidebileceğiniz yerler sınırlı olduğu gibi oralarda geçireceğiniz vakit de sınırlıdır, genellikle yapacak başka işleri vardır. Aileleri önceliklerdir. Ama siz aileden değilsinizdir.

Siz alt tarafı bir kapatmasınızdır. Sizi boşlukları doldurasınız diye yanlarında tutarlar. Sizin sesiniz *önemsizdir*.

Otele giderek yanlış yapmıştı. Buluşmalarının arasını daha uzun tutmalıydı. Derek kendini salmaya başlamıştı ki Kenzie'yi arzulamayı bıraktığı anda ilişkileri bitti demekti. Karısının aksine Kenzie'yle birlikte olmaya mecbur değildi. Ona karşı sorumlulukları yoktu. Birlikte bir hayat inşa etmiyorlardı. Derek ondan sıkıldığı anda onu bırakırdı. Ama Kenzie buna hazır değildi.

Uzanıp telefonunu aldı, J.R.'a mesaj atarak sonrası için müsait olup olmadığını sormak istiyordu. J.R. birlikte olduğu adamlar arasında karısı olmayan tek kişiydi ama nihayetinde Kenzie'yi istememişti. Yine de arkadaş kalmaya karar vermişlerdi, ara sıra seks de yaparlardı. Bazen iyi gelirdi Kenzie'ye, bazen de kendini daha beter hissetmesine sebep olurdu. Ama bunu önceden kes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tirmek imkânsızdı. Kenzie o gün bir de bununla uğraşamayacağına karar vererek telefonu geri bıraktı. Evli erkeklerleyken hiç değilse yerini biliyordu.

Gece odaya çıktıklarında Derek yapacak işlerinin olduğunu söylemiş, o e-postalarını kontrol ederken Kenzie de kendi başına paralı televizyonda film seyretmişti. Film bittiğinde uyuyakalmıştı. Bir ara Derek de yatmış olmalıydı ama Kenzie'yi uyandırma gereği duymamıştı.

Onu oraya seks yapmak için götürmediyse niçin götürmüştü?

Kenzie yataktan çıkıp pencereye gitti ve perdeyi hafifçe araladı. Gün doğmaya başlamıştı, dışarının manzarası çok güzeldi. Derken gözüne camdaki yansıması ilişti, pembe saçının ne kadar sönük olduğunu görünce yüzü asıldı. Şimdi yeniden yıkaması ve bu kez kurutma makinesiyle kurutması gerekecekti. İçinden küfrederek banyoya duş almaya gitti, giderken de üzerindeki giysileri teker teker çıkardı.

Vücuduyla ilgili hiçbir kuruntusu yoktu. Uzun boylu ve zayıftı, Tanrı ona olağanüstü bir kas elastikiyetinin yanı sıra muhteşem bacaklar bahşetmişti. Ne var ki yüzü gayet sıradan bir yüzdü. Makyaj yapınca güzel oluyordu ama günlük hayatta rimelle parlatıcı dışında bir şey sürmezdi. Neyse ki artık yirmilerinde olduğundan cildi düzelmeye başlamıştı.

Kenzie'nin en büyük özelliği egzotik olmasıydı. Hawaiili baba, Fransız-Kanadalı anne... Erkekler onu hep beğenmişti. Gözlerini korkutacak kadar güzel değildi ama onları peşinden koşturacak kadar çekiciydi. Doğrusu, Kenzie sahip olduklarının farkındaydı. Yıllar önce, daha on yedisindeyken J.R.'la anlamıştı. Sonra on dokuzundayken Sean'la. Sean'dan sonra Erik'le. Erik'ten sonra karısından ölüm tehditleri aldığı Paul'le. Ve şimdi de Derek'le.

İlişkileri her seferinde aynı şekilde, Kenzie'nin "kıvılcım" dediği şeyle başlıyordu. Kıvılcım, Kenzie'yi onların radarına sokan şeydi. Eğer Kenzie'yi bir seçenek olarak değerlendirmemişlerse bile kıvılcımdan sonra değerlendiriyorlardı. Kimi zaman –arkadaşça ama ima dolu– bir söz söyleyerek yakıyordu bu kıvıl-

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

cımı, kimi zaman da göz süzerek. Evli adam bundan fazlasına açık değilse hiçbir şey olmuyor, kıvılcım öylece sönüveriyordu. Ama eğer daha fazlasına açıksa o zaman bir sonraki adımı atmak Kenzie'ye düşüyordu.

Baştan çıkarma evresi, evli adamın arzularına karşı koyma çabalarına bağlı olarak bazen haftalarca sürebiliyordu ama sonunda galip gelen hep arzular oluyordu (hem de her seferinde). Adamların, baştan çıkarma eylemini gerçekleştirenin *kendileri* olduğuna inanmaları önemliydi çünkü bu, kendilerini güçlü hissetmelerini, hâlâ "giderleri" olduğunu düşünmelerini sağlıyordu. İlk seksleri unutulmaz olmalıydı, bu da ancak öncesinde heyecanlı bir bekleyiş yaşanmışsa mümkündü. Dolayısıyla kovalamaca önemliydi.

Bir kez ona ve onunla birlikte olmanın verdiği hazza tutuldular mı Kenzie ilişkiyi kendi çıkarlarına göre kullanmaya başlayabilirdi. Beraber olduğu erkeklerden hoşlanmadığı söylenemezdi – aksine, her birinden sahiden hoşlanmıştı. Tanrı aşkına, hayat kadını değildi ya. *Belki* profesyonel kız arkadaş sayılabilirdi. Normal ilişkilerde olduğu gibi bu ilişkilerde de heyecanın asla yitirilmemesi gerekiyordu.

Ne var ki Derek'le olan ilişkisi o çıkmaz yola doğru hızla ilerlemekteydi. Altı aydır birlikteydiler, bu onun şimdiye kadarki en uzun ilişkisiydi ama Kenzie bayatlamaya başladığını hissediyordu. Derek ilgisini kaybetmeye başlamıştı ve Kenzie bu konuda ne yapacağını hiç bilmiyordu. İlk tanıştıklarında, Derek onunlayken sanki yeniden can bulurdu. Oysa şimdilerde, Marin'in yanındayken içinde yaşadığını düşündüğü o derin keder kuyusuna geri çekilmeye başlamıştı. Bu, Kenzie'nin şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir durumdu. Belli ki Derek'in Kenzie'yle geçirdiği vakitler ona eskisi kadar heyecan vermiyordu, eskisi kadar değmiyordu ve çok geçmeden artık uğraşmak istemeyeceği bir soruna dönüşecekti.

Otelin beleş saç kreminden sürdüğü saçlarını duruladıktan sonra bütün saç bakım ürünlerini kenara koydu, böylece gider-

BELONGS TO KAMYAR TEAM

ken onları da yanına almayı unutmayacaktı. Kendisi o kadar kaliteli ürünler satın alamazdı, tabii parasını bir başkası ödemediği sürece.

Yirmi dakika sonra banyodan çıktığında Derek kalkmış, bilgisayarını topluyordu. Kenzie'nin yerlere attığı giysileri katlanıp küçük bavulunun üstüne düzgünce konmuştu. Derek'in onun arkasını toplama ihtiyacı Kenzie'yi hem uyuz ediyor hem de eğlendiriyordu.

"Daha yeni gelmişiz gibi," dedi sırf konu olsun diye. Derek dün onu almaya geldiğinden beri doğru düzgün iki çift laf etmemişlerdi.

Derek ona bakmadı. "Banyoda işin bitti mi?"

Kenzie'nin yanından geçip gitti, biraz sonra Kenzie suyun sesini duydu. Otelin saç kurutma makinesini alıp aynanın karşısında saçlarını yaparken pembe boyanın bir kez daha akmaya başladığını fark etti, şimdi yeniden boyayıp boyamayacağına karar vermesi gerekiyordu. Kullandığı hazır boyanın kutusu sekiz dolardı; okul harcı, kira, mutfak giderleri, kedinin gereksinimleri, faturalar ve bölümü için gerekli olan araç gereçler derken her zaman para ayıramadığı bir lükstü bu. Aldığı öğrenci kredisi ve Green Bean'den kazandığı parayla kıt kanaat de olsa geçinebilirdi aslında... Ama annesinin kaldığı destekli yaşam merkezine ayda neredeyse üç bin dolar ödüyordu ve geçen yıl Paul'den aldığı yüklü para suyunu çekmek üzereydi.

İşte bu yüzden Derek konusunda son derece dikkatli davranmalıydı. Onu kaybetmeyi göze alamazdı. Zamanlama çok önemliydi.

Fön fırçasıyla saçına iri dalgalar attı; Derek'ten ıslak saçı hakkında bir kez daha laf işitmek istemiyordu. O gün her şey yolunda gitmek *zorundaydı*; Derek oradan mutlu ayrılmalı, böylece onu bir daha görmek istemeliydi. Kenzie küçük makyaj çantasını karıştırdıktan sonra biraz rimel sürdü, biraz allık, biraz da parlatıcı. Ardından siyah bir tanga, temiz bir tayt ve omzundan düşen bol bir üst giydi. Sutyen takmadı. İhtiyacı yoktu.

İşi bittiğinde ortaya çıkan manzara hoşuna gitti: Kendisi gibi görünüyordu ama daha süslüydü. Aynanın karşısında üç beş tane selfie çekti. Sonra aralarından en güzelini seçip #saçımpembegerisihikaye ve #otelhayatı etiketleriyle Instagram'da paylaştı. Sosyal medyada onu takip eden elli bin kişinin içinde gerçek arkadaşım diyebileceği bir avuç insan ya vardı ya yoktu, onlar da öyle sık sık otellerde kalmadığını gayet iyi biliyorlardı.

Ama önemli olan gerçek olması değildi. *Nasıl göründüğüydü.*

Uygulamayı sık sık yenileyerek beğenilerin artmasını izledi. Beğeni sayısının binin altında olması ya fotoğrafın sıkıcı olduğunu ya da doğru etiketleri kullanmadığını gösterirdi. Kenzie saçlarını olduğundan daha pembe gösteren bir filtre seçmişti ve aldığı çift tıklamalara bakılacak olursa takipçileri bunu beğenmişti.

Öte yandan Derek onun pembe saçını sevmiyordu. Kenzie saç rengini sık sık değiştirirdi, nitekim Derek'le tanıştıklarında sarıydı. Saçını pembeye ilk boyadığında Derek gülmüştü. Kenzie'nin bunu sırf muziplik olsun diye yaptığını düşünmüş olmalıydı çünkü yıkayınca çıkmadığını, hatta Kenzie'nin o renkte devam etmek istediğini öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Kenzie elbette saçının o renk olmasını istiyordu çünkü o bir sanatçıydı. Üstelik bu onun saçıydı ve pembeyken harika göründüğünü düşünüyordu.

Derek çoğu şeyin kendisiyle ilgili olduğunu sanırdı. Zengin adamların hepsi öyleydi gerçi – servetleri arttıkça her şeyi daha bir üstlerine alınır, kendilerine hayır denmesine de bir o kadar yabancılaşırlardı. Kenzie geçen ay peş peşe beş gece çalışmayı kabul ettiğinde, Derek bunu ettikleri kavga yüzünden Kenzie'nin ona sinirli olmasına ve onunla görüşmemek için bahane aramasına bağlamıştı. Oysa alakası yoktu. Kenzie o fazla mesaileri kabul etmişti çünkü o hafta hem kirayı hem de gelecek dönemin harcını yatırması gerekiyordu. O aptal kafe işi planlarını bozduğu için beyefendi bir zahmet kusura bakmayıversindi.

Telefonu ötünce Kenzie yüzünü buruşturdu. Farklı kişiler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için farklı zil sesleri ayarlamıştı ve bu bildirim sesi Tyler'ın numarasına aitti. Ev arkadaşına Derek'le kalacağını söylememişti. Söylemeyi bilerek unutmuştu; ne zaman Derek'ten konuşsalar çıkan kavgayı önlemek istemişti. Ty, Derek'le hiç tanışmamış olsa da onu hiç sevmiyordu.

Banyonun kapısı açıldı. "Kiminle mesajlaşıyorsun?" Derek, üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla banyodan çıkarken Kenzie'nin telefonuna göz attı. Onun arkasından banyodan odaya sıcak buharlar doldu.

Kenzie bilerek cevap vermedi; madem o Derek'e kiminle mesajlaştığını soramıyordu, o zaman Derek de ona soramazdı. Pencerenin önüne gitti. Ty'ın mesajını okurken yüzünü bir kez daha buruşturdu.

Neredesin? Hani kahvaltıyı beraber yapacaktık?

Kenzie cevap vermek istemiyordu. Ama vermezse Ty ondan yanıt alana kadar mesaj atmaya devam ederdi. En iyisi yazıp kurtulmaktı.

Hâlâ Derek'leyim, diye yazdı. Birkaç saate döneceğim ama işe gitmem lazım. Fazla mesai aldım. Gönder'e basıp kendini hazırladı.

NE??? Cevabı hızlı olmuştu. Bilsem bu saatte kalkmazdım! Dün gece eve üçte geldim, üçte!! Odanda olmadığını bilmiyordum bile. Güya bu öğlen Tepedeki Ev maratonu da yapacaktık?!!

Doğru diyordu, yapacaklardı. Kenzie *Tepedeki Ev*'in ilk bölümünü kendi başına izlemek istemiş ama çok korkunç olduğu için izleyememişti. Bunun üzerine, birden bir yerlerden hayaletler çıkan film ve dizilerden nefret etmesine rağmen Ty'ı ikna etmiş ve beraber izlemişlerdi. Dizi onları fena sarmış, Ty gece işe gitmeden önce kalan son üç bölümü izlemeye karar vermişlerdi.

Ama Derek mesaj atınca Ty'ı unutmuştu. İş arkadaşı vardiyasını alıp alamayacağını sorduğunda onu bir kez daha unutmuş ve kabul etmişti çünkü paraya ihtiyacı vardı.

Özür dilerim, haklısın, ben berbat bir arkadaşım, diye yazdı. Koskoca bir dakika geçti.

Önemli değil, diye yazdı sonunda Ty ama önemli olduğu öyle

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

yazmasından belliydi. Sana evli ve yaşlı erkek arkadaşınla iyi eğlenceler.

Telafi edeceğim, diye yanıtladı Kenzie. Bu hafta sonu paramı alayım, sana söz. Ezell's Chicken'dan tavuk söyleyeceğim, mangolu margarita içerek Tepedeki Ev izleyeceğiz!!

Neyse ne, dedi Ty.

Kenzie derin bir oh çekti. *Neyse ne*, Ty dilinde tamam demekti. *Neyse ne*, Ty dilinde ayrıca, *bir daha beni yüzüstü bırakırsan seni hayatta affetmem* de demekti, o yüzden bir daha aynı haltı yememesi gerektiğini biliyordu. Tanrım, kontrolün onda olduğu zamanları nasıl da özlüyordu. Normalde programı son derece düzenli olurdu ama son altı aydır her şeyi Derek'e göre ayarlıyordu. Evli bir adamın yörüngesinde hareket etmek kolay değildi.

Kenzie sinirle mesajlaşma uygulamasını kapatıp telefonunu yatağın üstüne attı. Derek ona yine kiminle mesajlaştığını sormak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Kenzie'nin yanına gitti. Omuzlarını ovdu. Boynunu öptü. Kenzie bunun ne demek olduğunu, Derek'in bunu nereye vardırmak istediğini biliyordu. Derek ancak seks yapmak istediğinde böyle sevgi gösterilerinde bulunurdu. Kenzie onun kollarından sıyrılıp pencereye doğru yaklaştı.

Derek, Kenzie'nin sinirli olmasını her zamanki gibi yine kendine bağladı. Gerçi bu sefer sahiden de öyleydi, o yüzden kendini affettirmesi için çabalaması gerekecekti.

"Bebek, bu kadar keyifsiz olduğum için özür dilerim," dedi.

Kenzie'nin arkasına geçtiğinde Kenzie adamın üstünün hâlâ çıplak olduğunu fark etti. Derek kollarını Kenzie'nin beline dolayıp bütün vücudunu onunkine bastırdı. Yüzünü ensesine gömüp kokusunu içine çekti. O bunları yaparken Kenzie onun boyunu, topuklu giydiğinde bile ondan daha uzun olmasını ne kadar sevdiğini hatırladı. Derek yanağını Kenzie'nin yanağına dayadı, müthiş kokuyordu. Nordstrom'dan aldıkları parfümün kokusuydu bu; Kenzie'nin seksi bir kokusu var diye seçtiği pahalı parfümün. Derek duştan sonra sıkmış olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hamburger konusunda eşeklik ederek seni üzdüğümün farkındayım. Muhtemelen Big Mac söylemişimdir çünkü kafam çok doluydu ve dikkatim başka yerdeydi. Aslına bakarsan bu bile başlı başına büyük bir hataydı. Çok özür dilerim."

Kenzie şimdiden yumuşamaya başladığını hissetti. Derek hakkıyla özür dilemeyi; iyi bir özrün, yaptığı yanlışı kabul etmenin yanı sıra söylediği kötü sözlerin karşısındaki kişiyi nasıl etkilediğini net bir biçimde anlamasını gerektirdiğini tanıştığı bütün erkeklerden daha iyi biliyordu.

"Bu aralar iş çok yoğun, dahası finansörlerin sağı solu belli olmamaya başladı. Herkes benden kontrolüm dışında olan şeyler istiyor ama bunun acısını senden çıkarmak istemezdim." Derek'in sesi sahiden üzgündü ve bu, Kenzie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Özür dilerim, Kenz."

"Önemli değil," dedi Kenzie ve nihayet kendini onun kollarına bıraktı. Derek güçlü kollarını ona daha sıkı doladı. Kenzie Derek'in dudaklarını boynunda hissetti, nefesi sıcacıktı.

Derek üzgün olduğu için şimdi o da üzülmeye başlamıştı ve Derek'in keyfini yerine getirmek istiyordu. Ama bu kadar önemsemekten de nefret ediyordu çünkü normalde önemsemezdi. Derek'e bağlanmaya başlamasından nefret ediyordu. Onun hakkında çok şey biliyordu; oğlu için yanıp tutuştuğunu, bu yüzden hep üzgün olduğunu biliyordu. Şimdi yanlış hamburgeri alarak stresine stres katmış olabileceğini düşünmek canını sıkıyordu. Kenzie onun hep Quarter Pounder yediğini biliyordu. *Bunu biliyordu*. Ona Quarter Pounder almalıydı çünkü yanlış söylediğinden o da şüphelenmişti. Ama arabadaki sessizliği ve torpido gözünün üstüne ayaklarını koymasına söylendiği için ona kızmıştı.

Onların ilişkisi böyleydi işte. Derek bir vurdumduymazlık yapar Kenzie kendini kötü hissederdi, Kenzie kendini kötü hissedince Derek de kendini kötü hissederdi, o kötü hissetmeye başlayınca Kenzie daha da kötü olur, Derek'in keyfini yerine getirmek için her şeyi yapardı. Onların olayı buydu ama Kenzie bunu *yapmamak* için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yaşadıkları şey bir

BELONGS TO KAHVECİ TEAM

kaçamaktan ibaretken her şey daha kolaydı. Ama gittikçe gerçek bir ilişkiye evriliyor, bu da Kenzie'nin hayatına hazır olmadığı bir karmaşa ekliyordu. Hisleri mantığının önüne geçmeye başlamıştı. Oysa Kenzie, J.R.'dan beri bunun olmasına izin vermemişti.

Derek'in eli aşağıya, taytının belinin altına indi, bu sırada hâlâ boynunu öpüyor ve özürler diliyordu, derken eli kasığını buldu ve okşamaya başladı. Vücudunun her zerresi alev alırken Derek'in başparmağıyla işaretparmağı ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Dahası, taytıyla külotunun kumaşı incecikti, bu sayede Derek'in yaptığı her şeyi iliklerine kadar hissediyor, daha fazlasını istiyordu. Nefes nefese, Derek'e doğru yaslanıp poposunu onun sertleşen penisine dayadı. Derek bunun, ona artık kızgın olmadığı ve ona her şeyi yapmasını istediği anlamına geldiğini biliyordu.

Her şeyi.

Kenzie onu öpmek için arkasına dönmek istedi ama Derek'in ona izin vermemesi onu daha da azdırdı. Derek'in eli taytından ve tangasından içeri kaydı, hemen sonra, Kenzie'nin ne kadar ıslak olduğunu fark ederek inledi. Kenzie, Derek'in buna her seferinde şaşırmasına; onu o noktaya getirmek için fazla uğraşmasının gerekmemesinden, Kenzie'nin her zaman hazır olmasından memnun olmasına bayılıyordu. Bunun Derek'e kendini tanrı gibi hissettirdiğini biliyor, ona kendini öyle hissettirebilmeyi seviyordu. Derek onun daima öyle olabilmesi için her şeyi yapardı çünkü sabırlıydı ve Kenzie'yi orgazma ulaştırabilmek için yapması gereken hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Derek'in parmakları Kenzie'nin içindeydi ve bu muhteşem bir histi ama Kenzie daha fazlasını istiyordu, böylece taytını indirip öne, pencereye doğru eğildi ve ellerini soğuk cama dayadı. Aşağıda yürüyen herhangi birinin, başını kaldırıp baksa onları görebilecek olması umurunda değildi. Derek'in yüzü şimdi ellerinin olduğu yerdeydi, dili her yerdeydi ve her şeyin tadına bakıyordu, bu muhteşem olduğu kadar garipti de... Dahası Derek, sanki Kenzie bunları ona yapıyormuşçasına zevkle inliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte Derek'le ilişkisini farklı kılan buydu. Evet, seksti ama aynı zamanda seksin ona kendini nasıl *hissettirdiğiydi* de. Onunla sevişirken istediği her şey olabiliyordu. İstediğini söyleyebiliyordu. Daha önce hiç kimseyle olmadığı biçimde tamamen özgürdü. Sokakta elini tutmasını nasıl isteyeceğini bilmiyor olabilirdi ama dilini daha derine sokmasını nasıl emredeceğini biliyordu. Kenzie, Derek'in yüzüne karşı kıvranarak boşalırken Derek o tamamen boşalana ve ona durmasını söyleyene kadar durmadı.

Kenzie arkasını döndüğünde Derek iç çamaşırını indiriyordu ama Kenzie onu içinde istiyordu, böylece Derek'i yatağa itip üstüne çıktı, gözlerinin içine baktı, eğilip onu öptüğünde dudaklarında kendi tadını aldı. Onunla dayanabildiği kadar sertçe birlikte oldu, ta ki Derek onun adını haykırana, gözleri pörtleyene ve alnındaki damar şişene kadar.

Kenzie'nin o âna dair sevdiği iki şey vardı. Birincisi, Derek'in çirkin göründüğü tek an olmasıydı, onun dışında her zaman yakışıklıydı. Her zaman. McDonald's'ta götlük yaparken, eski şarkılardan konuşurken, torpido gözünün üstüne ayaklarını koydu diye onu azarlarken bile yakışıklıydı.

İkincisi, ilişkilerinde Kenzie'nin kontrolü tamamen eline aldığı tek an olmasıydı. Normalde her şeyin kontrolü Derek'teydi, dolayısıyla onun böyle –bu kadar şiddetli ve Kenzie'nin orgazm olmasını beklemek zorunda kalmadan– boşalmasını sağlamak Kenzie'nin yapabildiği tek şeydi.

Bunlarla beraber, Kenzie'nin bir de nefret etmeye başladığı bir şey vardı. O da ona, birlikte geçirdikleri vaktin bir son kullanma tarihi olduğunu hatırlatmasıydı. Çünkü seksten hemen sonra Derek işe gidecek, Kenzie de boktan apartman dairesine, ona dargın ev arkadaşına ve ihmal ettiği kedisine, birbiriyle uyumsuz kâselerle dolu mutfak dolaplarına ve bir milyoncu noodlelarıyla dolu çekmece gözlerine dönecekti, kendini ilişkileri başlamadan önce hissettiğinden daha boşlukta hissedecekti çünkü Derek'le geçirdiği her gün, onunla her birlikte olduğunda kendinden bir parça kaybediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksten sonra sarılıp yatmadılar. Bunun yerine, Kenzie tatmin olmuş bir biçimde yatakta uzanıp Derek'in giyinmesini izledi; büyük bir özenle gömleğinin düğmelerini ilikleyip pantolonunun içine sokmasını, ayakkabılarının bağcıklarını kusursuzca bağlayışını seyretti. Derek'in ayakkabıları onunla Ty'ın bir aylık kirasından daha fazla ediyordu. Kenzie bunu biliyordu çünkü internetten bakmıştı.

"Seni eve bırakamayacağım, doğruca ofise gitmem gerek," dedi Derek. "Ama bence burada kal. Kahvaltını yap. İstersen masaj yaptır. Faturayı odaya kestir. Taksi için de para bırakacağım."

Kenzie doğruldu. "Kahvaltıyı beraber yapamaz mıyız?"

Derek'in gelip yanına oturmak istediğini hissetti; beden dilinden belliydi, yatağa yaklaşmak istiyor ama kendine engel oluyordu. Son birkaç seferdir böyleydi; onunla vedalaşacağı sırada tuhaf bir biçimde ikileme düşüyordu. Sanki söylemek istediği başka şeyler varmış gibi. Sanki bu ilişkiyi *hemen* oracıkta bitirmesi gerektiğini biliyor ama bir türlü yapamıyormuş gibi.

"Toplantım var," dedi. "Ama sen aşağı in, kahvaltını yap. Sana afiyet olsun. Bu arada, çıkacağın zaman..."

"Yan çıkışı kullanırım."

Derek başıyla onayladı ve Kenzie yatağa geri uzanırken nihayet yanına gidip onu öptü. Dudağından öpmüştü ama durgun bir öpücüktü bu. Öyle ki, Kenzie onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. İlk aylarda ne kadar rahat vedalaşırlardı.

Şimdiyse çok zordu.

Derek çantasını alıp gitti. Kenzie yüzünü pencereye dönüp güzel ağaçlara ve kapalı gökyüzüne bakarak bu lüks otel odasındaki son anlarının tadını çıkarmaya çalıştı. Bu odanın geceliği, Green Bean'de bir haftada topladığı bahşişlerden daha fazla ediyor olmalıydı. Ne moral bozucu. Derken midesi guruldadı ve neşelendi – hiç değilse kahvaltı edebilecekti ki otelin restoranın avokado tostlu Benedict usulü yumurtası enfesti.

Banyoya giderken komodinin üstündeki parayı görünce durdu. Derek ona para bırakmıştı ama taksinin tutacağından çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha fazlaydı. Banknotlardan oluşan deste kalındı, içi yirmiliklerle ve elliliklerle doluydu. Kenzie desteyi alıp sayınca ağzı bir karış açık kaldı.

Derek ona beş bin dolar bırakmıştı.

Daha önce de ona para verdiği olmuştu, elbette vermişti. Bir keresinde kirası tam çıkışmamıştı, bunu laf arasında Derek'e söylediğinde Derek bozukluk çıkarır gibi çıkarıp ona üç yüz dolar vermişti. Bir keresinde de tavuk almak için Cash n' Carry'ye uğraması gerektiğini, geç kalırsa tavukların tükenebileceğini söylediğinde Derek iğrenmiş gibi yaparak başını sallayıp ona iki yüz dolar vermiş ve Whole Foods'a gidip çok daha sağlıklı olan organik, serbest gezen tavuklardan bol bol almasını söylemişti.

Bütün otel masraflarını, neredeyse bütün yemekleri o ödüyordu; New York yolculuğunun ve Hamilton biletlerinin yanı sıra Bloomingdale's'te yaptığı alışverişin parasını da Derek ödemişti. Hatta Bloomingdale's'te ona iki bin iki yüz dolarlık bir Dolce&Gabbana çanta almıştı. *İki bin iki yüz dolar*. Derek onu elinin gidip durduğu renkli çantayı alması için ikna etmeye çalışmıştı ama sonunda sağduyusu galip gelmiş ve siyah olanı seçmişti. Çünkü bir daha asla o kadar güzel bir çanta alamayabileceğini, dolayısıyla aldığının her şeye uyması gerektiğini biliyordu.

"Emin misin?" diye sormuştu Derek'e, kasada onu kolundan tutarak. O sırada kasiyer sırıtışını gizlemek için genişçe gülümsüyordu. Öylesi bir sahneye daha önce de şahit olduğuna şüphe yoktu.

"Eminim." Derek kredi kartını uzatmıştı. "Çiçekli olanı da ister misin?"

"Çiçekliler bu aralar çok moda," diye araya girmişti kasiyer, gülümsemesini bir elli volt daha artırarak.

"Hayır." Kenzie gülmüştü. "Gerek yok."

Kasiyerle göz göze geldiklerinde kadının yüzünde yazan mesajı kolaylıkla okudu: *Tatlım, aptal olma. Çiçekli olanı da al*. Zavallı kadın nereden bilecekti? Onun tek gördüğü Kenzie'nin pembe

BELONGS TO KAMUSEL TEAM

saçları ve kikirdemesiydi ama Kenzie'nin bir Dolce&Gabbana çantasına daha ihtiyacı yoktu. O, uzun soluklu düşünüyordu.

Dolayısıyla, beş bin dolar hedeflediği çıtanın çok altında kalırdı. Beş bin dolar annesinin iki aylık bakımını bile karşılamıyordu, kaldı ki evli bir adamın koynuna sonunda eline beş bin dolar gibi komik bir rakam sıkıştırsın diye girmiyordu altı aydır.

Bunun ne demek olduğunu öğrenmeliydi. Komodinin üstündeki telefonunu alıp Derek'e mesaj attı.

Selam canım, burada bir şey unuttun mu?

Derek cevap vermedi. Muhtemelen araba kullanıyordu, Kenzie restorana inmeden önce banyoya işemeye gitti. Belki de sadece hediyeydi. Kenzie son zamanlarda para sıkıntısı çekiyordu –gerçi ne zaman çekmiyordu ki?– yani Derek yardım etmek istemiş olabilirdi.

Henüz bitmemiş olabilirdi.

Kenzie restorana inmiş, yumurtası ve avokado tostu gelmişti ki Derek ancak cevap yazdı. Ofisin otoparkına yeni girmiş olmalıydı.

Hepsi senin. Oradayken bir şey demedim çünkü söylersem almayacağını biliyordum.

Hah. Sen öyle san.

Ama ziyanı yoktu, bu oyunu o da oynayabilirdi. Abartılacak bir şey değilmiş gibi davranacaktı. Çok tatlısın. Ama hiç gerek yoktu! Bir dahaki görüşmemizde geri vereceğim.

Derek'in yanıtı hızlıydı. Bir daha görüşmeyeceğiz, yazdı. Bu bir veda. Bu şekilde bitirdiğim için özür dilerim ama artık devam edemem. Bana yaşattığın harika anlar için teşekkürler, Kenzie, senin için her şeyin en iyisini diliyorum.

Kenzie'nin elleri öyle bir titriyordu ki neredeyse telefonunu düşürecekti. Ödlek. Böyle mi bitiriyordu? Mesajla? Bir de beş bin dolar bırakıyordu. Ne için? İncinen duygularını onarsın, ayrılığı kolaylaştırsın diye mi? Kimin için incinecekti duyguları? Onun için mi?

Hem ona bu işten hepi topu beş bin dolarla sıyrılabileceğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündüren neydi? Paul sıyrılamamıştı, Derek de sıyrılamayacaktı. Yok öyle yağma. Yarım yıldır bütün zamanını ve enerjisini kara deliğin duygusal eşdeğeri olan bir adama yatırmışken buna asla izin vermezdi.

Kendini zorlayarak derin nefesler aldı. Şimdi söyleyecekleri önemliydi. Yazmaya başladı, başparmakları Android telefonunun ekranına pat pat vuruyordu.

Derek, lütfen. Seni seviyorum. Bunu bize yapma. Konuş benimle.

Bu orospu çocuğu ondan üç kuruşa kurtulacağını sanıyorsa yanılıyordu.

Yeniden denedi. Bana beni bir daha görmek istemediğini söylüyorsan, bunu gerçekten istiyorsan tamam. Seni rahat bırakırım. Ama Derek, ben seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Sana ihtiyacım var.

Sen başıma gelen en kötü şeysin, diye yanıtladı Derek.

Aman Tanrım. Sahiden bitmişti. Her şey berbat olmuştu.

Garson su bardağını yeniden doldururken Kenzie masada oturmuş, odadan çıkmadan önce Dolce&Gabbana çantasına tıkıştırdığı para destesini düşünüyordu. Bunun geldiğini nasıl görememişti? Bir kaçamağın ömrü balayı süresi kadardı, iki ay önce o süreyi aştıklarını fark etmeliydi. O zamandan beri Derek sessizleşmeye başlamış, otel odasına girer girmez seks yapmak istemeyi bırakmıştı. Daha eleştirici, daha aksi, daha dalgın biri olup çıkmıştı.

Kenzie anlamalıydı ama o sırada Derek'e âşık olmakla ve bu seferki ilişkisinin gerçek olabileceğini düşünmekle meşguldü. Oysa ne kadar yanılmıştı. Gerçek sandığı ilişki bitmiş, ondan geriye incinen egosu, tasarım çantası ve küçük bir deste para kalmıştı.

Belki bir de kırık bir kalp... Tabii o kırıklığı hissetmesine izin verirse.

Elindeki telefona yeni mesaj gelince başını eğip baktı. Derek'tendi. Yazdıklarını anlaması için iki kez okuması gerekti. Nihayet anladığında üstünden bir tır kalkmış gibi hissetti.

Söylediklerimin hepsini unut. Eşeklik ettim. Kenzie, affet beni. İlişkimizi bitirmek istemiyorum. Benim de sana ihtiyacım var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki bir *seni seviyorum* değildi ama idare ederdi. Vay be. Ucuz yırtmıştı.

Derek'e cevap yazdı. Hiçbir yere gitmiyorum. Ama lütfen bir daha beni böyle korkutma. Bunu hak etmiyorum.

Korkutmam, diye yanıtladı Derek. Haklısın, hiç hak etmiyorsun. Özür dilerim. Kenzie'ye kalp emojisi yolladı.

Kenzie de ona yolladı ve tam da o sırada karnı guruldadı. Kenzie telefonunu bırakıp çatalını aldı.

Kahvaltı vaktiydi. Sonuçta karnını doyurması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Marin bütün geceyi Sal'le seviştikleri çarşafın üstünde yatarak geçirdi. Ama hiç uyumadı.

Saat yedide kalkıp uzun, sıcak bir duş aldı. Makyajını yaptı. Elbisesini giydi: Kabarık kollu ipek Rachel Roy elbisesini. Mutfakta, Derek'in birkaç ay önce epey para harcayarak aldığı profesyonel kahve makinesinin önceden programlanmış tuşuna bastı ve üç dakika sonra fincanının içi mükemmel bir ekstra espresso shotlı, soya sütlü vanilyalı latteyle doldu. Fincanı alıp pencerenin önündeki masaya oturdu ve e-postalarını kontrol etti.

Saat sekiz kırk beşte Derek'le metresi arasındaki mesajlaşmayı okudu. Derek'in ilişkiyi bitirme girişimini. Kadının onu geri döndürme çabalarını. Belli ki işe yaramıştı.

Marin kararını verdi.

Arama topu topu beş dakika sürdü. Kişisel mali müşaviriyle kısa bir hoşbeşin ardından iş konuşmaya başladılar. Marin, Julian'ın verdiği hesap numarasını ona okudu ve miktarı doğruladı. Mali müşaviri şaşırdıysa bile belli etmedi. Soru sormazdı. Müşterileri yalnızca varlıklı kişilerdi ve bu kişilerin işlerine burnunu sokmaması gerektiğini iyi biliyordu. İki yüz elli bin dolar tek bir hayır kurumuna bağışlamak için biraz yüksek bir rakamdı ama o ve Derek sürekli büyük bağışlar yaparlardı, dahası Marin son bir yıldır bağışlarını bayağı artırmıştı.

Sanki iyilik yaparak oğlunu geri alabileceğine inanıyor gibiydi.

Ama iyilik yapıp iyilik bulmak diye bir şey yoktu, öyle değil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi? İnsanın başına korkunç şeyler gelebiliyor, bazen bu korkunç şeyler daha korkunç şeylere yol açabiliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre düşüncelere dalmıştı ki telefonu öttü. Yaşıyor musun?

Marin telefonunu alıp Sal'i aradı. Sal ilk çalışta açtı.

"Selam," dedi.

Marin de, "Selam," diye karşılık verdi, verir vermez de aralarındaki tuhaflığı fark etti, oysa dün o saatlerde öyle bir tuhaflık yoktu. Hattın diğer ucundan cızırtılar gelince Sal'in telefonların iyi çekmediği çiftlik evinde olduğunu hatırladı.

"Dün gece her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Sal.

Marin duraksadı. Neredeyse ona söylemek istemiyordu. Ne diyecekti? *Evet, her şey yolunda, az önce kocamın metresini öldürmesi için önerdiğin işbitirici adına kara para aklayan bir hayır kurumuna çeyrek milyon dolar gönderdim,* mi diyecekti?

"Hallettik," dedi sonunda. "O kızın... ölmesini istiyorum."

"Ben Derek'i kastediyorsun sanıyordum." Cızırtılara rağmen Sal'in şaşırdığı belliydi.

"Ben hiç Derek demedim. Julian'a da öyle söylemişsin. Derek benim oğlumun babası. Asıl... asıl kız arkadaşının ortadan kalkması lazım."

Uzun bir sessizlik oldu. Marin arkadan televizyon sesinin geldiğini duyabiliyordu. *TODAY* adlı program açıktı, Marin hem seyircilerin hem de Sal'in annesinin kahkahalarını işitti. O ikisini, yani Sal'le annesini çiftlik evinin oturma odasında oturmuş kahve içerken hayal etti. O gecenin sonunda kahvenin yerini, Sal'in babasının şahsi şarap koleksiyonundan kalanların bulunduğu yeraltı şarap mahzeninden çıkaracakları acayip pahalı merlot ya da cabernet sauvignon şişesi alacaktı.

"Vay canına." Sal'in başka ne diyeceğini bilemediği belliydi. "Ama asıl suçlunun kadın olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil. O kadın benim ailemden geriye kalanı mahvetmeye çalışıyor." Hattın diğer ucunda yine sessizlik oldu. "Ne oldu? Yapamam mı sanıyordun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni hafife almamayı uzun zaman önce öğrendim." Sal sesini alçaltırken televizyonun sesi de gitgide azaldı. Marin onu mutfağa geçerken hayal etti. "Artık geri dönüşü olmadığını biliyorsun, değil mi? Parayı ödediğin anda bir daha geri alamazsın."

"Biliyorum. Parayı gönderdim." Sessiz kalma sırası şimdi Marin'deydi. "Sen şeyi… o işi nasıl yapmayı planladığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Sal'in cevabı net ve hızlıydı. "Ona öyle sorular sormam. Hem işin o kısmı seni ilgilendirmiyor, güven bana."

"Julian da öyle dedi."

"Julian bu işi halledecek, merak etme. Ama ucu sana dokunmayacak. O yüzden o kadar para istiyor."

Sal'in Julian'ın becerilerine bu kadar güvenmesi Marin'i rahatsız ediyordu. Geçmişte Julian'a ne yaptırmıştı da ondan bu kadar emindi?

"Sence ne kadar sürer?" diye sordu; aslında demek istediği şuydu: *Bir sabah uyanır da yaptığım şeyden pişman olursam fikrimi değiştirmek için ne kadar vaktim var?*

"Bilmiyorum," dedi Sal. "Ama fazla uzun sürmez. Bir dakika." Marin annesine bir şey söylediğini duydu, sonra yeniden hatta döndü. "Affedersin. Kumandaya uzanamadı da."

"Lorna nasıl?" diye sordu Marin.

"Daha iyi. Çoğunlukla hareket edebiliyor."

"Sevindim. Ben kapatayım da sen onunla ilgilen."

"Mar…." Sal duraksadı. "Sana bir tavsiye vereyim mi? Unut her şeyi. Lokantayı unut, parayı unut. Hiç olmamış gibi hepsini aklından çıkar ve hayatını yaşamaya devam et. Julian'ı düşünme. Hele metresi hiç düşünme. Onlar artık senin için yok, tamam mı? Ancak öyle… ancak öyle için rahat eder. Ve hemen özel dedektifi durdur. Bu olayı öğrenmesini istemezsin."

Marin başıyla onayladı ama sonra telefonda olduklarını ve Sal'in onu göremeyeceğini hatırladı. Arka planda Lorna'nın Sal'e seslendiğini duydu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Kapamam lazım," dedi Sal. "Eğer… konuşmak istersen bu gece şehre döneceğim. İstersen bana gelebilirsin."

Marin onun neyi kastettiğini biliyordu. Julian'dan değil, ikisinden, dün yaşananlardan bahsediyordu; o konuyu hâlâ konuşmamışlardı. Konuşmaları gerekiyordu ama şimdi değil. Yakın zamanda değil. Bir de bununla uğraşacak gücü yoktu.

"Arabayı dikkatli kullan," dedi ve kapattılar.

Sal annesine karşı iyiydi, annesi onun gibi hayırlı bir evladı olduğu için çok şanslıydı. Lorna Palermo, kocası yirmi yılı aşkın bir süre önce öldükten sonra bir daha evlenmemişti ve son birkaç yıldır sağlığı gittikçe bozuluyordu. Diz problemleri, sırt problemleri ve aşağı yukarı on altı ay önce Sal'in neredeyse bir ay boyunca bardan uzak kalmasına sebep olan bir kalça protezi ameliyatı. Marin o tarihi net olarak hatırlıyordu çünkü Lorna'nın ameliyatı Sebastian kaybolmadan birkaç hafta önceydi. Marin, Sal'in annesini en son o zaman görmüştü.

Lorna hastaneden taburcu olduktan sonra Sal'i aradığında zavallı adam çok bunalmıştı. Ameliyat iyi geçmişti ama Lorna tek başına hiçbir şey yapamıyordu, üstelik evin pek çok yerinin tadilata ihtiyacı vardı. Hem Sal hem de Lorna kendi başlarına idare edebileceklerini söyleseler de Marin onları dinlemeyip birkaç günlüğüne çiftliğe yardıma gitmişti.

"Ama Marin, sen çok meşgulsün zaten." Marin üç saatlik yorucu bir araba yolculuğunun ardından karşısında belirdiğinde Sal'in annesi hem çok sevinmiş hem de canı sıkılmıştı. Lorna gülümsemiş, gülümsediğinde yüzünün yan tarafındaki yara izi buruşmuştu. "Küçük oğlunun sana benden daha çok ihtiyacı var."

"Babası yanında," demişti Marin gülümseyerek. "Hem erkek erkeğe takılacaklarmış."

"İyi ama Noel'e çok az kaldı, burada benim gibi ihtiyar bir kadına bakmaktansa yapacak daha önemli işlerin vardır…"

"Lorna, seni gördüğüme çok sevindim." Marin eğilip kadını yanağından öptü, öperken buruşuk yarasını dudaklarında hissetti. Lorna'nın kocasından yediği son dayağın marifetiydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu yara; onu neredeyse öldürecek olan dayağın, nihayet ondan boşanmaya karar vermesine sebep olan dayağın. Lorna bunu yapanın kocası olduğunu hiç söylememişti, kocası hiç tutuklanmamıştı ama Sal biliyordu. Herkes biliyordu. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz? Sen benim de annem sayılırsın."

"Tanrı seni kutsasın." Lorna, Sal'inkinin aynısı o sevgi dolu kahverengi gözleriyle Marin'e baktı. "Keşke oğlum elini çabuk tutup bir an evvel evlense. Ben hâlâ keyfini çıkarabilecek durumdayken çocuk yapsa. Sonuçta sonsuza kadar burada olmayacağım. Onun yalnız kalacağını düşünmek beni kahrediyor."

Marin, Lorna'nın koluna dokundu. "Endişelenme, Sal yalnız değil ki. Ne olursa olsun yanında ben varım. Sal demişken, o nerede?"

"Mahzende." Lorna'nın gözleri parladı. "Akşam yemeği için şarap seçiyor. Geleceğini söylediğinde nasıl heyecanlandı görecektin."

"Ben gidip ona bir merhaba diyeyim." Marin arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu ama aynı zamanda kaçmak için bir bahane bulduğuna da sevinmişti. Lorna boğucu olabiliyordu.

Sal'in annesi iyi kadındı ama hem fiziksel hem duygusal hem de ruhsal olarak yaralıydı. Sal'in üzerine çok düşüyordu; öyle ki, Sal küçükken onunla yeterince ilgilenmediği zamanların acısını çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Ayrıca akıl sağlığı bozulmaya başlamış gibiydi. Doktoru, yediği son dayaktan sonra hafif travmatik beyin hasarı geçirdiğinden şüpheleniyordu; o zamanlar tanı konulmamıştı ama şimdilerde belirtileri bir bir ortaya çıkıyordu. Lorna odaklanmakta güçlük çekiyor, basit görevleri yerine getiremeyip kolayca sinirleniyordu, Marin bazen onu kendi kendine konuşurken buluyordu; Sal'in dediğine göre hiçbir anlam ifade etmeyen İtalyanca-İngilizce karışık sözcükler ve cümleler mırıldanıyordu.

Marin onun nelere maruz kaldığını, Sal'in nelere maruz kaldığını hayal bile edemiyordu. Baba Sal zorbanın tekiydi; evini ve şaraphanesini demir yumrukla yönetirdi, sözünün üstüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söz söyletmezdi. Yatak odasındaki kasasında tuttuğu bir silahı, o silah için de gizli silah taşıma ruhsatı vardı. Silahı hiç kullanmadıysa bile orada olduğunu cümle âleme duyurmaktan geri durmamıştı, hatta zaman zaman "herkesi hizaya sokmak için" etrafta elinde silahla dolaşırdı. Sal'in Marin'e anlattığına göre erkek çalışanlar babasının öfkesinden çok korkardı, kadın çalışanlarsa herhangi bir nedenden ötürü onunla yalnız kalmamak için ellerinden geleni yaparlardı.

Sal küçükken dayakların çoğunu o yerdi ve bunu da isteyerek yapardı çünkü o yemezse annesinin yiyeceğini bilirdi. Lorna o zamanlar yumuşak huylu, fedakâr bir kadındı, kocasından hem ödü kopar hem de ona tapardı. Bugün hâlâ öyleydi; sadece kocası yoktu.

"Çok iyi çocuk, değil mi?" demişti Lorna, Marin'in orada geçirdiği son akşamüzeri.

Marin geniş mutfakta onlara atıştırmalık hazırlarken yaşlı kadın da Sal'in o rahat etsin diye oturma odasından getirdiği La-Z-Boy koltukta uzanıyordu. Çiftlik evinin geniş araziye bakan arka tarafı tamamen camdandı, Lorna da bu camdan oğlunun eve biraz fazla yakın bir ağacın dallarını temizlemesini seyrediyordu.

Palermo Şaraphanesi'nin –toplamda otuz dönüm olan– bağının büyük bir kısmı bundan on yıl önce köklü bir şirkete satılmıştı. Bağın yeni sahipleri için çiftlik evi gereksizdi. Onlar sadece bağı istiyorlardı, böylece çiftlik evi ve beraberinde eski tadım odası, tadım odasının altındaki şarap mahzeni ve üç dönüm bağ Lorna'ya kalmıştı. Çiftlik evi Lorna'nın bildiği tek evdi; orada yaşamaya ve orada ölmeye kararlıydı. Son yıllarda sağlığı gitgide bozulduğundan evi eskisi gibi çekip çeviremiyor, dolayısıyla oğlunun Prosser'a istemediği kadar sık gelmesine sebep oluyordu.

Sal'in çalıştığı yerin arkasında bir salıncak vardı; daha doğrusu kısa bir tahta parçası, bir de uzun bir ip parçası. Sal küçükken çalışanlardan biri ona sürpriz yapmıştı. Belki patronunun gözüne girmek için, belki de Sal'in dikkatini sürekli yara bere içinde olan annesinden dağıtmak için. Amacı ne olursa olsun, Sal çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevinmişti ve Marin'e bunun en mutlu çocukluk anılarından biri olduğunu söylemişti. Zira çok yoktu.

"Öyle, gerçekten de çok iyi bir çocuk." Marin camdan dışarı bakarak eski dostunu çalışırken izledi. Bu Sal'i, yani burada büyümüş olan Sal'i, dal kıran, üstü başı pislenen ve elleriyle çalışan Sal'i pek sık görmezdi. Marin için Sal şehir züppesiydi, barını işletiyor, Belltown'daki dairesinde bekâr hayatı yaşıyordu. İtiraf etmesi gerekirse, bu Sal'i –*çiftlikte yetişmiş* Sal'i, üniversitede tanışıp sevgili olduğu, son yirmi yıldır da arkadaşı olan Sal'in tam zıddı Sal'i– çekici buluyordu.

"Neden onunla evlenmedin?" Lorna'nın sesinde suçlama yoktu, yalnızca hayal kırıklığı vardı. "Seni çok sevmişti."

Marin ne zaman onu ziyarete gelse bu konu açılıyor, Marin de her seferinde aynı cevabı veriyordu. "Kısmet değilmiş. O zamanlar çok gençtik," dedi. Ama Sal'le ayrılmalarının üzerinden bir hafta geçmeden Derek'le beraber olmaya başladığından bahsetmedi.

"Kocanı seviyor musun?"

"Tabii ki," dedi Marin, şaşırmıştı. Lorna bu soruyu ona ilk kez soruyordu. "Derek'le yıllardır beraberiz."

"Kocan sana iyi davranıyor mu?" diye üsteledi yaşlı kadın. "Oğluna iyi babalık yapıyor mu?"

"Elbette yapıyor." Marin mini çöreklere tereyağı sürüp masaya getirdi. Lorna'nın yanına oturdu. "Neden sordun? Sal sana ne dedi?"

Lorna camdan oğlunu izliyordu. "Kocanı sevmiyor."

Ona şüphe yoktu zaten.

"Sana iyi davranmadığını söylüyor." Lorna'nın bakışları kısa bir anlığına Marin'e kaydı. "Seni aldatmış."

Marin iç geçirmemek için kendini zor tutarak gözlerini yumdu. Derek onu yalnızca *bir kez* aldatmıştı, o da hamileliğinin başlarında. Sal'in bunu annesine söylediğine inanamıyordu. Onu bile ilgilendirmezken ne diye Lorna'ya söylemişti ki?

"Derek bir hata yaptı." Marin yüzünün kızardığını hissetti. "Bir daha olmayacak."

BELONGS TO KAMUSAL TEAM

"Ben affetmeye inanırım," dedi Lorna kararlılıkla başıyla onaylayarak. "Sen de iyi bir kızsın, Marin. Ama onca yıllık evliliğimden öğrendiğim bir şey varsa o da çocuğunu her koşulda koruman gerektiği. Her koşulda. Bu her şeyden önce gelir ama ben kendi oğlum için bunu yapmadım. Benim onu korumam gerekirken o beni korudu. Sanırım şimdi bu yüzden insanlara güvenmiyor. Bu yüzden kimseye yaklaşmıyor. Sen hariç," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Şehirde onu koruyup kollaman lazım. Yalnız kalmasın."

Marin, Lorna'nın kolunu sıktı. "Biz birbirimize göz kulak oluyoruz."

Bir saat sonra eşyalarını toplamıştı ve eve dönmeye hazırdı. Arabanın bagajında, küçük bavulunun yanında bir kasa çeşit çeşit Palermo şarabı vardı. Sal onun Prosser'dan şarapsız ayrılmasına hayatta izin vermezdi.

"Kendini fazla yorma," dedi Sal'e, Lorna'yla çoktan vedalaşmıştı. Onları çiftlik evinde yalnız başlarına bırakacağı için üzülüyordu ama Seattle'a dönmek için de sabırsızlanıyordu. Çiftlik evinin etrafında binlerce sıra üzüm asmasından başka hiçbir şey yoktu; en yakın komşuları tepelerin ardında, aşağı yukarı bir kilometre ötedeydi, dahası orada telefon doğru düzgün çekmiyordu. Marin şehrin gürültüsünü, kendi evinin rahatlığını özlemişti. Ve elbette erkeklerini.

Sal ona sıkıca sarıldı. Harika kokuyordu; çim ve temiz hava gibi. "Geldiğin için teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

"Bir hafta sonra dönüyorsun, değil mi?"

Sal başını salladı. "Yapacak çok işim var, kar yağmadan hepsini halletmem lazım. Bayram boyunca burada olacağım. Ama yeni yılda görüşürüz." Marin'e bir kez daha sarıldı. "Mutlu Noeller, Mar."

Beş gün sonra, şehirde, Noel'den üç gün önce Sebastian kaybolmuştu. Marin birdenbire Lorna'nın sözlerini hatırladı; o sözler yüzüne tokat gibi çarptı, boğazına sarıldı: *Çocuğunu her koşulda korumalısın. Bu her şeyden önce gelir.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin bunu başaramamıştı. Korkunç bir biçimde başarısız olmuştu.

O konuda Lorna'dan iyi değildi. Ama onca terapiden sonra şunu anlamıştı ki her insan kendi yaşadıklarının sonucuydu. Marin aşırı eleştirel bir anneyle büyümüştü; başkalarından yardım istemekte zorlanmasının da her şeyde kendini suçlamasının da sebebi buydu. Derek yoksulluk içinde büyümüştü; şimdi parasının olması ve insanların parasının olduğunu *bilmesi* o yüzden o kadar önemliydi. Sal ise dayakçı, alkolik bir babayla büyümüştü ve babası ellinci yaş günü partisinin gecesinde on altıncı kattaki balkonun korkuluklarından kazara düştüğünde daha yirmi bir yaşındaydı.

En azından resmî açıklama buydu. Resmî olarak, olay olurken orada kimse yoktu ve bu son derece akla yatkın bir teoriydi. Baba Sal'in ne denli sarsak, ne denli lanet bir sarhoş olduğunu herkes bilirdi; sarhoşken ne dengesini koruyabilirdi ne de mantığı çalışırdı.

Sal o geceden hiç bahsetmezdi; partide olan, diğer konuklar gittikten sonra bile orada kalıp ona ortalığı toplamasına yardım eden Marin'e bile. Anne babası son büyük kavgalarından sonra, Lorna'nın beyin travması geçirdiği o kavgadan sonra nihayet boşanmışlardı ve Sal'in babası şaraphanede işlerin yoğun olmadığı zamanlarda şehirde kaçıp kafa dinleyebileceği bir daire kiralamaya karar vermişti. Bunların hepsi Marin'le Sal sevgili olmadan önce olmuştu, Marin Sal'in babasıyla tanıştığında babası tam bir bekâr hayatı yaşıyordu. Ellinci yaşını şehirli yeni arkadaşlarıyla –çoğunlukla poker oynadığı adamlarla– kutlamaya karar vermiş ve oğlunu da davet etmişti. Marin, bunun onları yeniden bir araya getirmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünerek Sal'i gitmeye ikna etmişti. Sal'in babasıyla tanışmak istiyordu. Oysa başlarına geleceklerden habersizdi.

"İnsanlar değişir," demişti Sal'e, şimdi geriye dönüp baktığında aptallık ettiğini görebiliyordu. "Annenle ayrıldıklarından

BELONGS TO KAMTOS TEAM

beri daha iyi olduğunu söyledin. O sana kapıyı açtı. Tek yapman gereken eşikten geçmek."

"Sen onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun, Mar."

"Doğru, tanımıyorum," demişti. "Ama unutma, ben yanında olacağım."

Onlar partiye vardıklarında Baba Sal çoktan içmeye başlamıştı. Gece saat ikide parti bittiğinde körkütük sarhoştu, Sal'le tartışıyor, ona sataşıp duruyordu. Marin o sırada dairenin küçük mutfağındaydı, kâğıt tabaklarla plastik bardakları bir çöp torbasına dolduruyordu ama balkondan gelen bağrışma seslerini duyabiliyordu. Sürgülü kapı açıktı, içeriye serin bir rüzgâr esiyordu. Marin çöp torbasının ağzını bağlarken Sal'in, "Annem senden boşanmak zorunda kalmamalıydı, şerefsiz herif. En iyisi seni gebertmek olur," dediğini duydu.

Baba Sal güldü. *Güldü*. Sanki Sal az önce duyduğu en komik ve en saçma şeyi söylemiş gibi. Sonra Marin'in duyamadığı bir şey söyledi, alçak sesli ve tehditkâr bir şey. Marin'in içi korkuyla doldu. Mutfaktan çıkıp doğruca balkona yöneldi. Sal'i oraya gelmeye ikna etmemeliydi. İşine karışmamalıydı. Şimdi olay iyice çığırından çıkmadan oradan gitmeliydiler.

Ama balkona çıktığında orada yalnızca bir kişi vardı.

Biri yere düştüğünde, on altı kat yukarıdan sesi duyulmaz. Çarpmayı, kemiklerin çatırtısını ve etin asfalta yapışmasını yalnızca hayal edebilirsiniz; o yükseklikten hiçbir ses duyamazsınız. Marin, Baba Sal'in düştüğünü görmemişti, yere çarptığını duymamıştı ama korkuluğun üzerinden bakıp on altı kat aşağıdaki küçücük bedeni gördüğünde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Sanki gerçek değil gibiydi.

Adam o kadar yüksekten düşmemiş olsaydı –mesela en fazla altıncı ya da sekizinci kattan gündüz vakti düşmüş olsaydı– Sal Palermo Sr.'ın dehşet verici ölümünü yakından görüp belki daha farklı bir karar verebilirdi. Ama gece yarısıydı. Ve aşağıdaki cadde gecenin saat ikisinde bomboştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrım, Marin! Aman Tanrım, ben ne yaptım..." Sal öyle çok ağlıyordu ki konuşamıyordu bile.

"Şşşt," dedi Marin ona, az önce olanları nihayet algılayabildiğinde. Parmağını Sal'in dudaklarına bastırarak onu içeriye çekti. "Bunu bir daha söylemeyeceksin, anlıyor musun? Beni dinle, Sal. Dinliyor musun?"

Sal başıyla onayladı, bakışları dalgındı. Birkaç kutu bira içmişti ama içeli en az bir saat olmuştu. Sarhoş değildi yani. Şoktaydı.

"Biz içeride, oturma odasındaydık. Sen beni eve götürmeden önce tuvalete gittin. Ben de o sırada babana veda etmek için balkona çıktım ama onu orada göremeyince aşağıya baktım ve cesedini gördüm. Dokuz yüz on biri aradım..."

"Marin, olmaz..."

"*Dokuz yüz on biri aradım*," diye tekrarladı Marin, telsiz telefonu eline alarak, "çünkü korkunç bir kaza oldu. Lanet olası sarhoş baban balkondan aşağı düştü. Bu olay olduğunda sen balkonun yakınlarında bile değildin. Anladın mı?"

Sal başıyla onayladı, Marin dokuz yüz on biri aradı, polisler anlattıklarına inandılar. Partiye katılan birçok kişi Sal'in babasının sarhoş olduğunu ve güçlükle ayakta durduğunu doğruladı. Geçmişte de sarhoşken kendine zarar verdiği olmuştu – bir keresinde, Sal daha lisedeyken, evde kimse yokken aynanın üstüne düşüp kendi yüzünü kesmişti.

O olaydan bir ay sonra Marin'le Sal temelli ayrıldılar. Sal'in babasının ölümünün nihayet onları bitiren şey olduğunu ikisi de dile getirmedi. Sal o konuda konuşmayı reddederken nasıl getirebilirlerdi ki? Ama işte bu, Marin'in Lorna'ya dediği gibi, asla yaşanmaması gereken bir romantik ilişkide bardağı taşıran son damla olmuştu.

Marin e-posta geldiğini bildiren zil sesiyle şimdiye döndü. Mali müşaviri karşı tarafın parayı aldığını haber veriyordu. İşlem tamamdı. Julian'ın dediği gibi, *iade yoktu.* Olmuştu.

Kalabalık bir çarşıda oğlunun elini bırakmak Marin'in yaptığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en kötü şeyse, bu da ikinci en kötü şeydi. Tek fark şuydu ki, bu kez bilerek yapıyordu.

Takip uygulamasını kontrol etti. Derek o sabah metresiyle ilişkisini bitirmeye çalışıp birkaç dakika sonra vazgeçtiğinden beri ikisi arasında mesajlaşma olmamıştı. Derek bunu acısından yapıyordu elbette. Çünkü yirmi dört yaşında bir kızla yatan Derek onun evlendiği adam değildi. Herkesin kayıpla başa çıkma şekli farklıydı. Marin yanlış yapmıştı. Derek yanlış yapmıştı. Marin kendi yanlışını düzeltemezdi. Ama Derek'inkini düzeltebilirdi.

Lorna ona başka ne demişti? *Ben affetmeye inanırım.*

McKenzie Li onun vaktini ve enerjisini hak etmiyordu; ona harcayacak bir saniyesi, bir gram enerjisi daha yoktu. Takip uygulamasının üstüne basılı tutarak küçük "x" işaretinin belirmesini bekledi, sonra da kararlılıkla o işarete tıkladı. Bunun üzerine bir bildirim penceresi açıldı.

"Takip" silinsin mi?
Uygulama silindiğinde veriler de silinecek.

Marin Sil'e bastı. Ardından Vanessa Castro'ya kısa bir e-posta gönderdi.

VC – Bundan böyle Derek'in ilişkisini araştırmana gerek yok. Ben hallediyorum.

Teşekkürler,

MM

Dedektif neredeyse ânında cevap yazdı.

Anlaşıldı – VC

Daha sonra, halihazırda banyosunu yapmış, üstünü giyinmiş olduğundan ve biraz da artık olan olduğundan, kalkıp işe gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İKİNCİ KISIM

Sadece doğru anladığımda -mış gibi yaparım.
—SOUNDGARDEN

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kenzie pişirme süresini aşmamak için bir gözü zamanlayıcıda, noodle'ı karıştırdı. Fazladan on saniye dahi erişteyi hamura çevirebilirdi. Cash n' Carry'de beş paketi bir dolara satıldığından mutfak dolabında dokuz paket daha hazır noodle vardı ve ona bir hafta yetmesi gerekiyordu. O akşamki noodle dana etliydi.

Noodle yüzünden yarın sabaha şiş uyanacaktı ama umursamıyordu. Telefonunda Instragram'a koymalık, oteldeyken çektiği en az üç fotoğraf vardı ve hiçbiri selfie değildi. Kenzie hangi açıdan güzel çıktığını biliyordu ve kamera zamanlayıcısını kullanmakta gayet iyiydi. Fotoğrafların üzerinde bir iki oynadı mı paylaşmaya hazırlardı.

Bir keresinde Derek neden bu kadar uğraştığını, elli bin yabancının onu beğenmesini neden bu kadar önemsediğini sormuştu. Ama önemli olan beğenilmek değildi. İnsanlar sizden ünlü olduğunuz için nefret etseler bile ne yaptığınızı, kiminle birlikte olduğunuzu, ne giydiğinizi, nereye gittiğinizi merak ederlerdi. Nefret takibi bile olsa takip takipti. Mühim olan görünürlüktü, görünür olmanın önemiydi. Bugünlerde sanal âlemdeki kimliğiniz gerçek hayattaki kimliğiniz kadar önemliydi.

"Ama neden?" diye üstelemişti Derek şaşkınlıkla. "Bundan para mı kazanıyorsun?"

"Bedava ürün gönderdikleri oldu," dedi Kenzie. "Ama takipçi sayımı yüz bine çıkarabilirsem para karşılığında reklam yapmaya başlayabilirim. Hesabı iki milyon takipçiye ulaştığı için düğününü ve balayını neredeyse bedavaya getiren bir fenomen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanıyorum. Tek yaptığı, bol bol fotoğraf çekip satıcıları etiketlemek oldu."

Bunu bir başkasına, bilhassa sosyal medyayı neredeyse hiç kullanmayan birine açıklamak zordu. Kenzie'nin tanıdıklarının çoğu, fenomenler, takipçiler ve onlara sahip olduklarından çok daha güzel bir hayat pazarlamaya –daha doğrusu, daha iyi bir hayatın görüntüsünü pazarlamaya– çalışan şirketler arasındaki çetin Instagram ekosistemini anlıyordu. Derek'in şirketinin bütün sosyal medya sitelerinde hesapları vardı ama Derek hiçbiriyle ilgilenmezdi. O hesapları pazarlama bölümündeki bir stajyer yönetirdi.

"İnternette istediğim kişi olabilirim," dedi Kenzie. "Başkalarınca nasıl algılandığımı kontrol edebilirim. Anlatıcı benim."

"Peki bu neden bu kadar önemli?"

"Önemli işte," dedi Kenzie. "Bu şekilde diğer insanlara *var olduğumuzu* hatırlatıyoruz."

"İnternette resimlerini paylaşıyor musun?"

"Asla," dedi Kenzie. "Sanatımı bedavaya vermem."

Derek ona tuhaf tuhaf baktı. "Yok, anlamıyorum," dedi. Hemen sonra Kenzie'nin yanını çimdikleyince Kenzie onunla dalga geçtiğini anladı.

Eline bir yastık alıp Derek'e vurdu. "Gıcıklık etme," dedi. "Bütün havalı gençler böyle yapıyorlar, ihtiyar."

Zamanlayıcı ötünce ocağın altını kapattı ve tencereyi alıp soğuk gözlerden birinin üstüne koydu. Baharat paketini dişleriyle açıp toz karışımı tencereye döktükten sonra noodle'ı son bir kez karıştırıp bir kâseye boşalttı. Birazdan yiyeceklerinin arasında besin değeri olan hiçbir şey yoktu ama tıpkı bir milyon dolarları olsa bile yine de akşam yemeğinde hazır peynirli makarna yemek isteyen Barenaked Ladies* gibi, o da bir gün Derek'le evlense bile hazır noodle yemeye devam edecekti.

Siktir. Bunu sahiden düşünmüş müydü? Yani Derek'le *evlenmeyi*? Ona neler *oluyordu* böyle?

Oysa bu noktaya asla gelmemesi gerekiyordu.

---

* Kanadalı bir rock grubu –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı ay önce ilk tanıştıklarında –daha doğrusu resmî olarak tanıştıklarında– Derek, Kenzie'nin kim olduğunu hiç bilmiyordu. Onu hatırlamamıştı. Green Bean'e ilk kez geldiği güne kadar Kenzie onun için yoktu.

O gün kafe yoğun değildi; Kenzie camdan kafenin önüne paralel park eden metalik siyah bir Maserati gördüğünü hatırlıyordu. Green Bean'in müşterilerinin çoğunun üniversite öğrencileri ve hastane çalışanları olduğu Üniversite Caddesi'nde, abartısız renkte olsa bile bir Maserati hemen göze çarpardı.

Derek uzun boyu, dar kesim takım elbisesi, parlak siyah ayakkabıları, mükemmel saçları ve geniş omuzlarından birine astığı deri laptop çantasıyla baştan ayağa çizdiği başarılı işadamı havasıyla içeriye girdiğinde Kenzie onu hemen tanıdı.

Çarşıda gördüğü adamdı.

Derek, bir yıla yakın bir süre boyunca iki haftada bir Pike Place Çarşısı'nın batı çıkışındaki Taquitos Hermanos yemek kamyonuna uğramıştı; orası, Kenzie'nin yüksek lisans için Seattle'a ilk geldiğinde çalıştığı yerdi. Carlos'la Joey her mesaisinin sonunda ona günlük ödeme yaparlardı ve Kenzie yemek kamyonu nereye giderse oraya giderdi: Yemek festivalleri, konserler, hatta birkaç düğüne gittikleri bile olmuştu. Bu, vergi vermek zorunda kalmadan para kazanmanın eğlenceli bir yoluydu ve en güzel tarafı da istediği her şeyi bedava yiyebilmesiydi. Kamyon, cumartesi günleri Pike Place'teki yerinde olurdu.

"Etek bifteği, ekstra guacamole*, ekstra peynir, ekstra domates," derdi her seferinde Derek, kamyonun önüne geldiğinde.

Taco dört dolardı, Derek her seferinde beş dolar verir, paranın üstünü de bahşiş kavanozuna atardı. Kenzie o zamanlar onun zengin olduğunu bilmiyordu. Kot pantolonu ve rüzgârlığıyla o da diğer herkes gibiydi ve bazen yemek kamyonuna oğluyla beraber gelirdi. Oğluyla geldiğinde bazen ona churro alırdı.

Sonra oğlu kaçırılmış ve Derek bir daha gelmemişti. Sonra da Carlos taco kamyonunu satmıştı.

* Avokadoyla yapılan bir Orta Amerika mezesi –*çn*

BELONGS TO KAMYOS TEAM

Kenzie kaçırılma olayını biliyordu elbette. Haberlere çıkmasının yanı sıra o gün çarşı polis kaynamıştı. İçlerinden biri kamyona gelip etrafta ren geyiği kazaklı küçük bir oğlan çocuğu görüp görmediklerini sormuştu. Carlos'la Joey hiçbir şey görmemişti; pişirme işi onlarda olduğundan kamyona kimin gelip gittiğini pek görmezlerdi. Polis, Kenzie'ye çocuğun fotoğrafını gösterdiğinde Kenzie hayır der gibi başını sallamıştı. Derek'in fotoğrafını göstermiş olsalardı onu tanırdı ama çocuklar genellikle görünmezlerdi. Derek'in oğluna hiç dikkatli bakmamıştı.

Ne var ki, akşam eve gittiğinde Facebook'ta ona gösterilen fotoğrafla aynı fotoğrafın yer aldığı haber bağlantısını görmüştü. Aynı çocuk, aynı kazak. Sayfanın daha altında çocuğun anne babasının fotoğrafı vardı, onu görünce noktaları birleştirmişti.

"Ty, bak." Ev arkadaşı da görebilsin diye dizüstü bilgisayarını çevirmişti. Koltukta yanında oturan Ty telefonuyla meşguldü. "Bugün bana sordukları çocuk buydu. Çarşıda kaçırılan çocuk."

Ty ekrana kısa bir bakış atmış, hiç değilse ton olarak kulağa üzgün gelen bir şeyler mırıldanmıştı. Onun dışında tamamen kendi küçük dünyasındaydı, mesajlarına dönmeyen biri için kafa patlatıyordu.

Derek'le karısı televizyona açıklama yapmış, oğullarını bulmalarında halktan yardım istemişlerdi. Çok acayip bir olaydı; insanı hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyordu. Öyle ki, tam olarak Netflix'in belgesel yapacağı türde bir şeydi. Tık tuzağı başlıklardan bazıları şöyleydi: "PowerOrganix'in CEO'sunun Oğlu Gündüz Vakti Kaçırıldı", "J.Lo'nun Kuaförü Kayıp Çocuğunun Bulunması İçin Halka Yalvardı."

Oğullarının bulunmasını sağlayacak herhangi bir bilginin ödülü tam bir milyon dolardı. Ama onu hiç bulamadılar.

Derek dokuz ay önce Green Bean'e ilk geldiğinde iyi görünüyordu. Normaldi. Çarşıda ona taco servis ettiği onlarca seferden farklı değildi. Ama Kenzie yakından baktığında... adamın ne kadar çökmüş olduğunu fark etti. Görünüşünde bir şey yoktu ama tavırları on yaş yaşlanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenzie onu taco kamyonundan tanıyıp, "Hey, artık burada mı çalışıyorsun?" minvalinde bir şeyler söyleyecek mi diye merak ederek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Derek'e bakmıştı ama Derek ona bakmıyordu – onun bakışları Kenzie'nin arkasında kalan kahve menüsündeydi. Sade filtre kahve istemişti. Fiyatı 2.20 dolardı; Derek on dolar verip, Üstü kalsın, demişti.

Kenzie, "Bu kadarı çok fazla," diyerek para üstünü Derek'e geri uzatmıştı.

Derek dalgınca gülümsemiş, kısacık bir anlığına Kenzie'yle göz göze gelmişlerdi, sonra bütün parayı bahşiş kavanozuna atmıştı.

Pencerenin önündeki küçük masalardan birine oturup dizüstü bilgisayarını açmıştı; Kenzie yarım saat sonra molaya çıktığında o hâlâ çalışıyordu. Tezgâhtan bir kurabiye alıp tabağa koymuş ve Derek'e götürmüştü.

"Günün Kurabiyesi," dedi. "Bitter damla çikolatalı. Çok lezzetlidir, aldıracağı her kaloriye değer. Keşke benden diyebilseydim ama o kadar çok bahşiş bıraktın ki teknik olarak senden sayılır."

Derek şaşırmış gözlerle Kenzie'ye bakmıştı. Kenzie onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu: keskin hatları olan sinekkaydı tıraşlı yüzü, yanı başındaki pencereden süzülen güneş ışığında altın gibi parlayan koyu gözleri. Kimi adamlar güzel yaşlanmazdı; fazla yağlı yemekten göbek bağlar, fazla alkol tüketmekten al yanaklı olup çıkarlardı. Ama Derek öyle değildi. O, Russell Crowe'un değil, Bradley Cooper'ın izinden gitmişti.

"Hiç gereği yoktu," demişti.

"Sen yemezsen ben yerim ama iki tane yedim bile."

Derek'in dudakları gülümsese de gözleri gülümsemiyordu. "Bölüşmek ister misin?"

"Hepsi senin." Kenzie gitmek için dönmüş, sonra duraksamıştı. "Beni hatırlamadın, değil mi?"

Derek başını yana yatırmıştı. "Bir yerden tanıdık geliyorsun ama..."

Kenzie hakikatle nezaket arasındaki farkı biliyordu, o yüzden sırıtmıştı.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

"Hadi oradan. Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok. Ama sorun değil," diye eklemişti Derek karşı çıkmak için ağzını açınca. "Seni bir yıl boyunca hemen her hafta sonu gördükten sonra üzerinde böyle bir etki bıraktığımı bilmek güzel." Biraz abartmıştı ama olsun.

"Sen az önce müşterine *hadi oradan* mı dedin?"

"Beni şikâyet mi edeceksin?" Şimdi başını yana yatıran oydu. "Sözlerimden ötürü beni şikâyet etmek istiyorsan kasanın yanında dilek ve öneri kutumuz var."

"Sahiden mi?"

"Hayır," demişti Kenzie gülümseyerek. "Yok."

Derek sandalyesine yaslanıp Kenzie'ye onu ilk kez görüyormuş gibi bakmıştı. Kenzie nefesini tuttuğunu fark etmişti. Kimi adamlar onun bu şımarıklığından keyif alırdı. Kimilerininse gözü korkardı. Kenzie, Derek'in ilk kategoride olduğunu tahmin ediyordu. Öyle takım elbise giyen bir adam, öyle araba kullanan bir adam insanların kendisiyle alay etmesine alışık olamazdı. Çünkü çoğu kişi bunu yapmaya cüret edemezdi.

İşe yaramıştı.

"Pekâlâ, pes," demişti Derek. "Seni nereden tanıyorum?"

"Taquitos Hermanos." Derek'in yüzü değişmemişti. "Pike Place'teki taco kamyonu hani? Hep aynı şeyi alırdın. Yanında peynirle ekstra baharatlı, ekstra guacamole soslu carne asada.*'"

Derek boş gözlerle bakmaya devam edince Kenzie sonunda kahkaha atmıştı. "Gerçekten mi? *İnanılmaz.* Ya sen yüzleri hatırlamak konusunda berbatsın ya da ben kolay unutulur biriyim."

"Bir dakika. Hatırladım." Derek'in yüzü hafiften asılmıştı. "Oraya… oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Ama seni hatırladım. Saçın farklıydı…"

"O zamanlar maviydi," demişti Kenzie, sarı tutamlarını parmağına dolayarak.

"Böyle daha güzel olmuş," demişti Derek. Kenzie ona tek ka-

---

* Sığır etiyle yapılan bir tür ızgara çeşidi –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şını kaldırarak bakınca kızarmıştı. "Affedersin, öyle demek istemedim..."

"Kabalık etmek istemedin mi yani?"

"Ben... *siktir*. Benim demek istediğim... sarı, mavi, fark etmez; ikisi de yakışmış."

"Sen az önce bir baristaya *siktir* mi dedin? Ben de kalkmış sana bedava kurabiye veriyorum."

"Şimdi bedava mı oldu? Oysa ben sana verdiğim yüklü bahşişle ödediğimi sanıyordum."

"*İnanılmaz*."

"Baksana, ben en iyisi burada sessizce oturayım."

"Bence de sen en iyisi öyle yap."

Göz göze gelmişler, gelmeleriyle ikisi birden kahkaha atmıştı.

"McKenzie," demişti Kenzie elini uzatarak. "Kenzie diyebilirsin. Tabii bugünlük. Buradan çıkar çıkmaz beni unutacağından eminim."

"Derek." Derek de ona elini uzatmıştı. Kenzie elini sıkarken, Derek'in elini fazladan birkaç saniye daha tuttuğunu fark etmişti. "Bunun artık mümkün olduğunu sanmıyorum."

Derek istemeye istemeye Kenzie'nin elini bıraktığında Kenzie onun eline bakmıştı. Alyansı vardı. Derek eline baktığını görünce elini hemen kucağına indirmişti. Ama endişe etmesine gerek yoktu.

Alyansların, kadınların evli erkeklere asılmasına engel olduğu sadece bir efsaneden ibaretti. Bazı kadınlar ateşe koşan pervaneler misali alyanslara çekilirdi. Öyle kadınlar için alyans tam da aradıkları şeydi.

O ilk tanışmanın ardından Derek kafeye birkaç günde bir, sonra da iki günde bir gelmeye başlamıştı. Bununla beraber Kenzie, onun çarşıdan hatırladığı adamdan ne kadar farklı olduğuna inanamıyordu. Çarşıdaki adam hayat dolu, enerjik biriydi. Enerjisi hareketlerine yansırdı.

Oysa bu yeni versiyonu kederliydi. Yalnızdı. Ve ona, onu kederlendiren şeyle ilgili hiçbir şey sormayacak biriyle konuşmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için can atıyordu. O sıralar Kenzie oğlunun başına gelenleri bildiğini henüz belli etmemişti. O ve Derek birbirlerine soyadlarını bile söylememişlerdi.

"Molada mısın?" diye sormuştu Derek birkaç hafta sonra, Kenzie kasanın arkasından önlüksüz çıkınca. "Gel, otur. Biraz dinlen."

"Emin misin? İşini bölmek istemem." Bilgisayarı açıktı ve Kenzie'nin tek görebildiği sayılarla dolu bir hesap tablosuydu.

"Lütfen böl." Derek sözünü vurgularcasına bilgisayarını kapatıp kenara koymuş, sonra karşısındaki sandalyeyi çekmişti.

Kenzie oturunca birbirlerine gülümsemişlerdi. Kenzie hiç çekinmeden ona uzun uzun bakmıştı.

"Ne?" demişti Derek. "Yüzümde bir şey mi var? Bu sabah tıraş olurken kendimi kesmişim de kimse bana söylememiş mi?"

"Bu aralar buraya çok sık geliyorsun," demişti Kenzie. "İş arkadaşım benden hoşlandığını düşünüyor."

"Ben..." Derek duraksamış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ben senin için fazla yaşlıyım."

"Ve fazla evlisin."

Derek bakışlarını eline indirip alyansıyla oynamıştı. "Evet. O da var." Sonra hüzünlü bir gülümsemeyle yeniden Kenzie'ye bakmıştı. "Buraya gelmeyi seviyorum. Üniversitedeyken birkaç blok ötede otururdum. Burası bana... daha az karmaşık zamanlarımı hatırlatıyor. Bu arada, ben mezun olalı milyonlarca yıl oldu."

"Öyle mi? O zamanlar hangi bölümler vardı? Ateş Nasıl Yakılır? Tüylü Mamutların Çiftleşme Ritüelleri filan mı?"

Derek gülmüştü. "Çift anadal yaparak işletme ve matematik okudum."

"Kulağa korkunç geliyor." Pencereden arabasına bakıp gülmüştü. "Ama işte bu sayede sen Batmobil sürüyorsun, ben otobüse biniyorum."

"Ne dedin?"

"Batmobil." Gözlerini devirmişti. "Hadi ama, yaşın belli, Batman'i de biliyorsund–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oğlum da arabama öyle derdi," demişti Derek arabasına bakarak. "Batmobil. Eve bu arabayla ilk gittiğimde havalara uçmuştu. Karım direkt nefret etti; fazla gösterişli olduğunu, beni ukala piçin teki gibi gösterdiğini söyledi ama çok iyi bir yıl geçirmiştim ve bir heves alıverdim. Zaten Sebastian'ın yüzündeki ifadeyi görünce o da yelkenleri suya indirdi. O yüzden bu arabadan vazgeçemiyorum."

Kenzie ne diyeceğini bilememişti. Sebastian'ı bilmiyormuş gibi davranmak doğru gelmiyordu ama Derek'in acısı o kadar büyüktü ki yanlış bir şey söyleyerek onu daha da üzmekten korkuyordu.

"Sen Batman'sen o da senin Robin'in," demişti bir süre sonra. "Bir gün yine o arabaya bineceğinden eminim."

Derek birden ona dönmüştü. "Sen oğlumu biliyor musun?"

Kenzie başıyla onaylamıştı yavaşça. "Haberlere çıkmıştı. Dahası ben... ben o gün çarşıdaydım. Polisler bize fotoğrafını gösterdiler ama hiçbirimiz... hiçbirimiz bir şey görmemiştik." Dudağını ısırmıştı. "Çok üzgümüm, Derek. Konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Açmalı mıyım, onu bile bilemedim. Buraya geldiğin ilk gün seni hemen hatırladım." Neredeyse *oğlunu da hatırladım* diyecekti ama vazgeçti, abartmış olurdu. Yalan olurdu.

Derek onun gözlerine uzun uzun bakmıştı. "Söylediğin için teşekkürler."

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz." Kenzie dönüp yine Maserati'ye bakmıştı. "Ama ben senin tarafındayım. Batmobil kesinlikle kalmalı."

Derek gülümsemişti. "Ee, sen ne okuyorsun bakalım?"

"Güzel sanatlar. Mobilya tasarımı üzerine yüksek lisans yapıyorum. Ama ilk aşkım resim."

"Resim bölümünde yüksek lisans yok mu?"

"Var elbette," demişti Kenzie, "ama iyi bir ressam olmak için sürekli resim yapmak gerek. Sanat özneldir. Ya yankı uyandırır ya da uyandırmaz. Hem benim daha fazla eğitime ihtiyacım yok. Pratik yapmaya ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek o yüzden bana hep öyle bakıyorsun," demişti Derek. "Gözlemcisin. Gerçek bir sanatçısın."

"Nereden biliyorsun? Sanatımı görmedin ki... henüz." Duraksamış, Derek'in gözlerine bakarak gülümsemişti. "Ayrıca sana o yüzden öyle bakmıyorum."

Derek'in nefesi kesilmişti.

"Neyse, bugünlük işim bitti," demişti Kenzie. "Gidip bir şeyler yiyeceğim. Sen yedin mi?"

Derek başını hayır der gibi sallamıştı.

"Küba yemeklerini sever misin bilmem ama birkaç blok ötede harika bir lokanta var. Öğle yemeği vakti kuyruk çok olur ama..."

"Fénix'ten mi bahsediyorsun?"

Kenzie şaşkınlıkla gülümsemişti. "Sen orayı biliyor musun? Bir domuz etli Karayipler sandviçi yapıyorlar ki görmen lazım."

"Biliyor muyum? Oraya yatırım yaptım. Hadi gidelim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben oranın yüzde yirmi beş sermaye ortağıyım."

"Aman Tanrım." Derek bilgisayarını toplarken Kenzie de ayaklanmıştı. "İstediğin kadar bedava sandviç yiyebiliyor musun yani?"

"Yok, sandviçlerin parasını ödemem gerekiyor. Ama sırada beklemiyorum." Derek ona göz kırpmış, kapıya doğru yürürlerken telefonunu çıkarıp lokantayı aramıştı. "Selam Jeremy, benim Derek... İyiyim, dostum, sen nasılsın?.. Harika. İki Karayipler alacağım, ekstra biberli, yanında da manyok kızartması. Dışarıda boş masa varsa bana ayır... Küçük olsun, iki kişilik. Beş dakikaya oradayız."

Green Bean'in kapısından çıkarlarken Kenzie'nin omzu Derek'in göğsüne sürtmüştü. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştı, nitekim Derek'in ondan ne kadar uzun olduğunu ilk kez o zaman fark etmişti. Üstelik bir yetmiş sekizlik boyuyla kısa da sayılmazdı.

"Karayipler sandviçi ve sırada beklememek... sanırım seni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seviyorum," demişti alçak ama ona kapıyı tutan Derek'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Bu beni dünyanın en şanslı erkeği yapar," demişti Derek.

Kıvılcım.

İşte o anda Kenzie onu ağına düşürdüğünü biliyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

ON ALTINCI BÖLÜM

Green Bean'deki mesaisi bitip eve döndüğünde dairede çıt yoktu. Ty'ın kapısı kapalıydı. Kulağını ince suntaya dayayınca Ty'ın horultularını duydu. O sabah saat beşte, kendisi işe gitmek için kalktığında eve geldiğini duymuştu ama konuşmamışlardı. Ty o saatte eve geldiğine göre geceyi dün gece barda tanıştığı biriyle geçirmiş olmalıydı.

Ev arkadaşının ona kızgın olduğunu anlaması için müneccim olmasına gerek yoktu. Haksız da sayılmazdı: *Tepedeki Ev* maratonlarını ekmişti. Altmış beş metre karelik bir evde kalıyorlardı ama artık birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı. Kenzie onu özlüyordu. Ve çok yalnızdı.

Derek'ten iki gündür ses çıkmamıştı.

Kenzie ne kadar istese de ona mesaj atamazdı. Derek'in yazması gerekiyordu. Evli adamların kuralları vardı ve bu kuralları çiğnediğinizde sinirleniyorlardı.

Kafeden yürüttüğü brownieyle (yapmayın, herkes yiyecek yürütür) kanepeye kurulup televizyonu açtı. Eğer evdeyse her öğlen saat ikide *Yalan Rüzgârı*'nı izlerdi. Dizinin konusunu sevdiği söylenemezdi ama küçükken o diziyi *grand-mère*'le beraber izlerlerdi. Buford kucağına atlayıp onu evde gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu mırıltılarıyla belli ederken Kenzie de kedisinin tüylerini okşadı. Büyükannesi kadar rahatlatıcı değildi belki ama idare ederdi.

"Bu diziyi neden izliyorsun?" On yaşındayken *Grand-mère*'ine böyle sormuştu. Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü mutlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olamayan o mükemmel makyajlı, mükemmel saçlı zengin insanlara akıl sır erdiremiyordu. "Hep birbirlerini sırtlarından bıçaklıyorlar. Hiç bizim gibi değiller."

"Aslında tıpkı bizim gibiler, *ma chère**." Büyükannesi ona battaniyenin altına girmesini işaret etmişti; Kenzie doğduğundan beri kanepenin üstünde duran battaniyeydi bu. "Tek fark, onların parası var."

"Ama adam kadına çok kötü davranıyor." Kenzie, en zengin adamın, karısı olmak isteyen kadına duygusuzca bir şeyler söylediği ekranı işaret etti. "Çok acımasız biri."

"Ah, *ma petite ange***." Büyükannesi ona sıkıca sarıldı. "Yoksul adamlar da acımasız olabilirler. Onlar da tıpkı zengin adamlar gibi kalbini kırabilirler. Biz yoksulluğu biliriz, *oui****? Yoksulluğun asaleti yoktur. Hem de hiç. Büyüyünce kendine zengin bir adam bul. O zaman adam gittiğinde hayatta kalma şansın daha yüksek olur."

J.R. şu anda neredeyse muhtemelen o da *Yalan Rüzgârı*'nı izliyordu. Bazen dizi oynarken birbirlerine mesaj atarlardı. Ama bunu uzun zamandır yapmamışlardı. Kenzie, Derek'le tanıştıktan sonra J.R. aralarına mesafe koymuştu. Kenzie buna çok üzüyordu ama anlayabiliyordu da.

Derek'le durum farklıydı. Ve J.R. ilk kez ona karışmıyordu. Kenzie'nin diğer evli erkek arkadaşlarına, "Üzgün, sıkkın para çuvalları," derdi ama Derek hakkında yorumda bulunmaktan kaçınıyordu. Kenzie yeni erkek arkadaşını ona birkaç ay önce, memleketlerine annesini görmeye gittikten sonra bira içmek için buluştuklarında söylemişti.

"Bu seferki enayi kim?" diye sormuştu J.R.

Kenzie ona Derek'in adını söylediğinde J.R. kulaklarına inanamamıştı. "Hani şu Safeway'de satılan protein barlarını yapan şirketin sahibi adam mı? Çocuğu kaybolan?"

---

* (Fr.) Hayatım –*çn*

** (Fr.) Benim küçük meleğim –*çn*

*** (Fr.) Değil mi? –*çn*

"Ta kendisi."

"Vay anasını, M.K," demişti J.R. Kasabadaki herkes ona J.R. derdi ama Kenzie'ye M.K. diyen tek kişi oydu. Kenzie de içten içe buna bayılırdı. "Paul gibi birini dolandırmak hadi neyse, adam başından beri şerefsizin tekiydi zaten ama çocuğu kayıp bir adamı dolandırmak? Bu kadarı..."

Cümlesini tamamlamadı ama gerek yoktu zaten. Kenzie haklı olduğunu biliyordu.

"Biliyorum," dedi. "Bir şey olmayacak. O fazla... ne bileyim." *Arızalı* diyecek oldu ama Derek'i insan olarak seviyordu. Bunu sesli söylemek ona vefasızlık olurdu.

"Adam yasta," dedi J.R.

Bir süre sessizce oturdular. J.R. dalgın dalgın birasına bakarken Kenzie onu seyretti, seyrederken de daha sonra seks yapmak isteyip istemeyeceğini düşündü. J.R. onu geri çevirdiğindeyse – bunu kibarca yapmıştı ama yine de geri çevirmişti– J.R. mutlu bir sonlarının olmayacağını ona defalarca hatırlatmasına rağmen hâlâ denemeye devam ettiği için kendine kızdı.

Grand-mère haklıydı. Madem o kalp kırılacaktı, kıran zengin bir adam olsundu.

Kenzie'nin kalbi bu hayatta iki kez kırılmıştı. İlki, on iki yaşındayken babası annesini terk ettiğindeydi. Babası onları yarı yaşındaki bir kadın için bırakıp gitmişti. Kenzie doğduğundan beri çalışmayan annesi, nefret ettiği bir işte çalışmaya başlamak zorunda kalmıştı. Küçük kasabalarda iş skalası dardır; Kenzie'nin annesi de yerel işletmelerde gece temizlikçisi olarak iş bulmuştu.

Kenzie'nin babası iki yıl önce kalp krizinden ölmüştü. Kenzie bunu, görüşmediği halası "üvey annesi"nin cenaze töreniyle ilgili ayrıntıları da içeren bildirisini paylaşınca Facebook'tan öğrenmişti. Kenzie törene katılmamıştı. O, babasına yıllar önce veda etmişti.

İkinci kalp kırıklığı J.R.'dı. J.R. hiçbir zaman erkek arkadaşı olmamıştı ama ilk aşkıydı; ailelerinin birbirini tanıdığı, onunla aynı kasabadan bir adamdı. Kenzie üniversiteye gitmek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabadan ayrılmadan önceki yaz birlikte olmuşlardı. Nehrin yanında, çimlerin üstüne serili bir örtünün üstünde, yıldızların altında bekâretini ona vermişti; country şarkılarda anlatıldığı kadar romantikti.

"Seni bir daha görecek miyim?" diye sormuştu ona Kenzie, külotuyla şortunu geri giyerken. Canı yanıyordu ama hoş bir acıydı bu, büyümenin acısıydı. Hafif bir esinti ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Ay hilâl formundaydı, neredeyse hiç ışık yaymıyordu ama bu sayede yıldızlar daha parlaktı.

"Tabii ki göreceksin," dedi J.R. "İkimiz de Şükran Günü için döneceğiz. O zamana kadar da hep konuşacağız."

Ama konuşmamışlardı. *O* konuşmamıştı. Kenzie ertesi gün üniversite için kasabadan ayrıldıktan sonra J.R. bir ay boyunca ne telefonlarına ne mesajlarına dönmüştü. Bir tek Kenzie onu oda arkadaşının telefonundan aradığında telefonu açmıştı. Kenzie'nin aramasına şaşırdığını kibar bir dille belirtmiş, onun dışında son derece soğuk konuşmuştu.

Kenzie o zaman anlamıştı. Aralarındaki "şey" her neyse bitmişti. Belli ki J.R. ilişki istemiyordu; Kenzie büyük beklentiler içine girmemek için elinden geleni yaptıysa da bundan daha öteye gitmeyeceklerini kesin olarak bilmek onu âdeta yıkmıştı. Acıdan mahvolmuştu. Canının bu denli yanabileceğini, kendini teslim ettiği adamın onu bir kenara bu kadar kolay atabileceğini hiç düşünmemişti, öyle ki babası gittiğinde canı bu kadar yanmamıştı. Tek avuntusu J.R.'ın ondan uzakta yaşıyor olmasıydı, muhtemelen onu bir daha asla görmeyecekti.

Ama görmüştü. J.R. Şükran Günü için kasabaya geldiğinde annesinin evine uğrayıp onu nehre davet etmişti; sanki iki ay önce göğsünden kalbini söküp ateşe atmamış gibi. Kenzie davetini kabul etmişti. Ona söyleyecek iki çift lafı vardı, onları söyleme şansı bulmuştu.

"Beni kullandın." Kasım sonu nehir ağustosta olduğundan farklı görünüyordu. Aynı kareli örtünün üstünde oturuyorlardı ama bu sefer üstlerinde şort ve tişört yerine mont ve bot vardı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soğuk bira yerine Baileysli kahve içiyorlardı. Birkaç ay önce yapraktan görünmeyen ağaçlar şimdi incecik dallarıyla çırılçıplak ortada kalmışlardı. Dımdızlak. Savunmasız. Kenzie de kendini tıpkı öyle hissediyordu.

Hava J.R.'ın içtiği esrarın tatlı, otsu kokuyla dolmuştu. J.R. esrarı Kenzie'ye uzatmış, Kenzie uzun bir nefes çektikten sonra ona geri vermişti.

"Seni nasıl kullandım?" diye sormuştu J.R. "Sana yalan mı söyledim? Tutmadığım sözler mi verdim?"

"İletişimi koparmayacağımızı söyledin."

J.R. ilgisizce elini sallamıştı. "Evet, tamam, o konuda pek iyi değilim. Seni uyarmalıydım. Ben önümdeki neyse ona odaklanırım, eğer önümde değilsen..."

"Gözden uzak olan gönülden de uzak olur diyorsun."

"Yani." Esrarı ona yine uzatmıştı. Ama Kenzie istememişti. Bir nefesten fazlası onu paranoyaklaştırıyordu. "Duygularının iyi şeyleri mahvetmesine izin verme, M.K. Bizim aramızdaki şey olduğu gibi güzel."

"Neymiş bizim aramızdaki?"

"Arkadaşız." J.R. bunu söyleyince Kenzie yüzünü ekşitmişti. *Arkadaşız* kelimesi kulağa hiç bu kadar önemsiz gelmemişti. "Her zaman arkadaş olacağız."

Kenzie birden, "Ama ben seninle olmak istiyorum," demiş, der demez de pişman olmuştu. Onu arkasında bırakmak için o kadar uğraştıktan sonra J.R. yine çıkıp gelmiş, gelirken beraberinde ona olan hislerini de getirmişti. Kenzie bu hislerle ne yapacağını bilmiyordu; aklı da kalbi de allak bullaktı.

"*Benimlesin* zaten." J.R. esrarı söndürmüş ve Kenzie'yi çenesinden tutup kendine çevirmişti. "Anlamadığın kısmı bu. Ben buradayken *buradayım*."

"Yokken de yoksun."

"Bunu fena bir şeymiş gibi söyleme. Önünde kocaman bir hayat var. Okulun var, arkadaşların var, muhtemelen peşinde erkekler de vardır. Sana bir tavsiye vereyim mi? Evet de. Her şeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evet de. Önüne çıkan fırsatları benim yüzümden tepme. Senin hayatın benden, bundan daha büyük." Elini nehre doğru savurmuştu. "Bu kasabadan kurtulmayı boş yere istemiyordun. Hiçbir şeyin seni buraya geri döndürmesine izin verme. Benim bile."

"Ama seni seviyorum." Kenzie kendi sesinden utanmıştı. Tıpkı çocuk sesi gibi küçücüktü.

J.R. gülümsemişti. Kenzie o gülümsemeyi ömrü boyunca unutmayacaktı. Akıl, kuşku, hayal kırıklığı dolu bir gülümsemeydi. "Unutacaksın. İnan bana."

Kenzie, J.R.'ın yüzünü avuçlarının arasına alarak ağlamıştı. "Babam gibi sen de beni terk ediyorsun."

"Aptal olma," diye çıkışmıştı J.R. "Benim söylediklerimi değil, duymak istediklerini duyuyorsun. Ben sana ne yapıp ne yapamayacağımı açık açık söylüyorum. Ama senin o şerefsiz baban öyle yapmadı – sana tutamayacağı sözler verdi. On sekiz yaşında olabilirsin ama sen yaşından çok daha olgunsun, M.K. Kalbini değil, aklını kullan. Kendine bakmayı öğrenmen lazım yoksa bu zalim dünyada hayatta kalamazsın. Bana bel bağlama, anlıyor musun beni? Kimseye bel bağlama."

"Seni kaybediyormuş gibi hissediyorum."

"Böyle bir şey mümkün değil." J.R. usulca konuşarak Kenzie'ye doğru eğilmişti. Kenzie onu öpeceğini anlamıştı; istese başını çevirebilirdi ama çevirmemişti. Dudaklarını dudaklarında istiyordu, onunla bir olmak istiyordu. "Çünkü sen bana hiç sahip olmadın."

Dudakları buluşmuştu; bu, dünyanın hem en güzel hem de en kötü hissiydi.

Kenzie o zamandan beri şunu öğrenmişti: Sevdiğiniz kişi sizi sevmezse iki seçeneğiniz vardı. Birincisi, başka biriyle tanışıp yeniden denerdiniz. Yeniden, yeniden ve yeniden; ta ki bir gün, tabii eğer şanslıysanız, kısmetiniz olan, sizi seven, sizinle hayat kurmak isteyen kişiyle tanışana dek. Ama o kişiyi bulacağınızın garantisi yoktu, bulsanız bile yürütebileceğinizin garantisi yoktu.

İkincisi, bir daha asla denemezdiniz. Aşkın boktan bir şey ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu kabul ederdiniz. Aşk acıtır. Aşk verdiğinden daha fazlasını alır, o hâlde âşık olmak niye? Aşkı kovalamayı bırakırdınız. Güvenebileceğiniz tek şeyin yaşadınız an olduğunu bilerek hiçbir beklentiye girmeden istediğiniz kişiyle vakit geçirirdiniz.

J.R.'la ilgili beklentiye girmeyi –bu kez sahiden– bıraktıktan sonra aralarındaki ilişkinin değerini anlamıştı. Arkadaşlarının yaşadığı acı verici ayrılıkları gördükçe kendisi asla öyle şeyler yaşamayacağı için seviniyordu. Çünkü J.R.'ın da dediği gibi, hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybedemezdi.

Güzel sanatlar fakültesi için Boise'de kaldığı dört yıl boyunca J.R.'la fırsat buldukça konuşmuşlardı, aynı yerde bir araya geldiklerinde bütün vakitlerini beraber geçirmişlerdi. Yüksek lisans için Seattle'a taşındığında kendine ev ararken onun yanında kalmıştı. Hâlâ seks yapıyorlardı, her zaman değil ama ara sıra, şartlar el verdiğinde. Birlikte oldukları kişilerden konuşuyorlardı, daha doğrusu Kenzie *kendisinin* birlikte olduğu erkeklerden konuşuyordu: J.R.'ın başka kadınlarla olan cinsel ilişkilerini duymaktan hazzettiği pek söylenemezdi. J.R. ona sık sık tavsiyelerde bulunuyordu.

Mesela Paul'le ilgili tavsiye vermiş ve verdiği tavsiye işe yaramıştı.

Kenzie, J.R.'ı son gördüğünde J.R. ona Derek'le nasıl gittiğini sormuştu. Kenzie'nin evli adam maceraları onu azdırıyordu – Kenzie ne kadar detaya girerse J.R.'ın onunla seks yapma arzusu da o kadar artıyordu– ama Derek'i bilhassa merak ediyor gibiydi. Kayıp çocuk yüzünden.

Kenzie bunu anlayabiliyordu. Derek'i bütün haberlere konu olan olaydan ayrı tutmak çok zordu. Genel merkezleri şehirde bulunan, Fortune 500 listesinin müdavimi şirketler sağ olsun Seattle milyarder kaynıyordu: Amazon, Microsoft, Starbucks, Costco, Nordstrom. Dolayısıyla, normal koşullarda Derek gibi bir adam dikkat çekmezdi.

Tabii kayıp çocuğu olmasaydı.

"Sana para veriyor mu?" diye sormuştu J.R.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bazen," demişti Kenzie. "İhtiyacım olduğunu biliyorsa yetecek kadar veriyor."

"Daha fazla vermesi lazım. Adam para içinde yüzüyor. Çocuğu için koyduğu ödül bir milyon dolar." Telefonundan bir şeye bakıyordu, bulunca telefonu Kenzie'ye çevirmişti. PowerOrganix hakkında bir iş dergisinde çıkmış bir makaleydi. "Şirketi geçen yıl üç yüz milyon dolarlık satış yapmış."

"Bakayım," demişti Kenzie telefonu onun elinden almaya çalışarak. J.R. vermeyince şaşırmamıştı. Erkekler nedense telefonlarına dokundurmazlardı.

"Sana daire tutmalı aslında," demişti J.R.; Kenzie kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordu. "Hatta daireyi senin adına almalı. Böylece, eğer ilişkiniz bir gün biterse, hiç değilse elinde orası kalır. Kaybetmişsin gibi görünse de aslında kazanmış olursun, anlatabildim mi?"

"Derek'le ilişkimiz öyle değil," demişti Kenzie. "Daha o noktaya gelmedik. O Paul gibi değil, Paul kafayı benimle bozmuştu. Derek'se yalnızca kendisi müsait olduğunda benimle görüşüyor ve benim bundan ancak bir iki gün öncesinde haberim oluyor."

"Çünkü kontrolü ona bırakıyorsun. Fazla müsaitsin. Onun gibi adamlar zoru sever; ancak sana sahip olamayacağını düşünürse peşinden koşar." J.R. yine telefonunu kurcalıyordu. "Karısıyla arası nasıl?"

"Ondan pek bahsetmiyor ama anladığım kadarıyla birbirlerini görmüyorlar bile. Bir keresinde çocuk olayından sonra toparlayamadığını söylemişti. Galiba eve gitmekten nefret etmesinin sebebi de bu," demişti Kenzie. "O olayla da onunla da uğraşmak istemiyor."

"Neden ayrılmıyorlar?"

"Kadının kendini öldürmesinden korkuyor."

J.R. birden dönüp ona bakmıştı. "Sahi mi? Öyle mi dedi?"

"Direkt öyle demedi," demişti Kenzie. "Ama kadının hâli hâl değil. Şarabın dibine vurduğumuz bir akşam bana, çocuk kay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bolduktan bir ay kadar sonra onu hastaneye kaldırdıklarını söylemişti. Küveti hazırlayıp bir avuç ilaç içmiş. Derek onu son anda bulmuş. Beş gün boyunca psikiyatri koğuşunda yatırmışlar."

J.R.'ın yüzündeki ifadeyi tam okuyamıyordu ama rahatsız olmuştu. "Ne?"

"O ilişkiden artık hayır gelmez," demişti J.R. Kenzie'yle olduğu kadar kendiyle de konuşuyor gibiydi. "Yaşadıkları şey çok ağır. Önünde sonunda bütün ipleri koparacaklar. Görünüşe bakılırsa kopmaya başlamış bile. Bence bu senin için..." duraksadı, sözcüklerini seçiyordu "...bir fırsat olabilir."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kancayı atacağın kişi Derek olabilir diyorum."

Kenzie gülmüştü. "Kafan mı güzel? Ne zamandır evliliğe inanır oldun?"

"Ben evliliğe inanmam. Paraya inanırım. Bu adamda da para gırla. Diğerleri yanına bile yaklaşamaz."

Kenzie, "Onu sevmiyorum, J.R.," demişti ama asıl demek istediği şuydu: *Beni sevmiyor*. Kenzie bunu sesli söylemek istemiyordu. Derek'in onu sevmemesinin canını yaktığını J.R.'ın bilmesini istemiyordu.

J.R. omzunu silkmişti. "N'olmuş yani? Efsane Tina Turner'dan alıntı yapacak olursam; sevginin bununla ne alakası var?"

"Ben yuva yıkan değilim."

"Ha servet avcısı ha yuva yıkan, aynı şey."

Hayır, değillerdi. Alakası yoktu. Kenzie'nin hiçbir zaman sevmediği bir terim varsa o da *yuva yıkandı*. O yuva yıkan değildi; babasının uğruna onları terk ettiği kadın da değildi.

Erkekler kendi yuvalarını yıkıyorlardı.

J.R.'ın ona bu ilişkiden ne kadar koparabilirse koparmasına yardım etmeye çalışmasını anlıyordu çünkü bu ilişki bir gün bitecekti. Bütün yasak ilişkiler bir gün biterdi, ama öyle ama böyle. Ya Derek karısından ayrılıp Kenzie'den sonsuza dek onunla olmasını isteyecek ve aralarındaki şey böylece "gerçek" bir ilişkiye evrilecekti ya da Derek evli olduğu kadınla kalmayı seçecekti. İki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koşulda da, şu anda yaşadıkları şey sonsuza dek sürmeyecekti. Bir kere sürdürülebilir değildi.

Hele ki Derek karısını hâlâ seviyorken.

Derek Kenzie'yle ailesini pek konuşmazdı ama onları, bilhassa oğlunu sık sık rüyasında görürdü. New York'a gittikleri dönem bir keresinde Derek gecenin bir yarısı Sebastian'ın adını öyle bir bağırmıştı ki Kenzie panik içinde uyanmıştı. Işığı yaktığında Derek yatakta yanında kıvranıyordu, saçları terden alnına yapışmıştı. *Sebastian. Sebastian. Bash. Dön babana, oğlum. Lütfen.*

"Uyan," demişti Kenzie onu sarsarak. "Derek, uyan, kâbus görüyorsun."

Derek gözlerini açmış, kendine gelince yüzü düşmüştü. "Yetişemedim ona. Tam karşımdaydı ama vaktinde yetişemedim."

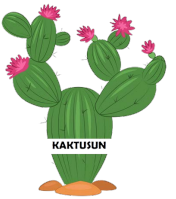
"Şşşt..." Kenzie lambayı kapatıp Derek'in yanına uzanmıştı. "Geçti. Rüyaydı. Hadi uyumaya çalış."

Sabah olduğunda, gece yaşananların sözünü etmemişlerdi. Kenzie, Derek'in hatırladığından bile emin değildi, dolayısıyla konuyu hiç açmamıştı.

Derek'in Marin'in adını söylediği de oluyordu. Ama öyle sık sık değil. Ara sıra. Hatta Kenzie, Derek'in karısının adını sesli söylediğini ilk kez o kâbustan sonraki gece duymuştu. Derek'in sesi acılı, sözcükleri net çıkmıştı.

Şöyle demişti: *Marin, özür dilerim. Ah, Marin. Çok özür dilerim.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Üç gün olmasına rağmen Derek'ten hâlâ ses yoktu.

Kenzie, birkaç dakika önce küçük bir çocuğun kustuğu pencere önündeki masayı Lysol ve kâğıt havluyla silerken Derek'i düşünüyordu. Ona göre bu masa Derek'indi çünkü Derek her gelişinde bu masada otururdu. Böylece hem dışarıdaki insanları izler hem de biricik Batmobil'ine göz kulak olurdu. Sorsanız asla kabul etmezdi ama insanların Maserati'sine bön bön bakmasını seviyordu. Bir öğlen Kenzie onunla masada otururken iki üniversiteli kız kaldırımda durup etrafı kolaçan etmişlerdi. Biri arabanın önünde poz verirken diğeri onun fotoğrafını çekmişti. Ardından yer değiştirmiş, sonra da gülüşerek alelacele gitmişlerdi; Instagram'da paylaşacak bir şey buldukları için içleri içlerine sığmıyordu.

Kenzie, annesinin kaldığı bakım merkezinin gönderdiği ödeme hatırlatma e-postasını görmezden gelerek telefonunu kontrol etti. Derek'in bıraktığı parayla kredi kartlarının borcunu ödeyip kartlarla da faturalarını ödemeyi planlıyordu. Visa'sının borcu bittikten sonra bakım merkezinin aylığını ödeyecekti. Daha kötüsü de olabilirdi. Daha kötüsü olmuştu.

Aslında artık Derek'e mesaj atabilirdi, öyle düşünüyordu. Üç gün, biriyle iletişim kurmamak için uzun bir süreydi ve her normal insan ne olduğunu merak ederdi. Belirsizlik artık canını sıkmaya başlamıştı, böylece Derek'e aklına gelen en zararsız mesajı attı. Tek kelime.

Hey.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bekledi. Ama cevap gelmedi. İçini çekerek telefonu cebine geri koydu.

Masa buram buram çamaşır suyu kokuyordu ama en azından temizlenmişti. Ebeveynler bunu nasıl yapıyorlardı? Kusan kızın annesi verdikleri sıkıntı yüzünden çok üzülmüş ama temizliği Kenzie'ye bırakmakta bir beis görmemişti. Kenzie hiç değilse karşılığında para alacaktı. Ebeveyn olmanın iyi tarafı neydi? Kediler çocuklardan çok daha iyiydi – doğar doğmaz kendilerini temizlemeyi öğreniyorlardı.

"Çocuk sahibi olmak nasıl bir şeydir, bilir misin?" demişti annesi bir keresinde, o zaman Kenzie sekiz yaşındaydı. En iyi arkadaşı Becca'nın evinde kalmak istemişti. "Kalbinin iki bacak üstünde kapıdan çıkıp gitmesi gibidir, savunmasız, korunmasız. Korkunç bir şey."

Yok, kalsın. Dünya, hayata bir tane daha minik, ihtiyaç sahibi bir insan daha getirmeden de yeterince zordu zaten.

Kenzie, Becca'yı yıllardır düşünmemişti. Bu yaşına kadar dostluk kurduğu kadın sayısı bir elin parmağını geçmezdi. İlkokulda Becca. Lisede Janelle. Üniversitede de oda arkadaşı Isabel.

Isabel'i sık sık düşünürdü. Onunla okulun oryantasyon haftasında, Izzy elinde –daha sonra yarısının makyaj malzemeleri ve saç bakım ürünleriyle dolu olduğunu öğreneceği– bavuluyla yatakhaneye geldiğinde tanışmıştı. Izzy üniversiteye dans bursuyla girmişti ve hayattaki tek amacı zengin bir adamla evlenmekti.

"Kendime güvenmiyor değilim," demişti o gecenin ilerleyen saatlerinde pizza yerlerken. Yeni oda arkadaşı pizzadan kocaman bir ısırık almıştı ama çok geçmeden kusacaktı. "Hayalim profesyonel olarak dans etmek. Ama yarın ayak bileğimi kırabilirim. O zaman ne olacak? Başka yeteneğim yok. İşte bu yüzden David'le birlikteyim. O benim B planım."

Yaşlı adamlara olan ilgileri onları birbirine yakınlaştırmıştı. Izzy'nin erkek arkadaşı kırk üç yaşında bir cerrahtı, Kenzie'yse o sıralar yoga sınıfında tanıştığı otuz dokuz yaşındaki emlakçı Sean'la beraberdi. Fakat David'in aksine Sean evliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben evli bir adamla hayatta beraber olmam," demişti Izzy, kusursuz burnunu kırıştırarak. "Ama sen bana bakma. Bildiğin gibi yap."

Birinci yılın sonunda Kenzie'yle Izzy yatakhaneden ayrılıp kampüs dışında küçük bir apartman dairesine taşınmışlardı. Kenzie hâlâ Sean'la beraberdi ama Sean'ın karısı onu çocuklarını alıp gitmekle tehdit ediyordu, dolayısıyla evde gerginlik vardı. Nitekim Kenzie, Sean'ın ona olan ilgisini yitirmeye başladığını hissediyordu.

Izzy'yse Rick adında başka bir yaşlı adamla takılmaya başlamıştı. Rick seyahat etmeye bayılıyordu. Izzy'yi dans dersleri arasında alıp Meksika'ya, Barbados'a, Paris'e götürüyordu; hatta Akdeniz yolculuğu bile yapmışlardı. Gerçi Izzy, gemideki yolcuların yaş ortalaması "yüz on milyon" olduğundan çok sıkıcı geçtiğini söylemişti.

"Bir daha hayatta Holland America'yla yolculuk yapmam," demişti eve döndüğünde. "Saat dokuz oldu mu herkes yatağa giriyordu. Ne kaçırdım? Sean nasıl?"

"Kafasında bitirdi," demişti Kenzie suratını asarak. "Geçen akşam yemekte ara vermek ve çocuklarına odaklanmak istediğini söyledi. Hatta bana para bile verdi. Kendimi... kıdem tazminatı almış gibi hissettim."

"Ne kadar verdi?"

"Bin dolar." Kenzie bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. "Bir deste para çıkardı, hesabı ödedi, kalanını da bana verdi."

"Sen ne dedin?"

"'Teşekkürler.'"

"Kızım, ben sana *hiç* mi bir şey öğretemedim?" Izzy gözlerini devirmişti. "İlk teklif kabul edilmez. *Anlaşma* yapacaksın. Seni istemiyor mu? O zaman hayatından çıkman için sana para verecek. Bin dolarmış... *siktirsin*. David bana her ay öylesine verirdi o parayı."

"Ne yapacaktım peki?"

"Gururunu okşayacaktın, yüreğini cız ettirecektin, korumacı

yönüne oynayacaktın," demişti Izzy. "'Ah, vay canına, bunu hiç beklemiyordum' tarzı bir şeyler söyleyecektin." Sesini inceltip yumuşattı; yüz ifadesi üzgün birinin abartılı taklidiydi. "Seni kaybetmek istemiyorum. Yaşadığımız her şey benim için gerçek ve senden vazgeçmeye hazır değilim."

Kenzie kahkaha atmıştı. "Daha neler. Bütün bunları ciddi bir yüzle hayatta söyleyemezdim."

Izzy gülmemişti. "O zaman alıştırma yap. Bu ayrılık ona bin dolardan çok daha fazlasına mal olmalıydı. David'le ayrıldığımızda bana on bin dolar verdi."

"On *bin* mi?"

"Öyle adamlar için para mı sanıyorsun? Ellerinin kiri bile değil. Hafta sonu pokerde yedikleri para." Izzy iç geçirerek başını sallamıştı. "Evli adamlarla işimin olmadığını biliyorsun ama sen ille de o yoldan gideceksen karşılığını almalısın. Eğer adam evliyse profesyonel kız arkadaş ücreti yükselir. Onların kaybedecek daha çok şeyi var."

Kenzie *profesyonel kız arkadaş* terimini ilk kez o zaman duymuştu.

"Dediğim gibi, anlaşma yapacaksın." Izzy öne doğru eğilmişti. "Değerini istemek zorundasın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"O işin de bir sanatı var." Ev arkadaşı bir süre duraksamış, etraflıca düşünmüştü. "İsteyeceksin… ama istemeden isteyeceksin. Öyle ki onlar *teklif edecek*."

Kenzie'nin bunu iyice düşünüp taşınması gerekiyordu.

"Sean için artık çok geç." Izzy arkasına geri yaslanmıştı. "Ama bir dahaki sefere aklında olsun. Düşündüğünden daha güçlüsün. Sadece âşık olma, yeter."

Beraber yaşamaya devam ederlerken Izzy ona "profesyonel kız arkadaş" olmanın inceliklerini öğretmişti. Fahişe olmadıklarında ısrar ediyordu. Birlikte oldukları adamlardan sahiden hoşlanmalıydılar ve ilişkileri daima özel olmalıydı; Izzy asla aynı anda birden fazla adamla birlikte olmazdı. Biriyle beraberken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözü yalnızca onu görürdü ve iyi bir kız arkadaş gibi üzerine titrerdi. Yatakta erkeğini memnun etmek için elinden gelenin fazlasını yapardı ama karşılığında aynı şeyi beklerdi. İlişkileri erkek odaklı değildi.

Ama erkek arkadaşlarının onun masraflarını karşılayabilmesi gerekiyordu. Bakımlı biriydi; haftada bir manikürünü, iki haftada bir kirpiklerini, ayda bir saç bakımını yaptırabilmesi, ihtiyaç oldukça da bronzlaşabilmesi için para lazımdı. Seyahat etmeye bayılırdı ama yalnızca birinci sınıfta yolculuk ederdi. Hediye beklerdi ve genellikle beyaz kurdeleli mavi küçük kutularda gelen hediyeleri tercih ederdi. Erkek arkadaş da tüm bunlar karşılığında ona bolca ilgi gösterecek ve her zaman keyifli vakit geçirmelerini sağlayacak sadık bir sevgili ve seyahat arkadaşı bulmuş olurdu.

Ama Izzy kız arkadaş kategorisinde sonsuza dek kalmak istemiyordu. Yüzük istiyordu, düğün istiyordu, ev istiyordu, soyadı istiyordu. Maddi rahatlık istiyordu.

"Şımarık veletlerden vebalı görmüş gibi kaçarım," demişti bir keresinde Kenzie'ye. "Birincisi, yatakta berbatlar. İkincisi, doğuştan zengin oldukları için muhakkak birikimleri vardır, dolayısıyla ömürleri boyunca hiçbir şey için çalışmamışlardır. Ayrıca hepsi çocuk ister." Ürpermişti. "Kendi çabalarıyla bir yerlere gelmiş, boşanmış ve zengin bir adamsa kutsal kâsedir. Böyle adamlar çalışkandırlar, çocuk olayını çoktan halletmişlerdir ve şimdi tek yapmak istedikleri keyif çatıp birilerini şımartmaktır. İşte o noktada devreye ben giriyorum."

Ama sonra Izzy, Mike'la tanıştı. Mike boşanmış değildi. Mike zengin değildi. Mike ondan yalnızca üç yaş büyüktü ve spor salonunda tanışmışlardı. Rick'le ilişkisi yeni bitmişti ve kendini boşlukta hissediyordu, öyle olunca Mike'ın kahve davetine evet demişti çünkü Mike'ı "şirin" bulmuştu. Ne var ki kahve içkiye, içki akşam yemeğine dönüşmüş, Izzy evin yolunu ancak ertesi gün geç saatlerde bulabilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siki tuttum," demişti kendini koltuğa atarak.

"Gerçek anlamda mı yoksa mecazen mi?" diye sormuştu Kenzie.

"İkisi de. Bilişim teknolojileri uzmanı ve eski bir Toyota Camry kullanıyor. *Camry*, Kenz. Dahası bu sabah beni kahvaltıya IHOP'a götürdü. *IHOP*'a. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Seks harikaydı ve pankekler enfesti. Bana ne *oluyor*?"

Kenzie gülmeden edemedi. Izzy'yi bir zincir restoranda elinde kocaman bir menüyle hayal etmek zordu. "O zaman… tek gecelik bir eğlenceydi, öyle mi?"

"Aynen öyle." Oda arkadaşı biraz fazla kararlı konuşmuştu; Kenzie onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilemedi. "Ama var ya, beni çok güldürdü. Beni güldüren biriyle olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Onun yanındayken kendim olabildiğimi hissettim. Makyajım mı akmış, yağmurdan saçım mı sönmüş, hiçbiri umurumda değildi. Hatta dün gece yemeği ve içkileri o ısmarladı diye kahvaltıyı ben ödemek istedim. Bunu en son ne zaman yaptım?"

"Onunla bir daha görüşecek misin?"

"Bilmiyorum." Izzy'nin kafası sahiden karışmıştı. "Keşke o kadar… şirin olmasaydı."

Altı ay sonra Izzy hâlâ Mike'la görüşürken Kenzie Erik adında bir restoran sahibiyle yaşadığı kısa kaçamağın ardından Paul'le birlikte olmaya başlamıştı. Paul evliydi, kırklarındaydı ve on iki yaş altı üç çocuğu vardı. Boise şehir merkezindeki bir avukatlık bürosunun yönetici ortağıydı ve uzun saatler çalıştığı için kendine büro yakınlarında bir ev tutmuştu. Banliyöde oturan ailesini genellikle hafta sonları görüyordu – tabii hafta sonunu Kenzie'yle geçirmiyorsa.

Paul bir keresinde ona, onunla parası için birlikte olup olmadığını sormuştu. "Diyelim hademe olsaydım, benden yine de hoşlanır mıydın?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Kenzie sorusunu ona aynen iade etmişti. "Diyelim ben kırk yaşında, şişko ve üç çocuklu bir kadın olsaydım yine de benden hoşlanır mıydın?"

Kenzie istemeden karısını tarif etmiş, bunun üzerine Paul'ün yüzü düşmüştü. "Mesaj alındı."

"Özür dilerim, ben öyle demek..."

"Önemli değil. Akşam ne yiyelim?"

Paul'le üniversitenin son yılının sonlarına doğru dört ay çıkmış, çoğu geceyi Boise'de geçirmişti. Izzy de vaktinin çoğunu Mike'ta geçiriyordu; Mike'ın küçük, şirin bir arka bahçesi olan kutu gibi bir evi vardı. İki kız da itiraf etmek istemiyordu ama Izzy isteyerek ya da istemeyerek profesyonel birliktelik dünyasından emekli olduğundan beri araları açılmıştı. Aslında sorun olmaması gerekiyordu –sonuçta Kenzie'yi ilgilendirmezdi– ama Izzy, Kenzie'nin yaşam tarzını yargılamaya başlamıştı. Bir zamanlar *kendisinin* de benimsediği yaşam tarzını.

"Hâlâ nasıl yapabiliyorsun?" diye sormuştu bir gece.

Mezuniyete birkaç hafta kala ikisi de küçük banyolarındaydılar, aynanın karşısında birbirlerini itip kakıyorlardı. Kenzie, Izzy'nin vücuda yapışan elbiselerinden birini ödünç almış Paul'le gidecekleri akşam yemeği ve dans için hazırlanıyordu. Izzy'nin üstünde kot pantolon ve kazak vardı. Aynada sanki yer değiştirmiş gibi görünüyorlardı.

"Paul evli," demişti Izzy, sanki Kenzie bilmiyormuş gibi. "Çocukları var. Karısı var. Bir ailesi var. Hiç mi üzülmüyorsun?"

"Yoo," demişti Kenzie. Bu konuyu daha ne kadar tartışacaklardı? "Hiç."

Izzy ona doğru dönmüştü. "Yanlış yapıyorsun, Kenz."

"Ne zamandır umurunda?" diye çıkışmıştı Kenzie. "Bana, *bildiğin gibi yap*, diyen sendin, unuttun mu?"

"Evet ama hata etmişim," demişti Izzy. "İnsanlar değişir. Sen âşık olmak istemiyor musun?"

Kenzie oda arkadaşının *aşk* dediğini ilk kez duyuyordu, şaşırmıştı. Izzy'nin o taraklarda bezi olmadığını sanıyordu. Aşk

BELONGS TO KAMYOS TEAM

onun öncelikler listesinin en sonundaydı. Kenzie öfkelenmeye başladığını fark etmişti. Herkes aşkı bulamazdı.

Aynaya dönmüştü. "Ben kimsenin yuvasını yıkmıyorum, Izzy. Asıl yuvasını yıkan o. İnsanların unuttuğu şey şu ki yuvasını yıkıp yıkmamak onun elinde. Evde her şey yolunda olsaydı benimle muhatap bile olmazdı."

"Mike'la nasıl tanıştığımızı biliyor musun?"

"Spor salonunda demiştin."

"Aslında daha önce tanıştık. Kitapçıda yanıma gelip elimdeki biyografi kitabı hakkında benimle sohbet etmeye başladı. Anlaşılan üzerine bayağı konuşmuşuz ama o bana ilk kahve randevumuzda hatırlatana kadar benim aklımda bile yoktu. Ondan birkaç ay sonra Sevgililer Günü'nde –o sıralar hâlâ öylesine takılıyorduk– bana o kitabı verdi." Bu anı onu gülümsetmişti. "Aramış taramış, bir sahafta kitabın imzalı kopyasını bulmuş. O anda tek düşünebildiğim, en fazla yirmi dolar edecek o kitabın birinin bana verdiği en değerli hediye olduğuydu."

Izzy, Kenzie'nin yanından sıkışarak geçip banyodan çıkmış ve biraz sonra elinde Cheryl Strayed'in *Yaban* adlı kitabının ciltli baskısıyla geri dönmüştü. Kenzie'ye içindeki yazıyı göstermişti, şöyle yazıyordu: *Bütün suların durulduğunda ben burada olacağım. –Mike.*

"Bu kitabı okumalısın," demişti Izzy. "Uyuşturucu kullanan, kocasını aldatan, upuzun bir dağ yürüyüşü yapan bir kadının hikâyesi. Kadın bütün bunları annesini kaybetmenin verdiği acıdan kurtulmak için yapıyor. Beni çok etkiledi. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı uzun uzun düşünmemi sağladı. Biliyor musun, kendimden bıktığımı fark ettim. Mike'a şans vereceğim, Kenz."

"Ben o kitabı okudum." Kenzie yeniden aynaya dönmüştü. "Bak, senin adına sevindim ama ben Paul'den hoşlanıyorum. Hem yoksul erkeklerle sevgili olabiliyorsam zengin erkeklerle de olabilirim." Tıpkı *grand-mère*'i gibi konuştuğunun farkındaydı.

"Kimse sana yaşı büyük zengin adamlarla birlikte olamazsın demiyor," demişti Izzy. "Yoksul olmaktansa zengin olmayı

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

tercih ederim. Ama asıl zengin olmaktansa mutlu olmayı tercih ederim. Kendine bekâr birini bul, Kenz."

"Karısı benim problemim değil. O benim aklıma bile gelmiyor. Bana göre öyle biri yok." Kenzie omzunu silkmişti. "Hem bütün erkekler aldatır. Bir gün kendini Mike'la evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış, yaşlanmış ve şişmanlamış hâlde ev kredisi ödemeye çalışırken bulduğunda göreceksin ki Mike da seni aldatacak. Bu ilişkiyi kabul ederek kendini savunmasız bırakıyorsun. Bu işin inceliklerini bana öğreten sendin, unuttun mu? Ama sen bana bakma. *Bildiğin gibi yap*."

Kenzie, Izzy'yi dövmekten beter etmişti. Bunu yüzünü asmasından, gözlerini kaçırmasından anlayabiliyordu. Izzy yine de gözalıcıydı, gündelik kıyafetler içinde bile. İstediği adamı elde edebilir, istediği hayatı yaşayabilirdi. Ne büyük kayıp.

Kenzie'nin Paul'le ilişkisi o konuşmadan sonra üç hafta daha sürmüştü. Mezuniyetten bir gece önce Paul'ün karısı kapılarına dayandığında bitmişti. Bayan Paul –Kenzie kadının adını bilmiyordu– sarhoştu ve kocasını arıyordu. Kenzie kapıyı açtığında kadın içeri dalmaya çalışmıştı.

"*Seni orospu, nerede benim kocam, ha? Paul nerede söyle?*" diye bağırmıştı, tek nefeste söylediği sözcükler neredeyse anlaşılmıyordu. Makyajı akmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve kusursuz manikürlü tırnaklarıyla Kenzie'nin yüzünü yolmaya çalışıyordu.

Kenzie kapıyı kapatmaya çalışmış ama kadın kendini kapıyla sövenin arasına sıkıştırmıştı.

"Paul diye birini tanımıyorum ben. Sadece burada oturuyorum!" demişti Kenzie çaresizce, kendini kadının kocasıyla *yatmayan* biri gibi göstermeye çalışarak.

Paul'ün karısı Kenzie'den en az on beş santim kısaydı ama öfke ve alkol onu ekstra güçlendirmişti. Tıpkı *Cinnet* filminde Jack Nicholson'ın yaptığı gibi başını kapıdan içeriye uzatmıştı. Kenzie, kadının bu sarhoş ve öfkeli hâliyle onu öldürmeye çalışacağından, en olmadı ona tekme tokat girişeceğinden adı gibi emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Izzy, yardım et!" diye bağırmıştı omzunun üstünden.

"O ev arkadaşına söyle, benim kocamın yakasından düşsün," diye bağırmıştı kadın Kenzie'ye. Yüzü mosmordu, saçı ıslaktı ve keçeleşmiş tutamları yanaklarına yapışmıştı. Bir kez daha tüm vücuduyla kapıyı zorlamıştı. "O da orospu sen de orospusun, sizin gibi kızlardan *nefret ediyorum*, arsız kahpeler!"

"*Izzy*!" Kenzie yine bağırmıştı. Gücü kapıyı tutmaya yetmiyordu, ev arkadaşının yardımına ihtiyacı vardı. "Izzy, buraya gel, çabuk!" Kadına dönüp, "Boşuna itme, seni içeri almayacağım," demişti.

Izzy'nin yatak odasının kapısı açılmış ve Izzy içeriden çıkmıştı: Saçını topuz yapmıştı, gözlük takıyordu, üstünde bol bir kapüşonlu kazak ve eşofman altı vardı. Makyajı ve topuklu ayakkabıları olmadan liseli gibi görünüyordu; özellikle de korkudan iri iri açılmış gözleriyle. Hâlâ kapıyı zorlayan Paul'ün karısı Kenzie'nin arkasından bakan Izzy'yi görünce birdenbire yüzü düşmüştü. Paul'le birlikte olanın Izzy olduğuna inanıyordu. Nasıl haberi olduysa fotoğraf görmemişti. İsim de bilmiyordu.

"Kaç yaşındasın sen, on dokuz mu?" Kadının boğazı düğümlenmiş ve ağlamaya başlamıştı. "Sen daha *çocuksun*. Aman Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum bunu yaptığına inanamıyorum..."

"Ona buradan defolup gitmesini söyle," demişti Izzy, Kenzie'ye ki bu oda arkadaşının söyleyebileceği en kötü şeydi çünkü kadın ağlamayı kesip yeniden öfkelenmişti. "Git yoksa polis çağırırım, manyak karı."

"*Ben* miyim manyak?" diye haykırmıştı kadın. "Polis *çağırırmış*. Çağır, çağır da onlara ne yaptığını anlatayım! Orospunun teki olduğun için seni tutuklasınlar!" Yüzü renkten renge giriyor, öfkeden tükürükler saça saça konuşuyordu. Votka kokulu tükürükleri Kenzie'nin yüzünü yıkarken kendini kapıya bir kez daha çarpmıştı, bu kez az kalsın içeri giriyordu.

"Ben kocamın aletini emmek istemiyor muyum sanıyorsun?" diye bağırmıştı içeri doğru. "İstiyorum ama adam eve uğramı-

BELONGS TO KAMUSI TEAM

yor! Senden nefret ediyorum! Belanı bul! Seni sokakta görmeyeyim, kaltak, o yüzüne asit atacağım!"

İyiden iyiye korkan Izzy odasına geri koşmuş, kapısını kapatıp kilitlemişti.

Kenzie kapıyı son bir kez var gücüyle itince kadın koridora fırlamıştı. Komşulardan biri apartman yöneticisini aramıştı; Gary üstünde pijaması ve bornozuyla, bir elinde beyzbol sopası, diğerinde cep telefonu, asansörden iniyordu. Ortalığı karıştıranın kadın olduğunu, hem de ufak tefek bir kadın olduğunu görünce sopasını indirmişti.

"Hanımefendi, eğer bağırıp çağırmayı kesmezseniz polis çağıracağım," demişti ona. Saçları dökülmeye başlamıştı ama kalan tutamlarının hepsi ayaktaydı. "Lütfen gidin. Başınız belaya girsin istemiyorum."

Kadın önce ona, sonra Kenzie'ye bakmıştı.

"O benim *kocam*." Dudakları titriyordu. "On sekiz yıldır beraberiz. Çocuklarımız var."

"Özür dilerim," demişti Kenzie. Başka ne diyeceğini bilememişti.

"McKenzie, gir içeri, kapını kapat," demişti Gary.

Kenzie kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kulağını boyalı tahtaya dayamıştı. Gary, Paul'ün karısını asansöre doğru götürürken kadının hıçkıra hıçkıra ağladığı duyuluyordu. Kenzie'nin bütün vücudu titriyordu. Daha önce böylesi bir öfkeye hiç tanık olmamıştı: taşkın, zaptedilemez, birini öldürmeye yetecek kadar büyük bir öfke.

O olaydan sonra Izzy'yle Kenzie bir daha konuşmamışlardı. Arkadaşlıkları o gece bitmişti. Kenzie Izzy'yi ona yardım etmediği için, Izzy de Kenzie'yi ondan yardım istediği için affetmemişti. Birkaç hafta birbirlerini görmezden gelerek yaşadıktan sonra Kenzie bir gün eve geldiğinde Izzy'nin pılısını pırtısını toplayıp gittiğini görmüştü. Ne bir veda, ne bir not. Ödenecek toplam kira parasından kendi payına düşeni mutfak tezgâhının üstüne bı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rakmıştı, o kadar. Daha sonra onu Facebook'ta arkadaşlarından çıkardığını, Instagram'da takip etmeyi bıraktığını görmüştü.

Sosyal medya çağında bu büyük bir olaydı.

Bundan kısa süre sonra Paul'le ilişkisi bittiğinde –elbette kötü bitmişti, onca şeyin üstüne başka nasıl bitecekti?– Kenzie hava değişikliği istemişti. Eve dönemezdi. Böylece Seattle'daki lisansüstü eğitim birimine başvurmuş ve kabul edilmişti. Kendine ev ararken J.R. birkaç geceliğine misafir odasında kalabileceğini söylemişti.

Kenzie, cebindeki telefonun titremesiyle şimdiye döndü. Mesaj gelmişti. Hem de Derek'ten. Nihayet. Kenzie mesajı hızlıca okudu, sonra midesinde tuhaf bir acıyla bir kez daha okudu. Paul'den ayrılırken canı yanmamıştı. Erik'ten ayrılırken de, Sean'dan ayrılırken de. Ama Derek'ten ayrılırken yandı. Tıpkı J.R.'dan ayrılırken yandığı gibi.

Gerçi ona iyi oluyordu. Bu ilişki asla buralara kadar gelmemeliydi.

Bu kez gerçekten bitti, yazmıştı Derek. Üzgünüm. Lütfen beni bir daha arama.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arkasında bir yerde bir dal kırıldı. Biri onu takip ediyordu.

Kenzie, baştan ayağa siyahlara bürünmüş çılgın bakışlı, koca elli iriyarı bir yabancıyla karşı karşıya geleceğini düşünerek arkasına döndü. Ama orada kimse yoktu. Ona en yakın kişi, yarım blok ötede yolun karşısında otobüs bekleyen başka bir kadındı. Ama hissediyordu; bakışlarının yeterince hızlı değemediği kuytularda gizlenen biri vardı. Beden tehlikeye beyinden önce tepki verirdi. Kenzie de ensesinde birinin soluğunu hissediyordu. Kulağına fısıldamak için saçlarını kenara çekiyordu sanki. Ama o birini ne tanıyordu ne de söyleyeceklerini duymak istiyordu.

Eve beş blok kalmıştı. Kenzie yolda giderken rahatlatıcı bir ses duyma arzusuyla telefonunu çıkardı. Telefon iki kez çaldıktan sonra J.R. açtı.

"Selam," dedi J.R. "Sen iyi misin?" Sesi endişeliydi. Çünkü Kenzie onu nadiren arardı. Genellikle mesaj atardı.

"İşten eve dönüyorum." Köşeye vardığında ışık kırmızıya dönünce kavşakta durdu. "Galiba biri beni takip ediyor."

"Kimseyi gördün mü?"

"Hayır ama öyle hissediyorum."

Hattın diğer ucundan belli belirsiz bir iç çekiş duyuldu. "M.K., beni dinle. Her şey yolunda. Hızlı yürü ve aydınlık yerlerden ayrılma. Sen eve girene kadar hatta kalacağım."

"Bu gece bana gelmek ister misin?" Yaya işaretinin yanmasıyla karşıdan karşıya geçti. "Dışarıdan yemek söyleriz, belki bir şeyler izleriz..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ev arkadaşın nerede?"

"Beni görmezden gelmekle meşgul," dedi Kenzie. "Ama çalışıyor da."

Sessizlik oldu. Uzadı. Demek ki cevabı hayır olacaktı. "Bu gece olmaz," dedi J.R. "Ben... aslında biriyle görüşmeye başladım."

Kenzie o kadar şaşırdı ki az kalsın yolun ortasında duracaktı. "Biriyle mi görüşmeye başladın?" diye tekrarladı. "Ne demek 'biriyle görüşmeye başladım'?"

Bu sözleri J.R.'dan duymak dünyanın en tuhaf şeyiydi. J.R. kelimenin tam anlamıyla hemen her zaman "biriyle görüşürdü" –annesi ona zampara derdi ve bu huyunu katiyen onaylamazdı– ama *ilişki* anlamında "biriyle görüşüyorum" demesi bambaşka bir şeydi.

"Öyle işte. Son görüşmemizde sana söylemem gerekirdi ama başkalarını duymaktan hoşlanmadığını biliyorum." J.R.'ın sesinde duymaya alışık olmadığı tuhaf bir tını vardı. "Gerçek bir ilişkiye dönüşmesini umuyorum, o yüzden... anlarsın ya."

Umuyordu demek? "Öyle mi?" Kenzie kendini normal konuşmaya zorladı. "Şey, ne zamandır? Kim o? Adı ne? Nasıl tanıştınız?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun..."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" J.R.'ın sözlerinin ağırlığını nihayet hissettiğinde sesi bir oktav yükseldi. "Ne zamandır biriyle görüşüyorsun? Sen ilişki insanı değildin, J.R., unuttun mu?"

"M.K...."

"Neyse ya, boş ver. Eve vardım sayılır. Kapatıyorum."

"Dur," dedi J.R., Kenzie durdu. "Evet, zamanlamam daha iyi olabilirdi ama beni bir dinle. Derek senden uzak durduğu için kaygılısın, bu yüzden de her şeye karşı aşırı hassas davranıyorsun. Derek seni arayınca her şey yoluna girecek. Güven bana. O zaman benim... olayımla alakalı uzun uzadıya konuşuruz."

Kenzie'ye nasıl hissettiğini, neden öyle hissettiğini açıklamaya hep bayılırdı.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

"Derek beni aramayacak," dedi Kenzie. "İş çıkışı mesaj attı. Bitti dedi."

"Daha önce de öyle demişti."

"Bu seferki ciddi. Mesajı çok… kısaydı."

Sinirden ve hayal kırıklığından gözlerine dolan yaşları tutmak için gözlerini kırpıştırdı. Derek'ten tekmeyi yediği yetmiyormuş gibi şimdi bir de J.R. onu terk ediyordu; kendine gerçek bir *kız arkadaş* bulmuştu. İşte böyle zamanlarda, hayatında güvenebileceği ne kadar az insan olduğunu hatırlıyordu. Sosyal medyada elli bin takipçisi vardı ama kötü bir gece geçirdiğinde yanında olacak tek bir arkadaşı bile yoktu.

"Seni yarın ararım," dedi J.R. "Bir şeyler düşünürüz, anlaşmaya varacak başka bir yol buluruz."

Kenzie aramayı bitirdi ama telefonu elinden bırakmadı. Ne bulacaklardı? Belli ki J.R. Kenzie'nin Paul'den kopardığını Derek'ten de koparabileceğini düşünüyordu ama Derek'le ilişkisi hiçbir zaman Paul'le olan ilişkisi gibi olmamıştı. Kenzie bu kez büyük faka basmıştı.

Dışarıdan bakıldığında, oturduğu apartmanın herhangi bir albenisi yoktu ama giriş ve koridorlar her zaman aydınlık olurdu. Kenzie giriş kapısına varıp anahtarını deliğe soktuğunda bile izlendiğini hissediyordu. Ancak ağır kapı arkasından kapandığında derin bir nefes alabildi. Belki kimseyi görmemişti ama bu orada kimsenin olmadığı anlamına gelmezdi.

Asansör çalışıyordu ama yavaştı, kaldı ki ikinci katta oturuyordu. Basamakları şimşek hızıyla çıktı, tam son basamağa adımını atmıştı ki merdiven kapısı açılıverdi. Tyler'dı. Görünüşe bakılırsa işe gidiyordu; üstünde güzel kotu ve yanık tenini ortaya çıkaran beyaz tişörtü vardı. O geceleri çalışan bir barmendi, Kenzie'yse gündüzleri çalışan bir baristaydı. İşte olmadıkları zaman okuldaydılar. Yine de eskiden birbirleri için vakit yaratırlardı. Tyler, Derek'in evli olmasından nefret ediyordu.

Evli adamlar bütün dostlukların içine ediyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam." Oda arkadaşı omuzlarının birbirine değmemesine dikkat ederek yanından geçti. Bakışlarını ondan kaçırıyordu.

"Sana da selam." Kenzie merdivenin en üst basamağında durup Ty'a baktı. Bu çok saçmaydı. Tanrı aşkına, iki yıldır beraber yaşıyorlardı. Kenzie, Ty'ın saç şekillendiricisini kullanırdı. Ty onun granola barlarını yerdi. Birlikte hâlâ Ty'ın eski erkek arkadaşının Netflix hesabını kullanıyorlardı. Aralarındaki sorunu çoktan çözmüş olmaları gerekirdi. Kenzie ona Derek'i anlatmak istiyordu ama orada, merdivende değil. "Sana kahvaltı borcum var. Yarın müsait misin?"

Ty durup ona baktı. "Kahvaltı mı? Cidden mi?"

"Öğle yemeği de olur."

Ty başını sallayıp yoluna devam etti. "Buford yatağına kustu. Çarşafların mahvoldu, hepsini yıkaman gerek. Sanırım çiçekleri yemiş."

Kenzie inledi. Kedi bunu yalnızca çok yediğinde yapardı. "Bir dakika. Ne çiçeği?"

"Sabah sana çiçek geldi. Odana koydum." Ty durdu ve yeniden dönüp Kenzie'ye baktı. "Ayrıca kahvaltıyı, öğle yemeğini unut; akşam yemeği yiyeceğiz. Beni güzel bir yere götüreceksin."

Ty gözden kaybolmadan önce Kenzie onun sırıttığını gördü ve böylece berbat geçen günü biraz olsun aydınlandı. Bu sefer şansını iyi kullanacaktı. Ty güzel bir yer mi istiyordu? O hâlde öyle olacaktı. Derek'in bıraktığı paranın bir kısmıyla onu Metropolitan Grill'e götürecekti. Biftek ve kokteyl söyleyecek, tatlı olarak da bir porsiyon muz flambe paylaşacaklardı. Tyler'ın ona son altı aydır nasıl da bir şerefsiz gibi davrandığını söylemesine izin verecekti. Aslında oraya kadar gitmişken özgeçmişini de bırakırdı belki. Orada çalışan garsonlar bahşişle köşeyi dönüyor olmalılardı.

Evin kapısını açar açmaz Buford acı acı bağırınca önce ona bir konserve yaş mama açtı, sonra odasına geçti. Yatağının üstünde pek çok yerde kedi kusmuğu kurumuştu, rengi yeşilimsiydi. Kenzie sebebini gördü – komodinin üstünde bahar çiçeklerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşan küçük bir buket vardı. Güzeldi ama romantik sayılmazdı. Belki de Derek bir düzine kırmızı gül gönderen tiplerden değildi. Çiçeklerin arasında duran küçük beyaz zarfa uzanırken kalbi duracak gibiydi. *Lütfen lütfen lütfen Derek'ten gelmiş ol.* Zarfın içinden çıkan kartın üstündeki yazı son derece zarif yazılmıştı –demek ki çiçekçinin el yazısı güzeldi– ama yazının kendisi üzücüydü. Dahası Derek'ten değildi.

Doğum günün kutlu olsun, güzel kızım. Seni özledim.
Sevgiler, annen.

Kenzie derin bir suçluluk duygusuna kapıldı. Doğum günü dört ay sonraydı, anlaşılan annesi gittikçe kötüleşiyordu. Sharon Li iki yıldır Yakima'daki Oak Meadows Destekli Yaşam Merkezi'nde kalıyordu ve erken başlangıçlı Alzheimer'ı beklenenden çok daha hızlı ilerliyor gibiydi. Bu, son üç ayda annesinden aldığı ikinci doğum günü çiçeğiydi.

Kedi komodinin üstüne atladı, az kalsın vazoyu deviriyordu, Kenzie son anda tuttu.

"Buford!" diye bağırdı. Kediyse mağrur mağrur kuyruğunu salladı. Kenzie onun yaprakları çiğnediği görebiliyordu, çoğu sapın üstünde de diş izleri vardı. "İşte bu yüzden yatağıma kustun, seni küçük pislik. Daha dün çamaşır yıkadım, şimdi yine yıkamam gerekecek."

Kediye bağırmamalıydı. Şu anda tek arkadaşı oydu. Kirli çarşafları toplayıp bez çamaşırlığa doldurdu. Çamaşırlığın yarısı anca dolmuştu, kapaklı çamaşır sepetinden birkaç parça alıp onları da çamaşırlığa koydu ve aşağıya indi.

Çamaşırhane apartmanın "bağırsaklar"ındaydı: Tyler bodrum kata öyle derdi ama kötü koktuğundan değil; karanlık ve ıslak olduğundan, bir de çıkışı girişinden daha mutluluk verici olduğundan. Orası ayrıca ürkütücüydü. Bodrum kat binanın geri kalanından daha karanlıktı ve merdivenden indikten sonra çamaşırhaneye uzun bir koridordan geçerek gidiliyordu. Bu ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ridor, Kenzie'yi ürküten gölgelerle ve tuhaf tangırtı sesleriyle doluydu. Kenzie bir kez daha izlendiğini hissederek ürperdi ama arkasını döndüğünde orada kimse yoktu.

Neyse ki çamaşırhane aydınlıktı. Kenzie içeri koşup kapıyı arkasından kapattığında derin bir oh çekti. Odanın öbür ucunda boş bir çamaşır makinesi vardı, kirlilerini makineye doldurup Paramatik kartını kart yuvasına soktu. Kart okuyucunun yanındaki küçük ışık kırmızı yandı. Ama yeşil yanması gerekiyordu.

"Siktir," dedi.

Dijital ekranda kartında iki dolar kaldığı yazıyordu. Ama normal yıkama ücreti üç dolar yirmi beş sentti. Yani yukarı koşup kredi kartını alıp gelmesi ve köşedeki Paramatik makinesini kullanarak kartına yükleme yapması gerekiyordu. Ama hem Visa'sı hem de MasterCard'ı doluydu, Derek'in verdiği parayla borçlarını ödememişti henüz. Ve tabii ki makinelerin hiçbiri nakit kabul etmiyordu. Teknoloji bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Artık kredi kartı olmadan en sıradan şeyleri bile yapamıyordunuz.

"Siktir," diye tekrarladı ne yapacağını düşünürken.

"Paran mı çıkışmadı?" dedi kulak tırmalayıcı bir ses. Kenzie az kalsın çığlığı basacaktı.

Arkasına döndüğünde karşısında birinci katta oturan apartman yöneticisi Ted Novak'ı buldu. Ne içeri girdiğini duymuştu ne de ona doğru gelirken ayak seslerini işitmişti. Bir şey yapıyor gibi görünmüyordu, elinde de bir şey yoktu – ne telefon, ne çamaşır sepeti, ne yumuşatıcı, ne anahtar, hiçbir şey. Tıpkı bir psikopat gibi öylece durmuş onu izliyordu.

Kenzie, Ted'den hazzetmezdi. Hiç etmemişti. Apartmana taşındığı günden beri onda Kenzie'yi rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Uygunsuz bir şey söylemez ya da yapmazdı. İmalı laflar etmez, edepsiz fıkralar anlatmazdı. Yan gözle bakmazdı. Ama onunla konuşurken bir şeyler… eksikti. Gözlerinde olması gereken fer yoktu. Gülümsediğinde, ki nadiren gülümserdi, içten gülümsemezdi sanki. Güldüğünde –ki o

BELONGS TO KİTAPSEVEN

daha da nadirdi– kahkahası kulağa zoraki gelirdi, sanki komik olanın ne olduğunu anlamasa da toplumsal nezaket kuralları onu gülmeye mecbur bırakmış gibi.

"Kartımı doldurmam lazım." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. Tam, *Hemen dönerim*, diyecekti ki kendine engel oldu. Ya dönmesini beklerse?

Ted ona doğru yaklaşarak cebinden bir şey çıkardı. Paramatik kartıydı. "Al. Benimkini kullan. Boş yere yukarı çıkma şimdi. Çamaşırlarını kurutmaya geldiğinde doldurursun."

"Ah, olmaz, alamam..." dedi Kenzie ama Ted çoktan onun kartını çıkarıp kendi kartını yuvaya sokmuştu. Işık yeşile döndü ve ekranda neredeyse yüz dolarlık bakiye belirdi: Bu, karta yüklenebilen en yüksek rakamdı.

"Gel hadi," dedi Ted kenara çekilerek. "Programını seç."

Kenzie'nin onun dediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu. Bu iyiliği yapan Ted değil de bir başkası olsaydı Kenzie minnettar olurdu. Ama bir başkası değildi karşısındaki, Ted'di ve Kenzie çamaşır makinesindeki kıyafetlerinin en üstünde duran pembe dantelli külotunun ziyadesiyle farkındaydı. Normal program tuşuna basıp çamaşır makinesinin kapağını kapattı. Makine çalışmaya başladı.

"Teşekkürler." Zoraki gülümsedi. "Sana üç dolar yirmi beş sent borcum oldu."

Ted'in yanından geçmek istedi ama Ted olduğu yerden kıpırdamadı.

"Sıkıntı yok," dedi. Sonra gülümsedi. Ama gülümsemekte geç kalmıştı ve en az Kenzie'ninki kadar zoraki görünüyordu. "Bir gün Green Bean'e gelirsem bana kahve ısmarlarsın. Hangi günler çalışıyorsun?"

Kenzie ona çalışma programını hayatta söylemezdi. Çalıştığı yeri bilmesine bile sinir oluyor, bunu nasıl öğrendiğine şaşırıyordu.

"Şey, eğer müşterilere bedava bir şey verirsek başımız derde girer." Doğru değildi. Yalnızca yakalanırlarsa başları derde gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rerdi ki yakalanmıyorlardı çünkü bunu hepsi yapıyordu. Arkadaşlara kahve ısmarlamak orada çalışmanın en eğlenceli tarafıydı. İyilik yap iyilik bul. Ama Ted onun arkadaşı değildi. "Parayı kapının altından atarım."

"Hiç gerek yok, Kenzie," dedi Ted. Cansız bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. Öyle ki bunu içtenlikle mi söylemişti yoksa Kenzie ona hangi günler çalıştığını söylemediği için gücenmiş miydi belli değildi. Kenzie, Ted'in ona *Kenzie* demesini sevmiyordu. Bu onları olduklarından daha yakın gösteriyordu. Ted ona bir şekilde hitap edecekse McKenzie diye hitap etmeliydi. "Biz komşuyuz. Birbirimize yardımcı olmalıyız. Hem ben senden büyüğüm. Eğer sevgili olsaydık her şeyini ben karşılardım, değil mi? Sen bunu seviyorsun, öyle değil mi? Her şeyini karşılayan yaşı büyük adamlarla birlikte olmayı."

Kenzie ona bakakaldı ama Ted de ona öylece bakıyordu. Ciddi olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Gözlerini kırpmıyordu, ses tonu dümdüzdü. Kenzie söylediği şeye gülüp geçse mi, kızsa mı yoksa duymazdan mı gelse bilemedi.

"Tekrar teşekkürler, Ted." Başka seçeneği olmadığından Ted'in yanından dolaşarak çamaşırhaneden aceleyle çıktı. Uzun bacakları sayesinde basamakları ikişer ikişer atlayarak dairesine koştu.

Daireye vardığında nefes nefese kalmıştı; bir yandan da kapıyı kapatıp kilitleyemeden Ted'in ellerinin onu arkadan yakalamasından korkuyordu. Kırk dakika sonra ıslak çamaşırlarını kurutma makinesine atmak için aşağıya geri inmesi gerekecekti. O zamana kadar Ted'in gitmiş olmasını umuyordu.

Kenzie hem keyifsiz hem de bitkin bir hâlde buzdolabını karıştırarak Ty'ın Thai yemeklerinin ve pizza dilimlerinin olduğu saklama kaplarının arkasında altılı elma şarabı paketi buldu. Sonra gidip kanepeye oturdu. İçkisinden büyük bir yudum alırken Buford kucağına atladı. Kenzie Postmates uygulamasını açıp önceki siparişinde yaşanan karışıklık yüzünden hesabına aktarılan parayla yemek siparişi verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam on iki denemenin ardından kucağında Buford, elinde elma şarabıyla şirin bir selfie çekmeyi başardı ve altına, *Başka yerde olmak istemem*, yazdı. Yalandı elbette. Şu anda evde kedisiyle yalnız olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi. Çamaşır makinesinin işi bitmek üzereyken fotoğrafı paylaştı. Beğenileri görmek ve yorumları okumak, bodrum kata geri dönmek zorunda olmasından dolayı yaşadığı kaygıyı biraz olsun dindirdi. Tanımadığı insanlardan aldığı iltifatların herhangi bir geçerliliği olmayabilirdi ama hiç yoktan iyiydi. Buford'la çekildiği fotoğraflar her zaman popüler olurdu.

Ama sonuç olarak hiçbirinin önemi yoktu. California rolls ve kızarmış pilav siparişini getiren Postmates kuryesine üstünde pijamaları, kucağında kedisiyle kapıyı açtığında o bile hâline acıdı.

"Tek kişilik parti, ha?" dedi üzgün bir gülümsemeyle.

Belki de seçimlerini gözden geçirmenin vakti gelmişti artık. Yoksa bu boktan apartman dairesinde bir başına içerken ölüp gidecekti. Yaşamının son anlarına tanık olan tek kişi de kedisi olacaktı. Evde onu besleyecek kimse kalmayacağından Buford muhtemelen onun yüzünü yerdi.

Kenzie buzdolabındaki son elma şarabını da bitirdiğinde iyiden iyiye sarhoş olmuştu ve kendine verdiği sözü bozarak Marin Machado'nun Instagram sayfasında geziyordu. Paylaştığı son fotoğrafı görünce yüreği ezildi.

Marin British Columbia, Whistler'daydı. Derek'le beraber.

Whistler, Seattle'dan arabayla beş saat uzaklıktaydı ve Marin'le Derek o günün erken saatlerinde bir dağın zirvesine çıkmışlardı. Birkaç saat önce paylaşılan fotoğrafta ikisi de baştan ayağa kayak kıyafetleri giymiş birbirlerine sarılıyorlardı. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: Buna ihtiyacımız vardı.

Fotoğraf elli beğeni ve dört yorum almıştı.

tuyluanası99: Ne iyi yapmışsınız!

hawksfani1974: Kar tatili! Tadını çıkarın!

sadieroxxx: Çocuklaaaar! Bunu gördüğüme nasıl sevindim anlatamam! <3 <3 <3

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

steph_rodgers89: Nihayet Derek'i tatile çıkmaya ikna edebilmişsin... tam bir süper kahramansın, MM! haha

Tanrım. Aman Tanrım.

Kenzie Marin'in öbür paylaşımlarına baktı. Son üç gündür Whistler'daydılar; bu da Derek'in neden kayıplara karıştığını açıklıyordu. *Kanada*'daydı. *Tatil* yapıyordu. *Karısıyla.* Etiketlere bakılacak olursa Four Seasons'ta kalıyorlardı. Çift masajı yaptırmışlardı. Biftek ve ıstakoz yemişlerdi. Üstlerinde bornozlarıyla şöminenin yanında şampanya içmişlerdi. Öyle köpüklü şarap da değil, sahici şampanya. Fransız şampanyası.

Çünkü yirminci evlilik yıl dönümleriydi.

Kenzie'den bu yüzden ayrılmıştı. Karısıyla aşk tazeliyordu. Yani artık hayatında Kenzie'ye yer yoktu.

Kenzie telefonuna bakakaldı; gözlerini özellikle bir yorumdan alamıyordu. Üç gün önce ilk Whistler fotoğrafının altına yazılmıştı.

tuyluanası99: Ne zaman dönüyorsunuz? Beraber kahve içelim!

kuaformarinmachado: @tuyluanası99 Pazar günü! Evet, evet, içelim! Haftaya sana mesaj atarım! xx

Pazar günü. Karla kaplı dağlar, gürül gürül yanan şömine ateşi ve şampanya eşliğinde Four Seasons'ta dört koca gün. Kenzie fotoğrafa bakmaya devam ederken şu üç şeyi fark etti:

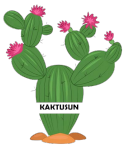
Derek'le ilişkisi sahiden bitmişti.

Derek ve Marin'in evi yarına kadar boştu.

Giriş kapısının şifresini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Her içki gecesinin sonunda, kötü bir fikri iyi bir fikirmiş gibi görecek kadar sarhoş olduğunuz bir kritik eşik vardır. İşte Kenzie o kritik eşiği geçmişti.

Derek'in evine Uber'le gitmedi çünkü Uber nakit para kabul etmiyordu ama onda yalnızca nakit vardı. Hâl böyle olunca Üniversite Caddesi'nden taksiye bindi. Trafik olmadığından on beş dakikada Derek'in sokağına vardılar. Şoföre Derek'in evinin yakınlarındaki bir evin adresini vermişti; şoför yavaşladı, bakışları navigasyonuyla yağmurun ıslattığı camdan okumaya çalıştığı kapı numaraları arasında gidip geliyordu.

"Pardon, hangi ev?" diye sordu.

"Şey, burada inebilirim." Derek'in evi birkaç ev ötedeydi ama Kenzie şoförün tam olarak nereye gittiğini bilmesini istemiyordu. İçkiden kafası dumanlıydı.

Taksici arabayı kenara çekti. "İstersen içeri girene kadar bekleyebilirim." Kenzie emniyet kemerini çözmeye çalışırken taksici dikiz aynasından ona gülümseyerek bakıyordu. Emeklilik çağında, iyi kalpli, kibar bir adamdı. Normalde Kenzie teklifini kabul ederdi. Ama bu sefer değil.

"Hiç gereği yok." Evli sevgilisinin evine gizlice girerken birinin onu izlemesi ihtiyacı olan son şeydi. "Eve hep arka kapıdan girerim, o yüzden beni buradan göremezsiniz. Ama yine de teşekkürler."

Adama parayı uzattı, üstünü almadı, kapıyı açtı.

"Fişini unutma." Adam ona küçük bir kâğıt parçası verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, doğru." Taksiye binmeyeli uzun zaman olmuştu. Fişi cebine koydu.

Kibar taksicinin başka bir şey demesine fırsat vermeden arabadan indi. Araba köşeyi dönüp gözden kaybolduncaya kadar biriyle mesajlaşıyormuş gibi yaptı. Derek'in restorasyondan geçmiş Craftman tarzı evi sokağın karşısındaydı. Geniş bir avlusu vardı; Derek orayı tarif ederken "pek büyük değil" demişti ama Kenzie'ye göre kocamandı. Onun oturduğu en büyük ev, çocukluğunu geçirdiği seksen metrekarelik gecekonduydu.

Derken arkasında bir çatırtı duydu, yüreği ağzında hemen dönüp baktı. Karanlıkta parlayan bir çift canavarımsı gözle karşılaşmayı bekliyordu ama bir ağacın dibinde kuyruğunu sallayarak onu izleyen bir sincap gördü. Sokak bomboştu. Yine de yalnız olmadığı hissinden kurtulamıyordu.

Saçmalıyordu elbette. Sarhoşluğu onu paranoyaklaştırıyordu ki tam da bu iki sebepten ötürü orada olmamalıydı.

Kenzie, Dereklerin evinin giriş şifresini aslında tesadüfen öğrenmişti. Birkaç ay önce o ve Derek New York gezileri için havaalanına gidiyorlardı. Tam otoyola çıkacakları sırada Derek cüzdanının yanında olmadığını fark etmişti. Spor çantasının gözüne koymuştu, spor çantası da evdeydi. Limuzinin şoförüne eve geri dönmesini söylemişti.

Sokağına yaklaştıklarında Derek üzerine eğilip saçını yüzünden çekmişti. Kenzie, Derek'in onu öpeceğini sanmış ama Derek kulağına fısıldamıştı: "Bebek, eğilebilir misin?"

"Ne?" Kenzie de fısıldamıştı.

"Gizli modu açman lazım diyorum." Derek zoraki gülümsemişti; sanki Kenzie bir çocukmuş da oyun oynuyorlarmış gibi. Şoförün dikiz aynasından onlara baktığını görebiliyordu. Tuhaf bir çift olduklarını düşünüyor olmalıydı. Derek'i oradan, zengin muhiti olan Capitol Hill'deki evinden almıştı, Kenzie'yse limuzine Üniversite Caddesi'ndeki yıkık dökük bir apartmanın önünden binmişti. Aslında Derek onu almaya geldiği için bile minnettar olmalıydı. Havaalanında buluşmayı da isteyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olayı büyütmeden karşı çıkmasının yolu olmadığından, oturduğu deri koltukta kayarak eğilmişti. Şoför arabayı garaj yoluna park etmişti. Derek arabadan iner inmez Kenzie isyankâr bir tavırla geri doğrulmuştu, bu sırada şoför dikiz aynasından ona kınayıcı bakışlar atıyordu. Kenzie ona aldırış etmeyerek arabanın siyah camından Derek'i kapının şifresini girerken izlemişti. Tuş takımını net bir şekilde görebiliyordu; Derek'in parmağının 1–1–2–0'a bastığını görmüştü. 20 Kasım. Oğlunun doğum tarihi.

Kenzie yağmur altında durdukça ayılıyordu ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Derek'in evi iki katlıydı, pencereleri kocamandı ve iki yanı da devasa meşe ağaçları ve akçaağaçlarla kaplıydı. Ön cephesinde evin genişliği boyunca uzanan bir veranda vardı. İyi bakımlı yemyeşil çalılar evin dışının doğal, nötr renklerine canlılık katıyordu. Gösterişli bir ev değildi; sonradan görmelerin at koşturduğu diğer muhitlerde peyda olan şu modern, şatafatlı seri üretim evler gibi de değildi. Bu, Capitol Hill'de bir aile eviydi.

Öğrendiğine göre Derek'le Marin evi mortgage krizi sırasında çok ucuza almışlardı. Derek, üzerinden on yıldan fazla geçmesine rağmen, evin ilk sahiplerinin evi alırken yaptıkları kanuna aykırı finansman anlaşması yüzünden haczin eşiğinde olmalarını fırsat bilerek evi onlardan üç kuruşa almasını Kenzie'ye büyük bir gururla anlatmıştı.

"Bunu yaparken hiç üzülmedin mi?" diye sormuştu ona Kenzie. "O zamanlar herkes için zordu."

Derek burnundan gülmüştü. "Çok tatlısın. Her pazarlıkta biri kaybeder, biri kazanır. En başta evi karşılayacak maddi güçleri yoktu zaten. Sorunun bir parçası da onlar."

Delilikti bu. Kenzie eğer bunu yapacaksa elini çabuk tutmalı, kararlılıkla yapmalıydı. Şüpheye düşmek yoktu. Paniklemek yoktu. Karşıdan karşıya geçip doğruca evin kapısına gitti. Evin önü aydınlıktı. Komşulardan biri onu durduracak olursa, Marin'in güzellik salonlarından birinde çalıştığını ve eve bir şey bırakmaya geldiğini söyleyecekti.

BELONGS TO KAMUSL TEAM

Ama görebildiği kadarıyla ortalıkta kimse yoktu. Kanındaki alkol odaklanmasını zorlaştırıyordu ama dört haneli şifreyi tuş takımına girmeyi başardı: 1–1–2–0. Tuş takımından *klik* sesi çıktı. Kenzie kapının kilidini açtı, kolu itti ve içeriye girdi. Sonra kapıyı arkasından kapatıp yeniden kilitledi.

Nefes ver. Derin bir nefes al. Nefes ver.

Evin iç taraflarından gelen belli belirsiz, alçak *bip* sesi dışında ev tamamen sessizdi. Kenzie'nin ayakkabıları yağmurdan ıslanmıştı; yer döşemesi tertemiz olduğundan ayakkabılarını çıkardı. Ama onları girişteki paspasın üstünde bırakmak ona doğru gelmedi, böylece ayakkabılarını alıp holdeki ayakkabılığa koydu. Çoraplı ayaklarıyla usul usul yürüyerek loş evin içinden mutfağa geçti, *bip* sesi orada daha yüksekti.

Siktir. Alarmları vardı.

Mutfağın vestiyer kapısına yakın olan duvarında bir tuş takımı daha vardı. Normalde içeriye o vestiyerden giriyor olmalıydılar çünkü ikisi de arabasını garaja park ederdi. Kenzie'nin hesaplamalarına göre alarm yirmi saniyeden fazladır bipliyordu. Çalmaya başlamadan önce ne kadar zamanı kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama alarm şirketi polise haber vermeden, Kanada'daki Derek'le Marin'in telefonlarına haber gitmeden önce bir an evvel bir şeyler denemesi gerekiyordu.

Giriş kapısına girdiği şifreyi girdi: 1–1–2–0. Tuş takımı kırmızı yandı. *Siktir siktir siktir. Düşün*. Bu işi sarhoş kafayla yapmaya kalkmak berbat bir fikirdi. Panik hâlinde doğru olabileceğini düşündüğü diğer tek şifreyi girdi: O günün tarihini, Derek'le Marin'in evlilik yılını. Tuş takımı kısa bir anlığına yeşil yandı. *Bip* sesleri kesildi.

Tanrım.

Terden koltuk altları ıslanmış, adrenalin kanında kalan son alkolü de yakıp atmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken boğazı su diye yakarıyordu. Buzdolabının yanında kalan tezgâhın üstünde boş bir su bardağı vardı, Kenzie bardağı alıp buzdolabının su sebiline tutarak ağzına kadar doldurdu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Derek'le Marin'in hâlâ Whistler'da olduğundan emin olmak için telefonunu çıkarıp Instagram'ı kontrol etti. Oradaydılar. Hatta şu anda yemekteydiler. Ellerinde kırmızı şarap kadehleri, önlerinde biftek ve sebze dolu tabaklar, yuvarlak bir masada yan yana oturuyorlardı. Beyaz masa örtüsünün üstü metalik renkli konfetilerle kaplıydı – kalp ve çiçek şekilli konfetiler. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: 20 yılı devirdik, 40 yıl daha devirir miyiz? Dünya bana cennet olur.

Tam da oldukları o muhteşem çift gibi görünüyorlardı. Kenzie gözlerinin dolduğunu hissetti.

Derek'in başka birine ait olduğunu başından beri bilmiyor değildi. Ama o âna kadar bunu umursadığını bilmiyordu. Derek'le Marin'in yaşadığı hayata asla sahip olamayacağını bilerek onlara bakmak canını yakıyordu.

Marin fotoğrafı daha on beş dakika önce paylaştığından henüz bir yorum vardı ve o yorum da Kenzie'nin var olduğunu bile bilmediği bir hesaptandı.

Sebastianınbabası76: Seni çok seviyorum, bebeğim. Şerefimize. Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun, aşkım. 40 yıl daha devirmeye!

Bebeğim. Derek Marin'e bebeğim diyordu. Kenzie'ye bebek derdi. Birkaç harfin, genel bir sevgi sözcüğünü bu kadar değiştirebileceğini hiç fark etmemişti.

Onların fotoğraflarına bakmayı bırakması gerekiyordu. Instagram'dan çıkması gerekiyordu. Evlerinden çıkması gerekiyordu.

Ama tuvalete gitmesi de gerekiyordu.

Oraya kadar gelmişken tuvaletlerine de bakabilirdi.

Ev baştan ayağa yenilenmişti; Kenzie'nin içindeki çaylak mobilya tasarımcısı temiz çizgileri ve alanın nasıl zevkli kullanıldığını hemen fark etti. Bir evin dekore edilen yerleri kadar dekore edilmeyen yerleri de önemlidir. Bu ev modern dokunuşlara sahip geleneksel bir evdi.

"Ben karavan kampında büyüdüm," demişti Derek ona, seks yaptıkları ilk gece. Cedarbrook Pansiyonu'nda, bacakları birbiri-

BELONGS TO KAMYOS TEAM

ne dolanmış hâlde yan yana yatıyorlardı. "Hiçbir şeyimiz yoktu. Dibin de dibindeydik. Ben iki yaşındayken babam bizi terk etmiş, annemi üç oğlanla bırakmıştı, en küçükleri de bendim. Hiç yeni kıyafetim olmadı. Hiç yeni bisikletim olmadı. Hiç yeni bir şeyim olmadı. Hep açtık. Hiç hepimize yetecek kadar yemeğimiz olmadı."

"Vay be," demişti Kenzie onun saatine dokunarak. Rolex'ti. "Bir de şimdiki hâline bak."

"O yüzden hayatımı belirli bir standartta yaşıyorum." Derek, Kenzie'nin elini tutup her bir parmağının ucunu öpmüştü. "Güzel kıyafetleri seviyorum. Güzel bir arabamın olmasını seviyorum. Her şeyi kredi kartıyla alsam da cebimde nakit taşımayı seviyorum. Yoksul olmamayı seviyorum, sanırım bu konuda kendimi hep ezik hissedeceğim." Bir süre sessiz kalmıştı. "Ama o eziklik bana güç veriyor. Buraya gelmemi o eziklik sağladı."

"Peki *buraya* gelmeni ne sağladı?" diye sormuştu Kenzie; yatağı, odayı, kendini işaret ederek.

Derek, Kenzie'nin üstüne çıkarak çıplak vücudunu onunkine bastırmıştı. Kenzie'nin bacakları kendiliğinden açılıvermişti. Seks yapmışlardı ama Derek yine hazırdı. Kenzie'nin gözlerinin içine bakmıştı.

"Hayatımın o kısmını bilmemeni seviyorum," demişti. "Eskiden olduğum kişiyi değil, bugün olduğum kişiyi tanımanı seviyorum. Seninle geçmişimizin olmamasını seviyorum."

Kenzie onu anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu. İnsanın kendini baştan yaratmak istemesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu ama bu her zaman kolay değildi, bilhassa aile ve arkadaşlar bunu kişisel algıladığında.

"Seninle yirmi yıllık hatalarım yok," diye fısıldamıştı Derek. Kenzie onun yeniden içine girişini hissetmişti. Bacaklarını daha geniş açarak ellerini Derek'in kalçalarına koymuş ve onu itebildiği kadar içine itmişti. "Sen benim için beyaz sayfasın ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Kenzie onun için bir kaçış yoluydu; bunu anlaması için psi-

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

kolog olmasına gerek yoktu. Onların ilişkisi Derek için bir tür savunma mekanizmasıydı. Derek onunlayken karısını, kayıp çocuğunu, bu evi ya da kendini yükümlü ve sorumlu hissettiği şeyleri düşünmek zorunda kalmıyordu.

Sorun şu ki, Kenzie birinin *bundan* neden kaçmak isteyeceğini anlamıyordu. *Seni zavallı, üzgün, zengin adam.* Bu ev muhteşemdi. Yüksek tavanlar, pırıl pırıl ahşap döşeme, muhtemelen Kenzie'nin kirasından daha pahalı olan aydınlatma armatürleri.

Bu ev resmen para kokuyordu.

Vestiyerin yanındaki kapının tuvalet olup olmadığını merak etti ama orası çamaşır odasıydı, hem de hayatında gördüğü en gösterişli çamaşır odası. İçeride, kocaman bir çamaşır makinesiyle kurutucunun yanı sıra deterjan, kurutma makinesi mendili ve temizlik ürünleri gibi göz zevkini bozan şeyler için gömme dolaplar vardı. Yüz kiracıyla paylaşmak zorunda olmadığınız bir çamaşır odasına sahip olmak, hele ki bunun gibi güzeline sahip olmak ne büyük bir lüks olmalıydı.

Vestiyerde üç tane gözlü dolap vardı. El boyaması ahşap tabelalarla ayrılmışlardı. Soldakinde MARIN yazıyordu. Sağdakinde DEREK. Ortadakindeyse SEBASTIAN.

Sebastian. *Vay canına.* Çocuğun montu hâlâ askıda asılıydı, lastik çizmeleri montun altındaydı ve yerdeki sepetin içinde üstü çizgi film köpekleriyle kaplı küçük bir çanta vardı. *Paw Patrol.* Kenzie elini monta doğru uzattığını fark edince hemen geri çekti. Olmaz. Ona dokunamazdı. Bu doğru olmazdı.

Mesanesi patlayacak duruma geldiğinden vestiyerden çıkıp kendi başına evi gezmeye devam etti, gezerken de eğer Derek'le orada yaşasaydı neleri değiştireceğini düşündü. Doğrusu pek bir şey değiştirmezdi. Marin'in müthiş bir zevki vardı.

İkinci kata çıkarken döner merdivende durup duvarda asılı çerçeveli fotoğraflara baktı. Hepsi de Derek'le Marin'in oğlunun farklı yaşlardaki fotoğraflarıydı.

En üst basamağa yakın olan son fotoğraf en yenisi olmalıydı. Sebastian'ın üstünde Kayıp Çocuk ilanındaki fotoğrafta giydi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ği ren geyikli kazak vardı ama bu fotoğrafta yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Noel Baba'nın kucağında oturuyordu. Kenzie birdenbire bu olayın aslında ne kadar korkunç olduğunu fark etti. Derek konuşmak istemediğinden düşünmemek kolaydı ama burada, bu evde, asla tanıyamayacağı bambaşka bir Derek yaşıyordu.

Derek bir babaydı. Evladını kaybetmiş bir baba. Bir anneyle evli bir baba. Evladını kaybetmiş bir anneyle evli bir baba.

Kenzie fotoğrafa bakmaya devam ederken Sebastian'ın Noel'den önceki son cumartesi kaybolduğunu hatırladı. O zamana kadar ağaçlarını süslemiş olmalılardı, muhtemelen oturma odasına koymuşlardı, komşuları pencereden içeriye baktığında ışıl ışıl yandığını görecekti. Belki de tüm Noel alışverişlerini tamamlamış, hediyelerin çoğunu paketleyip hazırlamışlardı, birkaçını da Noel sabahı açmak için ayırmış olmalılardı.

Ama minicik ayakların koridorda koşup büyük merdivenden patır patır inme seslerine, ağacın altındaki hediyeler karşısında atılacak sevinç çığlıklarına uyanmak yerine sessizliğe uyanmışlardı. Evde o hediyeleri açacak küçük bir çocuk yoktu. O zamandan beri bu evde küçük bir çocuk yoktu.

Bu düşünce Kenzie'yi allak bullak etti; birkaç saniye durup derin derin nefesler aldı.

Merdivenin en başındaki duvarda, 20x25 cm boyutlarındaki bir çerçevede, Derek'le Marin'in düğün günlerinde kumsalda çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafları vardı. Marin bohem, şık bir gelinlik giymişti. Derek'se açık renk pantolon ve beyaz gömlek giymiş, gömleğinin kollarını kıvırmıştı. İkisi de gülümsüyordu, el eleydiler, saçları rüzgârda uçuşuyordu. O fotoğrafta Marin, Kenzie'den daha gençti ve güzelliği nefes kesiyordu.

Yavaşça yürüyerek ikinci katı gezerken Sebastian'ın olduğunu düşündüğü bir odanın önünden geçti. Kapının üstünde küçük bir çıkartma vardı; yakından bakınca onun da bir *Paw Patrol* karakteri olduğunu gördü. Üst kattaki bütün kapılar açıktı, o kapı hariç.

BELONGS TO KİTAPSEVER

Kenzie o kapıyı açmayacaktı.

Kenzie'nin asıl görmek istediği ebeveyn yatak odasıydı zaten, o da koridorun sonundaki çift kanatlı kapının ardındaydı. İçeriye girdiğinde ahşap döşemenin yerini halı aldı ama onun evindeki gibi ucuz halılardan değildi. Ne süpürge ne de ayak izlerini gösteren kalın, dokuma halılardandı. Sadece bu odanın alanı bile Tyler'la oturduğu daireninkinden büyüktü. Karşı duvarın önünde görkemli bir çift kişilik yatak, onun iki yanında da birbirinin aynı aynalı komodinler vardı. Komodinlerden birinin üstü kitap doluydu – birkaçı kişisel gelişim, kalanları kurgu kitaplarıydı. Diğerinin üstüyse kenarından sarkan şarj kablosu dışında tamamen boştu. Kenzie, Derek'in hangi tarafta yattığını hemen anladı. Derek kitap okumazdı.

Kenzie odanın içindeki banyoya girdi; lavanta kokan banyo sanki bir dergiden fırlamış gibiydi. Balıksırtı deseninde özenle dizilmiş fayanslar. İki kişilik cam duşakabin. Hayatında gördüğü en geniş tuvalet masası ve pencere önünde ayaklı küvet. Küvet öyle derindi ki yanında basamak vardı. Klozet, duşakabinin yanında ayrı bir odadaydı; Kenzie işemek için doğruca oraya koştu.

Giyinme odasına girdiğinde orayı aklı almadı. Derek'in tarafı beklediği gibi takım elbiselerle doluydu. Ama Marin'in tarafı... Kadının bir sürü *şeyi* vardı. Elbiseleri. Paltoları. Takımları. Pantolonları. Bluzları. Hepsi de modeline ve rengine göre ayrılmıştı. Odanın tam ortasında çoraplar, iç çamaşırları, spor kıyafetleri ve kot pantolonlar için ayrı ayrı çekmeceleri olan bir masa –masa!– vardı, arka duvarın tamamı çantalara ve ayakkabılara ayrılmıştı. Kenzie de Derek New York'ta ona tasarımcı çantası aldı diye rahatsız olmuştu. Onun sahip olduğu tek tasarımcı çantası oydu; o kadar güzeldi ki yalnızca Derek'leyken kullanırdı. Buna karşılık karısının *yalnızca* tasarımcı çantaları vardı. Gucci. Ferragamo. Chanel. Vuitton. Bir tane de bütçe dostu Tory Burch vardı; ne kadar yıprandığına bakılacak olursa o çantayı bayağı seviyordu.

Kenzie, hayatında gördüğü en gösterişli giyinme odasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fotoğraf çekilme arzusuna dayanamayıp telefonunu çıkardı. Kendini pek çok açıdan çekerken bu fotoğrafları Instagram'da paylaşsa ne olacağını merak etti. Derek ya da Marin oranın kendi evleri olduğunu anlarlar mıydı? Zira bu giyinme odası, geçen yaz Tyler'la bağımlısı oldukları *Million Dollar Listing* adlı realite programında görebileceği türden bir giyinme odasıydı.

"Biz bu programı niye izliyoruz?" diye sormuştu ev arkadaşına, henüz otuzuna basmamış zengin bir çiftin iki yüz metrekarelik Manhattan dairelerinin onlara ve Bişon çuha köpeklerine fazla küçük geldiğini kameralara açıklamasını mikrodalgada patlattıkları mısır eşliğinde seyrederlerken. "Bunları izledikçe kendi hayatımdan daha çok nefret ediyorum."

"Çünkü *arzu uyandırıcı*," diye yanıtlamıştı Ty ve haklıydı. "O insanların yerinde olmak istediğimiz için izliyoruz."

Kenzie'nin gözüne bir çift kırmızı topuklu ayakkabı takıldı. Christian Louboutin. Siyah saten üstünde kristal kurdelesi, on santim topuğuyla tam bir sanat eseriydi. Otuz dokuz numaraydı. Kenzie kırk numara giyiyordu. Çok fark yoktu. Çoraplarını çıkarıp ayakkabıları ayaklarına geçirdi. Biraz dar gelmişti ama yine de fotoğrafını çekti. Sonra ayakkabıları çıkarıp rafa geri koydu, ardından çanta koleksiyonun önünde daha havalı görüneceklerine karar verdi. Ayakkabıları ustalıkla ayarlayıp birkaç fotoğraf daha çekti. Neden mi? *Çünkü arzu uyandırıcıydı.*

Ayakları yünlü halıfleksin üstünde çıt çıkarmadan yatak odasına geri döndü. Orada Marin'i yatakta kitap okurken, Derek'i de onun yanına uzanmış hayal etti. Hayalinde daha mutlu oldukları günlerdeydiler; çocukları koridorun öbür başındaki odasında uyurken onlar nihayet kendilerine zaman bulmuşlardı. Marin'in üstünde pijaması vardı ya da Derek'in üniversiteden kalma tişörtünü giyiyordu. Derek'se eski bir basketbol şortu giyiyordu, üstü çıplaktı, belki uzun bir günün ardından duştan yeni çıkmıştı. Belki sevişirlerdi. Belki sadece sarılıp uyurlardı. Belki usulca ve kaygısızca birbirlerine günlerinin nasıl geçtiğini anlatırlardı, ta ki ikisinden biri uyuyakalana kadar. Gözlerini ilk yuman De-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rek olurdu, yumar yummaz da uyurdu. Marin'in uykuya dalması daha uzun sürerdi çünkü kadınlar hep daha geç uyurlardı. Marin de gün içinde yaşadığı yüz farklı olayı zihninde bir kez daha canlandıracak, yarın olacak iki yüz şeyi merak edecekti.

Kenzie oraya ait değildi. Gitme vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alarmı nasıl yeniden başlatacağını bilmediğinden kapalı bıraktı. Evden girdiği gibi çıktı, sessizce ve dikkatlice. Az önce yaptığı şey aptalca olduğu kadar sorumsuzcaydı da. Kontrolünü bu şekilde kaybetmesine bir daha asla izin veremezdi.

Yağmurun ardından hava tertemiz kokuyordu, Kenzie biraz yürüyerek kafasını boşaltmaya karar verdi. Son erkek arkadaşı Paul, Boise'de buna benzer bir muhitte oturuyordu – sessiz, gösterişli, banliyö, beyaz. Kenzie onu en son sarhoş karısı kapısına dayandıktan üç hafta sonra görmüştü. Paul öncesinde ilişkilerini bitirmeye çalışmış –hem de telefonda– Kenzie karşı koyunca da "veda hediyesi" olarak ona on bin dolar teklif etmişti.

Yetermiş gibi.

Ondan birkaç gece sonra Kenzie, sarhoş ve kalbi kırık âşığı oynayarak Paul'ün kapısına gidip ağlamış, onunla olması için ona yalvarmıştı. O sırada Paul'ün karısı ve çocukları evdeydi, Paul kapıyı açıp da karşısında Kenzie'yi görünce beti benzi atmıştı. Arkasından kapıyı kapatıp Kenzie'yi evin yan tarafına götürmüştü; orası karanlıktı ve çalılarla kaplıydı, orada onları kimse göremezdi.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye terslemişti.

Kenzie'nin kolunu sımsıkı tutuyordu; Kenzie daha sonra kolunun o kısmın morarmış olduğunu görecekti. Paul'ü hiç bu kadar kızgın görmemişti. Paul ona hep kibar davranmıştı... hatta yumuşak. İnsan kendini tehlikede hissettiğinde nasıl da güçleniveriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenzie, "Canımı yakıyorsun," diye inleyince Paul onu bırakmıştı.

"Buraya gelemezsin." Paul ona öyle bir bakıyordu ki karşısındaki taş olsa çatlardı. "Benim bir ailem var, McKenzie."

"Yeniden birlikte olalım istiyorum. Seni seviyorum." Paul'ün eline uzanmıştı. "Sen de beni seviyorsun."

"Ben seni hiç sevmedim," demişti Paul geri çekilerek. "Artık anladım. Mutsuzdum ve bana… istendiğimi hissettirecek birine ihtiyacım vardı. Leah'yla terapiye başlıyoruz, evliliğimizi kurtarmaya çalışacağız. Üzgünüm, tamam mı? Lütfen git şimdi. Çocuklarım içeride."

"Bu mu yani?" Kenzie ona uzun uzun bakmıştı. "Benimle işin bitti ya beni bir köşeye atacaksın, öyle mi? Çöpmüşüm gibi."

Paul yumuşayınca Kenzie fazla ileri gittiğinden korkmuştu. Paul'le ilişkisini devam ettirmek gibi bir arzusu yoktu; Paul'ü geri kazanmak filan da istemiyordu. Ona olan tüm hisleri sarhoş karısı yüzünü tükürüklere boğduğu an bitmişti. Kenzie'nin asıl istediği, bu ilişkinin onun kurallarına göre bitmesiydi.

Onun asıl istediği, hak ettiği parayı almaktı.

Paul doğrulmuş, yüzü yeniden sertleşmişti. "Sende ne bulduysam, Kenzie, artık ona ihtiyacım yok. Seni üzmeye çalışmıyorum ama sana verebileceğim hiçbir şey yok. Lütfen git artık."

Kenzie, kocaman evinin yan tarafına ve arabalarını –bir Jaguar, bir de BMW– park ettiği garaj yoluna bakmıştı. "Yarı yaşında kızlarla yatıp karın öğrenince de onları paçavra gibi kenara atmak çok hoş olmalı," demişti. "Paranla onları kendine bağlıyor, sonra da onlara orospu gibi davranıyorsun."

"Ne *onları*?" Paul kaşlarını çatmıştı. "*Onlar* diye bir şey yok. Bir tek sen vardın, seni de hiç…"

"Bana senden ayrılmam için on bin dolar teklif ettin. Bu bana kendimi nasıl hissettirdi, biliyor musun?"

Paul utançtan yüzünü çevirmişti. "Biliyorum, öyle dememeliydim…"

"Elli bin istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Paul şaşakalmıştı. "Ne?"

"Elli bin istiyorum," demişti Kenzie. "Beni bir daha görmeyeceksin. Bana yaşattığın onca şeyden sonra bence bu kadarını hak ediyorum. Karının yaşattıklarını söylemiyorum bile. Kapıma dayanıp deli gibi bana ve ev arkadaşıma bağırdı; sanki suçlu *ben*mişim gibi. Bu ilişkiyi başlatan sendin, Paul. Ailesi olan sendin. Bu senin ihanetin, benim değil; ihanet ettin ve yakalandın. Karın öğrenmemiş olsaydı şu anda ne yapıyor olurduk, biliyor musun? Seks yapıyor olurduk, Paul. Anlayacağın, karınla ilişkini düzeltmeye çalışırken bu ilişkiden öyle kolay kurtulamazsın."

Paul şaşkına dönmüş gibiydi ama bir süre sonra şaşkınlığı yerini kibre bırakmıştı. "Şaka yapıyorsun herhalde? Sana elli bin vermem…"

Kenzie, Paul'ün yanından fırladığı gibi ıslak çimlerin üzerinden geçerek evin kapısına koşmuştu. Paul ona son anda yetişip –Kenzie'nin sağ eli zilin üstünde, basmaya hazırdı– kolunu geri çekmişti.

"Tamam, vereceğim," demişti sinirle. "Ama şimdi defol git."

"Nakit. Yarın. Bankan nerede?"

Paul yerini söyleyince Kenzie, "Yarın saat tam dokuz buçukta bankanın önünde buluşacağız. Eğer gelmezsen evine gelirim. Karın dışarı çıkana kadar tam burada beklerim. Komşuların kim olduğumu soracak olursa söylerim. Hatta onlara fotoğraflarımızı gösteririm. Elimde onlarca fotoğraf var, Paul, bunu biliyor muydun? Ben de şu her şeyin fotoğrafını çeken kuş beyinli milenyum çocuklarındanım; yanımda çıplak yattığın onlarca fotoğrafın var. Hiç fark etmedin, değil mi? Her gün bir tanesini Facebook'ta ve Instagram'da paylaşırım, ta ki senin benim hayatımı mahvettiğin gibi ben de senin hayatını mahvedene kadar. Kalbimi kırdın, adi herif," demişti.

Sonra arkasını dönüp gitmişti. Söylediklerinin hiçbiri doğru değildi. Oraya bir daha asla gelmeyi düşünmüyordu. Elinde fotoğraf filan yoktu. Paul kalbini kırmamıştı. Yaptığı blöf ya işe ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rayacaktı ya da yaramayacaktı; bekleyip görmekten başka çaresi yoktu.

Paul ertesi sabah saat tam dokuz otuzda bankanın önündeydi. Selam bile vermeden Kenzie'nin eline bir zarf tutuşturmuştu. Gözlerine de bakmıyordu.

"Artık beni rahat bırak, McKenzie," deyip gitmişti.

Kenzie sevinçten küt küt atan kalbiyle doğruca evin yolunu tutmuş, varınca da parayı yatağının üstüne boşaltmıştı. İlk seferde hızlıca, ikinci seferde gıcır gıcır paraların tadını çıkararak yavaşça saymıştı. Elli bin dolar. Hiç o kadar parayı bir arada görmemişti, ne harika bir şeydi!

J.R.'ı aramıştı.

"Parayı verdi," demişti telefon açılır açılmaz

J.R.'ın hattın öbür ucunda sırıttığını hayal edebiliyordu. "Aferin kızıma," demişti J.R. "Hepsini bir yerde harcama."

Kenzie on beş bin doları geçim masraflarına ve gelecek dönemin harcına ayırmış, kalanıyla da annesinin Oak Meadows Destekli Yaşam Merkezi'ndeki ilk yılının ücretini ödemişti.

Üç ay sonra, taco kamyonunda çalıştığı Seattle Yiyecek Festivali'nde Paul'le karşılaşmıştı. Paul'ün anne babası Seattle'da oturuyordu, Paul de o yüzden orada olmalıydı. Sipariş vermek için gelip de karşısında Kenzie'yi bulunca beti benzi atmıştı ama yine de altı tane taco almış, bunu yaparken de Kenzie'yi tanımıyormuş gibi davranmıştı. Kenzie, adamın ailesinin yanına gidip aldığı tacoları paylaştırmasını izlemişti.

Paul'se bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı.

Kenzie uzun bir soluk vererek Paul'e dair anılarını aklından çıkardı. Şu anda Derek'e odaklanması gerekiyordu. Derek, Paul'den daha zengindi, o da Paul gibi karısıyla arasını düzeltmeye çalışıyordu ve Paul gibi onun da ilişkilerinin bittiğini yüzüne söyleyecek cesareti yoktu.

Bitmişse bitmişti. Ama müzakereler yeni başlıyordu.

Kenzie çoktandır yürümekteydi. Broadway'de taksiye binecekti; o kalabalık caddeye yaklaştıkça evler küçülüyordu. Der-

BELONGS TO KAMUSI TEAM

ken izlendiğine dair o ürpertici his yeniden peyda olmaya başladı. Kenzie telefonunu çıkarıp eline aldı, o sırada arkasında bir hışırtı duydu. Korku içinde durup arkasına döndü; yine kimse yoktu.

Ama lanet olsun, sahiden var *gibiydi*. Vücudu istenmeyen bakışlar altında karıncalanıyordu âdeta. Yeniden yürümeye başladı, bu kez daha hızlı yürüdü.

Karanlığın içinden bir ses geldi. "Hey."

"Kim var orada?" dedi Kenzie; kulaklarına dolan kendi tiz, korkak sesinden nefret ederek. "Merhaba?"

Bir şey ona doğru geliyordu; iriyarı, uzun bir gölgeydi, derken bir insana dönüşüverdi. Kenzie kaskatı kesilmişti ama sonra loş sokak lambasının ışığı adamın yüzüne vurdu ve Kenzie onun tanıdığı biri olduğunu gördü.

"Julian," dedi adam karşısına geldiğinde, şaşırmıştı. Ama öyle bir rahatlamıştı ki neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti. "Tanrı aşkına, ödümü kopardın. Burada ne arıyorsun?"

"Seni arıyorum," dedi Julian.

Kenzie onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu – belki bir yıldan fazla olmuştu. Julian ona sarılacakmış gibi kollarını açarak yanına yaklaştı. Ama Kenzie için bu beklenmedik bir şeydi, içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. *Ne yapıyor bu?* Daha önce hiç sarılmamışlardı – bu adam el sıkışmaktan bile hoşlanmazdı. Temizlik hastası gibi bir şeydi; Kenzie onun cebinde hep antibakteriyel ıslak mendil taşıdığını hatırlıyordu.

Ama o gece eldiven takıyordu. Oysa hava soğuk bile değildi.

"J.R. da burada mı?" diye sordu Kenzie.

Julian cevap vermek yerine gülümsemekle yetindi.

Kenzie'nin hatırladığı son şey Julian'ın eldivenli eliyle çenesine attığı yumruktu; işte o zaman dizlerinin bağı sahiden çözüldü ve her yer karardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ÜÇÜNCÜ KISIM

Bir kuyunun içindeyim ve kurtarılabilir miyim bilmiyorum.
—ALICE IN CHAINS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Derek'in sol eli direksiyonda, sağ eli Marin'in dizindeydi. Derek'in elinin Marin'in bacağında olması özünde önemsiz bir hareket gibi görünse bile ilişkilerinin bugünkü durumu açısından pek çok şey anlatıyordu.

Derek haklıydı – bu tatile ihtiyaçları vardı. Whistler onun fikriydi ve Marin'den habersiz her şeyi ayarlamıştı. Marin, Derek'in metresini öldürmesi için Julian adında bir adama iki yüz elli bin dolar gönderdikten sonraki gece kocası eve gelmiş, ona bir yıl dönümü kartı vermiş ve yeniden başlayıp başlayamayacaklarını sormuştu.

Marin ne değiştiğini bilmiyordu. Derek bir gün önce McKenzie'den ayrılmış, sonra hemen ona geri dönmüştü. Ama belli ki sonrasında bir şeyler değişmişti. Derek farklı görünüyordu. Marin'in eline uzanırken bir kez daha tanıdığı, evlendiği Derek oluvermişti.

"Yirmi yıl oldu, Marin," demişti acı dolu bir yüzle. "Her şeyi baştan yaşamak zorunda kalsaydın yaşar mıydın?"

Yaşar mıydı? Elbette yaşardı. Birlikte yirmi yılları geçmişti; çoğu da güzel yıllardı, Derek'in hamileliğinin başında yaptığı o tek hata dışında. Korkunç geçen son on altı aya kadar –ki korkunç olması tamamen onun suçuydu– gayet mutlu bir evlilikleri vardı. Şehirdışında evlilik yıl dönümü kutlamak ani görünebilirdi ama bir noktadan sonra insanın kendine bir yön belirlemesi gerekiyordu. Hem Marin'in istediği de bu değil miydi zaten? *Amacı* bu değil miydi?

BELONGS TO KAMYOS TEAM

"Yaşardım," demişti ve ciddiydi.

Bir saat sonra bavulları toplanmış, kayak takımları arabanın tavanına bağlanmış, Sadie'ye haber verilmiş ve dağlara doğru yola koyulmuşlardı.

İkisi de kusursuz değildi. İkisi de hatasız değildi. Hiçbir şey düzelmemişti. Ama nihayet yeni bir sayfa açmışlardı. Kocası dizine dokunurken Nirvana şarkılarına eşlik ediyordu. Kocası dizine dokunurken yüzünü buruşturmuyordu. Yeniden eskisi gibi olmuşlardı. Marin kendini eskisi gibi hissediyordu. Yeniden başlama fırsatı yakalamışlardı.

Umutsuzluğun pençesinden kurtulmaya çalışırken doğrusal bir yol izlenmezdi. Öyle iyi tek bir şey oldu diye her şey yoluna girmezdi; şükürler olsun, kötü günler geride kaldı, diyemezdiniz. En azından Marin diyemezdi. Ama o gün güzel bir gündü ve aylarca bir kara delikte yaşadıktan sonra Marin o günün tadını çıkaracaktı.

Derek araba değiştirmek için evin önüne park etti. Marin'e içeri girmeyeceğini, yarınki büyük toplantıdan önce ofiste bitirmesi gereken işlerinin olduğunu söylemişti. Sorun değildi; Marin çalışmanın onun hayatının büyük bir parçası olduğunu biliyordu. Çalışarak kendini avuttuğunu biliyordu.

Güzellik salonları pazar günleri kapalı olduğundan Marin'in gitmesi gereken bir yer yoktu. Kayak yaparak geçirdiği dört günün ardından formsuz vücudunun her yeri ağrıyordu; şimdi tek istediği sıcak bir banyo yapıp şöyle iyi bir kitap okumaktı.

"Sekiz gibi dönerim." Derek teybin sesini kıstı. "Gelirken Yunan yemekleri alayım istersen. Tavuk souvlaki* olur mu? Yoksa Hint yemekleri mi istersin? Tikka masala**, sarımsaklı naan***?"

Marin, "Belli ki acıkmışsın," deyince güldü.

---

* Genellikle domuz etiyle yapılan bir şiş kebap türü –*çn*

** Baharatlı köri sosunda kavrulmuş, marine tavuk parçalarından oluşan bir yemek –*çn*

*** Mayalı yassı ekmek –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bacağını okşayınca Marin'in içi titredi. "Ne diyebilirim ki, bu hafta sonu çok kalori yaktım."

Kayak yapmaktan ötürü kalori yaktığını ima ediyor olabilirdi ama öyle değildi. Marin ve kocası son günlerde birbirlerine yeniden bağlanmışlardı. Her açıdan.

"Yemeği biz yapalım," dedi Marin hevesle. "Ben antrikot marine edeyim, akşam sen geldiğinde mangalda pişiririz."

"Emin misin?"

"Eminim. Yanına da brüksellahanası yaparım; tabii karbonhidratlı bir şeyler istemiyorsan? Mutfağı dağıtmayalı uzun zaman oldu."

Asıl demek istediği, mutfağa girmek istemeyeli uzun zaman olduğuydu. Pastırmayla pişirilip parmesan peynirine bulanan kızarmış brüksellahanası etin yanına müthiş yakışıyordu. Belki sağlıklı değildi ama tadı o kadar güzeldi ki Sebastian bile...

Marin durdu ve kendini ne zaman oğlunu hatırlasa tam göğsüne saplanan o kaçınılmaz acıya hazırladı. Ama bir şey olmadı. Oğlunu hatırlamasına rağmen... iyiydi.

Derek onu şefkat dolu gözlerle dikkatle izliyordu. Sanki az önce Marin'in aklından ne geçtiğini bilirmiş gibi. Muhtemelen kendisi de aynı şeyi düşünmüştü.

İkisi de arabadan indi. Derek kayak takımlarını garaja koyup bavulları eve çıkardı.

"Seni seviyorum." Marin'in elini tutup avcunu öptü. Samimi bir jestti bu; Marin bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Kapıdan çıktı ama Marin kapıyı kapatamadan içeri geri girip Marin'i duvara dayadı, dudaklarını dudaklarına bastırdı, ellerini saçlarına doladı. Bu yaptığı tamamen doğaldı, romantikti, doğruydu.

Marin, Derek arabasına binip gidene kadar bekledikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi ve dışarıda geçirdiği günlerin ardından eve döndüğünde yaptığı şeyleri yapmaya koyuldu. E-postalarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayıkladı. Evin giriş katında bulunan bitkileri suladı. Mutfak masasının ortasında duran orkideyi kontrol etti.

O orkide tam bir buçuk yıldır aynı yerde duruyordu; onu aldığı gün dün gibi hatırındaydı. Derek, Sebastian'ı kasım ayında, Şükran Günü'nden önceki cumartesi günü kapalı yüzme havuzuna derse götürmüştü. Geri dönüşte, ikisinin de çok sevdiği kalın kesimli akçaağaç şuruplu pastırmadan almak için Whole Foods'a uğramışlardı. Sebastian market alışverişi yapmaya bayılırdı çünkü abur cubur olmadığı sürece ne isterse alırlardı. Marin kahvesini bitirmek üzereyken garaj kapısının açıldığını duymuş, bir an sonra Sebastian koşarak vestiyerden mutfağa gelmişti; elinde seramik vazoda kocaman pembe bir orkide tutuyordu.

"Anneciğim, bak!" Yüz metrelik boyunun her bir zerresi gurur doluydu. "Babam sana çiçek alabileceğimizi söyledi. En sevdiğin renk! Ben seçtim!"

"Ah, Bash, çok güzelmiş." Oğlu çiçeği düşürmeden ondan almıştı. "Bayıldım. Bana hediye mi aldınız?"

"Babam senin çok güzel olduğunu, bu yüzden de sana güzel bir çiçek almamız gerektiğini söyledi, en sevdiğin renk pembe olduğu için ben de bunu seçtim." Sebastian mutluluktan yerinde duramıyordu.

Marin eğilip onu burnundan öpmüştü. "Doğru, pembe benim en sevdiğim renk. Teşekkür ederim, aşkım. Bunu nereye koyalım?"

"Masanın üstüne koy, ha bir de her gün sulaman lazımmış, çiçekçi kadın yoksa ölür dedi." Montunu çıkarıp yere atmıştı.

"Her gün olmaz," demişti Marin gülerek. "Asıl her gün sularsam ölür. Hey, affedersiniz, bayım, montunuzun yeri orası mı?"

Sebastian montunu asmak için vestiyere koşarken Derek eli kolu torba dolu hâlde içeriye girmişti. Torbaları tezgâhın üstüne bıraktığında Marin içlerinde sığır etleri, avokadolar, muzlar, taze Asiago çörekleri, kuru üzümlü yulaflı kurabiyeler ve çikolatalı kruvasanlar görmüştü. Tek kaşını kaldırınca Derek süklüm püklüm sırıtmıştı.

BELONGS TO KİTAPSEVEN

"Sadece tek bir şey alamayacağımı biliyorsun," demişti Marin'i öperken. "Biraz kendimizi kaptırmışız."

"Anneme çiçeği verdim, babacığım," demişti Sebastian.

Marin, "Verdi," diyerek oğlunu kucağına almıştı. Sebastian hemen bacaklarını annesinin beline, kollarını da boynuna dolamıştı. Marin oğlunun yanağını öpücüklere boğarken hâlâ anne öpücüklerinden şikâyet etmediği bir yaşta olduğu için şükretmişti. "Sana söz, çiçeğime gözüm gibi bakacağım, Bash."

Çoğunlukla bakmıştı da. Orkideler dayanıklı ama mızmız çiçeklerdi; Sebastian kaybolduktan sonraki haftalarda Marin çiçeği sulamayı bırakmış, nihayetinde çiçeğin yaprakları bir bir dökülmüştü. Derek çiçeği atacakken Marin yakalamıştı.

"Sakın ha!" diye bağırmıştı Derek çiçeği çöp poşetine koyarken. "Sakın o çiçeği atayım deme!"

"Ben..."

"Ver onu bana!" Marin üzerine atılınca Derek çiçeği ona verip geri çekilmişti. Marin çıldırmış gibi bakıyordu, saçları dağınık topuzundan kurtulmuş, yüzüne dökülmüştü. Günlerdir doğru düzgün uyumamış, banyo yapmamıştı. "Sapına bak, hâlâ yeşil. Yeniden çiçek açacak. Sadece sulamayı unutmamam lazım. Bir sulamaya başlasam yeniden çiçek açacak, açacak biliyorum..."

Orkide kucağında, yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Derek ne diyeceğini bilemeden öylece kalakalmıştı. Sonunda arkasını dönüp gitmişti; vestiyerde gözden kaybolmuş, garajda gözden kaybolmuş, arabasında gözden kaybolmuştu. Tıpkı iyi olan her şey gibi kaybolmuştu.

Ama artık o hâlde değildiler. Marin artık isterik ve avutulamaz değildi; Derek artık donuk ve çaresiz değildi. Marin bu yeni hâllerini tam olarak nasıl tarif edeceğini bilmiyordu; eski hâllerine dönmüş değillerdi ama önceki hâllerinden daha iyi durumdaydılar. Dr. Chen'in de diyeceği gibi, "Bir milimetre olsa bile ilerleme ilerlemedir."

Orkide de ilerliyordu. Onlar Whistler'a giderlerken sapı tıpkı

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

son bir yıldır olduğu gibi güçlü ve yeşildi ama çiçeği yoktu. Oysa şimdi…

Marin'in gözüne bir şey ilişince eğilip yakından baktı, gördüğünü sandığı şeyi gerçekten gördüğüne emin olmak için sapı inceledi. Evet, gerçekti. Tomurcuktan minicik bir pembe yaprak çıkmıştı. Sebastian'ın ona verdiği orkide yeniden çiçek açıyordu. Birden öylesine büyük ve coşkun bir umutla doldu ki neredeyse düşüp bayılacaktı.

Ben seçtim, anneciğim.

Marin tezgâhın üstündeki telefonuna uzanırken mesaj geldi. Sal'dendi.

Yaşıyor musun?

Marin bu soruya yüzlerce farklı cevap verebilirdi çünkü o gün o sorunun anlamı farklıydı. Sal'le yatmıştı ve önünde sonunda bunu konuşmaları gerekecekti. Sal onun Derek'le Whistler'a gittiğini biliyordu ve muhtemelen bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. Ama Marin'le Derek için değil. Marin'le Sal için.

Fakat şimdilik kolay yolu seçti. Gençlerin yapacağı gibi yazı yazmadan cevap verdi; emoji gönderdi.

Kalp emojisi.

Yas grubundakiler, bir buluşmayla diğer buluşma arasında birbirleriyle iletişime geçmeleri gerekirse mesaj atarlardı. Grup en iyi, buluşma sonrası yokmuş gibi davrandıklarında iş görüyordu. Frances'in çörek dükkânının güvenli sınırları içinde duygularını ortaya döküyor ve orada buharlaşıp yok olmaya bırakarak evlerine dönüyorlardı. Gruptan hiç kimse kimseyi buluşma sonrası bir şeyler içmeye davet etmiyordu, hiç kimse kimseyi yemeğe götürmüyordu, hiç kimse kimseye birkaç hafta sonra "nasıl olduğuna bakmak için" e-posta göndermiyordu.

Ama şimdi Simon arıyordu. Mesaj atmamıştı. Arıyordu. Küvetin musluğu sonuna kadar açık olduğundan Marin telefonun

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

çaldığını ilk başta duymadı ama havlu almaya gittiğinde ekranda Simon'ın adını gördü.

Cevap verse mi vermese mi bilemeyerek telefona bakakaldı. Simon her ne diyecekse iyi bir şey olmadığı kesindi ama Marin duymaya hazır değildi. Aylar sonra ilk kez kendini... normal hissediyordu. *Sakin.* Ve bu hissin sürmesini istiyordu. Hiç değilse o günlük.

Ama sonra hatırladı. Simon'ın çocuğu *kayıptı.* Simon'ın bu konuda konuşabileceği sadece birkaç kişi vardı ve Marin o birkaç kişiden biriydi. Telefonu aldı ve yatak odasına geçerken yeşil ikona basarak aramaya cevapladı.

"Marin, Tanrı'ya şükür telefonu açtın," dedi Simon. "Az önce de aradım ama cevap vermedin."

Sesi bir tuhaftı. Üzgün değildi, sıkkın değildi, daha çok... gergin gibiydi. Hatta telaşlı.

"Alo, Simon? Ne oldu?" Çoraplarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. Banyonun çift kanatlı kapısı açıktı, oturduğu yerden küveti rahatlıkla görebiliyordu. Küvet henüz dolmamıştı; o kadar büyüktü ki tamamen dolması daha birkaç dakika sürerdi. "Sen iyi misin?"

"Frances beni aradı. Marin... Thomas'ı bulmuşlar."

Marin, Simon'ın dediklerini duydu ama algılayamadı. Yarısını çıkardığı çorabı ayağının ucunda sallanır vaziyette öylece kalakaldı. "Ne dedin?" dedi, sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bu sabah polisler Frances'i arayıp Thomas'ı bulduklarını söylemişler." Cümlenin ortasına doğru Simon'ın sesi değişti. Gittikçe cansızlaştı.

Marin işte o zaman anladı. Simon'ın verdiği haber boğazına bir yumru gibi oturdu, yutkunamadı.

"Aman Tanrım." Güçlükle konuştu. "Ah, Simon. Ah."

"Stockton'da uyuşturucu yuvası bir evde cesedini bulmuşlar."

"*Kaliforniya*'da mı?"

"Ayrıntıları tam bilmiyorum ama... aşırı doz demişler. Birkaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gündür evdeymiş, şey olduktan sonra... Galiba diğerleri uyuduğunu sanmışlar. Üstünden kimlik çıkmamış ama bileğinde 'Frances' yazan bir dövme varmış ve diğer bağımlılar Tommy adını kullandığını doğrulamışlar."

"Ne zaman..." Cümlesini tamamlayamadı.

"İki hafta önce," dedi Simon. "Kimliğini tespit etmek o kadar uzun sürmüş. Eh, öncelikli olmayınca."

Marin yataktan yere kaydığını hissetti. Kıçı sessizce halıya çarptı. Telefonu güçlükle tutabiliyordu; sanki bütün canı çekilmişti. *Aman Tanrım. Ah, Frances. Zavallı Frances.*

"Thomas onu neden aramamış? Evine neden dönmemiş?" diye sordu ama cevap beklemediğini o da Simon da biliyordu. Çünkü cevap yoktu. Yalnızca daha fazla soru vardı. Ve daha fazla acı.

"Bilmiyorum." Simon'ın sesi çatallaştı. "Bilmiyorum, Marin."

"Frances şimdi nerede?"

"Beni aradığında havaalanındaydı," dedi Simon. "Stockton'a gidiyor. Morga gidip resmî olarak kimlik teşhisi yapması lazım, sonra da..." Konuşamadı. "Sonra da naaşı alıp eve getirecek."

Tanrım. "Onu aramam lazım."

"Beni aradığında uçağa binmek üzereydi ama sen yine de ara. Aramana sevinir."

"Lila biliyor mu?"

"Biliyor. İlk aramamda sana ulaşamayınca onu aradım."

"Frances döndüğünde yanında olmalıyız." Marin'in aklından yüzlerce farklı düşünce geçiyordu. "Buluşma ayarlayalım. Cenaze töreni için yardıma ihtiyacı olabilir..."

Sözlerinin dehşetini fark edince konuşamayıp sustu. Allak bullak zihninde yalnızca bir düşünce kaldı. Tek bir düşünce. Ve Marin kendini koyuverdi.

Hıçkırıkları hızlı ve öfkeliydi; nefesi yetmiyor, midesi kasılıp duruyordu. Telefon elinden kayıp halıya düştü. Hayatında hiç ağlamadığı kadar ağladı. Çünkü Frances'in kötü haberi kendi kötü haberi gibiydi, Simon'ın ve Lila'nın kötü haberi gibiydi çünkü çocuklarının kaybolduğunu anladıkları andan itibaren

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

öğrenmekten en çok korktukları şey buydu. Acı o kadar yoğundu ki Marin parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

Hattın diğer ucunda Simon da onun kadar ağlıyordu. Çünkü bilmemekten kötü tek bir şey varsa o da... bilmekti.

Simon'ın, "Marin? Orada mısın?" dediğini duydu ama konuşamadı. Bunu yapamazdı, bununla başa çıkamazdı. Bu kadarı çok fazlaydı.

Hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Simon onu anlardı. O gün bir daha aramayacaktı.

Sendeleyerek kalkıp banyoya koştu; musluk hâlâ açıktı, küvetten kaplıcaymışçasına sıcak dumanlar yükseliyordu. Marin son anda yetişerek Four Seasons'ta yediği kahvaltıyı klozete boşalttı.

Daha sonra giysilerini çıkarıp kaynar denecek kadar sıcak suya girdi. Sıcak, tenini karıncalandırdıysa da tepki vermedi, acıyı kabul etti. Derisinin soyulmasını istiyordu, canını yakan her şeyden kurtulmak istiyordu, bir başkası olmayı, herhangi biri olmayı istiyordu çünkü her şey böyle olmaktan, böyle hissetmekten daha iyiydi.

Frances'e içi parçalandı. Thomas daha yirmi dört yaşındaydı. Yetişkindi, evet ama daha gencecikti. Derek'in metresiyle aynı yaştaydı.

Birden doğruldu, doğrulduğu gibi küvetten çıktı. Üstüne havlu bile sarmadan, önce fayanslara, sonra halıya su damlata damlata telefonuna koştu ve Sal'e mesaj attı.

J'yi durdur.

Sal'in cevabı hızlı oldu. Emin misin? Paranı geri alamazsın.

Durdur onu, diye yineledi Marin. Hemen. Ben ciddiyim.

Hemen arıyorum, diye yazdı Sal. Marin onu göremese de, sesini duyamasa da sözlerinden rahatladığını anladı.

En başından bu kadar ileri gitmemeliydi. Aslında bu olay Sal'le neden asla birlikte olmaması gerektiğini ona bir kez daha göstermişti. Onlar birbirlerine iyi gelmiyorlardı. O egoysa Sal iddi, o melekse Sal şeytandı; ahlak pusulasını yanlış yöne çeviren manyetik kuvvetti.

BELONGS TO KAMUSI TEAM

Marin, McKenzie Li'den nefret ediyor olabilirdi ama o da birinin evladıydı. Onu seven birileri vardı. O öldüğünde arkasından ağlayacak birileri vardı. Marin, Frances'in başına gelen şeyi, belki bir gün kendi başına da gelecek şeyi bir başkasına yaşatamazdı.

Banyoya dönüp küvete geri girdi. Küvet ağzına kadar doluydu; yani içinde kendini boğmasına yetecek kadar su vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Marin bunu yapmayacaktı elbette.

Ama düşündü. Hep düşünüyordu. Sadece sesli söylemiyordu çünkü son söylediğinde Derek panikleyip onu yine hastaneye götürmüştü. Doktorlar kendisine zarar vermeyeceğinden emin oluncaya kadar iki gün hastanede yatmıştı.

Marin Derek'i suçlamıyordu, doktorları da suçlamıyordu. Sonuçta daha önce intihara teşebbüs etmişti. Sebastian kaybolduktan bir ay sonra FBI arama çalışmalarından sonuç alamadıklarını söylediğinde bir şişe şarapla bir şişe sakinleştirici içmişti. Derek'in onu bulmasını, onu hayata döndürmeye çalışmasını, sağlık görevlilerini, ambulans yolculuğunu, mide yıkama işlemini hatırlamıyordu. Tek hatırladığı ertesi sabah gözlerini bir hastane odasında açtığıydı; Derek bir köşede koltukta uyuyor, perdenin ardından içeriye güneş ışığı süzülüyordu. Marin'in ilk düşündüğü şu olmuştu: *Siktir, beceremedim*.

Birkaç ay önce ormanda, anne olmayan genç bir kadının parçalara ayrılmış cesedinin yanında bir çocuk cesedi bulunduğuna dair bir haber çıkmıştı. Marin haberi okuduğunda işteydi ama eve gidince hemen içmeye başlayıp telefonun çalmasını beklemişti. Zira FBI'ın arayıp cesedin Sebastian'a ait olduğunu söyleyeceğinden emindi. Çok şükür değildi. Ama ölenlerin kimliği açıklanıncaya kadar Marin bir şişe şarabı bitirmişti, banyodaki tuvalet masasında Derek'in tarafındaki dolapları karıştırıyordu. Nitekim aradığını bulmuştu –eski bezlerin altında saklı, kocası-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın jiletli tıraş makinesinin hiç açılmamış jilet paketi– ama tam paketi açacakken Derek eve gelmişti.

Marin jilet paketini dolaba geri tıkarken Derek banyoya girmişti. Marin'in sarhoş olduğunu fark ettiyse bile bir şey dememişti; tek yaptığı ona iyi olup olmadığını sormak olmuştu. Marin'in gördüğü haberi o da görmüştü. Onun günü de kötü geçmişti. Aylarca birbirlerinden kopuk yaşadıktan sonra bu haber karşısında yaşadıkları korku onları –kısa süreliğine de olsa– yeniden bir araya getirmiş, birkaç dakika konuşmuşlardı.

Kendisi bilmese de Derek o gece Marin'i bir kez daha kurtarmıştı.

Marin'in hayatı artık böyleydi. Güzel anlardan, korkunç anlardan ve ikisi arasında geçen hissizlikten ibaretti.

Otuz dakika sonra küvetten çıktığında cildi yeni doğan bebek cildi gibi pespembeydi. Bornozunu giydikten sonra, hiç yapmak istemediği aramayı yaptı.

Beklediği gibi telefon direkt sesli mesaja düşünce derin bir soluk verdi. Şu anda Frances'la konuşacak kadar güçlü olduğunu sanmıyordu. Böylece ona istediği zaman kendisini arayabileceğini söylediği bir mesaj bıraktı.

"Seni seviyorum," dedi hattın diğer ucundaki sessizliğe. "Neye ihtiyacın olursa, gece gündüz hiç fark etmez, ben yanındayım. Başın sağ olsun, Frances. Çok ama çok üzgünüm."

Telefonu kapattı, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Elinden ona destek olmaktan fazlası gelmiyordu. Kimse bundan fazlasını yapamazdı. Kimse şu anda Frances'in içinde kopan fırtınaları, anbean değişen duygularını anlayamazdı. Kimse aslında neye ihtiyacı olduğunu bilemezdi. Böylesi durumlar için hazırlanmış bir elkitabı yoktu.

Marin telefonunu yatağın üstüne attı. Jiletler hâlâ dolapta bezlerin altındaydı. Küvete geri girebilirdi. Yapabilirdi.

Ama yapmadı. Kendine zarar verebileceği başka yollar da vardı.

Hâlâ bornozunun içinde, dizüstü bilgisayarını şarjdan alıp

BELONGS TO KAMYOS TEAM

yatağına oturdu ve ne zamandır girmediği siteye girdi. Zaten girmemesi gerekiyordu. Dr. Chen'e girmeyeceğine söz vermişti. Bu yüzden hapse atılabilirdi. Karanlık ağlara girmek suçtu; nitekim çocukların bulunduğu sitelere ulaşmak için bir sürü yönlendirme ve şifre gerekiyordu.

Sebastian'ın sağ bacağının iç kısmında hilal şeklinde küçük, koyu pembe bir doğum lekesi vardı. Kaybolmasından sonraki aylarda Marin o küçük doğum lekesini internette aramayı saplantı hâline getirmiş, birbirinden korkunç fotoğrafların arasında oğlunun o çocuklardan biri olabileceğine dair bir iz aramıştı. Oğlunu hiç bulamamıştı ama onu ararken kendinden parçalar yitirmişti. Hiçbir insan böylesi fotoğraflara içinde bir şeyler ölmeden bakamazdı.

O site yalnızca canavarlara göre bir yerdi.

Ama bakması gerekiyordu. Bakmaya *mecburdu*. Eğer oğlu o korkunç işkencelere maruz kalan çocuklardan biriyse o da en azından bunu *görecek*ti.

Marin fotoğraflara baktıkça içti. İçtikçe ilaç yuttu. Bu böyle aylarca devam etti, ta ki son terapi seansında sırrını Dr. Chen'e itiraf edene kadar. Dr. Chen onun karanlık ağlar itirafına büyük tepki göstermişti.

"O sitelere bakma ihtiyacı duyduğun anda dur ve kendine böyle hissetmene neyin sebep olduğunu sor," demişti. "Ve bunun anksiyetenin yalanı olduğunu kabul et; tamamen kontrolün *dışında* olan bir şey üzerinde kontrol sahibiymişsin gibi hissedebilmen için bunu yapman gerektiğini söyleyerek seni kandırıyor. Anksiyetenin ikna kabiliyeti son derece yüksektir. Ama sana söylediklerine inanma. Çünkü o fotoğraflara bakmak anksiyetene yardımcı olmaz, Marin. Aksine daha da kötüleştirir. Senin yaptığın şey bir tür kendine zarar verme eylemi ve bu beni çok endişelendiriyor."

Dr. Chen bir konuda haklıydı. Anksiyete yalan söylüyordu. Ama durum Marin'in kontrolü dışında değildi. Bilgisayarı yolunu bulurken Marin ellerini inceledi. Normal görünen ellerini,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlü ellerini, keskin makaslar kullanabilen, saçları güzel şeylere çevirebilen ellerini, yemek yapabilen, temizlik yapabilen, tutabilen, sıkabilen, okşayabilen ve sevgi gösterisinde bulunabilen ellerini, heyecanlandığında hareketler yapan ellerini, koruyan ellerini.

Noel'den önceki son cumartesi günü tıklım tıklım kalabalık bir çarşıda oğlunun elini bırakan ellerini.

Bir Noel Baba tarafından kaçırıldıktan sonraki ilk saatlerde Sebastian'ın başına gelebilecek felaketleri çokça kez düşünmüştü. İstatistikleri biliyordu, onun yaşında çocukların –eğer yirmi dört saat içinde bulunmamışlarsa– muhtemelen öldüklerini biliyordu. Eğer ölmemişlerse onları bekleyen daha büyük felaketler vardı.

Hepsi Marin'in suçuydu. Buna sonrasında olanlar da dahil. *Lanet olası elleri*. Birkaç gece önce az kalsın kesecekti o ellerini ama Derek yıldönümü kartıyla eve gelip ondan yeniden denemelerini istemişti.

Marin, "Eve geldin," diyebilmişti sadece.

"Her zaman eve geliyorum," demişti kocası. "Her zaman da *geleceğim*."

Derek onu yas tutma biçiminden ötürü hiç cezalandırmamıştı. O hâlde Marin de *onu* yas tutma biçiminden ötürü cezalandırmamalıydı.

Ama bu düşüncelerden hiç kurtulamıyordu. Neyse ki onlar yalnızca düşünceydi ve Marin düşüncelerini kendine saklamasını öğrenmişti yoksa insanlar *endişeleniyor* ve hassas *ruhsal sağlığından* ötürü *kendine zarar verebilir* korkusuyla işine *karışma* ihtiyacı duyuyorlardı.

Marin hastaneden döndükten sonra Derek'e bir daha intihara kalkışmayacağına söz vermişti. Dr. Chen'le olan son seansında da terapistine bir daha bu sitelere bakmayacağına söz vermişti.

Şimdi bu sözlerden birini bozacaktı.

Sayfayı kaydırmaya başlayarak doğum lekesini, hilâli aradı. Oğlunu aradı. Bu çocukları tanımıyordu ama onlar için ağladı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anneleri için ağladı, daha sonra yorgun düşünceye kadar yine ağlayacaktı.

Bazen rüyalarında Sebastian'ın yeni ailesiyle olduğunu görürdü. Çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşan zavallı bir kadın onu çarşıdan almıştı ve tıpkı Marin'le Derek'in yapacağı gibi sevgiyle büyütüyordu. Sebastian her geçen gün onları, Marin'i biraz daha unutuyordu, yeni annesini sevmeye başlıyordu. İyiydi, güvendeydi, tek parçaydı.

Bazen de rüyalarında Sebastian anne diye çığlık çığlığa bağırıyordu. Ama Marin ne yaparsa yapsın ona zamanında yetişemiyordu. Minik oğlu buhar olup uçarcasına birden kayboluyordu, bir an oradaydı bir an sonra yoktu; göremediği bir yüz onu alıp canavarların gizlendiği karanlık bir yere götürüyordu.

"Gördün mü bak? Annenin evinde hiç canavar yok," demişti bir keresinde oğluna, *Bu Kitabın Sonundaki Canavar* isimli kitabı okumayı bitirdikten sonra. Çocukken en sevdiği kitaplardan biriydi bu; ana karakteri Susam Sokağı'nın sevimli Açıkgöz'üydü. Açıkgöz, kitabın sonunda canavar çıkacağından korkarken canavarın aslında kendisi olduğunu öğreniyordu. "Birisi sırf canavara benziyor diye bu onun canavar olduğu anlamına gelmez."

Benzemiyor diye de canavar olmadığı anlamına gelmezdi.

Marin bir gün Frances'in aldığı haberi alırsa kendini öldürecekti. Pek çok insana pek çok söz vermişti.

Ama bu, kendine verdiği sözdü.

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah işe gittiğinde telefonunda Vanessa Castro'dan sesli mesaj vardı.

İlk düşüncesi her şeyi bırakıp işteki Derek'i aramak oldu, böylece kötü haberi birlikte öğrenebilirlerdi. Ama sonra hatırladı; Derek özel dedektif tuttuğunu hâlâ bilmiyordu. Geriye dönüp baktığında, evliliklerindeki mesafenin tek sorumlusu Derek olmayabilirdi. Marin'in de sırları vardı.

Özel dedektifi aramadan önce bir dakikaya ihtiyacı vardı; o sırada kimsenin onu rahatsız etmemesi için ofisinin kapısını kapattı. Derken aklına geçen geceki akşam yemeği geldi. Derek işten eve döndüğünde ne tezgâhın üstünde mangalda pişmeye hazır etler vardı ne de fırında brüksellahanası kızarıyordu. Yukarıya çıktığında Marin'i yatakta oturmuş bilgisayarına bakarken bulmuştu, Marin'in onu görür görmez bilgisayarı kapatmasını sessizce izlemişti. Ona neye baktığını sormamıştı. Feri kaçmış gözleri, gözyaşı izleriyle kaplı yüzünü gördüğü anda karısının zor bir akşam geçirdiğini anlamıştı. Nedenini sormamıştı çünkü ayrıntıları bilmese bile anlayabiliyordu.

Onun yerine Marin'i yanağından öpmüştü. "Hint mi, Yunan mı, Thai mi?"

"Sen seç," demişti Marin. Etleri unuttuğu için özür dileyecekti ama ağzını açmasına kalmadan Derek restoranı aramıştı bile.

Vanessa Castro pat diye aramazdı. Konuşacak vakit ayarlayabilmeleri için önce mutlaka e-posta atardı. Bugünlerde kimse telefonun durup dururken çalmasını sevmiyordu; izinsiz bir ey-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lemdi âdeta. O yüzden artık ev telefonları kullanılmıyordu. Ev telefonlarının yapabildiği tek bir şey vardı, o da çalmaktı.

Özel dedektif mesajda yalnızca beş kelime konuşmuştu: "Benim, Vanessa. Beni ara. Teşekkürler."

Marin, Frances'i hatırladı. *Tanrım.* Derin bir nefes alıp özel dedektifi aradı.

"Benim, Marin," dedi özel dedektif telefonu açınca.

"Merhaba," dedi Castro. "Habersiz aradığım için kusura bakma."

"Neyse söyle lütfen."

"Sebastian'la ilgili değil," dedi diğer kadın. Marin bu üç kelimenin verdiği rahatlamayla sandalyesine çöktü. "Ah, hay aksi. Mesajımda bunu belirtmem gerekirdi. Affedersin, Marin, kafam başka yerdeydi. Seni korkutmak istemedim."

"Önemli değil." Aslında önemliydi ama Marin'in kalbi normale dönüp yeniden nefes almaya başladığında önemi kalmayacaktı. "Ne oldu?"

"McKenzie Li," dedi Castro. O kadının adını duyunca Marin doğruldu. "Kaybolduğunu biliyor musun?"

Kaybolduğunu mu? Marin kesik bir nefes aldı. Kalp atışları yeniden hızlandı.

"Kaybolduğunu mu?" diye tekrarladı sesine şaşkın bir ton eklemeye, bu işle hiçbir ilgisi yokmuş gibi tepki vermeye çalışarak. Ama sahiden ilgisi olamazdı – Julian konusunda fikrini değiştirmişti, o hâlde genç kadın neden *kaybolsundu* ki? "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Bir süredir onu izliyordum..." Castro'nun kafası hakikaten başka yerde gibiydi, sanki şu anda konuştuklarından çok daha ilerisini düşünüyordu, belki bir yandan da bilgisayarından bir şeyler okuyordu. "Biliyorum, kendin ilgileneceğini söylemiştin ama ben çoktan araştırmaya başlamıştım ve biraz daha derinleştirmek istedim..."

Marin gözlerini yumdu. *Siktir siktir siktir.* "Anladım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"...birkaç saat önce ev arkadaşı Facebook'ta onun kaybolduğunu paylaştı."

Marin yine nefesini tuttuğunu fark edince kendini zorlayarak bıraktı. Bir şey demesi gerekiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu. Kalbi göğüs kafesini kıracakmışçasına atarken Castro'nun bunu ona şahsen söylemek istemediğine şükretti çünkü hissettiği suçluluğun yüzünden okunabildiğine emindi. "Ne... ne zaman olmuş?"

"Anladığım kadarıyla iki gecedir yok," dedi özel dedektif. "Oda arkadaşını endişelendirecek kadar uzun bir zaman çünkü görünüşe göre dün akşam için yemek planları varmış."

"Biz... yani Derek ve ben Whistler'dan dün döndük. Hafta sonu şehirdışındaydık."

"Biliyorum, Instagram'ında gördüm," dedi Castro dalgınlıkla. Sözleri Marin'i bir kez daha şaşkına çevirdi. Tuttuğu özel dedektif onun Instagram'ını mı kontrol ediyordu? "Seni kontrol etmiyordum," diye ekledi Marin'in aklını okumuş gibi. "McKenzie'nin ev arkadaşının paylaşımını gördükten sonra belki beraberlerdir diye Derek'in nerede olduğunu hızlıca tespit etmek için bu sabah baktım sadece. Ama beraber değillermiş çünkü Derek seninleymiş."

"Doğru." Marin tereddüde düştü. Özel dedektifin nereye varmaya çalıştığını anlayamadığı gibi hâlâ kadının Derek'in metresinin –*eski* metresinin– kaybolduğunu düşünmesini sindirmeye çalışıyordu.

Hem kayıp derken tam olarak neyi kastediyordu? McKenzie kimseye söylemeden çekip gitmişti, kimse de nerede olduğunu mu bilmiyordu? Yoksa Sal ona ulaşamadan Julian işini bitirdiği için bir yerlerde ölüp kalmış mıydı?

"Derek benimleydi," dedi Marin. "Biz... ilişkimizi düzeltmeye çalışıyoruz." Bir nefes daha aldı. "Derek'in bununla bir ilgisi olduğunu mu düşün–"

"Hayır, hayır," dedi Castro; bu kez sesi dalgın değildi. "Ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinlikle öyle değil. Ama McKenzie, kocanın hayatında kaybolan *ikinci* kişi. Bu durumda kocan ortak payda oluyor."

"Ah." Marin hiç bu açıdan düşünmemişti. "Doğru. Peki *bunun* anlamı ne?"

"Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Derek'in hayatında birdenbire birinin ortadan kaybolması çok da sıradışı bir şey olmayabilir. Ama iki kişi..." Castro yine sonunu getiremedi. Marin onun bürosunda mı, evinde mi yoksa arabasında mı olduğunu merak etti. "Takip uygulamasını telefonuna indirmiş miydin? Bu konuda dosyaya not düştüğüme eminim."

"İndirdim." Marin kendini normal konuşmaya zorladı.

"Birbirlerine attıkları mesajları okuyor muydun?" diye sordu; *Kocanla âşığını gözetliyor muydun?* demek istiyordu kibarca.

Marin telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki boğumları beyazlamıştı. Görüşme uzadıkça çıldıracak gibi oluyordu. Sal'den Julian'ı durdurmasını istemiş, en yakın dostu da durduracağına dair ona güvence vermişti. O hâlde ne olmuştu? Geç mi kalmıştı? Lokantada Julian hemen harekete geçmeyeceğini, buluşmalarıyla asıl olay arasına mesafe koymak için birkaç hafta bekleyeceğini söylemişti. Ama daha bir hafta bile olmamıştı. Bu kadar kısa sürede McKenzie'ye bir şey yapmış olamazdı.

Tabii fırsatını bulmadıysa... Marin'le Derek'in şehirdışında olduğunu, böylece Marin'in –dolayısıyla da Derek'in– kusursuz bir kanıta sahip olduğunu görmediyse. Sahiden de kusursuzdu. Kimse onlardan şüphelenmezdi. Machadolar hafta sonunu evden üç yüz elli kilometre ötede Whistler'da geçirmişlerdi; onlarca tanıklarının yanı sıra tatillerinin en önemli anlarını belgeleyen –ve coğrafi etiketleme yapan– Instagram hesapları vardı.

"Mesajlarda McKenzie'nin bir yerlere gideceğine dair herhangi bir ima var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla yoktu." Marin'in kafası çorbaya dönmüştü. Mesajlarda tam olarak ne yazdığını hatırlamaya çalışırken bir yandan da kendisinin Sal'e ne dediğini ve Sal'in ona ne cevap verdiğini hatırlamaya çalışıyor, bunu yaparken de Va-

BELONGS TO KİTAPSEVERLER

nessa Castro'nun konuyu nereye vardırmaya çalıştığını merak ediyordu. Ondan bir adım önde olması lazımdı çünkü Derek'in ortak payda olduğu doğruydu. Hayatında kaybolan iki önemli insan vardı. Biri oğluydu. Diğeri âşığı.

Ama Castro, Marin'in öbür ortak payda olduğunu unutmuş gibiydi. Sebastian onun da çocuğuydu ve yakın zamanda McKenzie'nin kocasıyla ilişkisi olduğunu öğrenmişti.

Tanrım. Ya Sal, Julian'ı zamanında *durduramadıysa*? Ya Julian'a ulaştığında iş işten geçtiyse? Ya McKenzie Li… zamanlama yüzünden öldüyse?

Ya Marin yüzünden öldüyse?

Ne yaptım ben?

Castro'ya bunların hiçbirini söyleyemezdi elbette. Kadın eski polisti, kendisi yasal olmayan işler yapsa bile Marin'i tutuklatacağına şüphe yoktu.

McKenzie ölmüş olamazdı. Tesadüf olmalıydı. Gençti, uçarıydı, fevriydi. Muhtemelen kafasına esmiş, kalkıp bir yerlere gitmişti ve insanlara haber vermeyi unutmuştu. Öyle değil mi?

Castro, "Marin?" deyince Marin kadının ona bir soru sorduğunu ve cevap beklediğini hatırladı.

"En son Whistler'a gitmeden önce mesajlarını okudum." Yutkundu; yüz yüze olmadıkları ve özel dedektif onun kendini toparlamaya çalışmasını göremediği için seviniyordu.

"O mesajları bana gönderebilir misin?" Castro'nun kaleminin sesini duydu. Not alıyor olmalıydı. "Ekran görüntüsü alıp cep telefonuma yolla, olur mu?"

"Yapamam. Uygulamayı sildim, uygulama silinince bütün veriler de silindi."

"Bu kötü oldu işte." Castro'nun kalemi durdu. "Seni anlıyorum tabii ama o mesajlar işimize yarayabilirdi."

Marin'in aklına bir fikir geldi. "Bilgisayarımdaki buluta kaydedilmiş olabilirler. Bütün cihazlarım aynı yedeğe bağlı. Bakmamı ister misin?"

"Evet, lütfen, harika olur. Mesajları bulursan bana yolla. Faz-

la mesaj yoktur diye düşünüyorum. Uygulamayı daha bir haftadır kullanıyordun."

Bir hafta bile değildi.

"Tamamdır," dedi Marin.

Özel dedektif ses tonunu yine yanlış yorumladı. "Merak etme. Bu olayın Sebastian'la hiçbir alakası yoktur muhtemelen ama yine de riske atmak istemiyorum. Derek'e McKenzie'nin nerede olabileceğini soramazsın, değ–"

"Derek, McKenzie'yi bildiğimi bilmiyor," dedi Marin özel dedektif cümlesini tamamlayamadan. "O konuyu hiç konuşmadık, konuşmayı da düşünmüyorum."

Kısa bir sessizlik. "Derek ve sen... Sence Derek'in McKenzie'yle ilişkisi bitti mi?"

"Öyle hissediyorum." Marin'in o soruya verebileceği en dürüst cevap buydu. "Kesin olarak bilemem tabii ama harika bir tatil yaptık. Her şeyi o planladı ve sanki... yeni bir başlangıç yapmışız gibiydi."

Castro buna yanıt vermedi. Marin diğer kadının ne düşündüğünü hayal edebiliyordu. Hattın diğer ucundan onu yargıladığını hissedebiliyordu çünkü kadınlar birbirlerine bunu yaparlardı. Yargılarlardı. Castro, Derek'i çok çabuk affettiğini düşünüyor olmalıydı. Çünkü onun yerinde olsaydı kendisi öyle düşünürdü.

Tuhaf sessizliği kırmak istedi. "Bir şey öğrenirsen bana da haber ver, olur mu?"

"Tabii ki," dedi özel dedektif.

Vedalaşıp kapattılar. Marin komodinin üstünde duran MacBook'unu aldı. McKenzie'nin oda arkadaşının adını hatırlamıyordu ama Castro'nun notlarının arasında gördüğünü biliyordu. Bulması bir dakika sürdü, hemen sonra Safari'yi açıp Facebook'a girdi. Arama çubuğuna *Tyler Jansen* yazınca karşısına bir düzine Tyler Jansen çıktı. Onun aradığı Tyler Jansen ilk sıradakiydi; çünkü Facebook'un ürkütücü algoritması McKenzie'nin profiline birkaç kez girdiğini biliyordu, Tyler da McKenzie'nin ev arkadaşı olduğundan Facebook'ta birbirleriyle bağlantılıydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin, Tyler'ın Filipinli olduğunu fark etmemişti; işte bu da bir insanın adından hiçbir yargıya varılamayacağını gösteriyordu. Tyler yakışıklıydı, yirmilerinin ortasındaydı ve profil fotoğrafında boyu posu yerindeydi. Görünüşe göre barmenlik yapıyor ve bundan büyük zevk alıyordu. Hesabı herkese açıktı; Marin profiline tıkladığında ev arkadaşının kaybolmasıyla ilgili gönderisi en üstteydi.

Ortalarında McKenzie'nin kedisiyle kanepede oturdukları bir fotoğraf yüklemişti. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: *McKenzie Li'yi gören duyan varsa ona ev arkadaşına mesaj atmasını söylesin çünkü endişelenmeye başladım.*

Tyler gönderiyi o sabah atmıştı. Gönderinin altında yirmiden fazla yorum vardı; Marin o yorumları gözden geçirirken, onu aramadan önce Vanessa Castro'nun da muhtemelen aynı şeyi yaptığını düşündü. Arkadaşlarının sorduğu sorulara ve Tyler'ın verdiği cevaplara bakılacak olursa McKenzie'nin ev arkadaşı onu iki gündür görmemişti. Anladığı kadarıyla McKenzie'nin bir iki günlüğüne ortadan kaybolması olağandışı bir şey değildi ama öncesinde Tyler'a haber vermeyi unutsa bile –ki Tyler sık sık unuttuğunu söylüyordu– mesajlarına her zaman dönerdi. Önceki gece yemeği ekmişti ve o sabah Tyler onlarca mesaj atmasına rağmen hâlâ dönüş yapmamıştı. Oysa her zaman yapardı; Tyler'ın ona kızgın olduğunu bildiğinde bile.

Marin bu olanlara bir türlü anlam veremiyordu. McKenzie ev arkadaşına cevap vermediğine göre sahiden kayıp olmalıydı. Sahiden yoktu.

Aman Tanrım.

Instagram'a girdi. McKenzie en son cumartesi günü paylaşım yapmıştı. Evinde, kedisiyle ve biraya benzer bir içecekle selfie çekip atmıştı; Marin yakından bakınca elindekinin bira değil elma şarabı olduğunu gördü. O zamandan beri herhangi bir paylaşım yapmamıştı ki Marin'in gözlemlediği kadarıyla bu bile endişe uyandırıcıydı çünkü McKenzie hemen her gün bir şeyler paylaşırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulutu açıp birkaç dakika Takip uygulamasının verilerinin nerede kayıtlı olduğunu aradı. Neyse ki tek dosyadaydı, o dosyayı e-postayla Castro'ya gönderdi. Özel dedektif, Derek hakkında ne düşünüyor olursa olsun onun bu işle bir ilgisi yoktu. Tamamen Marin'in işiydi.

Julian'ın ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Bu konuda ona yardım edebilecek tek kişi Sal'di. Ona mesaj attı.

Yaşıyor musun?

Haha, diye yanıtladı Sal. Prosser'da ne kadar yaşanabilirse.

Yine mi gittin? Marin şaşırmıştı. Annen iyi mi?

Hastanedeyiz, yazdı Sal. Tetkikleri yapılıyor. Beyin hasarı için.

Hay aksi. Sal hastanedeyken ona Julian'ı sormak istemedi.

Annene sevgilerimi ilet, dedi. Ne zaman döneceksin?

Bu gece. Barda olacağım.

Ben de geleceğim, yazdı. Konuşmamız lazım.

Üç nokta belirdi, kayboldu, sonra yine belirdi. Sal buna ne cevap vereceğine karar veremiyor gibiydi. Sonunda yazdı: Tamam.

Sal'in Julian ve McKenzie hakkında bildikleri –tabii biliyorsa– biraz bekleyecekti.

Güzellik salonunun yoğunluğu dolayısıyla günün geri kalanı bir çırpıda geçti. Saat sekizde son VIP müşterisini uğurladı ama elbisesine yanlışlıkla saç boyası bulaştığından Sal'in yanına gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Sal'in barı için kot pantolon uygundu; giysi odasında en rahat ve en eski kotunu hızlıca bacaklarına geçirdi. Çizmelerinden birine uzandığı sırada, sabah işe gitmek için hazırlanırken fark etmediği tuhaf bir şey fark etti.

En değerli Louboutinlerinin yeri değişmişti.

O topuklulara neredeyse bir servet ödemişti; burunlarının üstündeki kristal kurdelelerden dolayı yalnızca en şık olması gereken özel günlerde giyiyordu. Ama şimdi her zamanki gibi ayakkabılığın alt rafında değildiler; oradan alınıp çanta koleksiyonunun önüne göz hizasında konmuşlardı. Bir teki, en büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

özelliği olan kırmızı topuğu görünsün diye yan çevrilmişti. Öyle ki, sanki fotoğraf çekimine hazırlanmışlar gibiydiler.

Bunu Derek mi yapmıştı? Yoksa Daniela mı yapmıştı? Marin durup düşündü. Derek onun ayakkabılarıyla ilgilenmezdi, Daniela'ysa orada çalıştığı on yılda Marin'in eşyalarına bir kez olsun dokunmamıştı. Marin bu ayakkabıları en son Sebastian kaçırılmadan çok önce, iki yıl önceki Noel Balosu'nda giymişti.

Louboutinleri eski yerlerine koyarken gözüne ayakkabılığın dibinde duran bir kâğıt parçası ilişti. Birinin cebinden düşmüş gibi hafif kırışıktı, yerden alıp baktı.

Günışığı Taksi diye bir taksinin fişiydi. Derek'in cebinden düşmüş olmalıydı. Uber'dense taksiyi tercih ettiğini söyleyerek sık sık taksiye binerdi ama komik olan şu ki hiç Uber'e binmemişti. Derken Marin fişin üstündeki tarih ve saati gördü.

İki gece öncesine, yani Derek'le onun Whistler'da olduğu tarihe aitti. Marin küçük kâğıt parçasına baktı kaldı; o kadar zararsız bir şeydi ki neredeyse bakmadan atacaktı. Ama bir an sonra aslında ne anlama geldiğini anladı.

Onlar yokken biri evlerine girmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sal'in barı pazartesi gecesine göre kalabalıktı. Mariners'ın kendi evinde maçı vardı; bu da bardaki herkesin neden beyzbol forması giydiğini açıklıyordu.

Marin oraya nadiren akşam saatlerinde giderdi. Dolayısıyla, televizyonlara bağıran gürültülü müşterilerin ve o geçerken dönüp bir kez daha bakan erkek gruplarının arasında yürümeye pek alışık değildi. Tek başına kalabalık bir barda olmak onun için tuhaftı; yine de Derek'in ona eşlik etme teklifini kabul etmemişti.

Marin çıkarken Derek eve gelmiş, ona nereye gittiğini söylediğinde kocasının verdiği cevaba şaşırmıştı.

"Ben de geleceğim," demişti Derek ve bu, aralarının düzelmeye başladığının bir başka kanıtıydı. Çünkü bir hafta önce olsa hiçbir şey söylemezdi.

"Sal'in barına bira içmeye gidiyorum," demişti Marin, gerilmişti. "Ona uğrayacağımı söyledim. Annesi pek iyi değil."

Derek hiç dile getirmese de Sal'i pek sevmezdi. Sal'in sert mizaçlı, kaba saba biri olması onu şaşırtıyordu çünkü onun el bebek gül bebek büyütüldüğünü sanıyordu. Şaraphanenin yaygın bir ünü vardı, üstelik Sal'in ailesi hem zengin hem de köklüydü. İşte Derek, Sal'in bunların hiçbirini istememesini anlamıyordu çünkü onun ailesi ona hiçbir şey vermemişti.

"Ona karşı çok iyi bir arkadaşsın," demişti Derek. "Sen git. Benim halletmem gereken işler vardı zaten."

"Çok kalmam," demişti Marin rahatlayarak. Parmak uçlarında yükselip Derek'i dudaklarından öpmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derek onu ikinci bir öpücük için kendine çekmişti. "Seni bekleyeceğim."

Derek deniyordu, orası belliydi ama bu, Marin'i mutlu ettiği kadar kafasını da karıştırıyordu. Sebastian kaybolduktan sonra aralarında açılan yarık eskisi kadar derin olmasa bile hâlâ oradaydı. Birbirlerine öfkeli ve dargın oldukları kadar birbirlerini seviyor, şefkat duyuyorlardı. İlişkilerini yeniden sağlam bir temele oturtabilmek için, birbirlerinden ayrı düştükleri tüm o ayları telafi etmeleri zaman alacaktı. Ama Marin aylar sonra ilk defa bunu yapmak istiyordu. Oğulları kaybolduğundan beri ilk defa evliliklerini öncelik olarak görüyordu.

En azından o günlük. McKenzie'ye olanları öğrendikten sonra ne hissedeceği tam bir muammaydı.

Marin barda yürürken Sal'in yattığı garson Ginny'yi gördü. Bu düşünce onu pek mutlu etmese de arkadaşı istediğini yapmakta, istediği kişiyle olmakta özgürdü. Ginny'nin elinde üstü bira dolu bir tepsi vardı, Marin'i görünce yüzü asıldı. Aralarında birkaç adım ya vardı ya yoktu; Marin yakından onun düşündüğünden çok daha genç olduğunu fark etti. Otuzlarının ortasında olduğunu sanmıştı ama yakından yirmilerinin ortasında gibi görünüyordu. *Iy. Cidden mi, Sal?*

Zoraki gülümsedi. "Sal buralarda mı?"

"Ofisinde. Geldiğinde seni yanına göndermemi söyledi." Ginny başıyla arka odayı işaret ettikten sonra işine döndü.

Beyzbol maçında ne olduysa kalabalıktan büyük bir sevinç çığlığı koptu. Marin'in yanından geçtiği bir adam ona avcunu kaldırdı. Marin adama beşlik çakıp yoluna devam etti.

Kalabalığı yararak barın arka tarafına geçti, oradaki kapı upuzun bir koridora açılıyordu. Solda tuvaletler, sağda da mutfakla Sal'in küçük ofisi vardı. Tabii oraya ofis denebilirse. İçeriye bir masa, iki de sandalye anca sığmıştı.

Marin kapıyı tıklatınca Sal başını kaldırıp baktı.

"Hey," dedi. "Kapıyı kapat. Gürültüden kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin, Sal'in dediğini yapınca bar tarafından gelen ses yarı yarıya kesildi. Sal oturmasını işaret etti, Marin karşısındaki sandalyeye otururken onu baştan ayağa süzdü.

"Beni şimdiden özledin demek? Normalde bir haftada iki kez görüşmeyiz. Hatta son zamanlarda seni bir ayda iki kez gördüğüm bile olmamıştı."

Sal sanki sinirli gibiydi; derken Marin onun aslında gergin olduğunu fark etti. Sonra da gerginliğinin sebebini hatırladı. Sal onun oraya McKenzie ve Julian'la ilgili konuşmaya geldiğini bilmiyordu. Marin ve en yakın dostu birkaç gün önce yatmışlardı; Sal hiç şüphesiz kendini Marin'in ona büyük bir hata yaptıklarını ve bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını söylemesine hazırlıyordu. Bir bakıma haklıydı.

"Asıl konuya geçmeden önce pişman olmadığımı bilmeni isterim." Marin kibarca konuşurken Sal'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Ben de pişman değilim," dedi.

"Ama bir daha olmayacak." Marin sözcüklerinin etkisini yumuşatmak için gülümsedi. "Ben bir başkasıyla evliyim, Sal. Sen benim en yakın dostumsun. Ve ben şu sıralar ikisinin de değişmesini istemiyorum."

"Yeniden deniyorsunuz o zaman?" Sal'in sesi gergindi.

"Şimdilik."

Sal başıyla bir kez onayladı. Marin, Sal'in yüzündeki ifadenin sebebi olmaktan nefret etti: Sal ne zaman ona acı veren bir şey duysa yüzü bu hâli alırdı. Gizlemeye çalışıyordu ama vücudu gerilmişti, bir şeyleri yumruklamamak için kendini zor tutuyormuşçasına ellerini masaya bastırmıştı.

"Derek'le yirmi yıldır birlikteyiz," dedi Marin, sanki Sal bunu bilmiyormuş gibi. "İkimiz de çok büyük hatalar yaptık."

"Ben seni daha uzun zamandır tanıyorum," dedi Sal. "Ama istediğin buysa saygı duyarım. Daha fazlasını beklemiyordum zaten."

"Peki daha fazlasını *istiyor* muydun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir önemi var mı?" Kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra Sal elini salladı. "Neyse boş ver. Anladım ben. Sorun yok, Mar. Gerçi aynı adam için ikinci kez terk edilmenin pek de eğlenceli olduğunu söyleyemeyeceğim."

İkisi de Sal'in terk edilmediğini biliyordu. Ne üniversitede ne de şimdi. Yine de Marin son sözü onun söylemesine izin verdi çünkü ona hiç değilse bu kadarını borçluydu.

"Ee, bu kadar mı?" Sal başını yana yatırdı. "Bana bunu telefonda da söyleyebilirdin. Gücenmezdim."

"Aslına bakarsan buraya gelmemin başka bir sebebi daha var." Marin öne doğru eğildi ve ofiste olmalarına rağmen, onca gürültüde kimse onları duyamayacak olmasına rağmen sesini alçalttı. "Dün sana mesaj attıktan sonra Julian'la görüştüğünü doğrulaman lazım."

"Julian mı? Evet, onunla görüştüm." Sal'in koyu gözleri kısıldı. "Niye ki?"

"McKenzie kaybolmuş."

Sal şaşkın şaşkın baktı. "Kim?"

"Derek'in… görüştüğü öteki kadın." O sırada McKenzie'nin adını Sal'e hiç söylemediğini fark etti. Ona sadece kızın fotoğrafını, daha doğrusu çıplak selfiesini göstermişti; bir ara duvar kâğıdı olarak kullandığı selfieyi. Şimdiki duvar kâğıdı, Whistler'da Derek'le beraber çekildiği bir fotoğraftı. "Ortalıkta yok."

Bu kez Sal öne doğru eğildi. "Ne demek ortalıkta yok?"

"Dünden beri evine gitmemiş. Ev arkadaşı Facebook'ta paylaşmış." Telefonunu çıkarıp Sal'e Tyler'ın Facebook durumunu gösterdi.

"Şimdi de kızın ev arkadaşını mı takip ediyorsun?" Sal ekrana gözlerini kısarak baktı. Tıpkı Marin gibi onun da yakın gözlüğüne ihtiyacı vardı ama tıpkı Marin gibi o da takmayı reddediyordu.

"Herhalde yani." Marin başını salladı. "Özel dedektiften ilişkilerini araştırmasını istemiştim; az kalsın Julian'ı tuttuğumu düşününce hiç yapmamalıymışım…" Sustu, sonra boğazını te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizledi. "Neyse, özel dedektif, Derek'in hayatında şimdi iki kişinin kayıp olduğunu söyledi. Derek ortak paydaymış."

Sal donakaldı. "Dedektif, Derek'in kız arkadaşını hâlâ araştırıyor mu yani?"

"O artık Derek'in kız arkadaşı değil," diye çıkıştı Marin.

"Kız arkadaşı, metresi, neyse ne." Sal ofladı. "Tanrı aşkına, Mar. Özel dedektifine durmasını söylemen gerekiyordu. Julian'ı kurcalamaya başlarsa yanarsın." Yüzünü buruşturdu. "Sonu iyi bitmez. İnan bana."

"Söyledim zaten. Ama çoktan araştırmaya başladığını söyledi."

"İkisini de aynı kişinin kaçırmış olabileceği teorisi üzerinde mi duruyor? Derek'le alakalı bir durum yüzünden mi?"

"Başka ne düşünecek ki?" Marin'in morali bozuk olduğundan sesi istemsizce sert çıktı. Derin bir nefes alarak sesini yumuşattı. "Ama sorun yok. Julian için yani. Özel dedektifin ondan haberi yok. Yapmaya kalkıştığım şeyden haberi yok."

"Sen bir şey yapmaya *kalkışmadın*," dedi Sal kararlılıkla. "Duydun mu beni? Benim arkadaşlarımdan biriyle bir lokantada buluştun. Birlikte yemek yediniz. Ertesi sabah, tamamen alakasız bir cömertlikle bir yardım kuruluşuna bağış yaptın. Hepsi bu, tamam mı? En azından başkaları böyle bilecek."

"Peki ya Julian'ın bildikleri?"

"O adam ser verir sır vermez," dedi Sal. "Kara para akladığı insan sayısını söylesem aklın şaşar. Aralarında tanıdığın isimler bile var. Julian hayatta konuşmaz. Böyle adamlar için prensip meselesi gibi bir şey bu."

"'Böyle adamlar' derken? Sen kaç tane böyle adam tanıyorsun?"

"Birkaç tane."

"Tanrı aşkına, Sal."

Sal masanın üstünden uzanıp Marin'in elini tuttu. "Marin. Sen hiçbir şey yapmadın, duydun mu beni? Derek'in kız arkadaşına ne olduysa senin yüzünden olmadı, seninle bir ilgisi yok."

BELONGS TO KAMUSI TEAM

Biraz düşündü. "Kıza bakmaya kafeye gittiğin gün. Ödemeyi kredi kartıyla mı yaptın, nakit mi?"

"Şey..." Hatırlaması biraz zaman aldı. "Nakit. Üstünü de bahşiş kavanozuna attım. Neden sordun? Sence polisler beni sorguya çeker mi?"

"Eğer oraya gittiğini öğrenirlerse," dedi Sal. "Ama öğrenmeyecekler. Ev arkadaşı dışında onu arayan var mı ki?"

Marin'in aklı allak bullaktı. "Julian'a fikrimi değiştirdiğimi söylediğinden emin misin?"

"Eminim."

"Mesajını okuduğundan emin misin?"

"Mar, mesaj filan yok. Onu *aradım*." Sal açıklama yapmak zorunda kaldığı için sinirlenerek gözlerini devirdi. "Bu işten vazgeçtiğini ona kesin bir dille söyledim. Yalan yok, sinirlendi, ayarlamalarını çoktan yaptığını söyledi. Ben de ona ne yaptıysa iptal etmesini söyledim. Tamam ama parasını geri alamaz, dedi. Ben de makbuzu bekleyeceğini söyledim."

Omuzlarından büyük bir yük kalktığını hisseden Marin derinden ohladı. "O zaman bu ne şimdi? Kızın ortadan kaybolması nasıl tesadüf olabilir?"

"Bilmiyorum." Sal omzunu silkti. "Açıkçası ilgilenmiyorum da. Hatta sen neden ilgileniyorsun, ona da şaşırıyorum. Genç kız, muhtemelen hoppadır da. Tanrı biliyor ya, belki de kendine başka bir adam bulup geceyi onunla geçirmiştir, ev arkadaşına da haber vermeyi unutmuştur. Bunların hiçbirinin ucu sana değmeyecek, neden dert ediyorsun? Onun yok olmasını istiyordun. Yok oldu. Derek'le barıştın, yani kız hiç var olmamış sayılır artık." Duraksadı, altdudağını ısırdı. "Hiç yaşanmamış sayılır."

"Onlardan mı bahsediyorsun yoksa bizden mi?"

Sal cevap vermedi. Kızgındı. Marin bunu şimdi görebiliyordu.

"Sal, sen bana kızgın mısın?"

"Değilim." Bakışlarını kaçırıp birkaç saniye duvara baktıktan sonra içini çekti. "Tamam. Biraz kızgınım. Daha doğrusu kırgınım. Sanırım kendimi biraz kullanılmış hissediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sal!" Marin hafifçe güldü. Bu, Sal'den duymayı beklediği son şey bile değildi. "Kullanılmış mı? Sen ciddi misin?"

"Evet, biraz öyle hissediyorum." Sal kaşlarını kaldırdı. "Ne var, inanması o kadar mı zor? Erkeğim diye kendimi kullanılıp bir kenara atılmış hissedemem mi?"

"Yaşadığın onca günübirlik ilişkiden sonra mı?.." Marin de onun gibi kaşlarını kaldırarak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Seninle günübirlik olmazdı," dedi Sal usulca. "Bunu senin de bildiğini biliyorum, o yüzden yaptın zaten. Sana hayır diyemeyeceğimi biliyordun. Çünkü sen benim için günübirliğin tam tersisin, Marin. Bundan faydalandın. Benden faydalandın. Ama anlıyorum. Bir keresinde bana bir şey demiştin, hatırlıyor musun? Babam öldükten sonra hani? Acılı insanlar... insanları acıtırlar."

Uzun uzun bakıştılar, o sırada Sal'in kalbinin kırıklığı birkaç saniyeliğine –yani onun izin verdiği kadar– yüzüne yansıdı.

"Hatırlıyorum," dedi Marin, "*Oprah*'da duymuştum." İkisi birden kahkaha attı. Kahkahaları aralarındaki gerginliği yumuşatınca ikisi de derin bir oh çekti.

"Haklısın," dedi Marin. "Söylediğin her şeyde haklısın. Yapmamalıydım. Kendimi birine yakın hissetmek istedim. İstendiğimi, güzel olduğumu, görüldüğümü hissetmek istedim. Sen bana bunları hep hissettiriyorsun. İşte bu yüzden seni sonsuza kadar seveceğim."

"Arkadaş olarak," diye belirtti Sal.

"Arkadaştan öte." Marin bunun doğru olduğunu bilmesini istiyordu çünkü doğruydu. "Arkadaştan çok daha öte. Ama... koca olarak değil."

Sal başıyla yavaşça onayladı. "Tamam. Peki. Anladım."

"Her zaman hayatımda olmanı isteyeceğim. Beni bırakma, Sal. Bana istediğin kadar kız ama lütfen beni bırakma. Ben sensiz yaşayamam."

"Asla." Marin'le göz göze gelmedi ama elini sıktı.

"İyi miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sal nihayet Marin'e baktı; gözlerine ulaşmasa da dudakları hafifçe gülümsedi. "Bizim iyi olmadığımız zaman mı var, kızım?"

"O zaman senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu Marin. "Ben gittikten sonra Julian'ı bir daha arayıp o kıza *sahiden* bir şey yapmadığına emin olabilir misin? Benim için yap bunu, lütfen?"

"Söyledim ya zaten…" dedi Sal ama sonra sustu. "Tamam, tamam yaparım. Eğer için rahat edecekse elbette yaparım." Duraksadı. "Özel dedektif başka ne dedi? Sebastian'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Hiçbir şey yok." Şimdi iç geçirme sırası Marin'deydi. "Ondan konuşmadık bile. Ama beni aradığında bayılacak gibi oldum. Normalde e-posta atar. Bu sefer kesin kötü haberi verecek dedim."

Bir süre sessizce oturdular, derken Marin'in telefonu öttü. Derek mesaj atmıştı.

Ne zaman dönersin? Mısır patlattım ama Stranger Things'i sensiz izlemek istemiyorum.

Mesaj Marin'i gülümsetti.

"Ben artık gideyim," dedi Sal'e.

Sal, Marin'in yanına gidip onu kucakladı. Marin Sal'e Sal'in ona sarıldığından daha sıkı sarıldı; yirmi yıl içinde ikinci kez kalbini kırmış gibi hissediyordu. Oraya ilk geldiğinde Sal'e söylediği şey doğru değildi. Pişmandı. Ama yaptıkları şeyden değil. Sal'i böyle etkilediği için pişmandı.

Ofisin kapısını arkasından kapattığında koridorda Ginny'ye denk geldi. Ginny kadınlar tuvaletinden çıkıyordu, rujunu tazelemişti, saçları biraz daha parlaktı. Parfüm de sıkmış olmalıydı çünkü Marin kokusunu bir metre öteden alabiliyordu.

"Hey." Marin'i görünce suratı asıldı. "Sal hâlâ ofisinde mi?"

"Evet, içeride." Marin dar koridorda Ginny'nin yanından geçti, geçerken omuzları birbirine değdi. "Buyur, senindir."

"Çok komiksin," dedi genç kadın, o böyle deyince Marin durup ona baktı. Ginny'nin sesi buz gibiydi, bakışları öldürücüydü. "Senin yüzünden Sal asla kimsenin olamayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thomas Payne'in cenazesi St. Augustine Kilisesi'nden, yani Marin'in Frances, Simon ve Lila'yla ilk tanıştığı yerden kaldırıldı. Şapel çok büyüktü, dört yüz kişiyi rahatlıkla alırdı. Fakat o yağmurlu salı sabahı içeride otuz kişi ya vardı ya yoktu; ilk üç sırayı anca doldurmuşlardı.

Frances'e ne diyeceğini bilmek zordu. Gruplarının gayriresmî lideri, Marin, Lila ve Simon içeriye girerken onları karşıladı. Üçü, bu zor günü bir ekip olarak göğüsleyebilmek için önceden buluşup gelmişlerdi. Frances solgun görünüyordu ama gözleri canlıydı. Üstünde bol bir siyah elbiseyle siyah bir şal vardı, ayaklarına siyah takunyalar geçirmişti. Uzun kır saçları kıvırcık ve kabarıktı. Marin, onu tanıdığından beri ilk kez ruj sürdüğünü fark etti; yanaklarına canlılık veren gül rengi bir ruj sürmüştü. Frances her birine tam bir dakika boyunca uzun uzun sarılarak söylemek istediklerini söylemelerine izin verdi, geldiklerine sevindiğini gösteren bir gülümsemeyle taziyelerini kabul etti.

Marin, Simon'la Lila'nın peşi sıra ikinci sıraya oturdu. Sunağın üstündeki beyaz çiçeklerle süslü, iki yanında da Thomas'ın büyütülmüş fotoğrafları bulunan kahverengi cilalı ahşap tabuta bakmamak elde değildi.

"Frances çok iyi idare ediyor," diye fısıldadı Lila, başparmağını ısırarak. "Ben mahvolur sanmıştım."

"Sahiden öyle." Marin de aynını düşünmüştü. Frances'i darmaduman olmuş bir hâlde güçlükle ayakta dururken bulmayı bekliyordu ama kadın bunun tam tersi hâldeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçü, kapalı tabuta baktı. Parlak ahşabın iki yanında bulunan çerçeveli fotoğraflar Thomas Payne'in iki farklı versiyonunu gösteriyordu. Marin soldaki fotoğrafı daha önce görmüştü. Frances'in oğlundan bahsederken gösterdiği, her yıl oğlunun doğum gününde Facebook'ta paylaştığı fotoğraftı. O fotoğrafta Thomas on beşindeydi; düzgün dişleri ve çenesindeki birkaç sivilceyle erkekliğe ilk adımlarını atıyordu. Kızıl saçları –eskiden annesinin saçları da o renkti– iyice eskimiş bir Mariners beyzbol şapkasının altındaydı, şapkanın siperi yüzüne tam oturuyordu.

Sağdaki fotoğrafta Thomas koca adamdı. Marin o fotoğrafını hiç görmemişti; Frances'in nereden bulduğunu ya da ne kadar yeni olduğunu da hiç bilmiyordu. Thomas kocaman adam olmuştu; yüzü biçimli fakat çöküktü, saçlarını neredeyse tamamen kazıtmıştı. Üstünde kirli bir kot pantolon ve siyah bir tişörtle tuğla bir binanın duvarına yaslanıyordu, bir deri bir kemikti, cildi solgundu, kuru dudaklarının arasından sigara sarkıyordu. Bakışları boştu. Yaşı yirmi dört değildi de otuz dörttü sanki. Ömrünün son dokuz yılını evsiz ve uyuşturucu bağımlısı olarak geçirmemiş olsaydı yakışıklı olabileceğini gösteren kimi özellikleri olmasına rağmen bakması zor bir fotoğraftı. Belki de Frances'in bu fotoğrafı seçme nedeni buydu. Marin, Frances kadar dobra bir insan görmemişti; gencecik bir delikanlıyken evi terk eden oğlu o hâliyle ölmüş gibi davranmak istememesini anlıyordu.

"Ben de sizinle oturabilir miyim?"

Marin bu sesi duymasıyla dalgınlığından sıyrıldı. Gruplarının en yeni üyesi Jamie sıranın başında duruyordu. Marin onu neredeyse tanıyamayacaktı. Üstünde dar, siyah bir elbise vardı, beş santimlik topuklu ayakkabılar giyiyordu ve saçına fön çektirmişti; ilk tanıştıklarındaki o sönük ıslak tutamlarla alakası yoktu. Jamie'ye cenaze törenini o haber vermemişti –daha doğrusu onu hatırlamamıştı bile– o hâlde ya Frances onu aramıştı ya da grubun Facebook sayfasında görmüştü.

"Elbette." Marin şaşkınlığını gizlemeye çalışarak Lila'yla Simon'a döndü. "Jamie gelmiş. Kayın."

BELONGS TO KAMUSL TEAM

Hepsi birer oturak kaydı ve Jamie, Marin'le kolçağın arasına sıkıştı.

Marin ona, "Nasılsın?" diye sordu.

"Biliyor musun, bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiçbir zaman bilemiyorum." Jamie alçak sesle konuşmuş, konuşurken de Marin'in arkasına bakarak Lila'yla Simon'a el sallamıştı. "'İyiyim,' deyince insanlar, çocuğun kayıpken sen neden iyisin, diye düşünüyorlarmış gibi hissediyorum. 'Kötüyüm,' deyince de üzülüp sorduklarına pişman oluyorlar."

"Ben bu soruya, 'İdare ediyorum,' diye yanıt vermeyi seviyorum," dedi Marin hafifçe gülümseyerek. Diğer kadının hislerini çok iyi anlıyordu. "Bu onlara zor zamanlardan geçtiğimi hatırlatıyor ama iyi ya da kötü olduğum anlamına gelmiyor."

"'İdare ediyorum.'" Jamie sözcükleri tek tek söyledi. "Sevdim bunu." Bir süre sessizce oturdular, sonra Jamie, "Aslında gelmeyecektim," dedi.

"Frances gönül koymazdı."

"Ama kendi gözlerimle görmek istedim." Jamie, Marin'den ziyade kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Bizim çocuklarımız için sadece üç sonuç var: ya sonsuza kadar kayıp kalırlar, ya sağ salim bulunur ya da ölü bulunurlar. Bu sonuçlardan birinin nasıl göründüğünü görmek istedim. Kendimi... hazırlayabileyim diye."

Kilisenin piyanisti "Amazing Grace"i çalmaya başlayınca kederli yakınların üzerine bir sessizlik çöktü. Herkes ilahi kitabını açıp ilahiye eşlik etmeye davet edildi ama Marin'in kitabı açmasına gerek yoktu. Sözleri ezbere biliyordu.

"Bundan nefret ediyorum," fısıldadı Marin'e, papaz kürsüye çıkarken. "Bencilce olduğunun farkındayım ama burası hayatım boyunca olmak isteyeceğim son yer bile değil. Burada olmak istemiyorum."

Marin de ona fısıldadı: "Anlıyorum ama Frances'i düşün. Ona bu kadarını borçluyuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anma törenini Big Holes'ta yaptılar. Giriş kapısı kilitli olmasa bile kapının üstünde müşterilere dükkânın özel bir aile toplantısı dolayısıyla kapalı olduğunu bildiren bir kâğıt vardı. Frances sandviç ve sebze sipariş etmişti; çörekler ve kahve kadar lezzetli değillerdi ama hemen herkes yiyordu. Törende Marin'in gruba ilk katıldığı zamanlardan tanıdığı birçok kişi vardı ama kısa merhabalaşmalar dışında eski üyeler yeni üyelerle pek muhatap olmuyorlardı. Buluşmalara gelmeyi neden bırakmış olursa olsunlar sonuçta bırakmayı *seçmişlerdi*; yani hiçbiri orada olmaktan memnun değildi. Odanın öbür ucunda oturuyorlardı.

Marin'in sadece fotoğraflarda gördüğü, o fotoğraflarda genç ve zayıf olan Frances'in eski kocası şimdi kel, sakallı ve kiloluydu. İkinci karısı ve oğluyla beraber bir köşede oturuyordu. On iki yaşındaki sessiz sakin oğlu, saçları dışında Thomas'ın on beş yaşındaki hâline tıpatıp benziyordu. Eski koca bütün sabahı ağlayarak geçirmişti, öyle ki boğuk hıçkırıkları yürek parçalayıcıydı; karısı onu bir türlü teselli edemiyordu.

Marin'se bir başka köşede Lila, Simon ve Jamie'yle oturuyordu. Sadie'ye mesaj atıp o gün nerede olacağını söylemişti ama evden çıkarken Derek'e nereye gittiğini söylememişti. Derek, Frances'in kim olduğunu biliyordu ama hiç tanışmamışlardı; o grup buluşmalarına hiç katılmamıştı. Hem bu kahredici haberi onun da bilmesinin kimseye bir yararı olmazdı.

Tören başlayalı daha yarım saat oluyordu ama Marin, Simon'ın yediği çöreklerin sayısını unutmuştu bile. Jamie, Simon'dan araba tavsiyesi isterken –Highlander almayı düşünüyordu– Lila Facebook'ta kocasının yattığını düşündüğü kadını stalklıyordu. Marin henüz Jamie'nin hikâyesini bilmiyordu ama belki bir sonraki buluşmada anlatırdı.

O gün neden orada oldukları düşünüldüğünde bir sonraki buluşma *olursa* tabii.

"Şuna baksana, güzel bile değil." Lila bunu üçüncüye söylerken Marin'e kocasının sözde aşığının bir fotoğrafını daha gösterdi. Marin de kadının güzel olmadığını düşünüyordu ama aksini

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

düşünse bile bir şey demezdi. Öteki kadının öyle süper model güzelliği yoktu ama olması da gerekmiyordu zaten. O, muhakeme yeteneğinden yoksun sıradan bir insandı sadece. "Anlamıyorum yahu. Kyle bu kadında ne buluyor?"

Senden başka birini, diye düşündü Marin ama yine söylemedi. Lila'nın duymak istediği şey bu değildi. "Sen ondan daha güzelsin."

"Hâlâ inkâr ettiğine inanabiliyor musun?" Lila hâlâ telefonuna bakıyordu. "'Sadece arkadaşız, hayatım, rahat ol.' İnsan sadece arkadaşı olan bir kadınla gecenin yarılarına kadar dışarılarda içki içip dans eder mi? O kadını becerdiğinden *eminim*. Eminim. Hissediyorum."

"O zaman kadınla yüzleş," dedi Simon, akçaağaç şuruplu çörek dolu ağzıyla. "Madem kocan kabul etmiyor, belki o eder."

"Daha neler? Öyle yaparak eline ne geçecek?" Marin, Simon'a ters ters baktı; Simon'sa, *Ne?* der gibi omzunu silkti. Marin, Lila'ya döndü. "Kyle'ın itiraf etmesine gerek yok. İçindeki ses sana yalan söylemiyor, dahası sen kocanı herkesten daha iyi tanıyorsun. Ama şunu unutma, Kyle'ın yaptığı şey öteki kadını bağlamaz. Onu bağlar. Düzeltmeniz gereken şey ikinizin arasında. O kadın herhangi biri olabilirdi. Onun kim olduğunun bir önemi yok, onun bir önemi yok."

Marin kendi tavsiyesine uymalıydı. Ne ikiyüzlüydü; Lila'nın nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Derek'in metresinin çalıştığı yere gidip kadını gözetlediği yetmezmiş gibi gecenin bir yarısı bir lokantada yabancı bir adamla kadının ölümünü planlamıştı. İnsan boğulurken saçma sapan şeyler yapardı. Suyun altındayken tek bir nefes daha almasını sağlayacaksa en yakınındaki şeye yapışırdı. Derek'in yasak ilişkisinden bağımsız olarak, oğullarını kaybettiğinden bu yana verdiği korkunç kararların sayısı Marin'i dehşete ve utanca boğuyordu. McKenzie Li, Thomas'la aynı yaştaydı. Marin aklını başına devşirmemiş olsaydı o tabutta yatan McKenzie olabilirdi.

Çörek dükkânı birdenbire çok sıcak oldu, derken Marin ter-

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

lediğini fark etti. Yerinden öyle hızlı kalktı ki az kalsın sandalyesini devirecekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lila, bakışlarını telefonundan çevirerek. "İyi misin?"

"Çıkıp biraz hava alacağım." Marin normal konuşmak için kendini zorladı ama ateşi gittikçe yükseliyordu. Odanın duvarları üstüne üstüne geliyordu sanki. Kendini bir an evvel dışarıya atmazsa kafayı yiyecekti. Thomas ölmüştü, Sebastian hâlâ kayıptı, McKenzie kaybolmuştu ve çocukları kayıp olan iki –belki de üç olmuştu artık– arkadaşıyla beraber oturuyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. "Birazdan dönerim."

Marin küçük çörek dükkânını arşınlayarak arka tarafa gitti ve kapıyı iki eliyle iterek açtı. Açmasıyla kendini serin sabah havasının kollarında buldu. Islak tenine değen soğuk acı verici bir biçimde canlandırıcıydı. Tıpkı ihtiyaç duyulan bir tokat gibiydi.

Frances arka kapının yanındaki piknik masasında oturmuş sigara içiyordu. Göz göze geldiler, o sırada Marin kadının dudaklarının arasındakinin sigara olmadığını fark etti. Marihuananın tatlı kokusu havada süzülerek burnuna doldu.

"Özür dilerim," dedi Frances'e, nefes nefeseydi. Klostrofobisini tetikleyen dükkândan kaçtıktan sonra toparlanmaya çalışırken acılı bir anneyi rahatsız ettiği için kendini kötü hissetti. "Burada olduğunu bilmiyordum. İstersen içeriye geri dönebilirim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Frances'in sesi normalden daha boğuktu. Hafifçe yana kaydı. "Oturmak ister misin?"

"Seni rahatsız etmek istemem..."

"Marin, rahatsız ettiğin filan yok." Frances oturduğu banka pat pat vurdu. Sonra marihuanasından bir nefes daha çekti. "Gel otur yanıma. Hem ısınırım biraz. Hava iyice soğumaya başladı."

Marin masaya gidip arkadaşının yanına oturdu. Poposunun altındaki tahta soğuktu, kıçı ısınana kadar titredi. İçeri gidip paltosunu almayı düşündü ama çörek dükkânının havası fazla boğucuydu.

"Nasılsın?" diye sordu Frances'e usulca.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer kadın cevap vermeyince Marin'in aklına kilisede Jamie'yle yaptığı konuşma geldi. *Nasılsın?* onlar için normal bir günde bile cevaplaması zor bir soruyken oğlunun cenaze töreninde Frances'in ne demesini bekliyordu? Önceki hafta grup buluşmasında görüştüklerinde aynı durumdaydılar. İkisinin de kayıp çocuğu vardı.

Ama o gün her şey farklıydı. Thomas artık kayıp değildi.

"İster inan ister inanma ama dün gece uyudum," dedi Frances. "Yani bildiğin uyudum. Saat on bir gibi bir yattım, hiç kıpırdamadan sabaha kadar uyumuşum."

"Ne güzel," dedi Marin. "Çok stresli bir dönemden geçtin. Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

"Hiç rüya görmedim." Frances'in ağzının kenarından üflediği duman soğuk havada kıvrıldıktan sonra yok oldu. Otu Marin'e uzattı ama Marin gülümseyerek reddetti. Üniversiteden beri ot içmemişti. "Gördüysem bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim, gözümü açtığımda saat yediydi ve açlıktan ölüyordum. Aşağı inip döküm tavayı çıkardım ve kendime tam dört yumurtadan mantarlı, jambonlu ve peynirli omlet yaptım. Hepsini de yedim."

"Dört yumurta mı? Kahvaltı yapmadığını sanıyordum."

"Normalde yapmam," dedi Frances. "Ama kurt gibi açtım. Sonrasında yukarı geri çıkıp uzun bir duş aldım, duş alırken de bebek gibi ağladım. Bayağı salya sümük ağladım ki normalde hiç ağlamam, bilirsin. Banyoda o kadar uzun süre kaldım ki sonunda su soğuk akmaya başladı."

"Ah, Frances..." dedi Marin ama arkadaşı ona bakmıyordu. Elde sarılmış marihuanaya bakıyordu, neredeyse dibine kadar içmişti. "Oğlunu kaybettin. Ya ne yapacaktın? Ya ne hissedecektin?"

Frances başını kaldırıp Marin'e baktı. "Sorun şu ki, Marin, ben acımdan ağlamadım. Acı çekmiyor değildim tabii," diye ekledi Marin'in yüzünde onu yargıladığına dair bir iz arayarak. Ama bulamayacaktı. "Tabii ki acılıyım. Acımdan ölüyorum. Ama ben... vicdan azabından ağladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden vicdan azabı duydun ki?"

"Bu kadar rahatladığım için." Yeniden başını yere eğdi. "Çünkü bitti. Nihayet oğlumun nerede olduğunu biliyorum. Berbat bir şey değil mi bu? Bir annenin ağzından duyabileceğin en korkunç şey değil mi? Oğlum bir tabutun içinde ama ben nerede olduğunu biliyorum diye *rahatladım*. Bu nasıl olur, Marin? Bu ne dehşet verici bir şey? Yarın onu toprağa vereceğim. Gencecik yavrumu yerin altına koyacağım. Nasıl olur da acıdan başka bir şey hissedebilirim?"

Marin, Frances'in elini tuttu. Kendi eli kadar soğuktu; yumru yumru boğumlarını örten derisi incecikti.

"Ama bitti," dedi Frances. "Bütün sorularıma cevap alamamış olabilirim belki ama en azından artık eve dönmesini beklemeyeceğim. Son on yıldır bel ağrısı çekiyorum..."

"Biliyorum, masöre gidiyorsun."

"...ama bu sabah uyandığımda ağrı kesici içmek istemedim. Yemek yemek istedim. Belim yıllardır olmadığı kadar iyiydi. Sanki artık korkacak bir şey kalmamış gibiydi. Thomas kaybolduğu günden beri ha şimdi telefon gelecek, ha şimdi kapı çalacak da bana oğlumun kötü haberini verecekler diye yüreğim ağzımda bekliyordum. Rüyalarımda görüyordum, delicesine korkuyordum, aklım çıkıyordu; sanki o kötü haber öcüydü de birden üzerime atlayacaktı. Ama o korkunun içinde umut da vardı."

Marin başıyla onayladı. Onu çok iyi anlıyordu.

"İşte o umut yüzünden kaçamıyorsun. O umut insanı beklemenin duygusal hiçliğine hapsediveriyor; ne ileri gidebiliyorsun ne geri dönebiliyorsun. Tek yaptığın olduğun yerde dönüp durmak. Çünkü yönünü kaybetmişsin, çünkü *bilmiyorsun*..."

Boğazı düğümlenince sustu. Marin arkadaşının gözlerinin yaşlı olduğunu gördü. Frances'in sahiden gözyaşı döktüğünü görmek şok ediciydi.

"Ama artık bitti," dedi Frances. "İstediğim cevap bu değildi ama alacağım cevap başından beri buydu."

BELONGS TO KİTAPSEVEN

Sözleri öyle ağırdı ki Marin altında ezildiğini hissetti.

"Affedersin, Marin." Frances'in sesi boğuktu. Marihuanasının izmaritini yere atıp Marin'in elini tuttu. "Düşüncesizlik ettim. Bilhassa seninle öyle konuşmamam gerekirdi. Sebastian'ın başına da aynı şey gelecek demek istemedim kesinlikle, ben sadece... benim durumumda bunun olacağı belliydi demek istedim."

"Sakın özür dileme," dedi Marin, arkadaşının derdine daha fazla dert eklememek için. "Nasıl hissediyorsan öyle hissediyorsundur ve bunu da istediğin gibi dile getirebilmelisin. Tanrı biliyor, yeterince çektin zaten."

Frances iki elini de sıktı. "Aynı şeyin senin başına da gelmesini istemiyorum, anlıyor musun beni?" Sesi ısrarcıydı, Marin'i doğruca gözlerine bakmaya zorluyordu. "Ne senin, ne Simon'ın, ne Lila'nın ne de içerideki herhangi birinin" –başıyla arka kapıyı işaret etti– "Tanrı bunu, çocuğu hâlâ dışarıda bir yerlerde olan hiç kimsenin başına vermesin. Sizler için ettiğim dua bu değil."

"Biliyorum, Frances. Biliyorum."

"Ama Marin, ben mutluyum." Frances uzun, derin bir nefes aldı. "Belirsizlik kâbusu bittiği için çok mutluyum. Ve artık kendimi... kendimi..."

Frances hıçkırıklara boğularak Marin'in omzuna yığıldı. Marin, Frances'e sımsıkı sarıldığı gibi onunla birlikte ağlamaya başladı; arkadaşının kaybına, acısına ve suçluluk duygusuna ağladığı kadar kendi kaybına, kendi acısına ve kendi suçluluk duygusuna da ağladı, Frances'i sevdiği için ağladı, acısını bildiği için ağladı, acısını *paylaştığı* için ağladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı, Frances'i sımsıkı sarmalamış saçlarını okşarken. "Söyle bana."

"Özgür." Frances bu kelimeyi güçlükle söyledikten sonra yeniden hıçkırıklara boğuldu. "*Özgür* hissediyorum."

Bir süre daha öyle oturdular, sonra Simon gelip onları içeriye çağırdı. Kederli arkadaşının küçük çörek dükkânında bir o yana bir bu yana koşturarak misafirlerine sandviç, sebze, çörek ve kahve ikram etmesini izlerken Marin'in tek düşünebildiği o

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lafı söylediği için ona kızgın olduğuydu. Frances öyle hissettiği, öyle hissettiğini itiraf ettiği ve söylediği doğru olduğu için ona kızgındı.

Frances özgürdü.

Marin onu kıskandığı için kendinden nefret etti.

BELONGS TO KAMUS TEAM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Marin sabah uyandığında ilk dört beş saniye hiçbir şey hatırlamadı. Bir an her şey normal geldi, tıpkı uykudan uyanan herhangi birine normal geleceği gibi.

Ama sonra hatırladı. Hatırlamasıyla oğlunu bir kez daha kaybetti. Acı çok büyüktü, felç ediciydi âdeta; göğsüne oturmuş, kemiklerini kırmaya, kaslarını ezmeye çalışıyordu, onu ezerek öldürmeye çalışıyordu çünkü uyanmak kadar basit ve normal bir şey yapmaya cüret etmişti.

Marin gözlerini açıp bakışlarını tavandaki bir noktaya dikti. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Bir düzine kadar nefes alıp verdikten sonra göğsündeki acı hafiflemeye başladı.

Dört yüz doksan üç gün olmuştu.

Marin yan dönüp sesine uyandığı mesajı okumak için telefonuna uzandı. Yaşıyor musun?

Uykudan uyuşuk parmaklarla Sal'e cevap yazdı –Günaydın– sonra telefonu komodinin üstüne geri koydu.

Sal'in bar işletmesine rağmen sabah ondan erken uyanabilmesini asla anlayamayacaktı ama Sal hiçbir zaman uykucu olmamıştı zaten. Üniversitedeyken genellikle gece ikide yatağa girerlerdi, azgın ve sarhoş olurlardı ama sarhoş olması cinsel performansını hiç etkilemezdi. Ertesi sabah Sal kahvaltı hazırlarken Marin kızarmış pastırma ve omlet kokusuna uyanırdı. Marin'in tam tersiydi yani; o en iyi sekiz –tercihen dokuz– saat uyuduğunda verimli olabiliyordu ama dört yüz doksan üç gündür bir kez bile ilaçsız uyuyamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Thomas'ın cenazesinden sonra Big Holes'tan Jamie'yle beraber çıkmışlardı. Bir kez daha yan yana denk gelen arabalarının yanında bir süre sohbet etmişlerdi. Cenazenin gün içinde birçok kez içlerini dökercesine ağlamalarını sağlayan katartik etkisinden olsa gerek, Jamie nihayet Marin'e hikâyesini anlatmıştı: Kızı, narsist diye tarif ettiği eski kocası tarafından yaklaşık üç ay önce kaçırılmıştı. Marin narsist kelimesini duymuştu ama klinik anlamını bilmiyordu, Jamie ona açıklamıştı.

"Aaron'ın şişkin bir egosu var, öyle ki ne kadar müthiş biri olduğunu göstermeyen her şeyden nefret eder. Her şey her zaman mükemmel olmalıdır. Mükemmel ev, mükemmel iş, mükemmel eş, mükemmel çocuk. Beni, ne yediğimi, ne giydiğimi, saçımı nasıl yaptığımı sürekli eleştirip dururdu. Her lafa girer, onunla aynı fikirde olmayan herkesi küçümserdi. Onun bu çekilmez hâlleri yüzünden bir sürü arkadaş kaybettik. Ama asıl silahı insanı kendinden şüpheye düşürme yeteneğiydi. Sana kendini deli gibi hissettirebiliyordu; ben yıllarca her şeye karşı aşırı hassas olduğumu sandım, meğer onun adiliğiymiş. Sonunda beni aldattı," demişti Jamie omzunu silkerek. "Ama utanmadan bunun suçlusunun ben olduğumu söyledi; kendime daha iyi baksaymışım, onunla daha çok ilgilenseymişim böyle bir şeye ihtiyaç duymazmış."

"Şerefsiz," demişti Marin ağız dolusu.

"Ne yalan söyleyeyim, öğrendiğimde çok rahatladım. Nihayet onu terk etmek için sağlam bir sebebim olmuştu, soranlara tek cümlede anlatabileceğim bir şey bulmuştum. Birinden yorucu, zalim, çıkarcı ve yalancı olduğu için ayrıldığını söylemek biraz uğraştırıcı olabiliyor." Jamie acı acı gülmüştü. "Velayet davası epey çekişmeli geçti. Ben Olivia'nın tam velayetini istiyordum ama o da istiyordu. Mahkemede beni yerden yere vurdu ama sonunda hâkim benden yana karar verdi. Ondan birkaç hafta sonra da Olivia'yı kaçırdı. Olivia arkadaşındaydı, onu alacağım saatten iki saat önce gidip evin önünde beklemiş. Olivia'nın arkadaşının annesi –o bizim durumumuzu biliyordu– evde yokmuş. Sadece anneannesi varmış, kızımın babasının kol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larına koştuğunu görünce o yakışıklı, çekici babanın orada olup olmaması gerektiğini sorgulamamış tabii. Ben iki saat sonra onu almaya gidene kadar Olivia'nın kaçırıldığını bilmiyordum bile. *İki saat*," diye tekrarlamıştı sesi titreyerek.

"Kızın kaç yaşında?"

"On bir."

"AMBER uyarısı yayımladılar mı?"

Jamie başıyla onaylamıştı. "Yayımladılar. Velayet davasında söylediği sözlere dayanarak, kızımı kaçırıp çok uzaklara götüreceğini ve bir daha asla geri getirmeyeceğini düşünecek sebeplerim vardı. Arabasını iki kilometre ötede bir alışveriş merkezinin otoparkında buldular. Sonrasında ne sürdüğünü ya da nereye gittiklerini öğrenemediler."

"Çok üzgünüm," demişti Marin.

Jamie ona baktı. "Ben de üzgünüm," dedi. "Hepimizin kendine özgü bir hikâyesi var, biliyorum ama geçen hafta grup buluşmasında sana yanlış bir şey söyledim. Buluşma bittiğinde kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyerek yanlış yaptım."

"Hiç önemli de–"

"Önemli," demişti Jamie. "Sana yanlış yaptım. Eski kocamın ne kadar sorunu olursa olsun –ki çok, güven bana– Olivia için canını verir. Her neredelerse, nereye gittilerse ona zarar vermeyecek. Bu kadarını biliyorum. Senin, Simon'ın, Lila'nın ve –Thomas'ı öğrenene kadar– Frances'in aksine ben Olivia sağ salim bulunamayacak diye sürekli korku içinde yaşamıyorum. Benim tek korkum onu bir daha görememe ihtimalim. Öleceğinden değil, babası onu bana karşı dolduracağından. Çünkü tam olarak öyle yapacak, eve dönmek istemesin diye beni kötü gösterecek." Cırtlak sarı Big Holes tabelasına bakmış, sonra da başını yere eğmişti. "O yüzden grup buluşmasından sonra kendimi daha iyi hissettim. Anlayacağın şerefsizlik ettim. Beni affet."

"Bu seni şerefsiz yapmaz. Anne yapar." Marin, Jamie'nin koluna dokunmuştu. "Ben kıyaslama yapmamayı öğrendim. Hangi katına düşersen düş cehennem cehennemdir."

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

Jamie'nin kızının aksine Sebastian için AMBER uyarısı yayımlanmamıştı. Onun kaçırılma şekli kriterlere uymuyordu. Polis bunu Marin'le Derek'e ilk söylediğinde kulaklarına inanamamışlardı. AMBER uyarısı çocuk kaçırma olaylarında kullanılıyordu ve Sebastian'ın *kaçırıldığına* şüphe yoktu. O videoda her şey açıkça görülüyordu.

Ancak görgü tanıklarının Sebastian'ı bindirilirken gördükleri bir araç yoktu. Noel Baba kostümü dışında onu kaçıran kişiye dair hiçbir bilgi yoktu. AMBER uyarısının uygulanabilmesi için, yetkililerin çocuğun kaybolması hakkında yeterli bilgiye sahip olduklarına inanmaları gerekiyordu. Vaka bazında karar veriyorlardı ve Sebastian'ın vakası AMBER uyarısı yayımlamaya uymamıştı.

Bununla beraber yapılabilecek başka şeyler vardı. Pike Place Çarşısı'ndan alınan kamera görüntüleri tüm ülkede gösterilmişti. Sebastian kaçırıldıktan sonraki günlerde, televizyonu olan herkes haberlerde onun fotoğrafını görmüştü. Kayıp Çocuk ilanı Twitter ve Facebook'ta toplamda neredeyse bir milyon kez paylaşılmıştı. Bir "Noel Baba"nın Noel'e üç gün kala çocuk kaçırması epey ses getirmiş, olay saatler içinde viral olmuştu. Kaçırma olayının gerçekleştiği akşam Derek'le Marin evlerinin önünde yerel haber kanallarına röportaj vererek halktan oğullarına dair bir bilgi dilenmişlerdi. Hafta sonuna kalmadan CNN'e çıkmış, oğullarının sapasağlam eve dönmesi için yalvarıyorlardı.

Oğlunun kaybolması hakkında ellerinde bu kadar az bilgi olması hem inanılır gibi değildi hem de sinir bozucuydu. Olayın başlarında, Marin polislerden birinin bir diğerine, "Çocuğu kaçıran ya bu işi en ince ayrıntısına kadar planlamış ya da şerefsiz çok şanslıymış... Ama hangisi olduğunu asla öğrenemeyeceğiz," derken duymuştu.

Seçtiği çıkış düşünülünce, Sebastian'la onu kaçıran kişinin yeraltı otoparkına girdiklerini varsaymak kolaydı. Ama bunu kanıtlayacak açık bir delil yoktu. Ara sokağa çıkıp oradan bir arabaya, bir kamyonete, bir minibüse binmiş de olabilirlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herhangi biri gelip onları almış da olabilirdi. Ya da sahiden otoparka inmiş, sonraki bir saat içinde oradan çıkan elli dört araçtan biriyle gitmiş de olabilirlerdi. Karşı sokaktaki çalışan tek güvenlik kamerasının açısı plakaların görünmesini imkânsız kılıyordu.

Derek bağlantılarını kullanarak olayın olabildiğince duyulmasını sağlamıştı. Marin de öyle. Seattle'ın zengin, önde gelen çiftlerinden birinin çocuğu güpegündüz kaçırılıyordu. Dolayısıyla polisler fidye için olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama fidye talepleri genellikle ilk yirmi dört saatte, en fazla kırk sekiz saatte yapılırdı. Oysa ne Derek'le ne de Marin'le iletişime geçen olmuştu. Ne kapılarına not bırakan ne mesaj atan ne de bilinmeyen numaralardan arayan olmuştu.

Marin'i Sebastian'ı kaçıran kişinin oğlunu tanıdığına ikna eden şey o beş dolarlık lolipoptu. Sebastian o zamanlar o lolipopa bayılıyordu ve dahası o gün La Douceur Parisienne'de yalnızca yedi lolipop satılmıştı. Ama bu yedi lolipoptan beşi banka ya da kredi kartıyla alındığından o müşterilere ulaşmak kolay olmuştu. Ve hepsi de temiz çıkmıştı. Son iki lolipop nakit parayla alınmıştı ama şekerci dükkânında çalışan kadınlar o müşteriyi gayet iyi hatırladıklarını söylemişlerdi; ikiz kız torunları için birbirinin aynı iki lolipop alan bir büyükanneydi.

Her halükârda, La Douceur Parisienne lolipopları kocaman ve rengârenk olduğundan on yaş altı her çocuğu kendine çekebilirdi. Lolipop herhangi bir zamanda önceden alınıp doğru vakit geldiğinde kullanılmak üzere bir mont cebinde ya da bir alışveriş torbasında saklanmış olabilirdi. Soruşturmanın bir parçası olarak, Derek'le Marin'in hayatındaki Sebastian'ı tanıyan herkes sorguya çekilmişti. O gün çarşıda olan bütün satıcıların ifadesi alınmıştı. Ama hiç kimse bir şey bilmiyordu.

Sebastian öylece ortadan kaybolmuştu. Ardında tek bir iz bırakmadan. On altı ay olmuştu ama Marin hâlâ tek cevap bulamamıştı.

Yıllar önce izlediği bir filmden çok korkmuştu. O zamanlar daha lisedeydi ve bir cumartesi gecesi birkaç sınıf arkadaşıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takılıyorlardı. İçlerinden biri başrollerinde Jeff Bridges'la Keifer Sutherland'in olduğu *Kayboluş* adlı filmin VHS kasetini getirmişti. Filmde, yol gezisi sırasında benzinlikte durduklarında, Jeff Bridges (Barney), Kiefer Sutherland'in genç Sandra Bullock tarafından canlandırılan sevgilisi Diane'i kaçırıyordu.

Aradan birkaç yıl geçmesine rağmen Kiefer'in karakteri Jeff kayıp sevgilisine ne olduğunu hâlâ öğrenememişti. Ama öğrenmekle kafayı öyle bir bozmuştu ki neredeyse delirme noktasına gelmişti. Nancy Travis, Jeff'in yeni sevgilisini (Rita) oynuyordu ve ikisi birlikte sonunda Barney denen adamın Diane'in kaybolduğu gün benzin istasyonunda olduğunu öğreniyorlardı. Adamın bir şeyler bildiğinden şüphelenerek onunla yüzleştiklerinde, Barney sonunda Jeff'e şöyle diyordu: "Ona ne olduğunu öğrenmek istiyorsan onun yaşadığı şeylerin aynını yaşamak zorundasın..."

Jeff kabul ediyordu ve onu Diane'i bayıltan bir şeyi kendi rızasıyla içiyordu. Uyandığında kendini tahtadan bir sandığın içinde ormanda gömülü hâlde buluyordu. Derken orada sıkışıp kaldığını ve tıpkı Diane gibi öleceğini fark ediyordu: Kimse çığlıklarını duymadan, kimse ona ne olduğunu bilmeden, karanlıkta küçücük bir tabutun içinde havasızlıktan boğularak ölecekti.

Marin'in bir hafta boyunca kâbuslar görmesine neden olan korkunç ama sürükleyici bir filmdi bu.

Marin şimdi Jeff'ti. Noel Baba kapısına gelip ona onu bayıltacak ilaçlı bir çay uzatsa ve eğer içerse oğlunun başına gelenleri öğreneceğini söylese Marin gözünü kırpmadan kabul ederdi. Her bir damlasını içerdi.

Çünkü her şey şu yaşadığı hayattan daha iyiydi.

Kayıp çocuk demek iltihaplı yara demekti. Bazı günler bir ağrı kesici içip üstüne bir yara bandı yapıştırarak gününüzü idame ettirebilirdiniz belki ama o yaranın orada olmadığı, iltihap toplamadığı tek bir an bile yoktu. Ufacık bir dokunuşunuzda irin akmaya başlıyordu.

Marin hâlâ yataktaydı ama artık kalkıp hazırlanması gerekiyordu. Derek'in tarafına baktı, boştu. Fakat gece başını koyduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yastığın üstündeki çöküntü hâlâ oradaydı, ona Derek'in sabah erkenden Portland'a gittiğini hatırlatıyordu. Sağı solu belli olmayan yatırımcıları rahatlatmak amacıyla, yatmadan önce alınmış bir son dakika kararıydı.

Derek ona, "Günübirlik gidip geleceğim," dediğinde Marin'in aklına direkt McKenzie gelmişti. "Uçak saat sekizde, o yüzden altıda evden çıkmam lazım. Akşam yemeğine dönmüş olurum. Sen de gelmek ister misin? Bütün gün toplantıda olacağım, sonrasında yatırımcıları öğle yemeğine götürmem gerek ama sen de bize katılırsın, sonra da biraz alışveriş yaparsın. Biliyorsun, Oregon'da satış vergisi yok."

Marin gülmüştü. "Bunun için beşte kalkmam gerekir. Ben uyumayı ve vergi ödemeyi tercih ederim."

Yine de onu davet etmesi Marin'i sevindirmişti. Derek onunla değilken ne yaptığını merak etmeyi ne zaman bırakacaktı? McKenzie Li evliliklerinden tamamen ne zaman yok olacaktı?

Tam doğrulacağı sırada telefonu çaldı. Marin numaraya bakıp telefonu açtı.

"Hâlâ yatakta mısın?" dedi Sal.

"Evet."

"Üstünde ne var?"

"Yürü git, sapık."

Sal güldü. "Cenaze nasıl geçti?"

Frances'in oğlunu neden kocasına değil de arkadaşına söylediğini kendine sorması gerekiyordu ama bu kadar mühim bir duygusal sorgulama için saat henüz çok erkendi. "Üzücüydü tabii," dedi yataktan çıkıp banyoya geçerken. "Ama Frances... fena görünmüyordu. Hatta daha iyiydi."

"Nasıl yani daha iyiydi?"

Marin tuvalet masasının aynasından kendine bakarak dağınık saçlarını düzeltti. "Rahatlamış gibiydi," dedi. "Aradığı cevapları bulduğu için rahatlamıştı. Oğlunun yasını tutabileceği için, onu toprağa verebileceği için, bundan sonrasında hayatına devam etmeye çalışabileceği için rahatlamıştı. Çünkü artık bitti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sal'in tarafında kısa bir sessizlik oldu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi sonunda. "Yani, onun adına seviniyorum ama aynı zamanda..."

"Evet."

Rahatlatıcı bir sessizlik oldu. Arkadan gelen seslere bakılacak olursa Sal arabasındaydı ama Marin sabahın bu saatinde nereye gittiğini soramadan Sal ondan önce davranıp, "Sence sen de öyle hisseder misin? Onun aldığı cevabı alırsan yani?" diye sordu.

"Hayır," dedi Marin hiç düşünmeden. "Frances'in nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum ama ben öyle hissetmem. Belki Sebastian henüz çok küçük olduğundandır..." Oğlundan hâlâ hayattaymış gibi bahsettiğini fark edince bir anlığına duraksadı. "Ama belki de benim hatam olduğunu, oğlumun o gün yaptığım şey yüzünden şimdi yanımda olmadığını bildiğimdendir."

"Kendini suçlamayı bırak artık, Mar. Bazen diyorum ki..."

"Ne? Söyle."

"Bazen diyorum ki keşke ortaya çıksa, ne olduysa çıksa. O zaman belki sen de hayatına devam edebilirsin. Frances gibi."

"Ama ben Frances değilim," dedi Marin. "Bash'e ne olduğunu öğrenmem lazım ama evladımın öldüğünü kesin olarak bilirsem ben de ölürüm."

"*Hâlâ* mı?" Sal'in sesi acılıydı. "Hâlâ mı böyle düşünüyorsun?"

Marin bu konuya nereden geldiklerini, hatta neden böyle bir konuşma yaptıklarını bile bilmiyordu. Daha kahvesini bile içmemişti. Ama Sal dürüst olmasını istiyorsa dürüst olacaktı.

"Oğlumu tabutun içinde görmek istemiyorum, Sal. Onun için cenaze töreni yapmak istemiyorum. Başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum çünkü böyle yaşamak cehennemde yaşamaktan beter. Ama eğer ölmüşse yarın gider kendimi köprüden atarım."

"Bunu zaten biliyordum." Sal'in sesi perişandı. "Yine de bir sorayım dedim. Dünün senin için bir şeyleri değiştirip değiştirmediğinden emin değildim."

"Bu arada, sen nereye gidiyorsun?"

"Prosser'a."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine mi?" Marin işemek için klozete oturdu. Sal çiş sesini duyduysa bile bir şey demedi. "Bu hafta kaçıncı gidişin bu, üç mü? Lorna'nın nesi var?"

Sal annesinin güncel rahatsızlıklarını sayarken Marin aklından hesaplama yaptı. Prosser, Seattle'dan üç saat uzaklıktaydı. Oraya sık sık gidip gelmesi arabasının kilometresini artırmakla kalmıyor, yıpratıyordu da.

"Bu sefer de diğer kalçasından yakınmaya başladı. İlk kalça ameliyatından sonra ne kadar zor toparlandığını hatırlıyorsundur."

"Evet, hatırlıyorum." Sifonu çekti. "O ameliyat olduktan hemen sonra Sebastian..."

"Doğru."

"Gelip onu görmem lazım. Sebastian... o olay olduğundan beri yanına uğramadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Annem seni anlıyor. Ama güven bana, yanına gelmek istemezsin. O kadar bunaltıcı ki. Bütün gün oturup pembe dizi izliyor."

"O zaman kesin gelmem lazım," dedi Marin. "Ne zaman uygun olur? Sen ne zamana kadar oradasın?"

"Büyük ihtimalle yarına kadar. Ben ciddiyim, Mar, hiç..."

"Bu kadar inatçı olma, Sal. Size yardım etmek istiyorum. Hem bu sefer daha uzun kalabilirim. Hava değişimi bana da iyi gelir belki. Şehirden uzaklaşmak istiyorum."

Marin yapacağı ziyareti, önünde kilometrelerce uzanan üzüm bağlarını düşündükçe heyecanlanıyordu. Oraya gitmişken şarap tadımı da yaparlardı belki, şarap tatmaya bayılırdı ve orada neredeyse üç düzine şaraphane vardı. Sal'le gittiğinde tadıma para vermesi gerekmiyordu; eski Palermo Şarap Gayrimenkulleri'nin vârisi olmanın faydaları vardı elbette. Sal'in babası zorbanın teki olabilirdi ama Prosser'da soyadlarına hâlâ büyük saygı duyulurdu.

"Ben sana haber veririm, tamam mı?" dedi Sal. "Ne zaman uygun olur bilmiyorum..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben en iyisi Lorna'yı arayıp doğrudan ona sorayım." Marin şaka yapıyordu ama ciddiydi de. Sal plan yapmakta pek iyi değildi; Marin ondan tarih vermesini beklerse sonsuza kadar bekleyebilirdi. "Geçen sefer geldiğimde çok mutlu olmuştu. Gelirken şu çok sevdiği ucuz romanlardan da geti–"

"Artık Kindle kullanıyor."

"Yakima'ya sinemaya da götü–"

"Sinemada o kadar süre oturamaz, kalçası..."

"Birkaç tane de DVD getiririm. Birlikte romantik filmler izleyecek birine ihtiyacım var. *Not Defteri*'ni izlemiş miydi? Onu..."

"Lanet olsun, Marin, olmaz dedim!" Sal bağırınca Marin sustu. "Annem seni görmek istemiyor, tamam mı? Çünkü sen babamdan sonra annemin hayatındaki en büyük hayal kırıklığısın. Evlenmem gereken ama evlenmediğim kızsın. Seni görmek, seni asla atlatamayacağımı görmek canını yakıyor. Benimle oynadığını sanıyor ve bunca yıldır neden hâlâ arkadaş olduğumuzu anlamıyor. Seni ne zaman görse yeniden umutlanıyor ama ben artık onu hayal kırıklığına uğratmaktan bıktım."

Sal nefes nefese kalmıştı. Marin iki elinin de direksiyonda olduğunu ve yola odaklandığını umdu. Sal'in söylediklerine inanamıyordu. Daha önce bir kez olsun böyle şeyler söylememişti ve ona hiç *bağırmamıştı*. Marin Lorna'ya hep iyi davranmıştı, Lorna da ona. Kadının aslında böyle hissettiğini hiç bilmiyordu... tabii Sal'in de.

"Annemi rahat bırak, tamam mı Marin?"

"*Tamam*," diye çıkıştı Marin ama kızgın mıydı kırgın mıydı kendi de bilmiyordu. "Ağzıma sıçmana gerek yoktu. Yardım etmeye çalışıyordum."

"Kime?" Sal'in sesi normal tonuna dönmüştü ama hâlâ aynı sivrilikteydi. "Sen her zaman her şey senin kurallarına göre olsun istiyorsun, Marin ama biliyor musun, bu yaptığın hiç adil değil. Kocandan boşanmak istemiyorsun ama adamı sürekli kendinden uzaklaştırıyorsun. Benden en yakın dostun olmamı istiyorsun ama moralin bozukken benimle yatıyorsun. Başarılı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir işkadını olarak tanınmak istiyorsun ama kalkıp lanet olası bir evhanımı gibi davranıyorsun. Sebastian'a ne olduğunu bilmeden yaşayamam diyorsun ama öldüğünü öğrenirsen kendini köprüden atacağını söylüyorsun."

"Sen ne cüretle oğlumu..."

"Çok *bencilsin*, Marin." Sal'in sesi çatallaştı. Tanrı aşkına, ağlıyor muydu? "Çünkü o ölü delikte tek başına yaşamıyorsun. Seni seven herkesi de beraberinde o deliğe tıkıyor, bizi rehin alıyor, eğer duymak istemediğin haberi duyarsan kendini öldürmekle tehdit ediyorsun. Ama yetti artık, Marin. Siktir git. Benden bu kadar."

Marin'in ağzı bir karış açık kaldı. Duyduklarına ne cevap vereceğini bilemiyordu; o düşünürken Sal telefonu kapatarak ona karşılık verme ya da kendini savunma fırsatı bırakmadı.

Lorna bir keresinde Sal'in babasının insanların yüzüne telefon kapatmaya bayıldığını söylemişti. Son sözü onun söylemesi gerekiyordu; Prosser'da telefonları pat diye kapamasıyla, kapıları çarpmasıyla, odalardan bir hışım çıkmasıyla meşhurdu. Sal Palermo Sr. tam bir pislikti ve bazen armut sahiden de dibine düşerdi. Sal Palermo Jr. sinirliyken babasının aynısı olabiliyordu.

"Babası öfke dolu bir adamdı," demişti Lorna, Marin'in son ziyaretinde. Yaşlı kadın sırıtıyordu; sanki aklına düşen anılar komikmiş gibi, sanki *öfke* sözcüğü adamın evlilikleri boyunca onu dövdüğü ve diğer herkese zorbalık ettiği anlamına gelmiyormuş gibi. "J.R. da tıpkı onun gibi, istediğini elde edemeyince babasına dönüşüveriyor."

"J.R.?" diye sormuştu Marin şaşkınlıkla.

Sonra hatırlamıştı.

Sal üniversitede kendi adını kullanmaya başlamıştı. Ama memleketi Prosser'da annesi –ve diğer herkes– ona J.R. derdi. Kocasıyla oğluna farklı isimlerle hitap etmek hem Lorna hem de şaraphane çalışanları için daha kolaydı.

J.R. "Junior"ın kısaltmasıydı.

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

McKenzie Li'den hâlâ haber yoktu ve görünüşe göre ev arkadaşı korkmaya başlamıştı.

Marin güzellik salonundaki ofisinde oturmuş, sabahki personel toplantısı için sipariş ettikleri bagellerden birini yiyordu. Aylardır ilk kez Sal'den yaşayıp yaşamadığını soran bir günaydın mesajı almamıştı. Kendini berbat hissediyordu. Dostluklarının bittiğini düşünemiyordu bile ama aralarını düzeltmek için ne yapması gerektiğini hiç bilmiyordu... Bunun için enerjisi var mı onu bile bilmiyordu.

Tyler Jansen'in Facebook sayfasını üçüncü kez yeniledi. Tyler sabah arkadaşının durumuyla ilgili bir güncelleme paylaştığından beri yorumların ardı arkası kesilmemişti. Gönderide McKenzie'nin Green Bean'de çekilmiş bir fotoğrafı da vardı; fotoğrafta McKenzie'nin saçları pembeye yeni boyanmıştı, önlüğü belindeydi ve önünde *Bana Feminist Gündemimi Sor* yazılı bir tişört giyiyordu. Gönderide bir de link vardı.

> McKenzie Li için kayıp başvurusu yaptım. Resmî linke buradan ulaşabilirsiniz. Eğer herhangi bir bilgi edinirseniz hemen linkte paylaşılan numarayı arayın. Sonra da beni arayın lütfen. McKenzie dört gündür kayıp ve annesinin durumundan dolayı onu arayan tek kişi benim.

Annesinin durumu mu? Marin sayfayı kaydırarak yorumları okudu, bu sırada bagelini yiyor ama tadını almıyordu. Gönderi şimdiden defalarca paylaşılmış, yüze yakın yorum almıştı ve hâlâ da almaya devam ediyordu. Marin'in dikkatini bilhassa iki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum çekti; ikisini de eskiden Li ailesinin komşusu olan Pearl Watts adında bir kadın yazmıştı.

İlkinde Pearl, McKenzie'nin annesinin kızının kaybolduğundan haberi olup olmadığını soran birine cevap vermişti: Ona söyledilerse bile ne yazık ki Sharon'ın hatırlayacağını sanmıyorum. Alzheimer hastalığı bayağı ilerledi. Yakima'daki destekli yaşam merkezinde onu iki haftada bir ziyarete gidiyorum, beni bazen hatırlıyor bazen hatırlamıyor. Çok üzücü.

Yakima mı? Doğu Washington mı? Orası şaraphanelerden çok da uzak değildi.

İkinci yorumu Pearl kendisi yazmıştı: Kenzie çok tatlı bir kızdır, Prosser'da hepimiz onun sağ salim bulunması için dua ediyoruz.

Prosser. McKenzie, Sal'in memleketlisi miydi? Böyle bir şey olabilir miydi?

Birdenbire içini bir huzursuzluk kaplayan Marin sandalyesinde kıpırdandı. Bu işte bir terslik vardı. Marin, Sal'e McKenzie'nin fotoğrafını gösterdiğinde Sal onu tanımamıştı. Tamam, o konuşma olurken Marin lıkır lıkır içtiği için her şeyi net hatırlamıyor olabilirdi ama en yakın dostu kendi memleketlisi bir kızı tanısa illaki bir şey derdi. Sal, McKenzie'den on dokuz yaş büyüktü, o daha doğmadan üniversite için Prosser'dan ayrılmış olmalıydı ama orası çok küçük bir kasabaydı.

Marin bunu biraz daha düşündü, ucunu bir yere bağlayacak gibi oldu... ama bağlayamadan aklı başka yere kaydı.

Derek ne biliyordu? Altı aydır birlikte olduğu kızın ortalıktan kaybolduğundan ve onun için kayıp başvurusu yapıldığından haberi var mıydı? McKenzie'den kesin olarak ayrılmış gibiydi ama yine de nasıl bilmezdi? Marin, Vanessa Castro'nun dediğini hatırladı: ...*kocanın hayatında* ikinci kez *biri kayboluyor. Bu da kocanı ortak payda yapar.*

Artık olaya polisler de dahil olduğuna göre Derek'i sorguya çağırmaları uzun sürmezdi. Aslında polislerin her an kapılarına dayanabileceğine dair onu uyarmalıydı. Ama o zaman McKenzie'yle ilişkisini bildiğini kocasına itiraf etmek zorunda kalırdı.

BELONGS TO KİTAPSEVERLER

Marin bilmiyor olmayı diledi. Hiç öğrenmemiş olmayı diledi. Bu işe hiç bulaşmamış olmayı diledi.

App Store'u açıp Takip uygulamasını buldu ve yeniden indirdi. Tek yapması gereken kullanıcı adıyla şifresini girip Derek'in numarasını doğrulamaktı. Fakat uygulama Derek'in bütün kişiler listesini mi yoksa sadece belirli kişileri mi takip etmek istediğini sorduğunda bu kez "Hepsi" seçeneğini seçti. Kocası meşgul bir adamdı, Marin'in telefonu bildirimlere boğulacaktı muhtemelen ama McKenzie'nin Derek'e ulaşacağı başka bir telefonu olabilirdi.

Marin kocasının ne bildiğini bilmek istiyordu. Bir ara Sal'in ne bildiğini de öğrenmeliydi.

Bir dakika sonra tamamdı. Tıpkı ilk seferki gibi uygulamanın senkronize olmasını bekledi. Uygulama numarayı sadece gerçek zamanlı takip edecekti; yine de Derek'in telefonuna gelen bütün mesajların kendi telefonuna yüklenmesini umdu.

Ama tek mesaj bile gelmedi.

Birinin koluna dokunmasıyla yerinden sıçradı, sıçradığı gibi de telefonu elinden fırlayıp tabağına, yarım bagelinin yanına tangır tungur düştü.

"Affedersin, Marin," dedi Veronique gülerek. "Seni korkutmak istememiştim. Bir buçuk randevunun geldiğini söylemeye geldim."

Marin saate baktı. Saat tam bir buçuktu. *Kahretsin*. Müşterilerini bekletmeyi hiç sevmezdi ama McKenzie hakkında öğrendiklerini zihnen sindirebilmek için bir on dakikaya daha ihtiyacı vardı. Sal'in onu tanımaması, en azından onu *duymamış* olması imkânsızdı. Prosser'ın nüfusu yedi bin ya vardı ya yoktu. Onu şimdi arayıp sorabilirdi.

Ya da... McKenzie'yle annesini tanıdığı apaçık belli olan Pearl Watts'a Facebook'tan mesaj atabilirdi. Hâlâ Prosser'da oturan kadın Sal'i ve ailesini tanıyordu hiç şüphesiz. Zira Sal hep oradaydı.

Veronique'in ondan cevap beklediğini fark etti.

"Bir buçuk randevum kimdi?" diye sordu.

BELONGS TO KAMUSM TEAM

"Stephanie Rodgers." Resepsiyonistin neşeli ses tonu sahte bir endişeye büründü, kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı.

Kahretsin, diye düşündü Marin bir kez daha. Stephanie bekletilmekten hiç hoşlanmazdı. Hiçbir müşteri hoşlanmazdı ama bazıları bu hoşnutsuzluklarını belli etmekte diğerlerinden daha çekincesiz olabiliyordu.

Marin bıkkın bir hâlde Facebook'tan çıkıp sandalyesini geri itti. "Geliyorum."

Eski müşterisine merhaba dedikten sonra onunla hoşbeş etmek için kendini zorladı ama neyse ki Stephanie sohbeti kendi başına sürdürebilen konuşkan biriydi. Aslen New Jerseyliydi (ama herkese New Yorklu olduğunu söylerdi) ve geçenlerde kendinden yirmi yaş büyük bir adamdan boşanmıştı. Evlilikleri beş yıldan kısa sürmüştü. O ve Marin aynı sosyal çevredendiler ve iyi anlaşırlardı ama hayır etkinlikleri ve kuaför randevuları dışında pek birlikte takılmazlardı.

Stephanie'nin biricik chihuahuası hastalanmıştı ve Stephanie eski kocasının veteriner ücretini ödemeyi reddetmesini anlatıyor da anlatıyordu. Gerçi Marin için sorun yoktu, bir kulağıyla Stephanie'yi dinlerken bir yandan da başka şeyler düşünüyordu.

"Sonuçta onun da köpeği, Mar. Veteriner masraflarını bölüşeceğiz diye anlaşmıştık – hatta boşanma anlaşmasında *yazıyor* bu. Var ya, kusura bakma ağzımı bozacağım ama bu adam tam bir şerefsiz. Geçen yıl sekiz milyon kâr yaptı ama lanet olası köpeğin kistlerini aldırmak için gereken yedi binin yarısını veremiyor!" Köpek sözcüğü ağzından *köğ-pek* şeklinde çıkmıştı. "Sinirlendiğim için kusura bakma. Ama bazen bu adamla evlendiğime inanamıyorum. Neyse, Derek nasıl? Onun gibi düzgün bir adamla evlendiğin için Tanrı'ya şükretmelisin."

"Çok üzüldüm, Steph, kötü olmuş," diye mırıldandı Marin, bir an sonra cebindeki telefonu öttü.

Refleks olarak bütün vücudu kaskatı kesildi. Takip uygulamasının sesiydi bu. Stephanie'nin saçını kesmeyi bırakıp bir eliyle telefonunu çıkardı. Önemli bir şey değildi. Portland'daki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatırımcılardan biri toplantıya geç kalmıştı. Kusura bakma, Derek, beş dakikaya oradayım. Telefon Marin'in elindeyken kocasının mesajı geldi. Acele etme, George, biz de yeni başladık.

"Ee, Salty şimdi nasıl?" diye sordu Marin, Stephanie'nin saçını yeniden eline alarak. Rahatlamıştı. Birini gözetlemenin insanı bu kadar strese sokması ne tuhaftı.

"İyi, iyi." Müşterisi kesme işlemine birkaç dakika ara verdiğini fark etmemişti bile. O da kendi telefonuyla meşguldü. "Eski yaramaz hâllerine döndü bile. O kadar şımarık ki! Geçen gün arka kapıdan kaçıp gitti, kaybettim sandım. Bazen iyi ki çocuk yapmamışız diyorum."

Stephanie sustu, başını kaldırdı, aynada Marin'le göz göze geldi. "Aman Tanrım, Mar, bunu söylediğime inanamıyorum. Hay dilimi eşekarısı soksun! Düşüncesizlik ettim. Çok özür dilerim. Hay benim dilimi!"

Marin sorun etmedi. İnsanlar acılı annelere bundan çok daha beterlerini kasten söylüyorlardı. Marin, Stephanie'nin dediğini duymamıştı bile ama o Stephanie'ye sorun olmadığını söyleyemeden telefonu bir kez daha öttü. Yine Takip uygulamasıydı. Anlaşılan "Hepsi" seçeneğini seçerek doğru etmemişti.

Neyse ki kesme işlemi bitmişti. Stephanie'nin çok üzüldüğü belliydi; Marin, kadının gafından yararlanma fırsatını kaçırmadı.

"Önemli değil, Steph. Baksana, saçlarını Jackie kurutsa olur mu? Benim biraz erken çıkmam lazım. Seveceğini düşündüğüm ısıya karşı yeni bir koruyucu kremimiz var – saçını yumuşacık yapacak."

"Elbette," dedi müşterisi hemencecik. Normalde Stephanie – ya da Marin'in diğer herhangi bir VIP müşterisi– bitişi başka bir stilistin yapmasına hayatta izin vermezdi ama çamı devirmişti bir kere, kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Sen işini hallet."

Marin, Jackie'ye el ettikten sonra eğilip Stephanie'ye hızlıca sarıldı. "İki ay sonra görüşürüz."

"O zamana kalmayacak," diye seslendi Stephanie. "Bahar Balosu'nda görüşeceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin ofisine döndükten sonra kapıyı kapatıp Takip uygulamasını açtı. Bu kez mesaj *sahiden* McKenzie'den gelmişti. Yazı yoktu, sadece fotoğraf atmıştı. Marin gözlüğü olmadığı için önizlemeyi pek seçemiyordu ama bir şey yeterince açıktı.

McKenzie, Derek'e fotoğraf gönderdiğine göre Derek'le metresi hâlâ görüşüyor demekti. İlişkileri bitmemişti. Marin'in yüreği ezildi.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Derek'e nasıl güvenebilmişti? Derek onu dağlara kaçırıp yeniden başlamak istediğini söylemişti ama belli ki öyle bir niyeti yoktu. Kocası için yalan söylemek nefes almak gibiydi. Bir keresinde Instragram'da bir görsel görmüştü: Bir sadakatsizin yalan söylediğini nereden anlarsın? Ağzını açar.

Marin ofisinin duvarına yaslanarak önizlemeye tıkladı ve kendini göreceği manzaraya hazırladı. Uygulama yavaştı, fotoğrafın büyümesi birkaç saniye sürdü. Nihayet büyüdüğünde Marin gördüğü şeyi hemen anlayamadı.

Evet, Derek'in metresinin fotoğrafıydı bu. Ama selfie değildi. McKenzie çıplak değildi. Gülümsemiyordu. Demode ve boş görünen bir yatak odasındaki bir yatakta, çiçekli bir battaniyenin üstünde, sağ tarafında yatıyordu. Üstünde tişört ve kot pantolon vardı, elleri arkadan bağlanmıştı, ayak bilekleri de bağlıydı. Yüzü tuhaf bir açıyla kameraya dönüktü, sanki fotoğrafı çeken kişi ona bakmasını söylemiş gibiydi.

Bu ne *saçmalık*tı böyle? Fantezi mi yapıyorlardı? O ve Derek sapıkça işlere mi bulaşmıştı? Derek bu tür şeylere mi ilgi duyuyordu?

Derken Marin genç kızın saçlarının ne kadar cansız göründüğünü fark etti. Pembe tutamları ıslak değil, sönük ve yağlıydı. Ayrıca yüzünde de bir tuhaflık vardı. Daha iyi görebilmek için fotoğrafı yakınlaştırdı, McKenzie'nin yüzü büyüyünce şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Makyaj değildi bu, Derek'in âşığı dayak yemişti. Yüzündeki şişlik net bir biçimde belli oluyordu. Bir gözü mosmordu ve ne-

BELONGS TO KAMUSI TEAM

redeyse tamamen kapanmıştı. Altdudağı patlamıştı, çenesinde kurumuş kan lekeleri vardı. Kaşının üstü açılmıştı. Marin fotoğrafı biraz daha yaklaştırınca şiş gözünün kenarından yanağına kadar uzanan izler gördü.

Bunlar gözyaşı izleriydi. McKenzie ağlıyordu.

O sırada Takip uygulamasına bir mesaj daha geldi. Bu kez yazıdan ibaretti.

Sevgilin elimizde. Yüzlüklerden oluşan iki yüz elli bin dolar istiyoruz, bu geceye kadar vaktin var. Eğer parayı vermezsen oğlunun başına gelenin aynısı onun da başına gelecek. Aynı şeyin bir daha yaşanmasını istemezsin, öyle değil mi Derek? Sana adresi atacağız.

Marin'in dizlerinin bağı çözüldü. Başı öyle bir dönüyordu ki düşmemek için masaya tutundu; az önce okuduğu şeye anlam vermeye çalışırken içinde fırtınalar koptu. Kendini nefes almaya, sakin kalmaya zorladı çünkü şu anda panik atak geçirmesi hiçbir işine yaramazdı.

"Aman Tanrım, Derek," diye fısıldadı sessiz ofisine. "Aman Tanrım. Sen ne yaptın?"

Telefonu bir kez daha öttü. Marin bakmaya korkuyordu.

Yine de baktı, kocası fidye talebine cevap yazmıştı. Sadece iki kelime.

Parayı vereceğim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Başka biri olsaydı Marin polisi kendisi arardı. Bu bir fidye talebiydi. Birinin hayatı tehlikedeydi.

Ama fidye talebi Marin'e yapılmamıştı. Kocasına yapılmıştı ve hayatı tehlikede olan kişi McKenzie Li'ydi. Ölümü –Marin'in her şeyin bittiğini sandığı şuursuz bir ânında verdiği kararla– iki yüz elli bin dolar eden kadındı. Marin kadının hayatını sonlandırmak için ne kadar para ödediyse, tesadüf bu ya, şimdi Derek de kurtarmak için o kadar para ödeyecekti.

Marin, kocası bu kadını hâlâ sevip seviyor muydu ya da hiç sevmiş miydi, bilmiyordu. Sebastian kaybolduğunda, FBI eğer fidye için arayan olursa ne diyeceklerini onlara kelimesi kelimesine öğretmişti. Ama en başta arayanları kızdıracak hiçbir şey söylememelerini veya yapmamalarını tembihlemişlerdi. Derek'in parayı vereceğini söylemesi illaki vereceği anlamına gelmiyordu.

Ne olursa olsun, Marin'in asıl merak ettiği bu değildi. *Aynı şeyin bir daha yaşanmasını istemezsin* de ne demek oluyordu?

Bir daha derken? Derek oğulları için fidye talebi alıp da ona ya da FBI'a haber vermemiş olabilir miydi? McKenzie'yi kaçıranla Sebastian'ı kaçıran aynı kişi miydi? Yoksa bambaşka biriydi de Derek'in aynı trajedi bir daha yaşanmasın diye parayı vereceğine inanarak oğullarının kaçırılmasıyla yaşadığı travmaya mı oynuyordu?

Marin, Sebastian kaçırıldıktan sonraki günleri düşündü. Telefonlarını bir an olsun gözlerinin önünden ayırmamış, şarjlarını

BELONGS TO KİTAPSEVER

bir kez olsun yüzün altına düşürmemişlerdi. Öylece oturup telefon gelmesini beklemişlerdi ama hiç gelmemişti. Ya da belki de gelmişti. Fidye talebinin yazılış tarzı iki farklı şekilde yorumlanabilirdi; Derek'in hızlı ve kararlı cevabına bakılacak olursa, kocası hangi şekilde yorumlaması gerektiğini iyi biliyordu.

Derek ne demek istediklerini iyi biliyordu.

Normal şartlarda iki yüz elli bin dolar onlar için okyanusta bir damla sayılırdı. Bir telefon açıp bilgisayara birkaç rakam yazdıktan sonra bir banka havalesi yaptılar mı tamamdı. Bu para ceplerine dokunmuyordu bile, muhtemelen o yüzden o kadar düşük bir rakam istemişlerdi zaten. Hızlıca temin edilebilecek ulaşılabilir bir para olduğu için.

Ama bundan böyle göz ardı etmek yoktu. Rol yapmak yoktu. Sır yoktu. Yalan yoktu. Bütün cevapları bilen tek kişiyle yüzleşmenin vakti gelmişti. *Ortak paydayla.*

Marin mutfakta oturmuş kahvesini içerken Derek'i bekliyordu. Derek'in toplantısı beklediğinden erken bitmiş, Seattle'a dönen daha erken bir uçağa binmişti. Otuz dakika önce Marin'e mesaj atarak indiğini söylemişti, tıpkı mutlu oldukları zamanlardaki gibi, bütün bunlar yaşanmadan önceki zamanlardaki gibi. Bavulu yoktu, havaalanına park ettiği arabası yoktu. Uçaktan indiği gibi eve doğru taksiye atlamıştı. Akşam trafiği düşünülünce, Derek eve gelene kadar Marin'in bir yarım saati daha vardı.

Üç gün önce giysi odalarında yerde bulduğu küçük beyaz kâğıt parçasını çıkarıp önünde yazan numarayı nihayet aradı.

"Günışığı Taksi," dedi biri, telefonu ilk çalışta açarak. Kısa konuşan bir erkek sesiydi. "Nereye gideceksiniz?"

"Merhaba, geçen gün taksilerinizden birine binmiştim de sanırım cüzdanımı takside unutmuşum." Marin kolayca yalan söyledi.

"Fiş numaranız?"

Sağ üst köşede yazan sekiz haneli numarayı okudu.

Arkadan klavye seslerinin geldiğini duydu.

"402 numaralı taksi," dedi adam, Marin'den ziyade kendine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir saniye, o gece kayıp eşya bildirimi yapılmış mı kontrol edeceğim." Biraz daha klavye sesleri. "Hayır, yapılmamış."

"Cüzdanımın hâlâ araçta olduğundan yüzde doksan dokuz eminim," dedi Marin. "Beni şoförle görüştürmeniz mümkün mü acaba?"

"Öyle bir protokolümüz yok," dedi adam. "Ama sizi beklemeye alıp onu arayarak kayıp cüzdanınızı sorabilirim. Adınız ne? Cüzdanınız nasıl bir şey?"

"Adım şey, Sadie." Marin aklına ilk gelen ismi söyledi. "Cüzdanım da kırmızı, bir de şeyi var... altın rengi tokası." Ne söylediğinin önemi yoktu çünkü ortada bir cüzdan yoktu, varsa bile Sadie'nin değildi.

"Bir saniye." Bir klik sesi duyuldu ve soft rock bir müzik çalmaya başladı, ta ki adam telefona dönene kadar. "Hanımefendi? Şoför telefonu açmadı. GPS'ten yolda olduğu görünüyor. Ona numaranızı gönderip işi bittiğinde sizi aramasını söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen." Marin oflamamak için kendini zor tuttu. Neden başından öyle yapmamışlardı? "Yanınızda kalem var mı?"

Numarasını adama verip telefonu kapattı. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama cumartesi gecesi saat dokuz civarı biri evine girmişti. Aslında aklında biri vardı ama teorisi doğruysa Derek'in metresi evlerine girdikten sonra kaçırılmış demekti. Ev arkadaşı gece saat ikide işten eve döndüğünde McKenzi evde yoktu; yani genç kadın o beş saatlik dilimde ortadan kaybolmuştu.

Burada asıl soru evlerinde ne aradığıydı. Ve evden çıktıktan sonra ona ne olmuştu?

Kapı çaldı.

Kaşları çatılan Marin kahvesini bitirip koridorun sonundaki kapıya gitti. Kapı deliğinden bakıp da dışarıdaki kişinin eciş bücüş görüntüsünü görünce soluğu kesildi. Kapıyı yavaşça açtı. Yüzündeki bütün kan çekilmişti, başının döndüğünü hissetti.

Tam düşecekken Vanessa Castro onu kolundan yakaladı.

"Sebastian'ı bulmadım," dedi özel dedektif. "Sakin ol. Nefes al."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin doğruldu ama yaprak gibi titriyordu; birkaç saniye durup kendini toparlamaya çalıştı. Telefon aramaları yeterince kötüyken –ekranda Vanessa Castro'nun adını görmesi her seferinde yüreğini ağzına getiriyordu– özel dedektifi karşısında görmek, şimdi biliyordu ki, ondan bin kat daha beterdi. Castro'nun yalnızca e-posta attığı günleri nasıl da özlüyordu. "Burada ne işin var?"

"Yeni bilgiler öğrendim. Yüz yüze konuşmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Daha fazla bekleyemedim." Marin'in arkasına doğru baktı. "Yalnız mısın?"

"Şimdilik. İçeri gel."

Castro geçerken Marin kenara çekildi. Boğazındaki acı tat yüzünden yüzünü ekşiterek karnını sıvazladı. Bir bakışıyla insanı hazımsızlığa uğratabilmek tuhaf bir süper güç olsa gerekti. Etrafına bakınırken evin tertemiz olduğunu gören ve Marin'in ayaklarının çıplak olduğunu fark eden Castro ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına düzgünce koydu.

Marin kadını mutfağa aldı. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Castro'nun bakışları kahve makinesine kaydı. "Vay canına. Breville Oracle mı o? Bundan büroma almak istedim ama böbreğimi satmam gerekiyordu."

Marin hafifçe güldü. "İstediğin kahveyi yap lütfen."

Birkaç dakika sonra masaya oturdular. Castro mochaccinosundan bir yudum aldı, beğeniyle başını salladı ve sonra anlatmaya başladı.

"McKenzie Li'nin kaybolduğunu öğrenir öğrenmez içime bir kurt düştü," dedi, "ama ne olduğunu bir türlü bulamadım. Bir şey kaçırıyormuşum gibi hissediyordum."

"Nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Böylece kızın geçmişini araştırmaya başladım. On yedi yaşındayken Sal Palermo'yla cinsel birliktelik yaşadığını biliyor muydun?"

Marin ağzı bir karış açık hâlde diğer kadına bakakaldı. Önce-

BELONGS TO KAMUSTEAM

sinde kuramadığı bağlantı... işte şimdi kurulmuştu. Ağzını kapatıp yutkundu. "Hayır, bilmiyordum. Emin misin?"

Castro telefonunu çıkardı. Ekrana birkaç kez tıkladıktan sonra telefonu Marin'e verdi. Genç Sal'le çok daha genç McKenzie'nin bir fotoğrafını açmıştı. Bir nehir kenarında yan yana oturuyorlardı, arkalarında su akarken onlar yanak yanağa poz vermişlerdi, güneş gözlerine vuruyordu. Selfieydi. Fotoğrafın kalitesi pek iyi değildi; muhtemelen Blackberry Curve'le ya da yedi yıl önce liseliler arasında popüler olan başka bir akıllı telefonla çekilmişti. McKenzie'nin saçları koyu kahverengiydi, ipeksi bir yumuşaklıkla neredeyse beline kadar iniyordu. Kaşları daha farklıydı –daha inceydi, fazla alınmıştı– ve liseliye benziyordu ki zaten fotoğrafın çekildiği zaman lisede olmalıydı.

Ama o olduğuna şüphe yoktu.

"Nasıl ya?" Marin afallamış bir hâlde fotoğrafa bakakaldı. "Ben... anlamıyorum."

Marin bu yeni bilgiyi kafasında oturtmaya çalıştı. Sal'in çapkın biri olduğunu biliyordu; onlar ayrıldıklarından beri öyleydi, genellikle de kendinden daha küçük kadınlarla birlikte olurdu. Bardaki Ginny bunun klasik bir örneğiydi.

Ama Marin o akşamüzeri onun barında amaretto sour içerek kafayı çekerken ona McKenzie'nin fotoğrafını göstermişti. Sal, McKenzie'nin çıplak bedenine uzun uzun bakmıştı. Ve gülmüştü. *Gülmüştü*. Sonra o McKenzie'nin yaşından, pembe saçından, dövmelerinden, onu Marin'in tam zıddı yapan şeylerden dem vururken derdine ortak olmuştu. Ama onu tanıdığına dair hiçbir şey dememişti, hatta gözüne tanıdık geldiğine dair bile bir şey dememişti. Oysa bunca zamandır tanıyormuş. Hem de çok yakından tanıyormuş. Çünkü eskiden birliktelermiş.

Marin'in etrafı yalancılarla doluydu.

Castro hâlâ konuştuğundan kendini odaklanmaya zorladı.

"Anlaşılan ikisi de aynı küçük kasabadanmış, Washington'ın doğusunda..."

"Prosser." Marin'in aklı allak bullaktı.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

"Evet. Prosser. McKenzie'nin eski bir komşusunu aradım, kadının adı..."

"Pearl Watts mı?" dedi Marin. "Okuduğun Facebook yorumlarını ben de okudum."

Kadına mesaj atacaktı ama Takip uygulamasına McKenzie için fidye mesajı gelince unutmuştu. Özel dedektif fidye talebini biliyor muydu? O yüzden mi gelmişti?

"Sağlam araştırmacıymışsın." Özel dedektif, Marin'e hafifçe gülümsedi. "Evet, Pearl Watts. McKenzie küçükken onların kapı komşusu olduğunu doğruladı. McKenzie'nin annesi yerel işletmelerde temizlikçi olarak çalışır, sık sık mesaiye kalırmış; dolayısıyla McKenzie'yi anneannesi büyütmüş. Annesinin çalıştığı işletmelerden biri de Palermo Şarap Dükkânı'ymış."

"Palermo Şaraphanesi'nin dükkânı ve şarap tadım odası," dedi Marin şaşkınlıkla. "Sal'in aile şirketi."

"Pearl sağ olsun bana McKenzie hakkında epey bilgi verdi. İyi kızmış ama biraz uçarı bir çocukmuş. Prosser'dan kurtulup sanatçı olmak istiyormuş. Sal'le görüşmeye başladığında onun babası yaşında olmasını, milletin bilmesini filan hiç sorun etmemiş. Kasabanın diline düşmüşler zaten. Pearl bana bir de dedikodulardan bahsetti; McKenzie'yi üniversiteden tanıyanlar onun yaşlı erkeklerden hoşlanmaya başladığını söylemişler. Bilhassa zengin yaşlı erkeklerden."

"Hiç şaşırmadım."

"Ben de araştırmaya devam ettim ve sonunda Idaho'dan eski bir ev arkadaşını bulup onunla görüştüm. Ev arkadaşı, yani Isabel, McKenzie'nin üniversitenin son yılında evli bir adamla birlikte olduğunu söyledi. Adamın karısı ilişkilerini öğrenince sarhoş kafayla kapılarına dayanmış. Olay çıkmış tabii, apartman yöneticisini çağırmışlar, o da adamın karısını güçlükle dışarı çıkarmış filan, bütün bunlar Isabel'i çok korkutmuş. Ama dediğine göre McKenzie hiç oralı olmamış. Adamın karısının o hâline hiç üzülmemiş. Isabel'in demesine göre, evli adamla, yani Paul'le olan ilişkisinin büyük ödemeyi alamadan biteceğine üzülmüş asıl."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne ödemesi?"

"Onların olayları buymuş. Hatta ev arkadaşı kendilerine isim bile bulmuş. *Profesyonel kız arkadaş.* Zengin erkeklerle birlikte oluyor, ilişki bittiğinde 'kıdem tazminatı' alıyorlarmış." Castro parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

"Bütün bunları sana ev arkadaşı mı anlattı?" Marin'in ağzı açık kalmıştı.

"Anladığım kadarıyla Isabel hayatında yeni bir sayfa açmış. Şu sıralar kendi yaşlarında orta sınıf bir adamla evli, bir tane de çocukları var." Castro yine duraksadı. "McKenzie, Paul'den elli bin dolar koparmış. Paul'ü bulup konuştum, kendisi söyledi."

Marin başını ellerinin arasına aldı. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Marin..." Castro koluna dokununca başını kaldırıp ona baktı. Kadının ses tonu tedirgin olmasına sebep olmuştu. "Sal'in geçmişini ne kadar biliyorsun?"

Bu soru Marin'i hazırlıksız yakaladı, öyle ki kalbi küt küt atmaya başladı. *Julian. Julian'ı soracak.* Avuçlarının terlediğini hissetti, titremelerine engel olmak için ellerini kucağına koydu.

"Yani, Sal'i üniversiteden beri tanırım," dedi. "Bir yıl birlikte olduk. O benim en yakın dostum. Benden herhangi bir şey saklayacağını sanmam."

McKenzie'yi tanıdığını sakladı ama, diye fısıldadı aklı ki bu saklanmayacak kadar önemli bir şeydi.

Castro hemen yanıt vermeyince Marin ekledi, "Sal hakkında ne düşünüyorsun bilmiyorum ama onun Sebastian'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi yok. O olay olduğunda Prosser'da annesiyle ilgileniyordu." Marin nefesini tuttu.

Castro, "Evet, ilk polis soruşturmasına göre olay olduğu sırada Sal kesinlikle doğu Washington'daymış, bunu kendim de doğruladım," deyince Marin tuttuğu nefesi bıraktı. "Pearl Watts'ın dediğine göre Sal bu aralar sürekli Prosser'daymış, annesiyle ilgileniyormuş. Ama McKenzie de oradaymış. Annesi Yakima'daki bir yaşam merkezinde kalıyormuş ve McKenzie ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman o bölgede olsa Sal'le görüşürlermiş. McKenzie artık yetişkin olduğundan kimse umursamıyormuş ama anlaşılan Sal'in babası da çapkın biriymiş. Herkes şey diyormuş..."

"Armut dibine düşer." Marin, Castro'nun yerine cümlesini tamamlayıp gözlerini yumdu.

Vay yalancı köpek. Sal'in *eskiden* McKenzie'yle ilişkisi vardı ve hatta *hâlâ* sürüyordu. Bu ne biçim bir oyundu böyle? McKenzie'ye Derek'in peşine düşmesini Sal mi söylemişti? *Marin'in kocasına Marin'i aldatması için Sal mi tuzak kurmuştu?*

"Sal'in McKenzie'nin para sızdırma planlarına yardım ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Marin, yeniden konuşabilecek duruma geldiğinde. "Zengin sevgililerinden? Ve Derek'ten de?"

"Muhtemelen."

"Ama *neden*?" Bunu yakınır gibi söylemişti çünkü anlam veremiyordu. Castro'nun McKenzie hakkında söyledikleri inanılır şeylerdi ama Sal? Sal'i *tanıyordu*, onu sahiden tanıyordu; dolayısıyla özel dedektifin söylediği hiçbir şeyi aklı almıyordu. Sal onun en yakın dostuydu. Marin'i seviyordu. Onun canını yakacak hiçbir şey yapmazdı, en azından bilerek yapmazdı. "Sal biraz karanlık bir adamdır ama paraya hiçbir zaman önem vermedi. Adam aile şirketini bırakıp kendine bar aldı yahu. Bu söylediklerin bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Doğrudur, eskiden paraya önem vermemiştir." Castro'nun sesinde dikkatli bir ton vardı. "Ama o zamanlar sahiden parası *vardı*. Artık yok. Mali durumunu inceledim. Bar görünüşte kâr ediyor. Ama on yıl önce sattıkları şaraphane borç batağındaymış. Sal'in babası hayattayken orayı iyi yönetmiş ama o öldükten sonra annesi devralmış. İyi yönetememiş. Sattıklarında, kazandırdığından çok borcu varmış. Neyse ki kadın çiftlik evini kurtarabilmiş. Sal şimdi hem kendine hem de annesine bakıyor. Böylesi bir maddi zorluk herkese çılgınca şeyler yaptırabilir."

Ve işte geliyordu. Marin hissediyordu. Castro'nun sesi her sözcükte biraz daha yumuşamıştı. Marin arayıp durduğu cevapları almak üzereydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vanessa, söyle bana. Buraya geldiğinden beri söylemeye çalıştığın şeyi söyle artık."

"Zaten biliyorsun." Castro nazikçe konuştu. "Sesinden anlaşılıyor."

"Sebastian'ı Sal'in kaçırdığını düşünüyorsun. Fidye için."

"Doğru, öyle olduğunu düşünüyorum."

Marin gözlerini yumdu ve yavaşça nefes alıp verdi. Acıyı daha sonra çekecekti. Şimdi odaklanması gerekiyordu. Aklının başında olması gerekiyordu. "Peki sonra ona ne yaptı?"

"İşte onu bilmiyorum," dedi Castro. "Ama neredeyse bir buçuk yıl oldu."

"Hâlâ yaşıyor olabilir."

"Belki." Özel dedektifin sesi ifadesizdi. Onun işinde ifadesiz demek hayır demekti. "Onu Sal'le konuşmamız lazım."

"McKenzie de bütün bunların bir parçası mı yani? Sebastian'ın kaçırılmasının? Kendi kaçırılmasının? Fidye talebini kendisi mi tertip etti?"

"Ne fidye talebi?" Castro fincanını masanın üstüne bıraktı. "Marin, eğer bir şey biliyorsan şimdi söylemenin tam zamanı."

Marin titreyen elleriyle ortalarındaki masanın üstünde ters duran telefonunu aldı. Önce Takip uygulamasını, sonra da McKenzie'nin dayak yemiş hâlde bir yatağa bağlı olduğu fotoğrafı açtı. Telefonu diğer kadına verdi.

"Uygulamayı sildiğini sanıyordum."

"Sabah geri yükledim." Marin başıyla telefonu işaret etti. "Yakından bak. Oku. Ben gerçek sandım."

Castro fotoğrafı yakınlaştırıp bakınca kaşlarını çattı. "Olabilir de. Şu saatten sonra her şey olabilir. Derek mesajı bugün mü aldı?"

"Evet."

"Bunu görür görmez bana göndermen gerekirdi." Castro, Marin'e baktı. Şaşırmışa benziyordu. "Neden göndermedin?"

"Önce Derek'e sormak istedim." Marin'in gözleri yaşardı. "Çünkü o mesaja göre Derek daha önce de fidye talebi almış ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilir. Derek'in ne bildiğini öğrenmek istedim." Yutkundu. "Eve gelmek üzere."

"Peki ya senin bildiklerin?" Castro'nun nazik tonu gitmiş, sesi sertleşmişti. Marin onu polislik günlerinde, gerçeği öğrenene kadar şüphelileri amansızca sorgularken hayal edebiliyordu. "Başka ne biliyorsun, Marin?"

Söyle ona. Ne yaptığını söyle. Julian'ı söyle.

Ama söyleyemedi. Cinayet tasarlama suçuydu bu. Hapse girerdi.

"Bildiklerimin hepsi bu kadar," dedi. "Polise haber verecek misin? Sal'i tutuklatacak mısın?"

"Haber verdim bile." Castro'nun sesi yeniden normale döndü. "Prosser polis teşkilatından gözaltına alındığına dair haber bekliyorum. Şu noktada beklemekten başka çaremiz yok, bekleyip ne bulduklarını göreceğiz."

"*Bulmak* derken?" Marin diğer kadının ne demek istediğini anlayamadı. "Sebastian'dan mı bahsediyorsun?"

"Marin, oğlun kaçırılalı on altı ay oluyor," dedi Castro. "Birini onca zaman esir tutamazsın. Bütün cevapları biliyorum demiyorum. Sal'in ne diyeceğini bekleyeceğiz. Ama kendini hazırlamanı istiyorum, tamam mı? Şu anda seninle kadın kadına konuşuyorum. İki anne olarak. Umutlanmanı istemiyorum. Kendini hazırlaman lazım. O yüzden buraya geldim. Yanında olmak istedim, eğer..."

Marin hızlıca başını salladı. "Hayır. Sal ona zarar vermez."

"Belki bilerek vermez. Kasten vermez. Ama Sal şiddetin kol gezdiği bir evde büyüdü."

"Tam da bu yüzden bir çocuğa zarar vermez ya." Marin inatla bunu savunuyordu çünkü doğru olmasını istiyordu. Doğru olmasına ihtiyacı vardı. "*Benim* çocuğuma zarar vermez."

"Oğlunla ilişkisi nasıldı?"

"O..." Marin susup düşündü. Sal'in oğluyla bir ilişkisi yoktu. Çocuğu sevmiyor değildi ama... onunla pek ilgilenmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında araları pek yoktu. Ama Sal ne kadar korkunç bir oyun oynuyor olursa olsun o kimseyi öldüremez."

"Öldüremez mi sahiden?" dedi Castro. "Babasını öldürmediğinden emin misin?"

Marin cevap vermek için ağzını açtı ama sonra geri kapadı. Castro'nun Sal'in babasının zamansız ölümünü bilmesine şaşırmamalıydı ama nasıl cevap verdiğine dikkat etmeliydi. "O çok uzun zaman önceydi."

Castro kaşlarını kaldırdı.

"Kazaydı," diye ekledi Marin hızlıca. "Sal'in babası sarhoştu. O..."

"Polis tutanağında yazdığına göre o gece sen de oradaymışsın. Olayı kendi gözlerinle gördün mü?"

"Hayır."

Marin görmemişti. Balkona çıktığında artık çok geçti.

Ama neredeyse hemen o an Sal'den yalan söylemesini istemişti. Tutuklanmasın diye, hapse atılmasın diye ona polise anlatacaklarını kelimesi kelimesine o söylemişti. Eğer içten içe babasını kasten öldürmüş olabileceğine inanmasaydı bunu yapar mıydı? Sal Sr. korkunç biriydi ve o gece o partide olmaları Marin'in suçuydu. Sevgilisinin, annesini neredeyse öldüren, hatta onu bile öldürebilecek olan adamı öldürdüğü için ömrünü hapislerde çürütmesini istememişti.

"Sal'in takıldığı insanlar da öyle pek tekin insanlar değil," diye devam etti Castro. "Arkadaşı Julian Black'le hiç tanıştın mı?"

Marin donakaldı.

"Bundan yirmi yıl önce, Sal uyuşturucu satmaktan hapse girdiğinde kısa bir süre aynı hücrede kalmışlar. Sana ve Derek'e yakın olanların geçmişini araştırırken Julian'ın adı geçmedi. İtiraf etmeliyim ki Sal'i şüpheliler listesinden elediğim için hayatını derinlemesine incelememiştim. Ama McKenzie'yle Sal arasındaki bağlantıyı öğrenince Sal'in bilinen tanıdıklarını etraflıca araştırdım. Julian Black'in bayağı renkli bir suç kariyeri olmuş. Onu hiç görmedin mi? Sal sizi hiç tanıştırmadı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Castro bunu neden soruyordu? Cevabı zaten biliyor da Marin'i yalan söylerken yakalamaya mı çalışıyordu?

"Onunla tanıştım." Marin yutkundu. Yalan söylemektense yarı doğru söylemek daha iyiydi. "Sal bizi görüştürdü. Julian'ın şiddet gören kadınlar için açılmış bir sığınma evine bağış topladığını söyledi. Şimdi düşününce, adamın hafif karanlık bir tarafı vardı ama sığınma evi gerçekti, oraya daha önce de bağış yapmıştım. Hayır demek doğru olmazdı, ben de kabul ettim."

Castro bir süre hiçbir şey söylemedi. Sessizliği sağır ediciydi. Daha fazlasının olduğunu biliyor olmalıydı. Dedektifin Örümcek Adam duyularının karıncalanmamasına imkân yoktu.

"Julian Black bazı yeraltı çevrelerinde işbitirici olarak biliniyor." Castro o sözcüğü gözlerini Marin'den bir an olsun ayırmadan söyledi. "Para aklıyor. Rüşvet alıyor. Şantaj yapıyor. Sal oğlunu kaçırmak istediyse hiç şüphesiz planı Julian gibi bir adam yapmıştır. Hatta Noel Baba kılığındaki kişi o bile olabilir." Hafifçe öne eğildi. "Kaynaklarımdan öğrendiğim kadarıyla kiralık katil bile olabilirmiş. Ama söylentilere göre çok pahalıymış."

Aman Tanrım. Castro birazdan ona McKenzie'yi öldürmesi için Julian'a para verdiğini bildiğini söyleyecekti. Marin'in cinayeti iptal etmesinin bir anlamı olmayacaktı. Planlar yapılmıştı bir kere. Para el değiştirmişti. Kanunlardan pek anlamazdı ama bunun onu hapse sokabileceğine şüphe yoktu.

Her şey ortaya çıkmak üzereydi. Onun yaptığı, Derek'in yaptığı, Sal'in yaptığı her şey. Bütün sırlar. Bütün yalanlar. Marin'in de onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

Ve Vanessa Castro bunların hepsini biliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Marin'in ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Beni tutuklayacak mısın?" diye soruverdi. Bir şeyin yanağını kaşındırdığını hissetti. Sildiğinde gözyaşı olduğunu anladı.

"Tabii ki hayır," dedi Castro. "Bir kere ben artık polis değilim. Polisliği sebepsiz yere bırakmadım. Julian'la görüşmene gelince…"

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

İki kadın göz göze geldi. Marin bakışlarını kaçırmaya cesaret edemedi.

"Eh... *bağış* yapmış olabilirsin." Yine elleriyle tırnak işareti yaptı. "O zaman yapmak zorunda olduğunu düşündüğün şey için seni yargılayamam. Beni bunun için tutmadın. Sen çocuğunu kaybettin, Marin. Hangi anne olsa karanlığa çekilirdi. McKenzie başını nasıl bir belaya soktuysa senin yüzünden değil, Sal'le olan ilişkisi yüzünden soktu."

Marin bütün vücudunu saran bir rahatlamayla hıçkırdı. Şimdi diğer kadının yüzünde gördüğü tek şey şefkatti.

"Sence McKenzie'nin Sebastian'ın kaçırılmasıyla ilgisi var mıdır?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Castro. "Ama böyle bir davranış, yani bir adamın çocuğunu kaçırıp aylar sonra o adamla ilişkiye başlamak psikopatlık derecesinde çıkarcılık olurdu. Gerçi kim bilir? Lise yıllarından beri Sal'le beraberse ve Sal de Julian'ı yıllardır tanıyorsa üçünün bu işte birlikte olması ve uzun zamandır bunları planlıyor olmaları gayet mümkün." Bir süre düşündü. "Ama içimden bir ses fikir babasının Sal olduğunu söylüyor. Bence Derek'e ulaşmak için McKenzie'yi kullandı, pis işlerini de Julian'a yaptırıyor."

Marin'in aklına bir şey gelince doğruldu. "O gün telefonda Sal'le konuşuyordum, hatırlıyor musun? Çarşıda. Beni Prosser'dan aramıştı. En fazla on saniye konuşmuşuzdur çünkü Sebastian elimi çekiştirip duruyor, lolipopunu istiyordu... Aman Tanrım. Yerimi öğrenmek için aramış olmalı. Arkadan Sebastian'ın sesini duymuştur."

"Julian da çarşıda bir yerdedir, belki Noel Baba kıyafetini giymiştir bile." Castro'nun ifadesi ciddiydi. "Zamanı öyle ayarlamış olmalılar. Sal ona ne zaman harekete geçeceğini söylemiş olmalı."

"Sal olduğunu nasıl anlamadım ben?" Marin'in duyduğu ıstırap ve suçluluk öyle büyüktü ki göğsünün sıkıştığını hissetti.

"*Nereden* anlayacaktın?" Castro başını salladı. "Sal'i kocanı

tanıdığından daha uzun zamandır tanıyorsun. O olabileceği aklının ucundan bile geçmemiştir."

"Julian'ı da tutuklayacaklar mı?"

"Bulabilirlerse evet ama Sal sorguya alındıktan sonra onu bulamazlar. Bulsalar bile Julian konuşmaz."

Marin bu sırrı daha fazla tutamayacaktı. İçini yiyip kemiriyordu.

"Vanessa, ben... ben Julian'ı tuttum, şey için..." Marin hıçkırınca diğer kadın uzanıp elini tuttu.

"Julian o işi yapmayacaktı, Marin," dedi. "Anlamıyor musun? Sal McKenzie'yle birlikte, o sadece sana Julian'ı tuttuğunu *düşündürdü*. Çünkü paranı istiyorlardı. Seni tuzağa düşürdüler."

"Yine de yaptığım yanlıştı."

"Olabilir. Belki aklın başından gitti, sağduyunu kaybettin. Ne olursa olsun ben senin tarafındayım," dedi Castro. "Anlamadın mı hâlâ? Başından beri senin tarafındayım. Ve yaşadığın onca şeyi düşünerek kesin bir dille söylüyorum ki bu seferlik affedildin."

Marin karşısında oturan kadının önünde tanıştıklarından bu yana ilk kez göğsünden kopan hıçkırıklarla serbestçe ağladı, ta ki garaj kapısının açılma sesi ikisini de ürkütene kadar.

Derek gelmişti.

BELONGS TO KAMYOS TEAM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kenzie'nin yüzünde Julian'ın yumruk attığı yer deli gibi acıyordu. Gözünün ve çenesinin kendine has bir nabzı vardı âdeta, herhangi bir mimik yapmak bile canını acayip yakıyordu. Aynaya bakarak parmağını şişliğin üstünde gezdirdi. Bilhassa hassas bir noktaya dokununca acıyla irkildi.

Bir yerde işler boka sarmıştı.

J.R.'ın çiftlik evini oldum olası sevmezdi. Yıllar önce ilk kez gördüğünde bile eski ve viraneyken şimdi bin beter durumdaydı. Buranın kokusundan nefret ediyordu; yosun ve küf kokuyordu. Modası geçmiş dekorundan nefret ediyordu; özellikle de rengi solmuş seksenler duvar kâğıtlarından ve çiçekli döşemeden. J.R.'ın eski odasındaki yatağı o kadar eskiydi ki yaylarının sırtına battığını hissedebiliyordu. J.R. evin eskiden güzel olduğunu söylemişti ama belli ki bu, Kenzie'nin zamanından çok öncesine tekabül ediyordu.

Dışarının da içeriden pek farkı yoktu. J.R.'ın annesinin hâlâ sahibi olduğu evi çevreleyen üç dönümlük üzüm bağı kurumuş gitmişti. Arka taraftaki salıncak çürümeye yüz tutmuştu. Eskiden hem aile şaraphanesinden hem de dünyanın dört bir yanından gelen yüksek kaliteli şarap koleksiyonuyla dolu olan eski tadım odasının altındaki ısı kontrollü mahzen bile neredeyse tamamen boşalmıştı. Eskiden orada seks yapmak çok zevkliydi. Şimdilerdeyse insanın içini karartıyordu.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Lorna ondan hiç hoşlanmıyordu. J.R.'ın annesi onun orospunun teki olduğunu, oğlu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu kötü yola sürüklemeye çalıştığını düşünüyordu ki bu hem komikti hem de kadının oğlunu hiç tanımadığını gösteriyordu. Dürüst olması gerekirse Kenzie de Lorna'yı sevmezdi ama kadın hiç değilse misafirperverdi. J.R. annesine Kenzie'nin onu döven sevgilisinden saklandığını söyleyince kadının ona olan düşmanlığı yumuşamıştı. Hatta Kenzie'ye buz torbası verip çorba yapmıştı.

"Bir süre çiğneyemezsin," demişti. "Çorba içmen daha kolay olur."

J.R.'ın anlattıkları düşünülünce kadının bunları bilmesi normaldi.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu yatakta arkasından gelen ses.

Kenzie onun uyandığını fark etmemişti. J.R. seksten sonra uyuyakalmıştı ama şimdi oturuyordu. Çarşaf üzerinden kayarak çıplak gövdesini ortaya çıkarmıştı. Uzanıp küllükteki yarım esrarı aldı ve yaktı. Kenzie bu kadar içmesinden nefret ediyordu. Çünkü ot onu paranoyaklaştırıyordu.

"Şimdi daha iyi ama o şerefsiz bana o kadar sert vurmak zorunda değildi." Sözlerinin kulağa huysuz ve çocuksu geldiğinin farkındaydı ama o kadar da olsundu. Hâlâ kızgındı.

"Para kazanmak istiyorsun, değil mi?" J.R. çoktan ilgisini yitirmişti. Esrarı dudaklarının arasına sıkıştırmış, telefonuyla oynuyordu. "Fotoğraflar için gerçekçi görünmesi gerekiyordu."

"Evet ama bu şekilde değil." Başını aynadan J.R.'a çevirip ona sert sert baktı ama sonra kaş çatmanın canını yaktığını fark ederek yüzünü gevşetti. "Bu işi halledecek başka bir yol bulacağımızı söylediğinde bunu kastettiğin aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Hey," dedi J.R. telefonunun ekranındaki bir şeye bakarak. "Gel buraya."

Parmağıyla Kenzie'yi yanına çağırdı. Kenzie yatağın kenarına oturduğunda yaylar ağırlığının altında titredi. J.R. telefonunu ona çevirdi. Ekranda Tyler'ın Facebook sayfası açıktı.

"Ne zamandır Facebook'un var?" diye sordu Kenzie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

J.R. cevap vermek yerine Tyler'ın durum güncellemesini işaret etti. Ev arkadaşı onunla ilgili bir şey paylaşmış, paylaşım binden fazla beğeni ve üç yüzden fazla yorum alarak viral olmuştu.

"*Siktir*," dedi Kenzie, gönderiyi okuyunca. "Ty kaybolduğumu sanıyor. Karakola kayıp başvurusu yapmış."

"Ona mesaj atıp iyi olduğunu söyleyecektin," dedi J.R.

"Tamamen unutmuşum. Buraya geldiğimde hatırlardım aslında ama dün çok ağrım vardı. Julian, Derek'e mesaj attıktan sonra izlenmesin diye telefonumu kapatmıştı."

"Hay anasını arkadaş, her şeyi ben mi düşüneceğim?" J.R. bir süre düşünüp taşındı, sonra Kenzie'nin komodinin üstünde duran telefonuna uzandı. Açtı. "Instagram'da bir şey paylaş. Yüzünü değil ama. Nerede olduğun da belli olmasın."

Kenzie gözlerini devirdi. Geri zekâlının teki olduğunu düşünmesi ne hoştu.

"Milletin ölmediğini anlayacağı bir şey paylaş işte," dedi J.R. "Sonra da lanet olası ev arkadaşına mesaj at. Hayatta olduğunu ve yalnız kalmak istediğini söyle."

Kenzie içini çekerek pencerenin önüne gitti. Telefonun kamerasını yukarıya doğru tutarak mavi gökyüzüne ve bulutlara karşı yaptığı barış işaretinin fotoğrafını çekti. Fotoğrafı Instagram'a yükledi, filtre seçti ve açıklamasına, *Huzurlu bir gün*, yazdı. #bağlantısız ve #benvakti diye de etiketler ekledi. Gönderiyi paylaşmadan önce J.R.'a gösterdi.

J.R. başıyla onaylayınca Paylaş'a tıkladı.

Ardından Tyler'a mesaj attı. FB gönderini gördüm. Seni endişelendirdiğim için çok üzgünüm! Ben iyiyim, sadece kısa bir molaya ihtiyacım var. Yakında eve dönerim. Buford'a iyi bak.

Tyler'ın cevap yazması bir dakika bile sürmedi. Şaka mı bu??? Sen var ya, kaltağın tekisin. Başına bir şey geldi diye aklım çıktı. Dönünce kendine kalacak bir yer bul. Pislik.

Beş saniye sonra bir mesaj daha attı. Kedini sevdiğim için şanslısın.

"Tamam, hallettim," dedi Kenzie, sesi iğneleyiciydi. "Tyler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni evden kovdu, yani sayende kalan bütün köprülerimi yakmış oldum." Kapattığı telefonunu J.R.'ın suratına fırlatmamak için kendini zor tuttu. "Bunların hiçbirine gerek yoktu, biliyorsun değil mi?"

"Rahat ol. Kendine yeni bir ev arkadaşı bulursun. Bir şey olmaz." Uğraşsa bu kadar umursamaz konuşamazdı. "Tamamdır. Tyler yeni bir gönderi paylaştı. Tüh. Sanırım artık Facebook'ta arkadaş değilsiniz. Benden okumak ister misin?"

Kenzie ona bakakaldı. J.R.'ı sevdiğini kabul ediyordu ve her zaman da sevecekti – bazı insanlar hayatınıza öyle bir girerdi ki bir daha çıkmak bilmezlerdi. Ama bazen onu *neden* sevdiğini hatırlayamıyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi. "Bütün bunlara sahiden gerek olmadığını anlıyor musun acaba? Derek'ten parayı başka şekilde alabilirdim."

"Daha kaç kere söyleyeceğim? Derek sana para filan vermeyecekti. Gerek yoktu. Sana olan ilgisini yitirmeye başlamıştı. Ayrıca Marin seni öğrenmesine karşın yine de onu affetmişti, her seferinde affettiği gibi." J.R. telefonunu bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ. Anlat lütfen. Planın neydi?"

"Çok basit," dedi Kenzie. "Derek'in kendisinin bana para teklif etmesini bekleyecektim."

"*Teklif etmesini* mi? Dalga geçiyorsun herhalde?"

"Derek'le altı aydır birlikteydik. Onu çözmüştüm. Geçen hafta benden ayrılırken vicdan yapıp beş bin dolar vermişti bile. Eğer çok üzgünüm/seni seviyorum/lütfen beni terk etme kartını oynasaydım elli bin, hatta yüz bin bile koparabilirdim. İnanmıştı çünkü. Adamın derin bir suçluluk kompleksi var ve bana bakmayı seviyordu. Marin'le arasını düzeltmişken belki de parayı basıp benden kurtulmak isteyecekti."

Derek ve Marin. Derek'in karısıyla yeniden bir araya gelmesi canını bu kadar yakmamalıydı ama yakıyordu. Komodinin üstündeki su şişesini alarak acısını geri yuttu.

"Evet ama şimdi iki yüz elli bin alacağız," dedi J.R. "Yüz bini sana, yüz bini bana, ellisi de Julian'a."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çete olduğumuzu bilmiyordum," dedi Kenzie. "Bana da söylesen fena olmazdı."

"Kaltaklık etmeyi kes."

"Kusura bakma ama *senin* kaltağın yüzümün içine etti." Kenzie fazla bastırmamaya dikkat ederek çenesindeki morluğa dokundu.

"Şikâyet edip durma artık. İlk yumrukta bayıldın. İkincisini hissetmedin bile," dedi J.R.

"Ha, o zaman sorun olmuyor yani? Hem Derek'in parayı vereceğini nereden biliyorsun?"

"Verecek." J.R.'ın yüzü yine karardı. "Kesinlikle verecek."

"Bak, buna değmez. Hapse girebilirsin. Bu gaspa girer."

Sal kahkaha attı. "Peki sen Paul'le, Sean'la ve diğer adamla ne yapıyordun… neydi onun adı…"

"Erik."

"Erik'le. Senin yaptığın gaspa girmiyor muydu?"

"Girmiyordu çünkü parayı onlar *teklif* etmişti. İşin güzel tarafı da bu ya zaten. Benim yaptığım basit bir ticari işlem; kimse zarar görmüyor, kimse fidye talebi almıyor ve dahası kimse dayak yemiyor. Sen bunların hepsini boş yere yaptın."

J.R. ona sert sert baktı. "Boş yere değildi."

"Derek'in bana karşı hisleri vardı. Bundan eminim. Avucumun içindeydi, ta ki Marin'le tatile çıkana kadar…"

J.R. eğilip elini doğruca çenesindeki hassas noktaya koydu. Kenzie refleks olarak geri çekildiyse de J.R. aynını yine yaptı; bu kez daha sert bastırarak Kenzie'nin yüzünü kendisine çevirdi. Kenzie kıpırdamamaya çalıştı, kaçmaya kalkışırsa J.R.'ın canını daha çok yakacağını biliyordu.

"Kes şunu," dedi nefes nefese. O kadar acıyordu ki gözleri yaşlarla doldu. "Canımı yakıyorsun."

"Sen onu hiçbir zaman avucunun içine almadın," dedi J.R. Çenesini bırakmadan önce bir kez daha sıkınca Kenzie acı içinde çığlık attı. "Derek, Marin'den hayatta ayrılmaz. Anlayacağın hiçbir zaman senin olmayacaktı."

BELONGS TO KİTAPSEVERLER

Kenzie, J.R. onu yeniden yakalayamadan yataktan indi. Banyoya kaçabilirdi; o çıkana kadar J.R. da sakinleşmiş olurdu belki. Yatak odasının kapısının arkasında asılı duran havluyu alacakken aklına bir şey geldi.

"Baksana, Marin'in Derek'i her seferinde affettiğini nereden biliyorsun?"

J.R. başını yeniden telefonuna gömmüştü. "Neden bahsediyorsun?"

"Demin dedin ya," dedi Kenzie. "Marin'in onu her seferinde affettiğini söyledin. Sen bunu nereden biliyorsun?"

J.R. cevap vermedi.

"J.R." Kenzie bunu bir cevap beklediğini belli edecek kadar yüksek sesle söylediyse de ona sesini yükselttiğini düşünmesine neden olacak kadar yüksek değildi. "Ben ciddiyim. Nereden biliyorsun?"

J.R. ona bakarak içini çekti. "Hatırlıyor musun, bir keresinde sana üniversitedeki kız arkadaşımdan bahsetmiştim. Hâlâ arkadaş olduğumuzu söylemiştim."

"Evet," dedi Kenzie, durduk yere konuyu değiştirmesine sinirlenerek. "Seni şey için terk ettiğini söylemiştin..." Kenzie sustu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "O *Marin* miydi?"

"Nihayet anladın." J.R. telefonuna geri döndü.

Karşısındaki J.R. değil de bir başkası olsaydı Kenzie odayı arşınladığı gibi lanet olası telefonu elinden çekip alırdı.

"Bana nasıl söylemezsin? Sana Derek'ten bahsettiğimde kim olduğunu biliyor muydun? Yoksa..." Duraksadı. "Yoksa bütün bunları sen mi ayarladın?"

"Adının Derek olduğunu ve metalik siyah Maserati'si olduğunu söylediğinde anladım. Seattle'da Derek adında, siyah Maserati'si olan çok fazla zengin piç yok. Ben öğrendiğimde bir aydır beraberdiniz. Nasıl ben ayarlamış olabilirim?" J.R. tiksintiyle başını salladı. "Aklını çalıştır, M.K."

"Yine de bana yalan söyledin," dedi. Duyduklarına inanamıyordu. Aylardır ona Derek'ten bahsetmesine rağmen J.R.'dan

BELONGS TO KAMUSI TEAM

evli erkek arkadaşının onun kalbini kıran eski kız arkadaşının kocası olduğuna dair tek kelime duymamıştı. Lorna bile oğlunun üniversitedeki sevgilisiyle evlenmiş olmasını diliyordu.

J.R. o yüzden Derek'le olan ilişkisiyle o kadar ilgileniyordu demek. Kendini geri çekmesinin sebebi de buydu. Kenzie'nin Derek'le *olmasını* istiyordu.

Böylece o da Marin'i alabilecekti.

"Yalan söylemedim," dedi J.R. "Sadece gerçeği sakladım. Ama artık öğrendin."

"Bu yaptıklarının aslında parayla bir ilgisi yok, değil mi?" Kenzie içinin ürperdiğini hissetti. "Bu senin şahsi meselen. Ne yapıyorsun, onları ayırmak için korkunç oyunlar mı oynuyorsun? Ne için? Seni terk edip başka bir adamla evlenmeye ve çocuk yapmaya cüret etti diye onu cezalandırmak için mi?" Derken aklına bir şey daha geldi, geldiği gibi de kendine engel olamayıp söyleyiverdi. "*Siktir, J.R. yoksa çocuklarını sen mi kaçırdın?*"

J.R. yataktan öyle hızlı kalktı ki Kenzie kıpırdayacak vakit bulamadı bile. J.R. onu tuttuğu gibi duvara yapıştırınca başını sertçe duvara çarptı. J.R.'ın eli yine çenesindeydi, bu kez öncekinden iki kat daha sert sıkıyordu, koyu gözlerini onunkilere dikmişti. Kenzie kıpırdayamıyordu. Başını çeviremiyordu. Tek yapabildiği, J.R.'ın ılık nefesi mosmor yanağında, gözlerini yummaktı.

"Bir daha o çocuktan bahsedersen," dedi J.R., "seni öldürürüm. Anladın mı beni, McKenzie?"

İlk kez tam adını söylemişti.

Kenzie başını oynatabilseydi evet anlamında sallardı ama tek yapabildiği anladığını gösteren bir inleme koyuvermek oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZUNCU BÖLÜM

Marin bu konuşmaya nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Söze nereden başlasa karar veremiyordu. Son dört yüz doksan dört gündür birbirlerine söylemedikleri o kadar çok şey vardı ki direkt konuya girmek ona doğru gelmiyordu. Ama ilk konuşan Derek oldu.

"Evde biri mi vardı?" Laptop çantasını mutfak tezgâhının üstüne koyarken etrafa bakındı. "Kapıya park etmiş bir araba gördüm."

Marin, Castro'dan Derek gelmeden gitmesini istemiş, özel dedektif de geldiği gibi ön kapıdan çıkmıştı. Derek içeriye vestiyerden girmişti. Dolayısıyla karşılaşmamışlardı.

"Evet, vardı."

Derek ona bakarak bekledi. Marin de ona baktı, sanki daha fazlasını sorması için ona meydan okuyor gibiydi. Ama sonra gözlerinin altındaki torbaları, yanaklarının çukurluğunu, cildinin solukluğunu fark etti. Uzun zamandır mı öyleydi? Yoksa o günün yorgunluğu muydu?

"Kim olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu Derek.

"Geçen yıl oğlumuzu bulması için tuttuğum özel dedektifti."

Derek şaşırdı.

"Kendisi aynı zamanda," diye devam etti Marin sakince, "bana McKenzie Li'yle olan ilişkini haber veren özel dedektif de olur. Altı ay, Derek, vay be."

Derek bir şey diyecek gibi oldu, sonra sustu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Marin, ona ne söyleyeceğine karar vermeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışırken kafasının içinde nasıl bir duygu karmaşası yaşadığını tahmin edebiliyordu. İnkâr mı edecekti yoksa doğru olduğunu kabul mu edecekti? Doğru olduğunu kabul ederse ona her şeyi anlatacak mıydı yoksa bir kısmını mı anlatacaktı? İnkâr ederse nasıl bir açıklama getirecekti?

Yalan söylediğini bildiğiniz bir yalancıyı izlemek çok ilginçti. Yüzündeki minik seğirmeler, gözlerini kaçırması, vücudunun çeşitli bölümlerinde görülen belli belirsiz titremeler. Yalan söylediğini bilmeseniz fark etmeyeceğiniz şeyler. O kişiye güveniyorsanız asla dikkat etmeyeceğiniz şeylerdi bunlar çünkü size söylediği her şeyin doğru olduğuna inanırdınız. Sizi seven biri size yalan söylemez diye düşünürdünüz.

Marin'le Derek geniş granit tezgâhın iki tarafında karşı karşıya duruyorlardı; aralarında bir metre vardı. Ama bir kilometre gibiydi. Dolu dolu bir dakika geçmesine karşın Derek hâlâ ağzını açmamıştı. Birdenbire Marin'in aklına *Prenses Gelin*'den bir replik daha geldi. Siyah Giyen Adam, Prenses Buttercup'ı kimin alacağına karar vermek için Vizzini'yle karşılaşacaktı: "Pekâlâ. Zehir nerede? Akıl savaşı başlıyor."

Sonunda Derek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Sesi boğuktu. Başını yere eğdi ve destek almak için ellerini mutfak tezgâhının üstüne koydu. "Benim için bir önemi yoktu... Onu sevmiyorum."

Marin telefonunu çıkarıp Takip uygulamasını açtı. Derek, McKenzie'nin yara bere içindeki yüzünü görebilsin diye telefonu granit tezgâhın üstünde ona doğru itti. Derek yere yığılacak gibi oldu.

"Ee?" dedi Marin. "Parayı verecek misin?"

"Tanrım," diye hıçkırdı Derek. "Tanrım, Marin, öğrenmeni hiç istemezdim. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Marin, Derek'in çektiği bariz ıstıraba aldırış etmeyerek onu duymazdan geldi. "İki yüz elli bin istiyorlar. Paramızın olduğunu biliyorum, sorun o değil. Sen ne yapacaksın? Verecek misin? Yoksa bu fotoğrafın sahte olduğunu, diğer zengin erkek arkadaşlarına yaptığı gibi senden de para koparmaya çalıştığını mı dü-

BELONGS TO KİTAPSEVER

şünüyorsun? Senden öncekinin ona elli bin verdiğini duydum. Seninle çıtayı bayağı yükseltmiş."

Derek fotoğrafa bir kez daha baktıktan sonra boş bir ifadeyle Marin'e döndü. "Neden bahsediyorsun? Diğer erkek arkadaşları da ne demek?"

"Ah," dedi Marin ve o gün ilk kez gülümsedi. Ama bu kibar bir gülümseme değildi. Tehlikeli bir gülümsemeydi ki şu anda tam da öyle hissediyordu. "Bilmiyordun demek. Dur o zaman ben söyleyeyim. Senin küçük sevgilin tam bir profesyonel. Zengin erkeklerle birlikte olup adamlar ondan ayrılmak istediğinde onlardan para istiyor. Ne oldu, seni sahiden sevdiğini mi sanmıştın?"

Derek cevap vermeyerek akıllılık etti.

"Ama yüzündeki morluklar, yatağa bağlanması, fidye talebi; bunların hepsi ilk kez oluyor," dedi Marin. "Ee, ne diyorsun? Sence gerçek mi yoksa düzmece mi?"

Kocasını ilk kez bu kadar beti benzi atmış görüyordu. "Onlara parayı vereceğimi söyledim. Para yanımda. Arabada bir çantanın içinde duruyor. Mesaj atmalarını bekliyorum."

"Seni Sebastian için aradıklarında da böyle mi yaptın?"

Derek donakaldı. İşte Marin o zaman anladı.

"*Adi herif! Bana nasıl söylemezsin?*" Marin'in sesi büyük mutfaklarında öyle bir gürledi ki tasarımcı elinden çıkma dolaplarda yankılandı.

Bir doksan üçlük Derek, onun sesi karşısında ezilip büzülerek Marin'den bile daha ufak oluverdi.

"Özür dilerim," dedi hıçkıra hıçkıra, bütün vücuduyla ağlayarak. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim."

Sebastian kaçırılalı bir ay oluyordu. Tam bir ay. Yaşadıklarına hâlâ inanamadıkları kâbusun otuz birinci günüydü.

Sebastian'ın kaybolmasıyla ilgili soruşturma –fotoğrafı ve çarşıdan alınan kamera görüntüleri bütün ulusal kanallarda gösterilmesine rağmen– sonuçsuz kalmıştı. İpucu yoktu, fidye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

talebi yoktu, Sebastian bir ay önce ilk kaybolduğunda hatırlamadıkları şeyi birdenbire hatırlayıp polise başvuran görgü tanıkları yoktu. Derek FBI'ı arayıp başka ne yapılabileceğini sorduğunda, onlarla ilgilenen ajan, Sebastian'ın vakasının her zaman "açık ve devam eden" vaka olarak kalacağını ama acil kaynaklarını ülke genelinde her hafta vuku bulan yüzlerce kayıp çocuk vakasına yönlendirmeleri gerektiğini söylemişti.

Marin bu haberle yıkılmıştı. Zaten iyi durumda değildi; aklı pedofilinin, seks ticaretinin korkunçluklarıyla, hayal gücünün ona işkenceler çektirdiği diğer her şeyle doluydu. Ama Derek onu arayıp FBI'ın söylediklerini söylediğinde en dibe çökmüştü.

Onu bulan Derek'ti. Ofisteki acil bir toplantıdan döndüğünde –toplantıyı başka kimsenin yönetmesine güvenememişti– karısını küvetin içinde baygın hâlde bulmuştu. Alt tarafı üç saattir yoktu. Hemen 911'i aramış ve sağlık görevlileri gelene kadar Marin'e kalp masajı yapmıştı. Sağlık görevlileri geldiğinde onu yeniden hayata döndürmüş ve hastanede tedavi altına alınana kadar ayık tutmuşlardı.

"Az kalsın ölüyordun." Derek monoton bir sesle konuşsa da gözyaşları gözlerinden şıpır şıpır dökülüyordu. "Banyonun kapısını açıp da seni öyle görünce öldün sandım."

Marin bir şey demedi. Onu, Sal'i, Sadie'yi ve hayatında onu önemseyen diğer herkesi korkuttuğu için yüzlerce kez özür dilemişti zaten. Artık özür dilemeyecekti.

"Beş gün sonra psikiyatri kliniğinden taburcu olduğunda seni yalnız başına bırakmaya korkuyordum. Ondan bir hafta sonra tanımadığım bir adresten bir e-posta aldım. İş hesabıma geldi. Konusu yoktu. E-postaya tıkladığımda Sebastian'ın fotoğrafı açıldı. İyi görünüyordu; korkmuştu ama iyiydi. Elinde *New York Times*'ın tarihli bir nüshası vardı. Fotoğraf *o* gün çekilmişti. E-postada polisi aramamam yazıyordu; eğer ararsam oğlumu bir daha asla göremeyecekmişim. Tam otuz dakika sonra biri beni arayacakmış. Telefonu açmazsam ya da dinlendiklerini düşünürlerse onu öldürürlermiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin gözlerini yumdu. Duyması en acı verici şeydi bu; aklı, bunu yapabilecekleri yüzlerce farklı yolu hayalinde canlandırmadan edemedi.

"FBI'ı aramalıydım. Ama... yapamadım. Çok kızgındım. Soruşturma tamamen durmuştu ve herkes bizi terk etmiş gibi hissediyordum. Sen daha yeni..." Başını salladı. "FBI'ı aramadım. Tek düşünebildiğim evladımı beş haftadır görmediğimdi. Beş hafta. Eğer otuz dakika ve bir telefon görüşmesi bana onun gerçekten iyi olup olmadığını söyleyecekse bilmek istedim. Bilmem gerekiyordu."

Marin hislerini anlayabiliyordu. Ama bunu Derek'e söyleyerek onu rahatlatmak istemediği için sustu.

"Gidip garajdaki arabama oturdum. Telefonum tam dedikleri saatte çaldı. Telefonu açtığımda konuşan Bash'ti."

"Ne?" Marin'in dizlerinin bağı çözüldü; şimdi yere düşmemek için tezgâhın kenarlarına tutunan oydu. "Sen onunla *konuştun* mu?"

Derek başıyla onaylarken yüzü acılar içinde kıvranıyordu. "Dedi ki, 'Alo babacığım, benim, Bash. Seni ve annemi çok özledim. Ne zaman gelip beni alacaksınız?'"

"Aman Tanrım." Marin nefes alamıyordu. "Aman Tanrım..."

"Ben de ona, 'Çok yakında, canım oğlum. Çok yakında,' dedim. İyi olup olmadığını sorduğumda, 'İyiyim. Burada televizyon var, bir sürü pizza ve abur cubur var.' dedi. Sonra yine ne zaman geleceğimi sordu."

Marin ağlamaktan konuşamadığı için başıyla onayladı.

"Sonra telefonu başkası aldı. Erkekti. Sesini tanıyamadım. 'Oğlunu istiyorsan bu gece bir milyon dolar hazırla. Hesap numarasını sana mesaj atacağız.' dedi."

Marin, Derek'e baktı. "Ödülü bir milyon dolara yükseltmiştik."

Derek başıyla onayladı. "Evet, yükseltmiştik. Ona parayı vereceğimi ama bunun en az üç gün süreceğini söyledim. Para ödül hesabında olduğundan izleniyordu; FBI'a fark ettirmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasıl transfer edeceğimi bilmiyordum. Ama kendi hesabımda iki yüz elli bin olduğunu, isterse o parayı saatler içinde alabileceğimi söyledim. Şansıma kabul etti."

"FBI'ı o zaman neden aramadın?"

"Sen olsan arar mıydın?" Derek bunu tersliğine söylememişti. Onun yerinde olsa Marin'in ne yapacağını sahiden bilmek istiyor, alacağı cevaptan ödü kopuyordu.

Marin bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi. Doğruyu söylüyordu. "Hayır, aramazdım. Aradan beş hafta geçmişken aramazdım. Oğlumu parayla geri alabileceğime inansaydım aramazdım."

Derek rahatladı. "Parayı çektim. Bir çantanın içine koyup bekledim. Bütün gün bekledim. Sonunda bir e-posta daha geldi. Adresi göndermişlerdi. Kuzey Bend'de bir evin adresiydi. Sebastian'ın içeride tek başına beklediğini söylüyorlardı. İçeri girip parayı oraya bırakacak, Sebastian'ı alıp çıkacaktım. Eğer bir şeyden işkillenirlerse biz içerideyken evi havaya uçuracaklardı."

"Aman Tanrım, Derek."

"Eve gittim. Evin önünde satılık tabelası vardı, içerisiyse boştu; bir kanepe ve bir televizyondan, bir de arka odalardan birindeki küçük yataktan başka bir şey yoktu. Ama yerde bir oyuncak vardı. Happy Meal'in yanında verdikleri tarzda ucuz ve plastik bir oyuncaktı. Bir Pokémon'du. Hangisi olduğunu bilmiyorum, sarı olandı. Yerde öylece, *Burada biri vardı, burada bir çocuk vardı,* dercesine duruyordu.

"Kanepeye oturdum. Gece yarısına doğru telefonum çaldı. Parayı bırakıp gitmemi söyledi. Ona oğlumun nerede olduğunu, onu neden getirmediklerini sordum. O sırada arkadan Bash'in sesi geldi, ağlıyordu. Ben adama bağırdım, adam bana bağırdı, sonra da telefonu kapattı. Bir dakika sonra yeni bir e-posta geldi, şey yazıyordu..."

"Ne? Ne yazıyordu?"

"'Artık çok geç. Her şeyi berbat ettin. Sebastian öldü,' yazıyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marin elini ağzına kapatarak çığlığını bastırdı.

"Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum, Marin. Benden istedikleri her şeyi yaptım, para yanımdaydı, doğru yerdeydim, neden... neden..." Konuşamadı.

"Olamaz," dedi Marin. Bunu feryat ederek söylemişti. *Olamaaaz.* "Olamaz, Tanrım, lütfen, olamaz."

"Geri aramaya çalıştım ama telefonu açan olmadı. Bir saat sonra da numara kapandı. Bana e-posta gönderdikleri adrese e-postalar attım ama hiçbiri gitmedi."

Derek nefes alamıyor, zangır zangır titriyordu; Marin'inse tek yapabildiği ona dehşet içinde bakmaktı. Bir yanı onu teselli etmek, kendisi de olsa aynı şeyi yapacağını söylemek istiyordu; bir yanıysa boğazına yapışıp âdemelması patlayıncaya ve içindeki her bir hava molekülü yok oluncaya kadar sıkmak istiyordu.

"Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum ama onu öldürdüm, Marin," dedi Derek, Marin'in elleri sahiden boğazındaymış gibi sesi boğuktu. "Oğlumuzu öldürdüm. Ama sana söyleyemedim. Sana söyleyemedim çünkü öğrenirsen seni de öldürmüş olurdum."

Derek bir kez daha hıçkırmaya başladığında Marin daha fazla dayanamayarak ona sarıldı.

Mükemmel hayatlarındaki rüya evlerinin tasarım mutfağında özel yapım granit tezgâhın önünde birbirlerine sarılarak ağladılar.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Marin on dakika sonra hıçkırıkları durulduğunda; zira hiç kimse o şekilde sonsuza kadar ağlayamazdı. Fiziksel olarak imkânsızdı. Bir noktadan sonra hissizleşmeye başlardınız. Vücudunuzun başa çıkma biçimi buydu.

Derek ondan daha iyi görünüyordu ama onun oğullarının yasını tutmak için on altı ayı olmuştu. Hiç değilse ilk beş haftadan sonrası. Yani bu bilgi onun için değil, Marin için yeniydi. Marin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha sonra bir ara –ne zaman olduğunu bilmiyordu ama daha sonra bir ara– sonraki adımını hesaplayacaktı. Son adımını. Ama öncesinde konuşulması gereken şeyler vardı.

"Nedir?" Derek ayakta zor duruyordu. Bunu görmek çok tuhaftı. Kocası fiziksel duruşuna her zaman önem veren biri olmuştu. Boyu, yürüyüşü, bir odaya girdiğinde orayı bütünüyle doldurması – Derek her zaman otoriter, her zaman kontrol sahibi biri olmuştu.

"Sebastian'ı kaçıran Sal'miş. Para için yapmış."

Castro'nun söylediklerini Derek'e bir bir anlatırken Julian hakkında olan kısımları atladı. Ondan yalnızca "işbitirici" olarak bahsetti. Julian'la yaptığı işbirliğinden çok utanıyor, Derek'e söylemeye çekiniyordu. Şimdi söyleyemezdi; muhtemelen hiçbir zaman söyleyemeyecekti.

"Ama bence Sal bunu bize zarar vermek için yaptı. Çünkü evliliğimizin çatırdayacağını biliyordu. Böyle bir şey karşısında nasıl çatırdamaz? Ayrılacağımızı düşündüğünden eminim. Hatta bence bizi daha önce de ayırmaya çalıştı."

Derek sessizdi ama Marin öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Kendisi de aynı durumdaydı.

"Sen beni ilk aldattığında bana seni gördüğünü söyleyen de oydu." Marin o zaman hiç anlamamıştı ama şimdi fark ediyordu. "O bir restoranda cam kenarında otururken sen Nordstrom'da çalışan satış görevlisiyle oradan geçmişsin. Başta ona inanmadım, o da sinirlenip beni bilerek safa yatmakla suçladı. Ama sonra kadın aramıştı, hatırlıyor musun? Yanlışlıkla benim telefonuma mesaj bırakmıştı. O zaman seninle yüzleşmekten başka çarem kalmamıştı. Şimdi düşününce, bunu da Sal ayarlamış olmalı. Başının derde girmesini istiyordu."

"Tanrım."

"Ama biz ayrılmadık. Sal o sıralarda hamile olduğumu bilmiyordu. Haftalar sonra ona bebeği söylediğimde… bozguna uğramıştı sanki. Kaybetmiş gibiydi. Oynadığımızı bile bilmediğim bir oyunu kaybetmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu geberteceğim." Derek'in sesi sakindi ama altında yatan öfkeyi duymamak için sağır olmak gerekiyordu. "Onun o kapkara yüreğini sökeceğim."

Marin'in telefonu öttü. Castro mesaj atmıştı. *Her şey yolunda mı?*

Özel dedektif ona böyle bir soru sormaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Çünkü uzun zamandır hiçbir şey yolunda değildi. Marin cevap yazmadı ama içinin kederle kaplanmaya başladığını hissedebiliyordu; keder uyuşukluğunu bastırıyordu. Akıl ve delilik arasındaki o incecik çizginin üstünde sallandığını hissedebiliyordu. Şimdi harekete geçmezse kendini sonsuza kadar kaybedecekti.

Marin iyi değildi. Marin hiç ama hiç iyi değildi.

Fakat her şeyi bitirmeden önce son bir şey yapması gerekiyordu.

"Ben Prosser'a gidiyorum," dedi Derek'e, sırtını dikleştirerek. "Onu görmem lazım. O çiftlikte bir yerlerde. Biliyorum. Hissediyorum."

İkisi de Sal'den bahsetmediğini biliyordu.

"Marin, yapma," dedi Derek dehşet içinde. "Kendine bu eziyeti çektirme. Üstünden çok zaman geçti, hem Sal'in ona ne yaptığını bilmi–"

"*Benim. Oğlumu. Görmem. Lazım.*" Bağırmamıştı. Aksine, sesi son derece alçaktı. Kontrollüydü. Ama içten içe kaynıyordu. Derek korkmuştu; Marin onun korktuğunu gözlerinde görebiliyordu. "Sen ister gel ister gelme, umurumda değil. Ne olursa olsun seninle işimiz bitti."

Ne kastettiğini ikisi de gayet iyi biliyordu.

Marin cüzdanını aldı, Derek'i iterek geçip vestiyere gitti, orada paltosunu, ayakkabılarını ve anahtarlarını aldı. Garaj kapısını içeriden açıp da Castro'nun arabasını garaj yolunda görünce şaşırdı. Castro tam ortaya park etmişti, garajdaki arabaların çıkmasını engelliyordu. Marin yanına gidip ön camı tıklattı. Castro camını indirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Marin'e.

"Prosser'a. Arabanı çeker misin lütfen, Vanessa."

"Atla hadi. Sen de," dedi Castro, Marin'in omzunun üstünden bakarak. Marin arkasını döndüğünde karşısında Derek'i buldu. "Ben sizi götürürüm."

BELONGS TO KANTOS TEAM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinde her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyorlardı, oysa hiçbir şey normal değildi. Ama Kenzie neden normal olmadığını bir türlü anlayamıyordu.

Her zaman bir tuhaf olan Lorna şimdi nedense telaşlıydı, tonbalıklı güveciyle oynarken kendi kendine mırıldanıyor, ikide bir şöminenin üstündeki saate bakıp duruyordu. Fırın çalıştığından evin içi sıcaktı, dahası ılık bir akşam oluyordu ama sanki kışın ortasındalarmış gibi polar eşofmanının üstüne kapitone sabahlık giymişti.

J.R.'ın tabağı temizdi ama yemeğini bitirdiğinden değil. Hiç yemediğinden temizdi. Şu anda oturma odasında volta atarak ot çekiyor, bira içiyor ve telefonlarını açmayan Julian'a yana yakıla ulaşmaya çalışıyordu.

Lorna'nın mutfak tezgâhının üstündeki eskiden kalma tüplü televizyonunda *Jeopardy!* açıktı, daha yeni başlamıştı. *Ben altı yüz dolarlık "Bu Gece Herkesin Nesi Var?"ı seçeyim, Alex.*

"Orospu çocuğu," diye bağırdı Sal birdenbire öbür odadan.

Kenzie yerinden sıçradı, bira şişesinin duvara çarptığını duymasıyla çatalını güvecinin içine düşürdü. Kırılan şişenin parçaları ahşap döşemenin üstüne saçıldı.

Karşısında oturan Lorna kaskatı kesilmişti; bakışları oturma odasına kayıp duruyordu, kulakları açıktı. Birkaç dakika sonra oğlunun kızdığı kişinin kendisi olmadığını anlayınca hafiften rahatladı. Masada ağzı açık bir plastik saklama kabının içinde mini browniler vardı; tabağı hâlâ tonbalığı ve makarna dolu olmasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşın bir tanesini alıp hızlı hızlı yemeye başladı. Alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama Kenzie ne dediğini yine anlayamadı.

Kıymetli oğluna neden oturma odasının duvarına bira şişesi fırlattığını sahiden sormayacak mıydı? Bunların ikisi de manyaktı.

J.R. onu çağırınca Kenzie masadan kalkıp Lorna'yı orada yalnız bıraktı. Etrafa saçılan cam kırıklarına basmamaya dikkat ederek oturma odasına girdi.

"Julian telefonu açmıyor."

"Evet, fark ettim."

J.R. Kenzie'nin başının üstünden mutfağa göz atarak annesi onları dinliyor mu diye baktı. Dinlemiyordu. Lorna, J.R.'ın tabağına bir kepçe güveç koymuştu ve şimdi bir dilim ekmeğe özenle tereyağı sürüyordu. Kenzie gözlerini devirdi. *Tanrı aşkına be kadın, adam aç olmadığını söyledi ya.*

J.R. Kenzie'yi sertçe kolundan tutarak mutfaktan uzaklaştırdı.

"Julian'ın telefonu doğruca sesli mesaja düşüyor."

"Belki şarjı bitmiştir."

"Arabasında şarj aleti var." J.R. yeniden telefonun ekranına bastı. "Eğer parayı alıp ortadan kaybolmaya kalkarsa var ya…"

"Neden yapsın?" Kenzie, J.R.'ın kolunu sıktığı yeri sıvazladı. "Bunu yapmak için bir sebebi yok ki. Paranoyaklık ediyorsun."

J.R. yine volta atmaya başladı. "Derek parayı vereceğini söyledi. Julian Seattle'a vardığında buluşma yerini ona mesaj atacaktı, sonra da bana haber verecekti. Ama hâlâ yazmadı."

"Belki araba kullanıyordur."

"Ta bir saat önce şehre varmış olmalıydı. Şimdiye kadar buluşmuş olmalılardı."

"Belki buluşmuşlardır, belki anca yazacaktır sana."

"O zaman telefonu neden kapalı?"

"Belki telefonların çekmediği bir yerdedirler."

"Parayı alacağı adamla öyle bir yerde buluşur mu sence, M.K. *Aklını kullan* be kadın."

"Kullanıyorum *zaten*. Belki sadece… sana haber vermeyi unutmuştur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Julian hiçbir şeyi unutmaz." J.R. ona baktı. "Kahpelik yapacak, hissediyorum."

"Öyle bir şey yaparsa sadece sana değil, bana da kahpelik yapmış olacak." Kenzie kanepeye oturdu. "Ama biliyor musun, umurumda değil. Usandım artık. Bana bıraksaydın şimdi cebimde yüz bin dolarım vardı ve Derek'le de işim bitmişti."

"Ben de avucumu yalardım."

"Sen neden kendinde hak görüyorsun ki?" Kenzie ona ters ters baktı. "Derek *benim* evli erkek arkadaşımdı, senin değil. Benim. Sonu böyle bitmemeliydi. O adamlar benim için gelir kaynağıydı, anlıyor musun? Bana ek karıları gibi davranmış olabilirler ama onlar da benim ek *işimdi*, doğruya doğru. Senin işime karışmaman gerekiyordu. Sen benim pezevengim değilsin."

"Hakkım *var*," dedi J.R. "Bu paraya ihtiyacım var, M.K. Aynı anda hem bar işletmek hem anneme bakmak hem de kendimi geçindirmek kolay mı sanıyorsun? Alacaklılara ödeme yaptıktan sonra şaraphanenin satışından elimize hiçbir şey kalmadı, üstelik annemin hâlâ borcu var. Ama Julian düşündüğüm şeyi yaptıysa şimdi bütün para onda. Tamı tamına beş yüz bin dolar. Parayı alıp ortadan kayboldu şerefsiz."

Kenzie başını kaldırıp J.R.'a baktı. "Beş yüz bin dolar mı? Neden bahsediyorsun sen?"

J.R. durdu ve Kenzie kısa bir bakış attı. "Boş ver."

Az önce söylediği şeyi belli ki ağzından kaçırmıştı ama Kenzie boş vermeyecekti. "J.R. Ne beş yüz bin doları?"

J.R. boynunu uzatarak mutfaktaki annesine baktı ama Lorna orada değildi. J.R.'ın güveç tabağı da yoktu, browniler de. Ne tuhaf. Lorna'nın yatak odası koridorun sonundaydı. Oraya gitmek için önlerinden geçmesi gerekiyordu. Yemeklerle dışarı mı çıkmıştı?

Bu kadın tam bir deliydi.

"J.R., neden bahsettiğini bana söyleyene kadar sormaya devam edeceğim," dedi Kenzie. "Beş yüz bin dolar dedin, biz Derek'ten iki yüz elli bin dolar beklemiyor muyduk? Ki o para-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın da yüzü benim. Matematik dehası sayılmam ama dediklerin birbirini tutmuyor."

J.R. yüzünü ovuşturarak ofladı. "Marin seni öldürmesi için Julian'a iki yüz elli bin dolar ödedi. Seni öğrendiğinde seni ortadan kaldırmak istedi, ben de ona tanıdığım biri olduğunu söyledim."

"*Efendim?*" Kenzie bir süre bunu düşündü. İçindeki ses başından beri doğruyu söylüyordu – Marin, Derek'le onu biliyordu. Paul'ün karısının yaptığı gibi onu komşularına rezil etmek için sarhoş hâlde kapısına dayanmak bir şeydi ama adam tutup Kenzie'yi öldürtmeye kalkmak bambaşka bir delilikti. Evlilikte ihanete karşı verilecek makul tepkiler arasında yer almadığı kesindi. Bunların hepsi kafayı yemişti. "Julian'a parayı sahiden vermiş mi?"

"Sakin ol," dedi J.R. "Elbette öyle bir şey olmayacaktı. Ama evet, Julian'ı tuttu, daha doğrusu tuttuğunu sandı. Julian'la parayı bölüşecektik."

"Bana söyleyecek miydin?" diye sordu Kenzie duyduklarına inanamayarak. "Bu… *kan* parasından bana da vermeyi düşünüyor muydun?"

J.R. cevap vermeyince Kenzie cevabını aldı.

"Demek beni kullandın," dedi. "Sana Derek'i söylediğimde aklına bir tek para ve Marin'i geri almak geldi, değil mi? Adi herif." Acı acı güldü. "Kederli bir kadını çeyrek milyon dolar dolandırdığına inanamıyorum. O kadın senin *dostundu*, J.R. Umarım Julian sana kuruş koklatmadan basıp gider. Hangimiz daha kalleşiz bilmiyorum, sen mi yoksa ben mi?"

J.R. yumruğu havada Kenzie'nin üstüne yürüdü ama Kenzie bu kez kaçmadı. Aksine, olduğu yerde kalıp sanki onu ilk kez görüyormuş gibi –sahiden ilk kez görüyormuş gibi– J.R.'a baktı. Sal Palermo Jr. düşündüğü heyecan verici olgun adam değildi – çetin ceviz, zeki, özgür adam değildi. Yıllarca babasından gördüğü şiddet yüzünden mahvolmuş çocuk ruhlu bir adamdı; aynı şekilde mahvolmuş annesine bakmakla yükümlüydü ve onu asla sevme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yecek bir kadına âşıktı. Alçak bir suçludan başka bir şey değildi. Kenzie onun için yedi yılını boşa harcamıştı. Tam yedi yıl.

Bundan böyle bir dakikasını bile harcamayacaktı.

"Durma, vur bana," dedi. "Bir tek bunu bilirsin zaten."

Işıkları görmeden önce sirenleri duydu, duymasıyla da Lorna'yla oturmuş *Jeopardy!*'nin sonunu izledikleri masadan kalktı. J.R. yukarıda, odasındaydı. Oturma odasından bir hışım çıktıktan sonra Kenzie odasının kapısını çarptığını duymuştu; bu da gecenin geri kalanını orada geçireceğini gösteriyordu.

Onların kavgasından birkaç dakika sonra Lorna eve geri girmişti. Nereye gitmiş, ne yapmışsa ihtiyar kadının yorgunluktan yüzü kızarmıştı. J.R.'ın annesi ikinci kez kalça ameliyatı olacak biri için gayet rahat hareket ediyordu, öyle ki son *Jeopardy* sorusunu yakalamak için kendini masaya atmıştı. Sorunun cevabını da elbette biliyordu.

Ne biçim bir evdi burası. Bunlar ne biçim insanlardı.

Kenzie oturma odasına geçip pencereden dışarıya baktı. Yolun başında kırmızı-mavi ışıklar yanıp sönüyordu; Kenzie o ışıkları belli belirsiz görse de oraya doğru geldikleri kesindi.

Siktir. Polisler onu almaya geliyorlardı kesin. Tyler yaptığı kayıp ihbarını zamanında iptal ettirmemiş olmalıydı. Kenzie'nin memleketinin Prosser olduğu ve J.R.'la yakın oldukları sır değildi; dolayısıyla polislerin onu J.R.'ın ailesinin çiftlik evinde aramaları mantıklıydı. Kenzie şimdi onlara ne diyecekti? Polisler ev arkadaşı kaybolduğunu *sandı* diye onu tutuklamazlardı herhalde, değil mi? Yanlış anlaşılma olduğunu söyleyebilirdi ki sahiden öyleydi.

Tabii kayıp ihbarı için gelmişlerse. Belki de fidye talebi yüzünden gelmişlerdi. Belki de Derek polisi arayıp Kenzie'nin kaçırıldığını ve onu kaçıran kişilerin hayatına karşılık fidye istediklerini söylemişti. Polisler eğer o yüzden geldilerse işte o zaman başı dertte demekti. Tabii J.R.'ın da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ortada o kadar çok yalan vardı ki neyin neden olduğunu bilmek imkânsızdı.

Arkasında Lorna'nın hareketlendiğini hissetti, dönüp baktığında kadın telaşlıydı. Yukarıda J.R. odasında volta atıyordu. Derken Lorna birdenbire Kenzie'yi beklenmedik bir kuvvetle omuzlarından tuttu.

"*Mahzen*," diye fısıldadı kadın, J.R. merdiveni hışımla inerken.

Başka bir şey söylemesine kalmadan J.R. oturma odasına daldı, suratı kıpkırmızıydı, vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Lorna oğluna koşup ellerini göğsüne koydu ama J.R. onu itti. İhtiyar kadın kanepeye düştü.

"Sakin ol, oğlum, lütfen," dedi ama boşunaydı.

J.R. sakinliğin yanından bile geçmiyordu. Yine oturma odasında volta atıyordu ama bu kez adımları daha uzundu, yüzünü ve saçlarını gerginlikle sıvazlayıp duruyordu. Dahası leş gibi marihuana kokuyordu. Gözbebekleri büyümüştü, normalde kahverengi olan gözleri şimdi gece karasıydı.

"Ne yapacağım şimdi?" dedi onlara. "Ben şimdi ne halt yiyeceğim?"

"Önce neden geldiklerini bir anlayalım," dedi Kenzie sakin kalmaya çalışarak. Ama kolay değildi. J.R.'ın negatif enerjisi bulaşıcıydı. "Polisler ne düşünürse düşünsün, onlara aptalca bir şaka olduğunu söylerim..."

"Onları sen mi çağırdın?" diye sordu J.R.

"Tabii ki hayır," dedi Kenzie. "Kendimi neden ihbar edeyim?"

"Tanrım, ne kadar salaksın." Yine volta atmaya başladı, o sırada sirenlerin sesi yükselmişti. Işıklar şimdi perdelere vuruyordu. "Senin için gelmediler, M.K. Benim için geldiler."

Annesine döndü. "Beni tutuklayacaklar, anne. Yine hapse gireceğim. Bu sefer sonsuza kadar." Ağlamaklıydı, bakışları bir kaçış yolu ararcasına odanın her yerine değiyordu. "Julian'ın işi bu, biliyorum. O sinsi herif kesin beni ispiyonladı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşarak halledebilirsin." Kenzie, J.R.'ı hiç bu kadar telaşlı görmemişti. "Ne sorarlarsa inkâr edip her şeyi Julian'ın planladığını söyle. Marin'in parasını aldı, sonra beni kaçırıp fidye talebinde bulundu. Bütün suçu onun üstüne yık. Ben sana şahitlik ederim."

Derken Lorna'nın bütün konuşulanları duymasına rağmen hiç şaşırmadığını fark etti. Sanki başından beri her şeyi biliyor gibiydi.

"Anne, babamın silahı hâlâ duruyor mu?" dedi J.R.

"Yatak odasında," dedi Lorna. Bu soruya da şaşırmamıştı. "Giysi odasındaki duvar kasasının içinde. Şifresi babanın doğum günü."

Ne silahı? Kenzie silahlarının olduğunu bilmiyordu.

J.R. odadan çıkar çıkmaz Lorna koluna yapıştı.

"Mahzen," diye fısıltıyla bağırdı kulağına. "Mahzene git hemen. Kapıyı arkandan kilitle. Ve ne olursa olsun, oğlum sana ne derse desin onu içeri alma. Anladın mı beni?"

Lorna çok ciddiydi ve dahası o anda, Kenzie'nin görmeye alıştığı şaşkın, üşütük kadınla alakası yoktu. İyi ama J.R.'ın annesi neden ona mahzende saklanmasını söylüyordu? Neden kendi oğlunu dışarıda bırakmasını söylüyordu? Hiç mantıklı değildi.

Işıklar gittikçe parlaklaşıyor, siren sesleri gittikçe yükseliyordu. Çiftlik evine çıkan yol uzun ve nispeten düzdü. Polisler kapıya varmak üzereydiler.

"Anne! Silah kasada değil!" diye bağırdı J.R. koridorun sonundan.

Lorna sabahlığının önünü açtı. Silah –oğlunu bulması için yolladığı silah, Kenzie'nin varlığından haberdar bile olmadığı, duvar kasasında kilitli olması gereken silah– eşofmanının belindeydi.

"McKenzie," dedi, bu muhtemelen Lorna'nın ona adıyla ilk seslenişiydi. "Mahzen. Hemen."

Kenzie arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

BELONGS TO KAMUSS TEAM

Yeraltı şarap mahzeninin kapısı, çiftlik evinin solunda kalan ve hemen hemen bir futbol sahası büyüklüğündeki eski tadım odasının altındaydı. Kenzie, Lorna'nın gözlerindeki bakıştan öyle korkmuştu ki dediğini yaparak oraya koştu. J.R. delibozuğun tekiydi ve yana yakıla silah arıyordu, silahsa Lorna'daydı. Polisler gelmek üzereydi. Daha ne olsundu?

Tadım odasına varınca eski çift kanatlı kapıdan içeri girdi, şimdilerde bomboş olan teşhir salonunu koşarak arşınladı, tozlu şarap varillerinin, uzun tezgâhın yanından geçti. Odanın arka tarafında mahzene inen merdivene açılan başka bir kapı vardı. Kapı açıktı, dahası merdivenin ışığı yanıyordu. Kenzie kapıyı arkasından kapatıp sürgüsünü çektikten sonra bir süre merdivenin başında durup soluklandı. Kulağını kapıya dayayıp peşinden gelen var mı diye dinledi. Sonuçta J.R.'ı içeri almaması tembihlenmişti.

Merdivenden aşağıya, şarapların ısı kontrollü bir odada depolandığı yere doğru inmeye başladı. J.R. bir keresinde ona on iki derecenin ideal olduğunu söylemişti; şarapların bozulmaması için bu sıcaklık korunmalıydı.

Kenzie aşağıya indikçe mahzenin sıcaklığının on iki derece olmasının imkânsız olduğunu fark etti. On iki derece olsaydı serin olurdu ama orası sıcaktı ve her adımında biraz daha ısınıyordu. Daha çok normal oda sıcaklığında gibiydi – yirmi iki, yirmi üç derece gibiydi. Son basamağa indiğinde televizyon sesi duydu.

Şarap mahzeninde televizyon mu? Hem de *sıcak* bir şarap mahzeninde? Kenzie olduğu yerde kalakaldı. Burada neler dönüyordu?

Derken gördü.

Zihni bütün gördüklerini aynı anda algıladı. Geniş oda, boş şarap rafları, yatak, çalışma masası, lamba, üstünde yarısı yenmiş tabağın durduğu masa, brownie kabı, birkaç olgunlaşmış muz, bir şişe su, etrafa yayılmış türlü türlü oyuncak.

Ve hepsinin ortasında duran küçük bir oğlan çocuğu; saçları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırpılmış gibi kesilmiş, üstünde paçaları kısa mavi bir pijama, ayaklarında büyük pelüş köpek terlikler, kollarının arasında neredeyse kendisi kadar büyük bir oyuncak ayı. Oyuncak ayının üstünde önünde hayvan yüzü olan bir kazak.

Ren geyikli kazak.

Kenzie'nin eli ağzına gitti. Yerinden kıpırdayamıyordu. Konuşamıyordu. Tek yapabildiği küçük çocuğa bakmaktı. Çocuk da ona baktı; kahverengi gözleri korkudan olduğu kadar umutla da fal taşı gibi açılmıştı.

"Sen benim annem misin?" diye sordu, şaşkınlığı aşikârdı. Sesi o kadar küçük, o kadar tatlıydı ki… ve titriyordu. Ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu. "Lorna ninem annemin geleceğini söylemişti."

Kenzie onu rahatlatacak bir şey diyemeden –ki demek istemişti, zavallı çocuk o kadarını hak ediyordu– sirenlerin sesini duydu, tam tepelerindeydi.

Polisler gelmişti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Vanessa Castro dediği kadar iyi şofördü, Prosser'a iki buçuk saat gibi rekor bir sürede vardılar. Çiftlik evine vardıklarındaysa etraf polis kaynıyordu, evin kendisi olay yeri inceleme şeridiyle çevrilmişti. Tıpkı filmlerdeki gibi.

Castro'nun arabasının arka koltuğunda pek konuşmadan iki saatten fazla oturmak Marin'e oraya vardıklarında ne bulacaklarını düşünecek bolca zaman vermişti. Açıkçası oğlu ölüymüş gibi *hissetmiyordu.* Öyle bir şey olursa hissedeceğini düşünürdü; içi titreyecek ya da kalbi paramparça olacaktı ya da bir sabah uyanır uyanmaz *anlayacaktı.* Sonuçta Frances anlamıştı. Rüyalarında görmüştü.

Ama Frances'in yaşadığı şey tesadüften ibaret de olabilirdi; annelerin sezgileri o kadar da kuvvetli olmayabilirdi. Castro ona umutlanmamasını söylemişti, Marin de umutlanmamıştı zaten ama o minicik umut kırıntısı –Sebastian kaçırıldığından bu yana günbegün ufalan o minicik umut kırıntısı– hâlâ kalbinin derinliklerindeydi. Kalbinin atmasını sağlayan tek şey oydu.

Castro arabayı park etti ve hep birlikte indiler. İki polis memuru yanlarına gelirken özel dedektif Marin'in kolunu hafifçe sıktı.

"İzin ver onlarla önce ben konuşayım," dedi. "Sen sakin kalmaya çalış."

Marin etrafına baktı. Manzara şaşkınlık vericiydi. Hem polis hem de FBI oradaydı ve yoğun bir hareketlilik vardı; polis arabalarının çiftlik evine vuran ışıkları ortalığı daha kaotik hâle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

getiriyordu. Marin FBI ajanlarının hiçbirini tanıyamadı, onların vakasına bakan ajan henüz gelmemiş olmalıydı. Diğer ajanlardan biri grubundan ayrılıp Castro'yla polis memurlarının yanına gitti. Özel dedektif onunla ilgili bir şey söylemiş olsa gerekti çünkü hepsi dönüp Marin'e baktı. Marin o uzaklıktan ne konuştuklarını duyamıyordu.

Sal'in ailesinin çiftlik evi gece daha farklıydı. Ay ışığının altında, kirli camları ve dökülen boyasıyla hatırladığından bile daha viran görünüyordu. İnişli çıkışlı üzüm bağları gündüz vakti eve aslında hak etmediği bir kırsal hava katıyordu.

Marin üşümüyordu ama titredi. Oğlu orada bir yerdeydi. Marin'in tüm vücudu karıncalanıyordu; oğlunun orada olduğundan emindi. Ne kadar sürerse sürsün onu bulacaklardı. Ne bulursa bulsunlar, oğlu nasıl bir durumda olursa olsun, Marin Sebastian'ı eve götürmeden oradan ayrılmayacaktı. Derek düşüncelerini okumuş gibi koluna dokundu. Marin geri çekildi.

Castro gelip Marin'le Derek'in önünde durdu. Lafı hiç uzatmadan, "Sal'in silahı varmış. Annesini vurmuş," dedi.

"Sal, *Lorna*'yı mı vurmuş?" Marin kulaklarına inanamıyordu. Lorna karıncayı bile incitmezdi, kaldı ki oğluna tapardı. Hem Sal'in dediğine göre doğru düzgün yürüyemiyordu bile. Sal neden annesine zarar versindi ki? "Bu mümkün değil."

"Kolundan vurmuş, annesi de polise kazayla olduğunu söylemiş," dedi Castro. "Sal babasının silahını arıyormuş, annesinde olduğunu anlayınca ondan almaya çalışmış. Boğuşurlarken silah patlamış."

Marin, Derek'e doğru baktı. Derek bütün bunları duyduysa bile tepki vermemişti. Orada öylece hareketsizce duruyordu, kargaşanın arasında kaybolmuştu. Hissizleşmişti. Marin onu suçlamadı. Bütün bunlar bitsin o da aynını yapacaktı. *Biraz daha dayan.*

"Şimdi neredelermiş?" diye sordu Castro'ya.

"Lorna'yı hastaneye kaldırmışlar. Sebastian'la ilgili bir şey bilip bilmediğini sormaya çalışmışlar ama konuşamamış. Silah için

BELONGS TO KÂHYEN TEAM

Sal'le boğuşurken kafasını çarpmış, o da önceki kafa travmasını tetiklemiş. Çok kötü durumdaymış. Aklı neredeyse tamamen gitmiş."

"Lorna hastanedeyse Sal nerede?"

"Hâlâ evdeymiş. Sağlık görevlilerinin annesini almalarına izin vermiş ama kendisi çıkmayı reddediyormuş. Marin..." Castro duraksadı. "Sal sadece seninle konuşacağını söylemiş."

"Olmaz," dedi Derek yeniden hayata dönerek. Son bir saatte söylediği ilk sözcüklerdi bunlar. "Öyle bir şey olmayacak."

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Marin. "Sebastian'ın nerede olduğunu öğrenmem lazım ve bunu bilen tek kişi o."

Derek duyduklarına inanamıyormuş gibi Marin'i kolundan tuttu. "Marin, olmaz. Sal tehlikeli biri. Onun yanına gidemezsin..."

"Yanına gitmesine gerek yok." Castro FBI ajanına dönüp el etti. "Telefonla arayabilirsin."

Marin'i Sal'i görebileceği bir yere yerleştirdiler.

Sal üst katta, eski odasındaydı, camdan dışarı bakıyordu. Marin ondan on beş metre ötede, salıncağın yanındaydı, bir polis arabasının yolcu koltuğunda oturuyordu. Marin yalnız olmak istediğini söylediğinde arabada tek başına oturmasına izin verseler de arabanın yanında ona gözcülük eden iki polis memuru vardı. Kendi telefonunu kullanmasına izin vermemişlerdi çünkü konuşmayı dinlemek istiyorlardı. Dolayısıyla Marin, az önce FBI ajanından aldığı telefona konuştu.

Sal'i camın öbür tarafında volta atarken görebiliyordu; elindeki silahın namlusu kendi başındaydı. Boştaki eliyle telefonu ilk çalışında açtı.

"Yaşıyor musun?" dedi Marin.

Sal olduğu yerde durup camdan ona baktı. Marin yüzünü belli belirsiz seçebiliyordu. Odası karanlıktı. Ama siluetini görebiliyordu, arabanın içinden ona el salladı. Sal de ona salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdilik," dedi kötü kötü gülerek.

"Neden, Sal?" diye sordu Marin yumuşak bir sesle.

"Böyle olmaması gerekiyordu, Marin, yemin ederim." Sal'in sesi titriyordu. "Paraya ihtiyacım vardı. Sebastian'ı bir, belki iki gün tutacaktım sadece, Derek fidyeyi ödeyene kadar ama polisler ve FBI her yerdeydi, o yüzden saklanmak zorunda kaldım. Annem baksın diye onu buraya getirdim. Ona Derek'in tıpkı babam gibi dayakçı biri olduğunu ve Sebastian'ı burada korumamız gerektiğini söyledim. O da bana inandı. Sonra karar verdik..."

"Verdik derken? Sen ve Julian mı?"

"Evet. Ortalık durulana kadar beklemeye karar verdik. Bir ay sonra duruldu. Sen hastaneden çıktıktan sonra Derek'ten fidye istedik. Ama buluşacağımız yere zamanında gidemedik. Julian, Derek'le konuşurken Derek'in bağırdığını duydum. Sebastian da ağlıyordu. O zaman... o zaman sinirlendim. Kocan her zaman her şeyi kendine hak gören pislik herifin teki olmuştu, sanırım onun canını yakmak istedim. Telefonu kapattık, ondan birkaç dakika sonra Derek'e oğlunun öldüğünü söyledim."

Marin konuşamadı. Gözyaşları sicim gibi akıyordu. Sal yine güldü; dünyanın en acıklı sesiydi bu.

"Asıl inanılmaz olan sana söylememesi," dedi Sal. "Kırk yıl düşünsem sana söylemeyeceği, sır olarak saklayacağı aklıma gelmezdi. Herif tek kelime etmedi. Ne sana ne de bir başkasına."

"Yine kendimi öldürmeye kalkarım diye korkmuş." Marin şimdi soracağı soru için kendini hazırladı. Çünkü bu, dünyanın en zor sorusuydu. "Sal, oğlum nerede?"

"Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum," dedi Sal, sesi çatallaşarak. "Seni görür görmez âşık oldum..."

"Sal, lütfen. Oğlum nerede?"

"Mahzende."

Marin hızlıca nefes aldı. "Ölü mü diri mi?"

Sessizlik. Beş saniye, on saniye, ne kadar geçti bilmiyordu ama ona sonsuzluk gibi gelmişti. Ama sonunda Sal'in dudakla-

BELONGS TO KAMYOS TEAM

rından iki kelime döküldü, o kadar sessizdi ki neredeyse duyamayacaktı.

"O iyi."

Marin polis arabasının kapısını açtığı gibi, "Mahzen!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ama diğerleri zaten biliyordu çünkü duymuşlardı ve harekete geçmişlerdi bile.

"Üzücü olan ne biliyor musun, Sal, isteseydin ben sana para verirdim," dedi Marin telefona. "Zor durumdaysan sana yardım ederdim. Hiç düşünmeden yapardım bunu. Sen benim en yakın dostumsun. İstemen yeterliydi."

Cama baktığında Sal'in elini yeniden kaldırdığını gördü ve o anda veda selamıyla merhaba selamının aynı olduğunu fark etti.

Sal, "Seni seviyorum, Marin," dedi ve telefon kapandı.

Marin patlama sesini duydu, namludan çıkan kıvılcımı gördü ama Sal'in bedeni yere düştüğünde çıkan sesi ancak hayal edebildi.

Marin'le Derek'in mahzene, hatta tadım odasına bile girmelerine izin vermediler; dolayısıyla onlar dışarıda bekliyorlardı. Saniyeler dakikalar gibi geçiyordu. Dakikalarsa saatler.

Çift kanatlı kapı nihayet açıldı ve dışarıya önce polis eşliğinde McKenzie çıktı. Elleri kelepçeli değildi. Derek'i görünce bir an yüzü aydınlandı ama sonra artık birlikte olmadıklarını, aslında hiç olmadıklarını ve asla da olmayacaklarını hatırladı. Marin'eyse hiç bakmadı bile. Tek kelime etmeden yanlarından geçip gitti.

Bir dakika geçti, kapı yeniden açıldı. Ve içeriden FBI ajanlarından birinin elini tutarak oğlu çıktı.

Yavaşça yürüdüler. Sebastian ışıklardan ve kargaşadan korkmuştu, boştaki kolunda sımsıkı tuttuğu bir oyuncak ayı vardı, iri iri açılmış gözleriyle insanların yüzlerine bakıyordu; Marin'i görünce durdu. Marin yavaşça bir elini kaldırdı, oğlunu ürkütmekten korkuyordu ama bunun gerçek olmadığından, ona doğru gitmeye çalışırsa rüyalarında olduğu gibi buhar olup uçma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sından daha çok korkuyordu. Sebastian'ın yüzü –o kusursuz, güzel, yuvarlak, ondan aldığı gözleri, tatlı yüzü– tıpkı hatırladığı gibiydi ama boyu uzamıştı çünkü büyümüştü. Yanında bir yerde Derek hıçkırdı.

Küçük oğlu kuşku dolu gözlerle bir süre daha ona baktı ama sonra onun kim olduğunu anladı ve yüzü sevinçle aydınlandı. Marin oğlunu duyamayacak kadar uzaktaydı ama dudaklarının o sözcüğü söylediğini gördü. *Anneciğim.*

Sebastian.

Marin ona doğru koşarken Sebastian da oyuncak ayısını yere atıp küçük kollarını açarak annesine doğru koştu. Sahiden de tıpkı rüyalarındaki gibiydi ama bu kez birbirlerine kavuştular çünkü Sebastian oradaydı, gerçekti, yaşıyordu, güvendeydi.

Ve böylece Marin'in kalbi –bundan dört yüz doksan dört gün önce duran kalbi– yeniden atmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DÖRDÜNCÜ KISIM

BİR AY SONRA

Her yeni başlangıç bir başka başlangıcın sonundan doğar.
—SEMISONIC

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marin, Green Bean'e girdiğinde içerideki kuyruk uzundu ama o kahve almaya gelmemişti. Omzuna astığı siyah spor çantayı düzelterek etrafına bakındı. Çanta Derek'indi; arabasının bagajından almıştı ama Derek'in çantanın içindekine ihtiyacı yoktu. Marin'in de yoktu.

Marin onu hemen buldu. Kasada değildi; kahve dükkânın arka tarafındaki bir masayı siliyordu. Marin yanına yaklaşınca başını kaldırıp ona baktı. Saçlarının pembesi solarak kirli sarıya dönmüştü, bu da yüzünü soluk gösteriyordu. Marin onu ilk gördüğünde ne kadar canlı, ne kadar güzeldi; göz korkutacak kadar genç ve hayat doluydu. Oysa şimdi hem çalışıp hem okuyan sıradan bir yüksek lisans öğrencisi gibiydi – yorgun, stresli, özel hiçbir yanı olmayan biri.

Onu görünce McKenzie'nin rengi attı ve bir adım geri çekildi. Marin elini kaldırdı.

"Korkma, olay çıkarmaya gelmedim," deyince genç kadın rahatladı. "Konuşabilir miyiz?"

Arka köşedeki masa boştu. Marin o masanın, McKenzie'yi gözetlemeye geldiği gün oturduğu masa olduğunu fark etti. Sahiden daha beş hafta mı olmuştu? Sebastian için terapi seansları, kendisi için terapi seansları ve artık beş yaşında olan oğlunun ihtiyaç duyduğu rutini oturtmaya çalışmak derken Marin aradan bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Neyse ki oğlu iyiydi. Çocuk psikoloğu onu çocukların dirençli olduğuna dair sık sık teselli ediyordu, dahası Dr. Chen de aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyi söylemişti. Lorna, şartlar el verdiği kadar oğluna iyi bakmıştı. Sal annesine yalanlar uydurarak Marin'in oğlunu sözde dayakçı kocası Derek'ten korumaları gerektiğini söylemiş, Lorna da elbette kabul etmişti. Sal'in ona söylediği her şeye inanmıştı... ta ki sonunda inanmayı bırakana kadar.

Sebastian'ın onda olduğu on altı ay boyunca Lorna ona çok iyi bakmıştı. Karnını doyurmuştu. Banyolarını yaptırmıştı. Ona kitaplar okumuştu. Oyuncaklar almıştı. Fırsat bulduğu her gün onu dışarı çıkarıp temiz havada ve günışığında koşmasına izin vermişti. Ona her gün Marin'i anlatmış, annesinin onu ne kadar sevdiğini, ne kadar özlediğini ve en kısa zamanda gelip onu alacağını söylemişti. Babasının kötü adam olduğuna inandığından Derek hakkında pek konuşmamıştı ama onu kötülememişti de.

Bu arada, Lorna'nın kalçası iyiydi. Önceki yıl geçirdiği kalça ameliyatından sonra gayet iyi toparlanmıştı; diğer bütün rahatsızlıklarıysa, Sal'in Sebastian'ı kontrol etmek için sık sık Prosser'a gidişine uydurduğu kılıftı. Kurşun kolunu sıyırmıştı ama silah için oğluyla boğuşurken geçirdiği kafa travması bayağı kötüydü. Bir ameliyat daha olmuştu ve hâlâ hastanede müşahede altındaydı.

Marin masaya oturup spor çantasını yere koydu. Ağır değildi ama onu taşırken tuhaf görünüyordu, neyse ki daha fazla taşıması gerekmeyecekti. McKenzie karşısına oturdu ve elindeki ıslak bezi bir mikrofiber bariyermişçesine masanın üstünde ortalarına koydu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Marin.

"Teşekkürler," dedi McKenzie, sonra omzunu silkti. "Sanırım bunu hak ettim. Evimden atıldığımdan beri tanıdıklarda kalıyorum. Dün gece kaldığım kişinin kedimden nefret eden bir köpeği var, o yüzden hiçbirimiz doğru düzgün uyuyamadık." Üstüne bakıp tişörtünden bir kedi kılı aldı. "Oğlun nasıl?"

"Harika," dedi Marin. "Aslında ben de o yüzden geldim."

Öteki kadın gerildi. "Anlayamadım."

"Sal'den –pardon, J.R.'dan– seni öldürmesi için birini tuttuğu-

BELONGS TO KIMYOS TEAM

mu duymuşsundur." Marin alçak sesle konuşuyordu. Sesli söylendiğinde bu sözcükler hem çok saçma hem de dehşet vericiydi. "Adam o işi asla yapmayacaktı tabii. Dolandırıcının tekiydi, beni dolandırdı. Ama aramızda kalsın –bu konuda sana güvenebileceğimi hissediyorum– ölmeni gerçekten istedim. Zaten oğlumu kaybetmiştim, sen de ailemden geriye kalan tek insanı benden almaya çalışıyordun. En hafif deyimiyle, kafam yerinde değildi."

McKenzie başıyla onayladı. Belli belirsizdi ama Marin gördü.

"Julian'dan haber aldın mı?" diye sordu.

McKenzie hayır anlamında başını salladı. "Fidye fotoğrafını çektiği günden beri sesi çıkmadı. J.R. sizden kopardığı parayı alıp kaçacağını düşünüyordu, görünüşe bakılırsa öyle de oldu." Hafifçe gülümsedi. "Neyse ki bir iki yüz elli bin dolar daha kaptırmak zorunda kalmadınız."

Marin ayağıyla spor çantasını öteki kadının ayaklarına itti. "Evet, neyse ki. Yoksa sana veremezdim."

McKenzie'nin alnı kırıştı. Çantaya baktı, sonra yeniden Marin'e döndü. "Neden bahsediyorsun?" Etrafa bakındı. "Beni oyuna getirmeye filan mı çalışıyorsun?"

"Oyun moyun yok," dedi Marin. "Ben birine seni öldürmesi için para verdim. Gerçek olsun ya da olmasın, ölmeni içtenlikle dilemiş olmam beni kahrediyor. Sonradan fikrimi değiştirdim ve yapmamasını söyledim. Ama yine de yanlıştı ve bununla yaşayamam. Bilhassa oğluma kavuştuğumdan beri."

McKenzie konuşmak için ağzını açtı ama diyecek bir şey bulamayarak geri kapattı.

Marin kalktı. "Bunu bir özür olarak kabul et. Seni dolandırıcılıktan tutuklatabilirdik ama Derek polise senin de mağdur olduğuna inandığını söyledi. Açıkçası ben buna inanmıyorum; Derek vicdanının sesini dinledi. Bence sen akıllı bir kadınsın ve para sızdırdığın zengin adamlarla ne yaptığını gayet iyi biliyorsun. Pek çok bakımdan hayatımı mahvetmeye çalışan berbat bir insan olduğun için seni ödüllendiriyormuşum gibi hissediyorum. Ama en azından *kendi* yaptıklarımı telafi etmeye çalıştığımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilerek geceleri vicdanım rahat uyumak istiyorum. Birine seni öldürmesi için çeyrek milyon dolar verdim, şimdi bunu telafi etmek için sana da çeyrek milyon dolar veriyorum. İstediğin gibi harca, bağışla, yak, umurumda değil."

McKenzie şaka yaptığını söylemesini bekler gibi şaşkın şaşkın ona baktı.

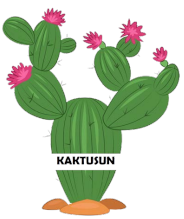
"Hem," dedi Marin, "oğluma iyi davranmışsın. Bash bana mahzende onun yanında kaldığını söyledi. Elini tutmuşsun, korktuğunda ona sarılmışsın, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişsin. Sana pembe saçlı kadın diyor. Arkadaşı olduğunu söylüyor. O yüzden çantaya ekstradan bir şey koydum."

McKenzie yutkundu. "O çok tatlı bir çocuk," dedi nihayet sesini bularak. "Ben… teşekkür ederim. Bunun için. Annem hasta. Bu… bu çok yardımcı olacak."

"Rica ederim. Bu arada, bence saçlarını yine pembeye boya. Sana daha çok yakışıyor."

Marin çantayı yerde bırakarak kafeden çıktı, çıkarken McKenzie'nin çantanın fermuarını açıp da Marin'in evine girdiğinde hayran kaldığı Christian Louboutin marka topukluları banknotların üstünde görünce yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti.

Pekâlâ, karma. Şimdi ödeştik.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayın ilk salısıydı.

Marin arabasını Big Holes'un otoparkına çekti. En son ne zaman grup buluşmasına katılırken bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu – muhtemelen ilk buluşmadaydı ama o zaman acısı ve şaşkınlığı daha ağır basıyordu. Otoparktaki arabalardan Simon'la Lila'nın çoktan geldiğini gördü. Frances de oradaydı elbette. Ve çaylak Jamie de; Marin arabasını onunkinin yanına park etmişti.

Bir ay önce haber duyulduğundan beri hepsiyle tek tek görüşmüştü. O ve Derek röportaj vermeyi reddetmişlerdi ama oğullarının sağ salim dönmesinden duydukları mutluluğu anlatan bir basın açıklaması yapmışlardı. Grubun o gün onu sahiden görmek istediğinden emin değildi. Fikir Frances'ten çıkmıştı ama Frances diğerlerinden farklı bir duygu durumu içindeydi.

Ve artık Marin de öyleydi.

Dikiz aynasından Sebastian'a baktı; arkada çocuk koltuğunda oturuyordu. Annesine sırıtınca annesi de ona gülümsedi. "Hazır mısın, birtanem?"

"Renkli şeker kaplı çörekten istiyorum," dedi Bash. "İçeride oyuncak da var mıdır?"

"Hımm, bilmiyorum." Marin emniyet kemerini çözüp arabadan indi. "Oyuncak olmayabilir. Ama çörek olduğu kesin. Hem de her çeşidinden. Çok kalmayacağız, tamam mı? Bir merhaba deyip çıkacağız. Normalde bu buluşma büyükler için ama Frances seninle tanışmak istedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Frances kim?"

"Benim arkadaşım. Çörek dükkânın sahibi tatlı mı tatlı bir kadın." Marin, Sebastian'ın da kemerini çözüp onu arabadan indirdi. Otoparkta yürürlerken otomatikman el ele tutuştular. Ondan on altı ay uzak kalmasına rağmen ellerinin bunu hâlâ yapabilmesi, birbirlerini nasıl bulacaklarını bilmesi inanılmazdı.

"Çocuğu var mı?" diye sordu Sebastian umutla.

"Vardı," dedi Marin, Sebastian da uzatmadı.

Marin, Big Holes'un kapısını açtı. Kasada kimse yoktu. Öğlenin bu saatinde hep olduğu gibi ön tarafta birkaç müşteri vardı yalnızca, hepsi de buranın müdavimiydi. Marin oğluyla yanlarından geçerken dönüp ona baktılar, Marin de onların gülümsemesine kendi içten gülümsemesiyle karşılık verdi. Arka odaya varınca kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

Bunun iyi bir fikir olmasını umdu. Kimseyi incitmemesini umdu.

"Sürpriz!" diye bağırdı içeridekiler. Sebastian yerinden sıçrayınca eli Marin'in elinden kaydı.

Marin endişe içinde oğluna baktı ama endişelenmesine gerek yoktu. Oğlu, tavana değen helyum gazlı uçan balonlara, yerlere kadar uzanan kıvır kıvır flamalara yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el çırparak bakıyordu, sevinçten deliye dönmüştü. Odanın tam ortasında çeşit çeşit çöreklerden oluşan bir kule vardı, kulenin yanında da mavi-beyaz kremalı bir *Paw Patrol* pastası. Tepede asılı büyük pankartta yalnızca *Sebastian* yazıyordu.

Yanlarına ilk Frances koştu; ikisini de sarmalayıp öpücüklere boğdu. Sonra gözü yaşlı Simon geldi, onun ardından utangaç gülümsemesiyle Jamie, en sonunda da Lila. Lila yanında iki küçük çocuğunu da getirmişti. Müzik ve hediyeler vardı –*bir sürü hediye, anne!*– ama Sebastian çörek yığının tepesinde duran renkli şeker kaplı çöreğe koştu, alıp Lila'nın çocuklarından birine verdi.

Buluşma öncesinde telefonda görüştüklerinde sorun olmayacağını söylemelerine rağmen Marin, oğlunu canlı kanlı ve sapasağlam görmenin onlar için zor olacağından korkmuştu. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi görüyordu ki sahiden sorun etmemişlerdi. Sonuçta hepsi birer ebeveyndi. Kendi çocukları yanlarında olsun ya da olmasın, sık sık bahsettikleri bir çocuğun, bulunmasını arzuladıkları, bulunması için dua ettikleri bir çocuğun yanlarında olması hepsini mutlu etmişti.

Frances, Marin'in elini sıktı. "Derek gelmedi mi?"

"Yok," dedi Marin. "Grup buluşmalarını hiç benimseyemedi. Evde bizi bekliyor. Bu gece film gecesi. *Aslan Kral* izleyeceğiz."

"Siz iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedi Marin. "Bash için iyi olmak zorundayız. İkimiz de evdeyiz ve bu hepimize iyi geliyor, şimdilik. İleride ne olur bilemem, bekleyip göreceğiz. Birbirimizi hâlâ seviyoruz. Arkadaşız. Oğlumuz söz konusu olduğunda hemfikiriz. Şimdilik bir tek bunlardan eminim."

Frances ona bir kez daha sarıldı.

Marin, Sebastian'ı Lila'nın çocuklarıyla oynarken izledi. Sebastian o kadar çok gülüyordu ki pasta kremasına bulanmış yanakları kızarmıştı. Marin hâlâ gece yarısı uyanıp Sebastian'ın odasında uyuduğundan ve güvende olduğundan emin olma ihtiyacı duyuyordu ama Dr. Chen zamanla geçeceğini söylemişti. En azından artık uyumak için ilaç içmesi gerekmiyordu.

Telefonu ötünce çıkarıp baktı. Derek mesaj atmıştı.

Döneceğiniz zaman bana yaz, pizzayı sipariş edeyim. Acele etmeyin. Sizi seviyor ve özlüyorum.

Derek böyle şeyler söylediğinde ne hissedeceğini bilmiyordu, dolayısıyla mesajını kendini rahat hissettiği tek şekilde cevapladı: Kalp emojisi göndererek.

Sebastian arkadaşlarıyla, diğerleri de sohbet etmekle meşgulken Marin bir köşeye oturup telefonuna baktı. Son birkaç haftadır arkadaşlarından, akrabalarından ve müşterilerinden onlarca telefon, onlarca mesaj almıştı. Öyle ki hâlâ dönemedikleri vardı.

Mesaj listesinin sonlarına doğru Sal'den gelen eski mesajları gördü. Marin'in yüreği henüz onları silmeye elvermemişti. Tanıdığını sandığı Sal'le gerçek Sal'i bir türlü bağdaştıramıyordu.

BELONGS TO KAMUSI TEAM

Sal, Marin'e cehennemi yaşatmıştı ama o cehennemde hayatta kalmasını sağlayan da yine oydu. Yirmi yılı aşkın süredir dosttular ve son bir buçuk yıla kadar bu yılların çoğu güzel geçmişti. Sevgiyle nefretin aynı anda var olabilmesi ne tuhaftı; birbirleriyle iç içe, birbirlerine karışarak, kafa karıştırarak var olabiliyorlardı, bir kişi öldükten sonra bile.

Sal'in mesajları, Marin'in kendine Sal'in aslında iyi biri olduğunu hatırlatabilmesi için elinde kalan tek somut şeydi. Sal onu sevmişti. Ama ona bir daha asla mesaj atamayacaktı.

Sal'in gönderdiği son mesajı açtı; aylarca her sabah gönderdiği mesajla aynı mesajdı.

Yaşıyor musun?

Odanın öbür ucunda bir balon patlayınca Sebastian sevinçle çığlık attı. O ses Marin'in yüreğini mutlulukla doldurdu.

Hem de iliklerine kadar yaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YAZARIN NOTU

Roman yazmak her zaman zordur ama bu kitap yazdığım en zor kitap oldu. Hikâyelerimi yazmadan önce plan yapmam, dolayısıyla hikâyelerimin gidişatı beni sık sık şaşkınlığa –ve dehşete– uğratır. Küçük oğlu kaybolduktan sonra Marin'in düştüğü kuyunun derinliklerini keşfetmek hem huzursuz edici hem de yürek parçalayıcıydı. Benim de küçük bir oğlum var ve en büyük korkum onu kaybetmek. Marin'in düşüncelerine dalmak kolay değildi; onun karakterine sadık kalmaya çalışırken çırpınışlarını görmezden gelmek ya da hafifletmek istemedim. Bazı düşünce ve davranışlarının kimi okurları rahatsız edebileceğini anlayabiliyorum.

Bir kez olsun kendinize zarar vermeyi ya da intiharı düşündüyseniz lütfen yardım alın. Yalnız değilsiniz.

BELONGS TO KAMUSİ TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Yazarlık hayatımın en güzel günlerinden biri, Victoria Skurnick'in beni taslakların arasından çekip çıkardığı gündü. On yıl ve yayımlanmış altı kitabın ardından hâlâ birlikte çalışıyoruz. Her yazar benimki gibi bir temsilciye sahip olma şansına nail olmalı. O benim bütün yangınlarımı söndürür, bütün ejderhalarımı öldürür. Victoria, sen olmasan bunların hiçbiri olmazdı, varlığın için her gün şükrediyorum.

Bir yazar için ekte yeni taslağının olduğu bir e-postanın gönder tuşuna bastığı andan daha dehşet verici bir şey yoktur. Şanslıysanız karşı taraftaki editör size kibar davranır. Keith Kahla, seninle çalışmak büyük bir zevk. Yapmaya çalıştığım şeyi asla değiştirmiyorsun; aksine, o noktaya varmam için bana kararlılıkla yardım ediyorsun, sayende kitaplarım çok daha iyiler. Emeklerin, rehberliğin ve her koşulda vizyonuma güvendiğin için çok teşekkür ederim.

Minotaur Books ve St. Martin's Press'teki ekibe olan minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem. Andrew Martin, Kelley Ragland, Jennifer Enderlin, Martin Quinn, Sarah Melnyk ve Alice Pfeifer – sizler bir yazar için rüya takımsınız. Yaptığınız ve yapmaya devam ettiğiniz her şey için çok teşekkürler.

Uluslararası Gerilim Yazarları'na, Renkli Suç Yazarları'na ve Heyecan Başlıyor'a gerçekten zor olabilecek bir işte toplumsallık duygusu yaratabildikleri ve desteklerini benden hiç esirgemedikleri için sonsuz teşekkürler.

Hemen hemen her gün beni güldüren (ya en azından gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rimi devirmemi sağlayan) Ed Aymar'a teşekkürü özellikle borç bilirim. Her yazarın bir kankaya ihtiyacı vardır; kusura bakma sen bana düştün.

Chevy Stevens, arkadaşlığın ve tavsiyelerin için çok teşekkür ederim. Akıl hocam olmak istemiş miydin bilmiyorum ama son bir yıldır öylesin. Arkadaşım olduğun için çok şanslıyım.

İspanyolca ve Fransızca çeviri için yardımlarını esirgemeyen Gabino Iglesias'a, Hannah Mary McKinnon'a ve Caroline Bertaud'ya çok teşekkür ederim – iyi ki varsınız!

Kitap bloggerları ve bookstagramlar; sizler benim sosyal medya dünyamı döndüren güneşimsiniz. Tutkunuz, yaratıcılığınız ve cömertliğiniz için çok teşekkür ederim.

Anne, Tim, baba, John ve Kanada'daki, Filipinler'deki, Amerika'daki diğer bütün Pestañolar, Perezler ve Blohowiaklar; sevginiz ve desteğiniz için sonsuz teşekkürler. *Mahal kita, salamat.*

Annie, Dawn, Lori ve Shell; sizler bir kızın isteyebileceği en iyi sırdaşlar, gezi yoldaşları, alışveriş arkadaşları, akşam yemeği randevuları ve suç ortaklarısınız. Sizleri seviyorum, iyi ki varsınız.

Moxie Poo, senin var olmadığın bir zaman nasıl olmuş olabilir? Derren, sen bana istediğimi bile bilmediğim şeyler verdin. Evrene büyük bir iyilik yapmış olmalıyım ki sizi bana bahşetti. Siz Blohowiak çocukları, benim en büyük aşklarımsınız. Ben gerilim romanları yazıyor olabilirim ama en sevdiğim hikâye bizim hikâyemiz. Sizi seviyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM